

Giới thiệu Những Tháng Năm Tươi Đẹp

Thể Loại: Ngôn Tình, Tình Cảm, Tiểu Thuyết, Hiện Đại

Mỗi một cô gái từng có một mộng tưởng, về chàng hoàng tử của riêng mình...

Cô gái mũm mĩm kia cũng như thế...

Một cô tiểu thư cùng những suy tư về mối tình đầu bỏ dở...

Còn có một cô thiếu nữ gan lì không biết sợ là gì...

Có những dấu chân đã vô tình bước qua, cho dù chỉ là làn gió thoảng thoảng nhẹ nhàng cũng đủ để con tim ngân nga khúc ca...

Ta cố quên, ta cố xóa nhòa vết tích tình yêu ấy bằng nhiều thứ...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tươi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ba cô gái

Nếu có một thân hình hoàn hảo, bạn sẽ có nhiều cơ hội! Nhỏ nhìn chăm chú vào tờ báo về băng quơ. Không biết đến bao giờ mình mới có thể có một thân hình đáng mơ ước này nữa? Mà thôi có ước cũng chả được, vì cha sinh mẹ đẻ mình đã thế này rồi. Nhỏ cười khanh khách trước cái suy nghĩ đó và ngọam một miếng bánh mì vào miệng vẻ ngon lành...

Tên đầy đủ của nhỏ là Hà Trần Thủy Dương, mười bảy tuổi rất mê ăn quà vặt thế nên nhỏ hơi tròn trịa. Cũng giống như bao cô gái cùng lứa, ô mai và me chua... là những thứ không thể thiếu trong bộ sưu tập ăn uống của nhỏ. Câu danh ngôn liền tai của nàng mũm mĩm là “*Sống trên đời có gì vui hãy cứ ăn và ăn thôi*”. Thế nên đến giờ nhỏ cũng chưa biết say nắng là gì cả...

Trời ạ! Lại mưa nữa rồi... nhỏ chắc lười khi nhìn lên bầu trời. Vác chiếc ba lô nặng trĩu ra trạm xe buýt, nhỏ cố gắng đi từng bước chân chậm rãi, nhỏ sợ một chút sơ ý thôi chiếc áo dài sẽ tèm lem mất. Khi đó nếu đến lớp sẽ dơ bẩn kinh khủng... mà có lẽ có ghét hay không ghét thì ở thành phố A này chỉ có hai mùa mưa nắng, thôi thì đành chấp nhận. Tiếng sấm nổ vang cả bầu trời, nhỏ sợ quá cong chân lên chạy dũi dũi như một chú sóc. Mà có lẽ là một con “trâu nước” thì đúng hơn.

Cuối cùng cũng đến nơi! Nhỏ thở dài, ánh mắt đảo dáo nhìn xung quanh xem xe buýt đã đến chưa? Thế này thì đến lớp muộn rồi, xui thật giờ này chưa thấy đến nữa... Tiếng thờ dài thứ hai, thứ ba... Nhỏ ngồi xuống chồm hồm và như không có việc gì nhỏ bắt đầu nhìn mưa. Từng hạt mưa tí tách rơi, chúng rơi nhẹ nhàng khoan khoái mang đến cơn mưa mát lạnh cho nhân gian và mọi thứ cỏ cây. Vậy mà sao khi nhắc đến mưa lại có bao câu chuyện buồn, những áng văn chương tả về mưa mà bao thi sĩ đã không tiếc lời... Nhỏ cười mỉm khi miễn man suy nghĩ về mưa. Mưa những cơn mưa bé nhỏ, làm con người ta nhiều mộng mơ.

Và có lẽ giống tổ đã đến với cuộc đời của nhỏ... Một giọng tổ bắt đầu mà có lẽ nếu biết trước có lẽ sẽ không có những bi ai...

Đôi mắt nhìn chăm chú, nhìn không chớp một giây nào. Tìm nhỏ bắt đầu những nốt nhạc cứ réo vang lên từng hồi, từng hồi một. Mình bị sao vậy nè? Loáng thoáng mơ màng, nhỏ lăm bầm. Một anh chàng chạy vội trong cơn mưa từ gương mặt đến cả hành động. Nhỏ không thể giữ cho tâm mình tĩnh lặng dù chỉ một giây, cái cảm giác này thật là lạ... Bỗng có chuông điện thoại reo vang.

“Alô?” Nhỏ mở vội ra về luồng cuồng.

“Dương hả? Sao giờ chưa đến lớp nữa?” Tiếng cô bạn nói.

“Ừ, mình biết rồi tại trễ xe buýt...”

Chợt nhỏ quay sang nhìn bên cạnh, cái nhìn sẫm soi trong nhà chờ xe buýt và cả cơn mưa đang rả rích ngoài kia. Sao lại đi rồi vậy? Mới thấy đây mà... Nhỏ lăm bầm trong chiếc điện thoại giọng tiếc nuối.

“Cậu nói gì vậy?” Tiếng cô bạn hỏi dồn dập.

“À! Không có gì... tớ nói nhầm đó.” Nhỏ hạ giọng xuống nói.

Có phải là mơ không? Mà sao mình lại bản thân đến vậy? Cơn mưa nặng hạt cũng vừa dứt, chiếc xe buýt từ từ xuất hiện... Những dòng suy nghĩ về

người con trai của con mưa đỏ cứ ám ảnh mãi... Dù chỉ là vô tình gặp mặt, nhưng cái cảm giác xao xuyến cứ ngân nga không dứt. Nhò tựa đầu vào cửa xe buýt, hai mắt lim dim, cố gắng nhớ ra hình ảnh về chàng trai kia, mong mỗi tìm trong tàn tích đã ẩn ý từ lâu.

- ---o----

“Ta gặp nhau được không em?” Người con trai nắm lấy tay cô gái vẻ nghiêm nghị.

“...” Im lặng không nói gì, cô gái nắm lấy vạt áo dài.

“Em im lặng là đồng ý rồi nha... Không gặp em một thời gian, anh nhớ em quá!” Nụ cười hé mở trên đôi môi người con trai, đưa tay nựng yêu lên gương mặt cô gái vẻ thích thú.

“Anh bỏ tay ra đi!!! Giữa tôi và anh còn chuyện gì để nói với nhau nữa?” Khác xa với sự im lặng... cô gái bỗng bừng sáng lên cặp mắt. Tay cô gạt đi cái nựng yêu kia, giọng nói nhanh và dứt khoát.

“Tất cả đã hết rồi, bây giờ chỉ là con số không tròn trĩnh, không hơn không kém mà thôi!” Cô gái quát lớn và nhìn người con trai trân trân.

Lời nói vừa dứt xong, cô gái bỏ đi ngay, từng bước chân hiên ngang... Có chăng còn sót lại vài dòng lệ còn cay cay ở khóe mắt mà thôi...

Cô ấy? Tên đó nhăm thẳm trong cái ngo ngắc, cả người như đơ ra không còn một suy nghĩ vẩn vơ về thái độ kì lạ kia? Bao nhiêu câu hỏi cứ ngổn ngang nhưng đối với kẻ đa tình thì việc ấy chả có chi hề hấn, không em này thì em khác... Kể ra cũng hơi chán thật, cứ tưởng sẽ có trò chơi vui. Nụ cười nham nhở hiện hữu trên gương mặt kẻ đắc chí, tên đó ngheh ngang từng bước chân...

Nụ cười đa tình, phong cách hút hồn bao nhiêu cô gái... Tên đó đã làm vô số cô gái phải đau khổ. Tên là Ngô Nhật Khang cùng cô bé Vũ Thanh Thủy Tiên có một mối tình thanh mai trúc mã tuyệt đẹp. Người ta thường nói, thời gian có thể xóa nhòa đi tất cả, kể cả những cái gì gắn bó với ta nhất một thời và sự thật đã trả lời cho mối tình đó là sự chia tay trong nước mắt. Mọi lỗi lầm không còn là của ai, nhưng bao giờ cuộc chia tay nào cũng để lại nước mắt và phần thiệt thòi nhất có lẽ cũng về con gái...

Thật tình thì còn điều gì lưu luyến nữa, cô bé quay vội lại và nhìn. Bao xúc cảm về ngày xưa cứ hiện về như rõ mồn một, cứ tưởng không gặp sẽ quên song cái cảm giác đó vẫn mạnh mẽ như thuở nào... Bóng người đã khuất dần rồi còn đâu? Chỉ có mình vẫn còn thương còn nhớ người ta, chứ người ta đã quên rồi... Nước mắt không hiểu tại sao cứ lăn dài mãi, bao nỗi niềm cảm xúc cứ trỗi dậy thật mãnh liệt...

- ---o----

Quán căn tin

“Chụp lấy!” Hấn vừa dứt lời tung trái cóc lên cao.

“Sao thế? Thăng này sao xịu mặt xuống vậy?” Hấn ngo ngắc nhìn thăng bạn.

“Mấy em lớp dưới bu quanh quá làm tao mệt ghê...” Nhật Khang cười hí hửng, xóa đi bộ mặt nghiêm nghị hồi nãy.

“Haha... Mày bị tao lừa rồi!” Nhật Khang vừa dứt lời, cắn trái cóc lên miệng cái rụp.

“Mày dạo này sượng quá ta! Mày làm tao ngưỡng mộ ghê...” Hấn lên giọng nhìn thăng bạn chăm chăm.

“Sao mày lại nói vậy? Giàu có như mày mà cũng nói câu đó nữa hả?” Nhật Khang cười trước câu nói của thăng bạn.

“Tiếc là tao không đẹp trai giống mày, chứ không đâu có khổ sở như vậy...” Hấn chặc lưỡi nói xót xa.

“Haha... Không ngờ cũng có lúc công tử Triệu Tuấn Minh lại thốt lên câu này... Cần tao kiếm cho vài em không?” Nhật Khang cười tủm tỉm.

“Hừm! Mà có đẹp cỡ Thủy Tiên không?” Hấn thủ thi bên tai Nhật Khang.

“Mày...? Sao mày dám...” Nhật Khang quát lớn và nhìn chăm chăm thăng bạn nói khổ của mình bằng ánh mắt khó chịu.

“Ê?! Làm gì mà nhìn ghê vậy? Tao chỉ nói giỡn thôi mà... Mà với bộ dạng này chắc vẫn chưa quên em đó chứ gì?” Hấn cười xuýt xoa.

“Mày muốn nghĩ gì thì tùy nhưng tao không muốn giới thiệu Thủy Tiên cho mày và tao cũng muốn nói thăng là tao và cô ấy đã hết rồi...” Nhật Khang nói dứt khoát.

“OK!!! Tao hiểu sẽ không nhắc nữa...” Hấn cười trừ cho qua chuyện.

Tiếng trống trường điểm vang liên hồi, báo hiệu giờ lên lớp đã đến... Câu nói còn đang dờ dang cũng đi vào ngõ cụt.

Đôi bạn nói khổ của nhau, một cặp bài trùng về ăn chơi gái gú. Nếu có Nhật Khang thì phải có Tuấn Minh.

- ---o----

Không biết món ăn ở căn tin này chứa thứ gì? Ăn vào mà đi vệ sinh này giờ... Về mặt nhấm nhó, Tuấn Minh lượm qua lại nhà vệ sinh về khó chịu...

Trời ạ! Lại đi nữa rồi... Giọng nói kêu vang inh ỏi, hấn ôm cái bụng quần quai lê từng bước chân vào nhà vệ sinh... Miệng vẫn không quên lẩm bẩm. Sao mà cái cầu thang lại dài lê thê đến như vậy?!

Con ác mộng kinh hoàng vẫn chưa dứt, hấn lại tháo chạy một lần nữa. Không biết có phải do đau quá hay không nên hấn chẳng nhìn thấy nhà vệ sinh ở đâu? Sự bất cẩn do vô ý của mình đã để lại sau đó câu chuyện dở khóc dở cười... Chao ôi! Đau bụng quá đi... Tuấn Minh nhấm cái mặt lại, quần quai trong phòng.

“Ôi, mình có thêm một cục mụn nữa rồi...” Giọng một cô gái kêu vang inh ỏi.

“Đâu đưa mình xem! Chà mụn to đấy, ráng ăn ít bánh rán lại đi cô...” Một giọng khác lại vang lên và cười lớn.

“Huhu... Đau lòng quá đi.” Cô gái càng kêu vang lớn hơn khi nhìn cục mụn to tướng trong gương.

Bỗng Tuấn Minh giật cả mình, tay chân run lên bần bật, miệng lẩm bẩm giọng khe khẽ. Đừng nói đây là nhà vệ sinh con gái nha...

Giọng nói tụi con gái càng lúc càng vang to hơn... Những tranh cãi về đủ thứ chuyện trên trời dưới đất được đem ra mổ xẻ, càng làm hấn run mình vì sợ hãi. Cái sợ ở đây bao vây lấy hấn không phải vì những câu chuyện mà là phải thoát ra nơi quái này thế nào đây? Tụi con gái sẽ nghĩ hấn là kẻ biến thái và rồi một câu chuyện khôi hài sẽ được đem ra kể khắp các khối cho xem. Còn gì đâu là danh tiếng của Triệu Tuấn Minh này... Trời ạ! Hấn ghi chặt đôi giày xuống nền sàn và vận óc suy nghĩ tìm cách thoát ra ổn nhất...

Mười phút trôi qua... mười lăm phút trôi qua... Câu chuyện dường như nhạt dần và hấn bắt đầu cảm thấy có chút an toàn.

“Thôi lên lớp, đến giờ của thầy Hà rồi, lên trễ là ăn roi mây đó...” Giọng nói một cô gái nọ vang lên.

“Ừ!” Cả bọn con gái đồng thanh lên tiếng.

Có tín hiệu tốt rồi! Hấn cười nhẹ và kiên nhẫn chờ thêm hai phút nữa... Từ từ chậm rãi, hấn mở cánh cửa ra cách nhẹ nhàng như sợ làm đau chúng. Đồ khổ ghê! Nói gì mà lâu dữ, đúng là con gái... Hấn đưa tay vô vòi nước đang chảy và bắt đầu rửa thì...

Mất nhìn mất... bốn mắt nhìn nhau... và chớp chớp liên hồi. Hai tay hấn cứng đờ lại và tiếng hét vang cũng vừa cất lên từ miệng cô gái kia.

“Trời ơi!!!”

“Khoan đã, hiểu lầm rồi...” Hấn bắt đầu phân bua.

“Có chuyện gì vậy? Em có sao không?” Giọng nói vội chạy vô và ôm cô gái đang la thất thanh kia.

“Chị ơi, có gã này trong nhà vệ sinh ghê quá!!!” Giọng cô gái nói e dè.

“Sao vô đây có ý gì hả?” Cô gái với mái tóc tém ấn tượng nhìn hấn, ánh mắt sắc như dao cạo lườm lườm và giọng nói khàn đục bắt đầu cất tiếng nói.

“Tôi... tôi không phải kẻ đó đâu...” Hấn đơ cả người với ánh mắt đó, mồm miệng không thể thốt lên lời nào, tay chân thì chỉ trở đủ thứ loạn choạng.

“Có tên dê xồm nào tự nhận mình dê xồm không?” Cô gái với mái tóc tém cười ngoa ngoắt và nhanh như cắt cô gái tung vào bụng hấn một cú rồ đau.

Hấn ngã xuống nền sàn và ôm bụng quần quai... Chưa dừng lại, cô gái còn tung thêm một cú vào lưng hấn. Cảnh tượng lúc này giống như đang xem “Đô Vật Mỹ”. Đến hồi cuối, kẻ thua cuộc chỉ còn nước nằm sải lại xuống nền sàn, mồm miệng tóe ra nước vãi đến là kinh...

“Mai mốt cho chừa thói dê xồm đi nha!!!” Và lúc này cô gái hét vang.

Hai cú như trời giáng liệng thẳng vào người. Hấn quáng gà không còn nhìn thấy đây là đâu nữa? Trời ơi!!! Đòi tôi sao mà xui xẻo thế này, sao quả tạ giáng lên người rồi... Lòng thì ngập tràn lửa thù trong tim. Con nhỏ kia là ai mà dữ như sư tử Hà Đông, nhất định Tuấn Minh này thế sẽ ăn miếng trả miếng lại cho bỏ ghét.

Nếu cứ như mưa, gió đến nhanh và đi cũng vội thì hay biết mấy... Trái tim là một cái gì đó khó hiểu nhất của bộ phận chúng ta. Đôi khi cái ta thấy, ta nghĩ ghét cay ghét đắng, ấy thế sau này lại có duyên có phận với nhau.

Tóc tém ấn tượng trong bộ áo dài trắng càng làm nó nổi bật lên cái tên Nguyễn Thị Phương Liên. Cái tên đẹp và mỹ miều bao nhiêu thì nó lại chanh chua đánh đá bấy nhiêu. Ăn uống rất tợn, đánh đấm rất giỏi, không biết sợ là gì. Mọi người trong trường đều khiếp vía vĩa xanh ròn của chị cả “Liên năm đám”. Câu danh ngôn liền tai của nó “Tiền không phải là tất cả nhưng không có tiền thì tất cả là không”.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Đầu làm quen

“Ui da...” Tuấn Minh la to, hấn ghi chặt cánh tay bị thương đau điếng.

“Nghĩ mà phải cười vì mày đó Tuấn Minh. Haha...” Nhật Khang ôm bụng cười nắc nẻ.

“Hừm!!! Tao mà biết con nhỏ quý đó là ai thì sẽ biết tay tao...” Tuấn Minh ghi chặt lấy đôi môi và bắt đầu day nghiền cho một kế hoạch trả thù nham hiểm.

“Thế biết con nhỏ đó là ai chưa mà trả với chả thù...” Nhật Khang lên giọng.

“Tao đang điều tra... Cái trường này đâu có nhỏ? Cũng cần thời gian chứ mày? Mà liệu có trốn khỏi bàn tay của tao hay không?” Tuấn Minh nhấn mạnh, giọng nói quả quyết.

“Chúc mày trả thù thành công ha! Mà tối nay đi bar với tao không?” Nhật Khang hỏi.

“Ừ! Sao không chỗ cũ mày...” Tuấn Minh cười.

- - - - -

Thùy Dương ngược vội lên bảng thông báo xếp lớp... Nhỏ xì mặt xuống buồn thiu. Sao năm nay xếp lớp toàn với người lạ không thôi... Đưa bàn tay lên chỉ thêm một lần nữa và nhỏ bắt ngờ là to.

“Tú Châu... có bạn rồi vui quá...”

Lớp học 12C

Không khí ồn ào bao trùm lấy cái lớp này... Nhỏ đã kiếm được một chỗ an toàn, không ai dòm ngó và nhỏ bắt đầu xem xét xung quanh. Toàn là người lạ mà hình như nếu mình thấy thì lớp bán trú năm ngoái đổ vào đây... Chán thật! Bán trú thì cậu ấm với cô chiêu, chắc sẽ khó gần với làm bạn rồi. Sao giờ Tú Châu chưa vô nữa nhỉ? Nhỏ bắt đầu dõi ánh mắt ra cánh cửa...

Tiếng hò vang từ phía xa xa, cả lớp càng thêm nhốn nháo hơn. Mấy cô gái thì lấy vội chiếc gương ra, chải lại mớ tóc cho gọn gàng, còn không thì dặm thêm tí phấn cho xinh xinh, nhỏ nhủ hàng lông mày. Có gì vậy ta?

“Gia Khiêm vào rồi...” Lũ con gái nói đồng thanh.

Nhỏ trở ánh mắt nhìn một chàng trai bước vào lớp. Bu xung quanh toàn là con gái và con gái. Chưa kể đám con gái ở lớp nhảy bổ ra, xúm lại thành cảnh tượng fan hâm mộ và thần tượng... Ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác, nhỏ nhìn không chớp mắt... Và cái miệng nhỏ bắt đầu cong lên khi nhìn thấy người ấy. Là người của con mưa hôm nào...?

“Thùy Dương!!! Nhớ quá nè...” Giọng nói vang lên nhảy bổ đến ôm nhỏ.

“Chào cậu Tú Châu...” Thùy Dương cười nhẹ.

“Vui quá ta học chung lớp...” Cô bạn Tú Châu tay bắt mặt mừng hơn hờ.

“Mà cái đó là sao vậy Tú Châu?” Thùy Dương ngờ ngác chỉ về đám đông kia.

“À! Hot boy Phạm Gia Khiêm đó mà, lũ con gái đang xúm lại nhìn ngắm đó...”

“Hot Boy?!”

Thùy Dương nhấn mạnh lại câu nói vừa rồi bằng ánh mắt kinh ngạc, có lẽ chưa bao giờ nhỏ trông thấy điều kì lạ đến vậy. Một anh chàng được vô số cô bu quanh bằng ánh mắt tha thiết, mà anh chàng không ai xa lạ... Hết ngày rồi đến đêm, không phút giây nào nhỏ không nhớ... Bây giờ lại học chung một lớp với mình?! Thật là một sự hy hữu, quả là điều kì diệu của số mệnh. Phạm Gia Khiêm ư? Cái tên thật là đẹp với người. Nhỏ cười tủm tỉm trước cái suy nghĩ ngây ngô của mình.

“Cậu cười gì vậy?” Tú Châu ngờ ngác.

“Không có gì...” Thùy Dương cười.

Nếu định mệnh là một trò đùa thì có lẽ con người là những nạn nhân đáng thương. Vì họ không biết rằng, mình đang bị mắc vào một cái lưới

mà không có lối ra... Đó là lưới tình!!!

- ---o----

Quán bar

Điệu nhạc quay điên cuồng, trống kèn xập xình, những vũ điệu miên man đưa con người vào men say trụy lạc... Rượu vào lòng hay lòng vào rượu? Một hai cô gái trong chiếc váy mỏng tang siêu ngắn, tiến lại gần hẳn bằng cái ông ẹo của một con rắn quyến rũ. Bao nhiêu sự kích thích mà các cô đã học được cách mời chào đàn ông trong thế giới trụy lạc này. Ánh nhìn dục vọng của hắn bắt đầu nổi dậy. Các cơ quan của một thằng đàn ông run lên bần bật, bao nhiêu chiêu trò của kẻ háo sắc đã đến lúc có đất dụng võ cách thành công nhất. Mà có lẽ đó là điều hiển nhiên khi nam và nữ ở gần nhau cũng như lửa và rom làm sao mà không bén được... Cái tay sờ soạn vào chiếc đùi miên man tron nướn trong con ngà ngà say. Bao nhiêu là nụ hôn nóng bỏng, còn gì là thú vui hơn cả thú vui? Đàn ông có lẽ chỉ cần có thế là đủ.

Có tiếng chuông điện thoại reo vang...

“Alô?” Đôi mắt miên man hắn cất tiếng nói.

“Bọn em đã điều tra về cô gái kia là ai rồi. Đó là Liên nắm đầm tụi em xin từ chối phi vụ đó...” Giọng nói e dè, sợ sệt cất lên trong điện thoại.

Gương mặt Tuấn Minh thay đổi nhanh chóng. Có phải tai mình nghe lầm hay không? Như nuốt không trôi con tức giận, hắn quăng ngay ly rượu trên tay xuống sàn và bắt đầu la to.

“Đẹp hết đi...”

Cái ngơ ngác hiện hữu trên gương mặt bọn con gái. Không hiểu vì sao nhưng ai nấy đều sợ chết vía...? Kẻ đứng dậy, kẻ lo thu vén cuộc chơi nhanh chóng.

- ---o----

Biệt thự Thủy Tiên

“Cô chủ ăn sáng rồi đi học nè!”

“Cám ơn vú!” Thủy Tiên cười.

“Mà con lớn rồi vú đừng coi con là trẻ con nữa mà...” Cô bé phụng phịu.

“Đối với vú cô chủ mãi là bé con thôi...”

“Vú này...” Thủy Tiên lên giọng.

“À! Sáng nay dọn dẹp, vú thấy món đồ này trong thùng rác mà còn khá mới, cô chủ bỏ quên ư?” Dứt lời vú móc trong túi ra một món đồ nhỏ xinh đưa cho cô bé.

Đưa ánh mắt nhìn một hồi lâu... Không nói gì cô bé chớp chớp hàng mi cong cong.

“Vú quăng nó đi, con không muốn thấy nó nữa... Mà con ăn no rồi.” Giọng nói dứt khoát.

Thứ không muốn thấy cứ thấy hoài... Phải dùng cảm lên dứt bỏ nó thì mình mới có thể quên được. Lòng tự nhủ với lòng phải cố gắng học lấy ba chữ “Phải quên đi”.

Chiếc xe hơi sang trọng đưa tiểu thư Thủy Tiên đến trường...

- ---o----

Tiếng cộc cạch nổ từ chiếc xe máy cũ mèm... Gã con trai cố gắng đạp số lên chiếc xe mà vẫn chưa nổ tiếng nào? Tức giận gã thụi cho chiếc xe cú đau điếng và gã chợt nhận ra chính mình cũng đau không kém. Ôi cái chân mình!!! Gã chắc lưới xót xa, cầm chiếc điện thoại lên, gã bấm bấm cái gì đó và ngồi bẹp ngay bên vệ đường...

Lát sau...

“Bảo cáo đại ca tụi em có mặt!” Một gã khác tới trong chiếc xe máy với mã bên ngoài sáng loáng.

“Cái chiếc xe quý này đến thời kì nữa rồi... Mang ra tiệm dùm tao!” Gã ra lệnh đàn em.

“Dạ đại ca!!!”

Thân mình gầy gò, dáng vóc cao ráo đến phát khiếp. Quần áo thì lôi thôi, tóc tai dài thượt che cả vầng trán là điểm dễ nhìn thấy nhất ở gã con trai bụi

bậm này... Nổi tiếng ở trường với tài đánh đấm chà thua gì Liên nắm đấm. Những cú ra đòn chí mạng khiến bọn học sinh phải e dè, mang cái tên đậm chất giang hồ Bang Hắc Động.

- ---O----

Nếu ngày ngày mà được nhìn như vậy thôi, mình cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi! Thùy Dương cười tủm tỉm, nhỏ gọi người ấy bằng cái tên rất dễ thương. Anh chàng của con mưa hôm nào? Mà sao ở anh nhỏ chỉ thấy toàn ưu điểm. Anh học giỏi mà không kiêu, chơi đàn thì tuyệt vời luôn và quan trọng điều ở anh làm nhỏ rất thích, đó là anh chưa bao giờ chọc nhỏ hết. Nếu những người con trai khác thấy nhỏ toàn gọi nhỏ bằng những cái tên rất khó nghe. Con mập, thùng phi đi động... Chỉ có anh mà thôi! Bao nhiêu là đức tính tốt, kể sao hết ta nhỉ?

Và như ông trời ưu ái cho nhỏ thêm một lần nữa, cô giáo đã sắp xếp cho nhỏ ngồi phía sau lưng anh. Rất gần lắm rồi, con cảm ơn ông trời. Con hứa là sẽ cúng ông thật nhiều món ăn ngon nè...

“Bạn có thể cho mình mượn cục gồm được không?” Gia Khiêm quay xuống nói.

“Ồ!” Một tín hiệu tốt đây, nhỏ nhủ thầm trong bụng.

- ---O----

Quán căn tin

“Nhật Khang tới chưa em?” Tuấn Minh hỏi.

“Anh ấy mua đồ, tí tới đó anh...” Giọng nói trong trẻo như kẹo thót lên.

“Mà anh sao buồn hiu vậy?”

“Sao mà không buồn, phải chi anh có cô bạn gái như em thì hay biết mấy...” Tuấn Minh chớp đôi mắt hút hồn viên kẹo ngọt kia.

“Cái anh này...” Cô gái cười mỉm.

“Mà lâu rồi không gặp, em xinh ra đấy nha...” Tuấn Minh buông lời như rót mật vào tai cô gái kia.

“Có kẻ lạ đến cướp ruộng ông hả?” Nhật Khang tiến lại gần cười.

“Anh mua cho em chưa?” Cô gái phụng phịu về mặt.

“Rồi cưng của anh, món em thích nè! Em nên cẩn thận với gã này đó nha...” Nhật Khang nhìn sang.

“Cái thằng này...” Tuấn Minh lên giọng.

Nhật Khang quay sang thom lên má cô gái kia, rồi khẽ thì thầm một điều gì đó vào tai... Cô gái cười tít mắt và nhanh như cắt cô đứng dậy với món đồ cầm trên tay về thích thú.

“Sao có gì với mày phải không?” Nhật Khang hỏi.

“Mày biết Liên nắm đấm là ai không?” Tuấn Minh nghiêm nghị hỏi.

Nhật Khang nhìn chăm chú Tuấn Minh...

“Đừng nói với tao con nhỏ mày gặp hôm bữa là Liên nắm đấm nha?” Nhật Khang lên giọng.

“Đúng rồi!!!” Tuấn Minh trả lời dứt khoát.

“Con nhỏ đó dữ lắm đó, có thể nói nếu khu A có Bang Hắc Động thì khu B có Liên nắm đấm. Thôi mày bỏ cái kế hoạch trả thù nhảm nhí đó đi...” Dứt lời Nhật Khang cười khanh khách.

“Bỏ ư? Đâu có dễ vậy, tao sẽ trả thù con nhỏ đó... Từ khi cha sinh mẹ đẻ, tao chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy! Bây giờ tao sẽ nuốt hận vào trong để có dịp Triệu Tuấn Minh này sẽ lấy cả vốn lẫn lãi...”

“Mày sao vậy, thôi bỏ đi! Muốn quen em nào không, tao giới thiệu cho...” Nhật Khang nói.

“Hừm! Đòi tao hăm hiu quá, gái đẹp thì không còn chần chừ thì lẳng vẳng đòi tao... Ước gì có mỹ nhân Hoàng Ngân.” Tuấn Minh hạ giọng xuống.

Câu nói vừa dứt Nhật Khang cười to...

“Thằng này...? Người ta có bồ rồi, mơ cái gì vừa tầm đi! Hay...” Nhật Khang chưa nói được dứt câu hần đứng dậy...

“Thôi mấy cô mày giới thiệu tao chẳng vừa ý, người thì e dè người thì quá đáo đẽ... Đẽ tao tự kiếm vậy.” Tuấn Minh đứng dậy tiu nghỉu, bước những bước chân chậm chạp.

“Một kẻ sát gái như mày mà nói vậy? Vậy bóng hồng trong tim mày là ai? Nhà lành thì không chịu còn gái cứng cựa cũng không...” Nhật Khang trả lời dứt khoát.

“Ừ thầy kệ! Nhưng còn hơn có kẻ chuyên đi gieo rắc tình cảm lung tung...” Tuấn Minh vừa dứt lời thì vội liếc sang kẻ bên hàng ghế bên kia.

Chóp chóp và nhìn nhìn... Nhật Khang vội quay mặt sang và thể hiện câu nói dứt khoát.

“Thôi đi!”

“Chà, sao im hơi lặng tiếng thế hay là có bóng dáng của em Phương Uyên nên im re?” Tuấn Minh cười xiết mặt.

Túm lấy bàn tay của Nhật Khang, cô gái với gương mặt xinh xắn cong cong hàng môi đỏ chót nói.

“Hùm! Tình cũ của anh kìa.” Phương Uyên nói với giọng điệu khó chịu.

Bóng hình ấy thoát đến và thoát đi làm Nhật Khang bỗng bồn chồn trong dạ một cảm xúc. Ngày xưa đã từng là một cặp đôi của nhau, giờ tại sao lại nhìn nhau như người xa lạ. Tình cảm thật kì lạ, đến và đi như không hề hay biết... Nhật Khang cười cho chính bản thân của mình.

“Nè cười gì thế?” Tuấn Minh nhú hàng lông mày.

“Nhiều chuyện quá, cho nên đến giờ mày vẫn ế đó!!! Lo mà tìm kiếm bóng hồng của mình đi.” Nụ cười khanh khách của Nhật Khang dành cho Tuấn Minh.

“Bóng hồng?” Tuấn Minh lẩm bẩm trong miệng.

Bóng hồng trong tim hẳn là ai? Ngay cả chính hẳn cũng không biết? Gặp gỡ rất nhiều cô gái, sao chưa có ai làm con tim hẳn rung động. Có phải vì hẳn quá khó khăn trong lựa chọn tình yêu? Hay những hình mẫu trong lòng hẳn quá hoàn mỹ nhưng dù có bao nhiêu nguyên tắc thì tình yêu đích thực xuất phát từ con tim. Hẳn nhất định sẽ gặp được người phụ nữ định mệnh đó, chỉ là cần thời gian mà thôi... Hẳn cười nhẹ trước suy nghĩ của mình.

Tình yêu của kẻ chuyên bắt bướm? Cứ như đi một vòng tròn lựa chọn, để rồi ta chợt nhận ra người bên cạnh ta lại là người định mệnh. Hạnh phúc đôi khi gần lắm mà ta cứ bay đi đâu xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Khi tình yêu bị dập tắt

Ngó qua hàng ghế bên cạnh, từng cặp nhân tình đang vui vẻ cười đùa. Nụ cười như cố gắng xua tan đi cái buồn buồn. Có cái gì nghẹn lại ở tim, xát muối tận vào vết thương... Hít một hơi thật dài, Thủy Tiên cố gắng nuốt những miếng kem vào và bất thành linh cô bé rung rung nước mắt. Nước mắt hòa lẫn vào từng miếng kem, nó chan chất nhần nhần đến khó nuốt vô cùng.

“Lại khóc nữa rồi!” Một giọng nói tiến lại gần.

“Cậu mới đến Hoàng Ngân?” Không quá ngạc nhiên Thủy Tiên cười gượng.

“Đến và thấy cậu yếu đuối quá nè???” Giọng nói lên cao và nhìn Thủy Tiên vẻ khó chịu.

“Mình có đâu...? Tại...” Thủy Tiên ấp úng.

“Bụi bay vào mắt chứ gì?” Hoàng Ngân đưa đôi mắt nhìn trân trân cô bạn.

“Mình không thể quên được! Mình biết mình yếu đuối, ngu ngốc đại khờ nhưng sao thật là khó...”

Lời nói nghẹn ngào trong nước mắt. Hai tay cô bé vội che đi vì xấu hổ cho những giọt nước mắt rơi vô nghĩa kia. Cô không rơi mà có lẽ càng cô chỉ càng thêm nhớ, càng thêm khóc...

“Nín đi! Nhìn cậu như vậy, mình chỉ muốn cho gã Nhật Khang kia một trận mà thôi. Hay thử quen ai đi? Cậu cũng đỡ nhớ hẳn nữa!” Cô bạn thân nhún mạnh giọng nói nhìn cô bé.

“Hả?!” Thủy Tiên ngơ ngác trước câu nói đó...

“Phải rồi quen ai đó đi... Thấy sao?” Cô bạn gái cười nhìn Thủy Tiên.

Đôi mắt ngân ngấn vài dòng lệ bỗng chợt le lói niềm tin. Liệu có thể quên đi hay không? Nhưng có lẽ bây giờ điều đó là tốt nhất, mình cứ sống trong cái quá khứ cũ chẳng có gì ngoài nước mắt. Một người mới có lẽ sẽ là một trò chơi... Tại sao lại không thử nhỉ?

Những câu nói của ngày hôm nay, liệu có thành sự thật? Một người bị dối lừa thì họ sẽ đem chính cái dối lừa đi phân phát khắp nơi giống như một trò chơi, chơi mãi đến hồi cũng chán.

Bạn thân của Thủy Tiên Lê Hoàng Ngân, một cô gái không chỉ đẹp toàn tài mà học vẫn cũng thuộc hàng siêu, không có gì phải chê trách. Cùng Phạm Gia Khiêm đôi trai tài gái sắc trường THPT “Cánh Buồm”.

- - -o- - -

Như những sợi chỉ, ngày ngày thêu trên chiếc khăn lụa mềm. Thủy Dương đã ấp ủ một tình yêu con con của mình trong những trang nhật kí. Nơi mà bao ước mơ về hoàng tử Gia Khiêm và cô công chúa Thủy Dương... Dẫu biết rằng chỉ là ảo vọng, là hoang tưởng nhưng nhỏ vẫn không thôi khao khát nhìn và ngắm bức tượng sống kia.

Lớp học 12C

“Cái lớp này sẽ đẹp hơn và hoàn hảo hơn nếu như không có một thùng phi di động như cô?!” Một giọng nói vang lên từ phía đầu bàn.

Cầm ổ bánh mì trên tay Thủy Dương chợt dừng người lại và dán ánh mắt vào câu nói kia. Về mặt biến đổi thấy rõ ràng, các cử chỉ trên cơ thể bắt đầu xuất hiện.

“Làm ơn bớt ăn lại hay là đổi lớp dùm một cái đi? Cô không thấy cái lớp toàn mỹ nam, mỹ nữ này có cô là một khuyết điểm lớn hay không?”

Lại một giọng nói khác thêm vào và lần này còn dữ dội hơn là giật lấy ổ bánh mì của Thủy Dương đang ăn dở dang, hất tung xuống nền đất.

“Thùng phi di động mau biến đi.” Tiếng người con trai nói thất thanh kèm theo tiếng vỗ tay của cả đám hòa theo.

Họ đập bàn rầm rầm như ủng hộ trò chơi mới của đám con gái này.

“Bánh mì của tôi? Các người làm gì thế? Các người thật quá đáng lắm!!!” Thủy Dương vội nói to.

Như không thể chịu nổi nữa, từng giọt nước mắt của nhỏ bắt đầu tuôn rơi. Ổ bánh mì mới mua còn chưa kịp ăn mà đã bị rớt xuống đất. Ai mà thêm học cái lớp này chứ? Các người toàn cậu ấm cô chiêu, ai nấy đều xinh đẹp vậy mà chỉ biết hùa nhau ức hiếp một mình tôi. Tiếng nấc nghẹn ngào ở trong lòng. Phải chăng mập là một cái tội? Và những người có thân hình tròn tròn luôn là thú vui cho những người khác??? Nước mắt càng tuôn trào ra, nhỏ nghĩ cho thân phận hẩm hiu của mình. Từ giờ phút này, mình phải đối phó ra sao với cái lớp này đây?

“Hãy thôi cái trò này đi.” Câu nói vừa cất lên, cả lớp đổ xô vào ánh nhìn đó và ai nấy đều lặng im nhanh chóng.

Nhỏ nấc nghẹn nước mắt, hai tay run run, bờ má đã lấm lem... Cố gắng gượng người dậy và nhìn lên xem ai đã nói đỡ cho mình.

“Dù sao cũng là bạn học của chúng ta. Khiêm không muốn thấy cả lớp lại ăn hiếp bạn ấy nữa!!!” Câu nói vừa dứt cũng là lúc đám đông giải tán ngay sau đó.

Không còn ai hó hê một tiếng nào, những ánh mắt bắt đầu dán vào vệt vôi nuôi tiếc hùi hụi. Trò vui đã hết rồi, chán thật!

“Bạn có sao không? Nín đi! Đừng khóc nữa, con gái khóc là không đẹp đâu.” Nụ cười cố trấn an nhỏ.

Hít một hơi dài sụt sịt cái mũi, nhỏ bắt đầu nhoèn một nụ cười tươi tắn.

“Cám ơn bạn về mọi chuyện!!!”

“Bạn lau nước mắt đi.” Khiêm chìa trong tay ra chiếc khăn tay và nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay của nhỏ.

“Trường học cũng giống như một xã hội thu nhỏ vậy, có ngọt có cay. Bạn nên cứng rắn lên! Đừng vì những câu nói không đầu của mọi người mà làm tổn thương mình.” Khiêm nhấn mạnh câu nói nhìn nhỏ.

Ánh mắt băng quơ, nhỏ nhìn con người ấy cùng câu nói ngụ ý kia, bao cảm xúc lằng lằng cứ tuôn trào ra mãi...

Có chẳng con thiêu thân biết là lửa đỏ song sao nó vẫn lao vào... Một tình yêu chớp nhoáng để rồi le lói mãi mãi...

Một tình cảm vụn dại mà nhỏ chỉ biết đem từng cung bậc ấy gửi vào trong quyển nhật kí. Nơi mà nhỏ biết, nhỏ cảm nhận được niềm hạnh phúc... Có phải chăng là quá dại khờ hay không?

... Nhật kí yêu dấu, hôm nay ta đã nói chuyện với người đó tổng cộng là ba lần đó. Ôi thích quá đi! Người đó còn chỉ ta cái bài tập khó nữa. Ta hạnh

phức lắm..

- ---o----

Giờ ra chơi...

Cầm bịch bánh trên tay Thùy Dương ăn ngấu nghiến..

Bỗng một cô gái bước qua lớp 12C với gương mặt xinh xắn đứng ở góc hành lang, đôi mắt long lanh nhìn vào lớp học. Thùy Dương ngơ ngác. Chà xinh quá, mà cô ấy nhìn ai vậy nhỉ?

Và nhỏ càng ngơ ngác hơn khi Gia Khiêm đứng dậy bước ra cửa... Đầu tiên là sự ngỡ ngàng, lúng túng và e dè. Nhỏ đưa bịch bánh xuống bàn. Hai con mắt tro tro nhìn người ấy và cô gái xinh đẹp kia trò chuyện... Bao nhiêu câu hỏi cứ bám lấy nhỏ. Người con gái kia là ai vậy? Sao hai người lại trò chuyện vui vẻ quá? Mà sao nói gì mà lâu quá nhỉ...?

“Này cậu còn bánh à? Cho tớ ăn với nha!!!” Tú Châu thọc tay vào hộp bánh.

“Ừ!”

Thùy Dương trả lời gọn lỏn, vẻ mặt xị xuống thấy rõ. Nhỏ úp mặt xuống bàn như không muốn biết chuyện gì trên đời này nữa.

“Bạn gái Gia Khiêm đến kia phải không?” Giọng nói vang lên ở cuối bàn.

“Hai người họ đẹp đôi quá à! Ngưỡng mộ ghê...” Một giọng nói khác thốt lên.

Mắt nhỏ thấy, tai nhỏ nghe rõ mồn một. Nhỏ võ lè và chưng hửng ra bao điều ngạc nhiên. Sự thật là cái gì đó đau lòng ghê gớm. Nụ cười chua chát ở khóe môi rung rung, vài giọt lệ bắt đầu rơi. Nếu giấc mơ đã kết thúc nhanh đến vậy thì Dương ơi mày hãy tỉnh đi. Người ta là gì? Là một Hot boy còn mày, có chăng chỉ là một con mọt không hơn không kém mà thôi... Tình yêu nhỏ bé của mình đã chết rồi mà ngay từ đầu nó đâu có phải là tình yêu? Chỉ là đơn phương của một mình mình... Từng trang vở kêu xào xạc, nhỏ nằm bẹp trên bàn, bao nhiêu bài giảng của thầy tất cả đều văng ra ngoài ô cửa. Đôi mắt mơ màng nhìn cánh chim bay lượn ở nơi vô định nào đó. Có thứ thuốc lãng quên không nhỉ?

“Lát Dương có thể cho mình mượn tập về nhà ha!” Gia Khiêm nói với nhỏ.

“Hả? Có gì sao?” Nhỏ chột búng tỉnh con mơ màng.

“Cho mình mượn tập về nhà ha...” Gia Khiêm nhìn và nở nụ cười nhẹ.

“Ừ! Tập nè...” Dương thều thào đưa tập cho Khiêm.

Chộp nhẹ đôi mắt, bước chân ra khỏi bàn với cuốn tập trên tay và như có cái gì đó nghẹn lại, Gia Khiêm quay lại nhìn Thùy Dương.

“Dù có đôi lúc mệt mỏi, khó khăn nhất nhưng bạn cũng đừng nản lòng. Mình mong Dương mãi cười thôi!!!”

Những lời nói ảm áp kia có phải mình nghe nhầm không? Nhỏ cười mỉm trong niềm sung sướng cả người cứ rạo rực như có nam châm hút...

Nếu chỉ là mơ thì giấc mơ ấy đừng bao giờ thức... Hãy để giấc mơ mãi mãi ngọt ngào như thuở ban đầu. Điều đó có quá khó khăn không?

- ---o----

Cầm ổ bánh mì cầm trên tay Phương Liên cắn một cái vào miệng và bắt đầu nhai. Như bị bỏ đói lâu lắm, nó ăn khí thế trong phát khiếp... Vớ lấy chai nước trong tay và tu ừng ực. Nhìn cảnh ăn uống này không ai nghĩ đây là một đứa con gái, nước vãi từ ổ bánh mì chảy ra tòn tèn. Bờ môi tèm lem những vụn bánh mì, cả nước và bánh hòa tan lại thành bức tranh nhìn đến là kinh... Ngó ánh nhìn sang bên trái, vẻ giận dữ nó la to.

“Nhìn gì hả??? Thằng nào nhìn ta thọc mắt đó!!!” Đôi mắt sắc lẹm, nó hậm hực quát càng to.

Lũ quái gở toàn muốn mình nổi điên lên, ăn uống cũng không được yên thân. Sẽ có lúc ta tóm hết toàn bộ cho vài cú đấm.

Ngay lập tức không ai dám bén mảng ngó sang.. Ai nấy đều lần tránh bỏ chạy.

Cũng đưa ánh nhìn chăm chú từ phía xa xa... Tuấn Minh cắn trái cóc với bao suy nghĩ. Con nhỏ dữ quá ăn gì mà gớm, thằng nào nước phải chắc xui cả đời.

Bỗng! Nó giật nảy người nhồm dậy... Miệng hết vang.

“Ai đó ngon ra coi...” Giọng nói đánh thếp như nổ vang cả trời.

Tiếng vỗ tay khanh khách từ phía xa, những bước chân nối tiếp nhau tiến lại gần... Không quá ngạc nhiên Phương Liên hạ giọng xuống. Nụ cười hiếm hoi hé nở trên môi nó...

Tuấn Minh ngo ngác nhìn, miệng lẩm bẩm. Chà nụ cười của quý dữ!!!

“Anh làm em giật mình! Cứ tưởng lũ chơi chơi nào chứ.” Phương Liên cười nói với người con trai kia.

“Lũ đó chắc cũng toi mạng với nắm đấm của em quá!!!” Người con trai nhìn chăm chăm nó.

“Có gì hôm nay, anh Hắc Động muốn gặp em vậy?!” Nó bắt đầu vào câu chuyện cách ngọt ngào.

“Haha... Đúng là Phương Liên!” Nụ cười giòn tan văng vẳng.

Xa xa Tuấn Minh chớp chớp hàng mi, không hiểu cuộc trò chuyện ấy là gì? Hình như hai người này thân lắm, cũng đúng thôi một tay giang hồ với kẻ chợ búa mà... Hắc động lười về ngao ngán. Hơi đầu mà quan với chả tâm làm gì...? Nhưng miệng nói thế, hắc vẫn nán lại nhìn chăm chăm đằng kia.

“Vụ này anh nhờ cả vào em. Đây là tiền đặt cọc...” Dứt lời Hắc Động chìa tay ra phong bì.

“Anh đưa em bao nhiêu cho vụ này?” Chu cái mỏ lên nó bắt đầu run run hàng mi cong cong.

“Cũng khá đó không phải hạng xoàng đâu? Người ta biết danh tiếng của em mà.” Hắc Động cười trả lời nó.

“OK!!! Em nhận vụ này, tối nay anh đến chỗ cũ. Em giao hàng cho...” Nó cười trừ.

- ---o---

Tiếng trống trường điểm vang.. Ngay lập tức tất cả lũ học sinh nháo nhào kéo ra. Kẻ xúm lại gian hàng ăn uống, kẻ tí từng những câu chuyện phiếm. Kẻ nói những bước chân dài chạy ra xe... Tất cả như khúc ca hòa tấu đẹp đẽ mà ngày nào cũng cất lên.

“Tối nay ghé sang nhà mình nha, có một bữa tiệc nhỏ!” Hoàng Ngân nói với Thủy Tiên.

“Ồ?! Minh...” Thủy Tiên ngập ngừng.

“Không được từ chối đó... Đúng 7 giờ tối nay cậu không đến là mình giận!” Hoàng Ngân nhấn mạnh giọng nói.

Nhà Hoàng Ngân

Cả không gian ngập tràn những món ăn linh đình... Hoa thơm vẫn vương cả phòng cùng điệu nhạc êm ái như ru ta vào bản tình ca lãng mạn... Song Thủy Tiên vẫn không cảm thấy vui, vẫn về mặt u sầu nhạt nhẽo, cô bé ngồi yên vào một góc an toàn. Đưa ánh mắt băng quơ nhìn mọi người, ai ai cũng đẹp cũng xinh và cũng vui. Chắc chỉ có mình buồn thôi! Xì gương mặt xuống, cô bé bắt đầu thờ ơ dài cho bao suy nghĩ đáng chán của mình.

“Sao lại ngồi trong góc thế này?” Một giọng nói lạ cất lên từ phía sau.

“Ai vừa nói thế nhỉ?” Ngược vội lên cô bé ngo ngác.

Chớp chớp và chốc chốc bặm chặt lấy đôi môi nhưng cô bé vẫn không biết đây là ai?

“Coi chừng bặm môi quá, cắn chảy máu bây giờ!!!” Người đó cười trước biểu hiện của cô bé.

“Ồ?!” Về bối rối cho thái độ đáng xấu hổ của mình. Cô bé càng xị mặt xuống quay sang bên cạnh.

“Làm quen nha được không cô bé?” Người đó cất nên lời và nhìn.

“Không... Tôi không thích?!” Cô bé trả lời dứt khoát.

Trái lại với sự khó chịu kia, người đó nhìn cô bé bằng một ánh nhìn rất lạ.

“Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Vậy thì tại sao gương mặt xinh đẹp này cứ buồn hoài. Nếu cô bé không thích làm bạn thì thôi vậy...” Dứt lời người đó bỏ đi.

Một lời nói của người xa lạ, cô bé chưng hửng bao suy nghĩ. Anh chàng này là ai, lạ quá ta? Bạn bè Ngân ai mình cũng biết mà?!

Lát sau ai nấy đều vào tiệc cách hào hứng với những điệu nhảy. Cô bé ngo ngác nhìn anh chàng hồi nãy đang cùng Hoàng Ngân tay trong tay trong điệu Valse lãng mạn. Bao nghĩ suy ngập tràn về não và như không để yên, cô bé chạy lại nắm lấy cánh tay Gia Khiêm.

“Sao cậu để Ngân nhảy với người kia vậy?”

“Có sao đâu?” Gia Khiêm nhìn họ và nụ cười hé nở nụ cười bằng giọng vô tư.

“Hả?! Cậu có đùa không? Cậu không sợ người ta của Ngân ư?” Cô bé nhấn mạnh giọng nói.

“Haha... Làm gì có chuyện đó, họ là anh em mà thôi!” Gia Khiêm cười nắc nẻ trước câu nói của Thủy Tiên.

“Cái gì? Nhưng Ngân đâu có anh em gì? Câu ấy là con một mà...” Cô bé nhún hàng lông mày lại.

“Thì anh em kết nghĩa mà... Cậu ấy tên là Bang Hắc Động.” Gia Khiêm nhấn mạnh.

Anh em kết nghĩa... là sao không hiểu gì hết? Cô bé càng nhìn người đó kĩ hơn. Người gì mà ốm quá trời, sao xứng với Ngân được. Nhưng sao mình không biết gì hết vậy nhỉ??? Phải cho Ngân một trận mới được, dám giấu mình... Cô bé nghiêm nghị và nghĩ những kế hoạch cho cô bạn thân một mẻ nhỏ đời.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Những sợi dây liên kết

“Anh về cẩn thận nha...” Hoàng Ngân cười nhẹ.

“Cám ơn em... Và chào em gái nha!!!” Hắc Động cười và liếc sang nhìn, gả lên giọng nói to.

Cả Hoàng Ngân và Gia Khiêm ngơ ngác khi Hắc Động vẫy tay chào... Hai ánh nhìn dán mắt về phía Thủy Tiên chăm chăm.

Phóng trên chiếc xe mô tô phân khối lớn, gả bay vọt thật nhanh trong gió. Mọi chuyện cứ tưởng đã chấm hết nhưng Hoàng Ngân vội túm lấy cánh tay cô bạn và cười tủm tỉm.

“Sao quen người ta vậy hả?”

“Mình nào biết người đó là ai? Cậu đừng vu khống nha...” Cô bé nói vụng về biện minh cho hành vi ấy.

“Thế sao anh mình lại chào Tiên vậy?” Hoàng Ngân nhấn mạnh với vẻ không tha hỏi cô bé.

“Làm sao mình biết được? Thôi mình cũng về đây...” Cô bé vội chạy ra chiếc xe đang chờ sẵn đằng kia.

Trời ạ!!! Định bụng lát sẽ cho Ngân biết tay vậy mà giờ ê cả mặt. Thật là tự nhiên lại chào hỏi nhau chi, cho mắc cỡ thế không biết...? Lắc lắc cái đầu, cô bé thở một hơi dài thượt, chiếc xe vẫn lướt đi trong gió lạnh.

- ---o---

Cùng lúc đó...

Gió thổi qua hàng cây khê run run, những bước chân nối tiếp nhau tạo nên âm thanh xập xình. Một tiếng két rồ kêu của cái thắng xe vội vã. Bỗng một tiếng “cách” cánh cửa xe hơi mở ra. Mùi hương lạ xông vào tận mũi, không quá khó khăn để biết đó là nước hoa hàng hiệu. Lũ đàn em xếp hàng thẳng tắp như để chào đón nhân vật quan trọng...

“Nè ai đó tránh ra đi!” Lũ đàn em la to người phía trước.

“Tôi cần gặp vị chủ nhân trên xe!!!” Nụ cười bí hiểm hé nở trên môi. Giọng nói nó nhấn mạnh như ra lệnh cách quả quyết.

“Ồ lão!? Có biến đi hay không?” Lũ đàn em quát.

“Ai đó!?” Người trong chiếc xe bước xuống.

“Có người cần gặp mình tính Trúc Thanh, cảm phiền đi theo tôi...” Nó hạ giọng xuống trả lời.

“Tại sao tôi phải nghe lời kẻ xa lạ hả?” Nụ cười hé nở trên đôi môi đỏ cong cong kia.

“Vệ sĩ tôi cho phép tôi đi dễ dàng vậy ư? Hihi... Mắc cười quá đi...” Nụ cười càng lớn tiếng hơn.

“Mấy người làm nhiệm vụ của mấy người đi.” Cô gái chỉ tay, ra lệnh đám vệ sĩ.

Lũ vệ sĩ chạy tới như chim bay, giọng la thất thanh của một võ sĩ khi vào trận đấu, càng làm cho cuộc vui thêm phần thú vị. Cứ tưởng nhìn thực lực, có lẽ nó sẽ tay trắng hay thậm chí máu me rom róm, vì đám tay chân hùng hậu này... Nhưng không chỉ trong nháy mắt, bằng nắm đấm và những cú ra đòn tinh vi trúng đối phương. Nó khiến lũ vệ sĩ ngã bổ xuồng, tay chân đơ hết, chưa kể mồm miệng van xin

“Tha cho tôi”.

Người phụ nữ với đôi môi cong lên... Nhưng lần cong này có lẽ vì quá sợ hãi, cô ngập ngừng câu được câu không, bối rối gặp người xuống.

“Tôi... xin lỗi...”

“Minh tinh Trúc Thanh sẽ đi cùng tôi chứ?!” Nó cười cùng lúc nắm lấy bàn tay cô gái kia đỡ dậy lên xe.

“Dạ vâng!!!” Sắc mặt tái nhợt thấy rõ khi nhìn nó.

Chiếc điện thoại kêu bíp bíp.

“Hàng đến rồi đó!!! Ở trong xe, công việc xong rồi” Quăng chiếc chìa khóa lên cao nó nói.

“Tốt lắm, rất đúng giờ! Phần còn lại của em đây!!!” Hắc Động cười.

“Cám ơn anh giờ em rút đây! Mai mới có gì anh chiều cổ cho em nha.” Nó vừa nói vừa cầm số tiền lên đếm đếm.

Xong xuôi tất cả, nó bỏ đi ngay trên chiếc ô tô phân khối mạnh. Gió rít qua hai lỗ tai kêu ù đặc, đêm đã khuya lắm rồi..

Ánh đèn leo lét của căn hẻm tối tăm, không đủ sáng cho những ai xa lạ bước vào. Chỉ thật quen lắm mới dám đi trong đêm tối thế này... Vác chiếc xe mô tô nặng nề, nó cố gồng đến căn nhà gỗ xiêu vẹo và bắt đầu những tiếng gõ cửa quen thuộc.

“Mẹ à, con về rồi!!!”

Cánh cửa hé mở, một gương mặt xanh xao, tiều tụy bước ra... Trên tay vớ lấy chiếc khăn, mẹ nó ho sặc sụa.

“Con mới về...”

“Mẹ còn ho hả? Con có mua thuốc về cho mẹ nè... Mẹ ăn gì chưa?” Nó hỏi dồn dập nhìn mẹ.

“Mẹ ăn rồi, còn chén canh dưới bếp mẹ để cho con, con ăn đi...” Mẹ nó ho “khục khục” nhiều tiếng.

“Chừa chi vậy? Sao mẹ không ăn đi...” Nó nghiêm nghị.

“Con có cháo hào nè mẹ!!!” Nói rồi nó giở ra trong cốp xe.

“Sao con có tiền mua cháo hào vậy?” Mẹ nó hỏi khéo.

“Con đi làm cho người ta. Thôi mẹ ăn đi cho nóng, con làm bằng sức con không làm gì xấu đâu mẹ...” Nó nhấn mạnh trả lời.

Mùi cháo hào bốc ra thơm nồng. Trong gian nhà gỗ tối tăm, xuống cấp thê thảm vẫn còn nụ cười vui vẻ của hai mẹ con bên mâm thức ăn. Những tình cảm dung dị bình thường, dù giàu hay nghèo ai ai cũng đều hiểu được đó là chân tình.

- ---o---

Lăn qua rồi lăn lại, cô bé mơ màng về những giấc mơ... và đầu đó lại len lỏi vào hình ảnh của con người xa lạ kia. Cô chợt cú vào đầu mình một cái. Sao mà tự nhiên vậy ta? Ghét ghê luôn à? Sao mà ngủ không được vậy nè...?

- ---o---

“Chà, xem hôm nay Gia Khiêm vui ghê kìa?” Giọng nói cất lên từ anh chàng ngồi cuối lớp.

“Làm gì có?!” Khiêm cười nhẹ.

“Từ ngày có tình yêu mới, yêu đời thấy rõ luôn ta...” Anh chàng cười và túm lấy bờ vai như cổ dò ý.

“Ừ thì...” Gia Khiêm cười như đáp lễ lại câu nói kia.

Nhỏ dán ánh mắt nhìn chăm chú từng hành động, cử chỉ của người ấy. Nhỏ chợt nhận ra một điều là khi anh cười trông rất đáng yêu, bao nhiêu đường nét của cơ thể hiện rõ trên gương mặt thanh tú của một chàng trai. Thượng đế có vẻ quá ưu ái cho anh, quá nhiều ưu điểm mà ai nhìn vào đều cảm mến anh từ ánh mắt đầu tiên. Và có lẽ nhỏ cũng không phải là một ngoại lệ. Anh vui, nhỏ cũng mừng lây trong bụng, người con gái kia nhỏ đã nhìn và thấy... Hai người rất xứng đôi với nhau từ ngoại hình đến địa vị. Nhỏ nheo một nụ cười gượng gạo.

... Nhặt kìa à, hôm nay người đó đã nói với ta một câu nói rất ấm áp... Ta đã cười rất nhiều và ta sẽ không buồn vì chuyện ấy nữa. Bởi người ấy và cô bạn gái kia là một cặp rất xứng đôi. Ta sẽ chúc phúc cho họ được hạnh phúc mãi mãi. Giống như một bài hát đã có viết “*Yêu là nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc mà*”. Thôi ta ngủ đây nhặt kìa..

Tình đơn phương là thứ tình cảm rất khó đợi... Vẫn biết bạn và người ấy là hai đường thẳng song song, lúc nào cũng gần nhau nhưng không bao giờ bên nhau, dù chỉ là một điểm nhỏ bé. Ở đời có ai muốn yêu đơn phương đâu? Ai cũng có ước mơ gặp một nửa của mình. Mình thương người đó và người đó cũng thương mình nhưng có phải muốn là được đâu... Có duyên thôi chưa đủ???

- ---o---

“Anh à, em muốn ăn món này...” Cô gái nũng nịu ánh nhìn.

“Ừ! Anh lấy cái này nha...” Nhật Khang cười nhìn.

Cô bạn gái chỉ trỏ đủ thứ món bánh trong cửa hàng, tên đó sẵn lòng chịu người đẹp...

Bỗng... Nhật Khang ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa, tên đó lăm bằm. Là Thủy Tiên? Cô ấy sao đứng ở đó một mình vậy?

“Em ngồi ở góc kia chờ anh một chút nha!” Nhật Khang nói nhẹ.

“Anh vô nhanh đó nha!!!” Cô bạn gái đổi hờn nhìn.

“Ừ! Anh sẽ vào liền mà... Cung của anh ngoan nha!!!”

Bước chân vội ra cửa, ánh mắt nhìn xung quanh... tên đó lác cái đầu. Mới thấy sao giờ đâu rồi?

“Chúng ta lại gặp nhau nữa!!!” Giọng nói vang lên từ phía sau.

Cô bé vội quay sang và giật bắn cả người, tay chân lúng túng, cầm hộp bánh run run sợ mặt xuống.

“Có gì vui đâu?!”

“Món bánh ở cửa hàng này ngon lắm đó! Hôm nay trông Thủy Tiên xinh lắm...” Hắc Động nhìn cô bé chăm chăm.

“Ồ?! Cảm ơn!” Cô bé ngược vội lên bắt gặp cái ánh nhìn kia, không phản bác lại, cô cười nhẹ.

“Cười rồi trông Thủy Tiên đẹp lắm!!!”

Cách đó không xa, Nhật Khang nghe thấy rõ ràng từng lời người con trai kia khen Thủy Tiên. Chạnh lòng hay nuôi tiếc? Giờ có còn là gì của nhau nữa đâu...? Tên đó cười xéch môi. Cô ấy chắc có người mới rồi... Tên đó vội quay vào trong nhà hàng và ăn dở món bánh trên bàn.

“Anh vô trễ thế?” Cô bạn gái hỏi.

“...” Về mặt lạnh lùng tên đó không nói gì.

“Anh sao vậy? Có gì hà anh?” Cô bạn gái hỏi han vẻ lo lo.

“Thôi em ăn lẹ đi rồi ta về... Anh hơi mệt.” Giọng nói tên đó trũng xuống thấy rõ.

Vài cuộc gặp gỡ, những câu nói giản đơn... Một mối tình đẹp, có thể hay không?

- ---o---

Thùy Dương hí hửng chạy tọt vào lớp, nhỏ cẩn thận mở nhẹ hộp com gà đang bay phấp phới... Chà ngon quá đi! Chẳng bỏ công ta chờ đợi, xếp hàng này giờ!!!

Tùng múng com gà đưa vào họng và nuốt xuống. Chao ôi, ngon ơi là ngon! Phải nhai kỹ, chậm rãi để thưởng thức cái được gọi là “món ngon trần thế” chứ...

Múng com trên tay nhỏ buông xuống, thay vào đó là cái nhìn chăm chú về Gia Khiêm. Sao cậu ấy lại buồn thế nhỉ? Nhíu hàng lông mày, nhỏ vội cất hộp com vào học bàn, gương mặt cũng sợ xuống đắm chiều suy nghĩ. Bao nhiêu câu hỏi dồn lại trong đầu. Người ấy có gì buồn rồi hay mình qua hỏi người ấy mà thôi kì lắm... Nhưng lỡ người ấy cần người tâm sự thì sao? Và nhỏ đánh liều mở lời.

“Có chuyện gì với Khiêm vậy?”

Gia Khiêm quay xuống, gương mặt lảng từ nhìn nhỏ... Đến lúc này nhỏ mới tận mắt chiêm ngưỡng gương mặt đẹp trai như hoa như ngọc của người ấy. Lòng nhỏ thăm thẳm. Chao ôi! Người ấy da mặt lảng quá, mịn màng ghê, không có một vết xước lún.

“Cảm ơn Dương, mình không sao. Chỉ là một chút trục trặc nhỏ thôi!” Gia Khiêm cười trả lời nhỏ.

“Hãy cố lên nha! Không có khó khăn gì mà không vượt qua được hết!!!” Nhỏ nhấn mạnh câu nói của mình.

“Bạn dễ thương quá à! Dù sao mình thấy vui lắm khi trò chuyện với bạn!!! Chúng ta là bạn tốt của nhau nha.” Khiêm cười trước thái độ đó.

“Hà?” Nhỏ có nghe lắm không...

Có phải là hoa nở giữa trời tuyết không? Nhỏ như đang bay và người ấy gọi to tên nhỏ.

“Dương à...?”

“Bạn chịu làm bạn với mình. Mình vui lắm!!!” Nhỏ hí hửng vỗ tay.

- - - - -

Tiếng trống trường điểm, bắt đầu giờ ra chơi...

Chóp chóp hàng mi, nụ cười mím chúm chím Hoàng Ngân nói.

“Hôm nay anh có gì hả?”

“Không... chỉ là chuyện vãn vơ thôi!” Gia Khiêm quay sang vuốt nhẹ lên làn tóc cô, nụ cười giãn ra anh nựng yêu.

“Chỉ cần nhìn em thôi là anh hết mệt liền à...”

“Có thật không?! Anh hứa đi...” Hoàng Ngân cười nhanh nhẩu.

“Hihi... Anh hứa mà. Vì anh thương Hoàng Ngân của anh nhất mà...” Dứt lời anh ôm cô vào lòng.

Những cái tay ấm áp bắt đầu tìm thấy nhau. Chỉ là một cái nắm tay bình thường nhưng lại có sức hấp dẫn ghê gớm. Yêu và được yêu hỏi thế gian có ai không chết vì chữ tình...

- - - - -

Tuấn Minh nhìn chăm chăm không chớp mắt và không hiểu vì sao đôi mắt hấn không thể thoát khỏi nó... Cái cách ăn uống thô lỗ như thằng con trai, bao nhiêu tật xấu lộ ra hết. Không còn điều gì có thể bào chữa song sự tò mò lấn át cả lý trí một mù kia.

“Ê này...” Nhật Khang túm lấy cổ áo.

“Hà?!” Hấn trả lời gọn lỏn.

“Sao nói chuyện giống sắp chết vậy? Có gì vậy nói tao nghe đi.” Nhật Khang cười khanh khách nhìn thẳng bạn.

“Thôi mày không hiểu đâu? Một kẻ lẳng nhăng như mày thì biết gì mà nói?!” Hấn nhún mạnh giọng nói.

“Cái gì?!” Nhật Khang trở đôi mắt nhìn ngơ ngác. Không thể tin câu nói này lại thốt ra từ thằng bạn nói khổ của mình?

Nó hắt xì cái rõ kêu, sứt sứt mũi về khó chịu. Có ai chửi hay sao ấy mà khó chịu ghê. Gờ lên cái bụng, nó xị mặt xuống, móc trong túi quần và đếm, cái miệng nó nhăn nhó. Trời tẻ thật! Không đủ để mua ổ bánh mì luôn...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngày chung đôi

Quán căn tin

Thủy Tiên ngược vội lên nhìn căn tin. Đông quá làm sao mua tô mì đây?! Cầm xấp tiền trên tay, cô bé lẳng lặng bước ra...

“Em cần mua gì hả?!” Hắc Động tiến lại gần cô bé hỏi.

“À mua mì thôi mà đông quá!!!” Cô bé cười trả lời.

“Để anh mua dùm cho em nha!” Hắc Động nhún mạnh và ngay lập tức đến chỗ quầy hàng tranh mua.

Cô bé chớp chớp đôi mắt. Mình chỉ mới nói thôi mà! Ánh nhìn ngày càng tha thiết...

Có lẽ ngay chính cô bé cũng không biết rằng thứ tình cảm mỏng manh này sẽ có lúc dâng đầy lên...

“Anh mua mì xào, mì nước, mì ly... Em thích cái nào?” Hắc Động trở về với những ly mì trên tay.

Cô bé đưa cặp mắt ngạc nhiên cùng nụ cười không thể nín nhịn hơn nữa.

“Sao anh mua nhiều vậy? Anh ăn phụ em nha! Chứ em ăn không hết đâu?”

“Anh không biết em thích ăn cái nào? Giờ thì anh nhẹ lòng rồi...” Nụ cười hé nở trên đôi môi đại ca giang hồ.

Cách đó không xa...

“Hừm!”

Nhật Khang buông ánh nhìn khó chịu, miệng lẩm bầm. Quan với chả tâm thấy mà khó ư!!!

“Anh à...? Anh làm sao thế, cứ như người thất thần vậy?” Tiếng cô bạn gái ngơ ngác nhìn.

“...”

Tên đó im lặng không nói gì, cầm ly nước đá bên cạnh và tu uống ừng ực như để giải tỏa con bứt rứt trong lòng của mình. Chỉ có mỗi một mình cô bạn gái của tên đó là không hiểu một chút gì? Có chăng là tính khí thất thường của một công tử con nhà giàu mà cô bạn gái đã quá quen thuộc. Tình cảm mực tím mà...

Nếu đã dứt bỏ người ta thì còn gì để nói. Tại sao? Con người rất ích kỷ, cái ở bên mình lại không giữ chặt đến khi mất lại nuối tiếc???

- ---0---

Quán Bar

Hết chén này đến chén khác... Những ly rượu không hiểu tại sao cứ hết lại dâng đầy.

“...Hơ...” Hắc buông tiếng thở trong nuối tiếc.

“...Hơ...” Tiếng thở thứ hai cất lên từ Nhật Khang.

“Cạn ly nào...” Hắc nâng ly lên la to.

“Trăm phần trăm... Haha...” Nhật Khang cũng đưa ly lên.

Không hẹn mà gặp, cả hai anh chàng cùng cạn chén vui vẻ. Không ai nói ai về những nỗi lòng thầm kín của mình, chỉ biết tìm quên trong men rượu. Hết chén này đến chén khác, đến khi con say đã thấm đẫm.

- ---0---

Cây kim ngân bước những bước chân thời gian chậm chậm.. Tiếng đồng hồ điểm 12 giờ đêm inh ỏi.

Hắc lắc lắc cái đầu về một bên. Con say đã thấm tay chân, những bước chân xiêu vẹo... Mắt hắc mở không lên nổi, để nhìn rõ phương hướng.

Cái bao gạo to dùng được vác trên đôi vai, nó bước những bước chân nặng trĩu nối tiếp nhau...

Hơi thở hồng hộc khi đưa vật xuống, vãi cả mồ hôi ướt tẩm áo bên trong. Bao giọt mồ hôi cứ tuôn ra không ngừng. Đôi mắt lặng lẽ, nó khẽ run run khi ngược nhìn lên bầu trời, một màn đêm tối đen như chính cuộc đời của nó... Nụ cười nhép miệng, nó lắc cái đầu ngao ngán, hít một hơi thật dài. Cũng còn gì để suy nghĩ nữa đâu? Số phận cũng chẳng đổi thay được khi mình mãi chỉ là kẻ lỏng bông xô chợ. Ngày ngày kiếm miếng cơm vắt vãi. Nó nhồm người dậy và cố an ủi mình bằng câu nói quen thuộc. Phải ăn cái gì đó thôi! Đói ghê gớm.

“Tiền của em đây!” Giọng nói vang lên từ phía xa.

“Dạ! Cảm ơn anh!!!” Nó chạy lại mừng rơn khi cầm số tiền trên tay.

“Con gái mà làm cái việc này, em đúng là cóc tía mà...” Anh chàng nhìn nó mà cười.

“Em quen rồi anh à!!!”

Nó ngáp cái rở dãi “Hơ” một tiếng. Chà chà, buồn ngủ đến phát khiếp. Nhưng nụ cười lại hé mở khi nó nhận lấy số tiền được thưởng cho công sức làm một mẻ kia... Bao suy nghĩ khi cầm số tiền, nó ngân nga khúc ca. Ta sẽ mua cái gì ngon ngon cho mẹ mới được. Chỉ nghĩ đến đó thôi, mắt nó đã sáng

nức.

Chiếc xe hơi vẫn lao nhanh về phía xa lộ. Cái đầu chóng mặt ghé góm, hấn hấn mặt, cố gắng mở đôi mắt ra nhìn đường đi.

00:15

Ngược vội lên cái đồng hồ, nó vội lấy tay ga nhấn mạnh. Chiếc xe mô tô lao nhanh trên quốc lộ...

Ánh đèn đường le lói trong mắt hấn. Cố gắng giữ lấy tay lái, hấn ghì chặt và một chút buông tay, hấn đã để chiếc xe lao ra nhanh khỏi làn đường quy định. Âm thanh “xẹt” của tiếng kim loại cọ vào nhau một cái rắc làm hấn giật cả mình và bắt đầu hoàn hồn lại, miệng lẩm bẩm. Có cái gì ư? Và trước mắt hấn ngay lúc này là một vụ tai nạn. Mắt mình có nhìn lầm hay không? Chiếc xe hơi của hấn cán ra khỏi làn đường, tông hấn vào chiếc mô tô đang đi ngược hướng kia...

- ---0----

Giở chiếc hộp ra, cô bé nhìn chăm chăm vào từng món đồ, cái nuôi tiếc hiện rõ trên gương mặt. Cầm từng món đồ lên, cô vuốt thật êm. Tạm biệt em nha! Có lẽ từ bây giờ chị sẽ không nhìn em nữa, đã quá lâu chị cứ chìm đắm trong cái ảo vọng về tình yêu này. Kể từ bây giờ Thủy Tiên sẽ không yếu đuối, không khóc không còn mơ mộng nữa mà sẽ là một con người mới. Đặt tay mình lên con tim, cô khẽ run run giọng nói nghẹn ngào. Hãy ngủ ngoan nhé con tim bé bỏng!!!

Tình đầu thường lắm vấn vương, những cảm xúc của lần yêu đó khiến chúng ta cứ da diết mãi mà có khi đến cuối cuộc đời, ta cũng không bao giờ quên được (có ai đã từng trải qua chắc sẽ hiểu). Đừng nói ai đại, ai khôn! Trong tình yêu không cần biết bạn bỏ ra hay nhận lại bao nhiêu? Vì tình yêu đâu phải là một cán cân, cứ làm những gì con tim mách bảo để sau này ta không hối tiếc... Yêu là không hối tiếc mà.

Mỗi tình đầu mỗi tình nhiều mơ mộng

Kỉ niệm đầu kỉ niệm khó nhạt phai...

- ---0----

Tay chân hấn run lập cập, không biết phải làm sao? Hấn chạy vội lại và nhìn nạn nhân. Máu... và bắt ngờ đôi mắt hấn bỗng sáng lên ánh nhìn. Là... là cô ấy...

- ---0----

Sáng hôm sau

Bước những bước chân vào lớp, Hoàng Ngân vội vàng giở chiếc hộp bàn ra và không quá bất ngờ, cô bắt gặp vô số thư tình ở trong đó. Lũ bạn ngồi bên nói nhanh nhẩu.

“Chà nhiều thư hâm mộ cậu quá Ngân ơi!”

“Mỹ nhân của lớp 12B mà...” Một cô bạn khác nói theo.

“Các cậu này...” Ngân cười trước câu nói của lũ bạn.

Bóc thật êm những lá thư ra, nụ cười hé nở trên đôi môi xinh xinh. Không biết đây là lần thứ mấy cô phải phì cười trước những lá thư tỏ tình này. Bao nhiêu lời ong bướm rồi vô số lời hứa hẹn cho một tình yêu tuyệt vời. Biết trả lời làm sao cho những lá thư vô chủ này đây? Cô ghì chặt xuống bàn và bắt đầu viết những câu trả lời thật nhã nhặn, không làm tổn thương hay buồn lòng ai.

- ---0----

“Anh có cái này muốn tặng em!” Hắc Động chìa tay ra một món quà.

“Sao lại tặng quà cho em?” Thủy Tiên ngờ ngác nhìn cô bé khe khẽ câu nói.

“Hôm nay là ngày “Quốc Tế Phụ Nữ” mà Tiên cảm cho anh vui đi!!!” Hắc Động nhấn mạnh câu nói.

“Mà chúng ta đâu có thân với nhau đâu, nhận kỉ cục lắm!” Cô bé lên giọng.

“Tiên vẫn chưa xem chúng ta là bạn sao?” Lời nói của anh chàng bỗng hạ xuống cùng ánh nhìn chăm chăm.

“Bị Tiên gạt rồi hen!!!” Như lỡ lời vì câu nói vô ý của mình, cô bé chìa tay ra với nụ cười.

Nụ cười ngọt ngào như kẹo mạch nha, Hắc Động sượng ron lên với bao niềm hạnh phúc dâng trào trong lòng, giọng nói hào hứng nhìn cô bé.

“Anh có thể mời Tiên đi uống nước không?”

Uống nước hả? Cô bé nhủ thầm trong bụng.

“Chúng ta đi cùng Khiêm và Ngân nữa nha!!!” Anh nhấn mạnh.

Câu nói đó như mở cờ trong bụng cô bé. Nếu chỉ đi một mình với người đó thì kì lắm nhưng nếu có hai người kia nữa thì tốt hơn... Và cái gật đầu đồng ý trên gương mặt.

“Ừ vậy hen!!!”

- ---o---

Hắn bắt đầu lo lắng, hai tay đập lại với nhau, bao nghĩ suy dồn về não thành muôn vàn hình ảnh ghê gớm. Không biết cô ấy có sao không? Bị tai nạn ra sao rồi? Làm gì mà lâu quá thế không biết. Nếu cô ấy tỉnh lại thì mình phải làm gì đây? Với tính cách đó không khéo sẽ bầm mình như tượng và tệ hơn là hình ảnh mà mình đang muốn xây dựng lại sụp đổ thế thảm thế này...? Còn gì là mơ với mộng nữa. Chỉ nghĩ đến đó thôi, hắn đã gục đầu xuống về trần trọc khó chịu.

“Cậu chủ!!!” Ông quản gia tiến lại gần.

“Sao rồi?!” Hắn hỏi dồn dập.

“Cô ấy đã qua cơn nguy hiểm ạ!”

“Hãy chăm sóc cô ấy thật tốt đó!!!” Nụ cười hé nở trên môi, hắn nắm lấy tay lão quản gia với vẻ sung sướng cùng với câu nói nghiêm nghị.

Mọi ánh mắt đổ dồn về cậu chủ khó tính mà hôm nay lại ăn nói và hành động kì lạ như vậy...

Và có lẽ từ giây phút ấy, định mệnh đã chạm ngõ cuộc đời cô gái Phương Liên... Hai con người, hai cách sống đã làm nên một giấc mơ.

- ---o---

“Ừ! Gặp chỗ cũ mà sao anh rủ được Tiên hay vậy ta? Em biết rồi, em và Ngân sẽ qua, tất nhiên chỉ có lệ thôi.” Chiếc điện thoại trên tay Gia Khiêm gạt gù.

“Cái thằng này biết điều đó!” Hắc Động cười.

“Mà có câu này em muốn nói với anh Tiên là bạn của tụi em, nên em muốn anh nghiêm túc một trăm phần trăm. Cầm trêu hoa ghẹo bướm đó!!!” Khiêm nhấn mạnh giọng nói.

“Chú em yên tâm thằng anh này!!!” Hắc Động nhấn mạnh.

Một buổi đi chơi à? Nhỏ chớp chớp đôi mắt nhìn người ấy chăm chú. Hèn gì hôm nay diện cái đầu đẹp quá, vuốt keo sáng bóng. Nụ cười tươi như hoa, nhỏ cứ run run cười và cười mãi cho đến khi người ấy quay xuống.

“Có chuyện gì Dương cười tươi vậy?”

“Hả?!” Nhỏ ngơ ngác, lúng túng không biết trả lời gì thì...

“Khiêm biết rồi, bạn cười vì lát nữa về nhà sẽ ăn cái gì ngon phải không?!”

Nhỏ trố đôi mắt to tròn nhìn người ấy. Câu nói vừa rồi không phải có ý là mình ham ăn hay sao? Gương mặt thay đổi sắc diện nhanh chóng, nhỏ xì mặt xuống vẻ buồn buồn...

“Mình lỡ lời gì phải không?” Khiêm hạ giọng.

“Không có gì... Chỉ là bạn nói... nói thẳng quá thôi!” Nhỏ ngập ngừng câu nói.

“À! Dương tròn tròn dễ thương mà. Đừng buồn chứ!!! Cho mình xin lỗi vì câu nói vừa rồi.” Như chợt hiểu ra Khiêm trấn an nhỏ bằng câu nói bông đùa.

“Có gì đâu...”

Nhỏ cười và thầm nhủ. Mình tròn tròn dễ thương à? Vậy là mình không đến nỗi tệ lắm...

- ---o---

Loay hoay xếp tập vở vào giỏ, Hoàng Ngân tranh thủ bước ra khỏi lớp cùng lũ bạn bè...

“Anh gặp em một chút được không?” Một giọng nói lạ cất lên.

Cái nhìn không chớp mắt, về bất ngờ xen lẫn những cái giật hờn hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp. Hoàng Ngân trả lời bằng câu gọn lỏn.

“Tôi bận rồi!!!”

“Em đồng ý đi, không mọi người nhìn chúng ta đó rồi không khéo đến tay người bạn trai kia nữa...” Nắm lấy cánh tay cô bằng cái quả quyết, chàng trai lạ kia cười nhẹ như nấn nỉ.

“Anh??? Anh buông tay tôi ra...” Cô bỗng nhẹ xuống trước những lời nói kia.

- ---o---

Ngược vội lên chiếc đồng hồ, chốc chốc lại ngồi dậy đứng lên bất an...

“Em bình tĩnh đi, có thể lát Ngân đến. Làm gì mà lo dữ vậy?” Hắc Động trấn an.

“Thường giờ này cô ấy đâu có làm vậy đâu? Em gọi mãi mà chẳng được...” Khiêm nói.

“Có thể Ngân muốn làm cái gì bất ngờ thì sao...” Tiên nói thêm vào.

“Đúng đó, em bình tĩnh đi! Chúng ta cứ chờ xem, con bé vốn có nhiều trò vui mà.” Hắc Động cười.

- ---o---

Có cái gì đó đau rất buốt khắp cả người, ngón tay thì cứng đờ chẳng đủ sức nắm chặt chúng lại. Hè hé đôi mắt mơ màng trong liều thuốc còn chưa tan hết. Nó đang mơ hay sao? Mùi thơm, cái mùi thơm quý tộc đây mà và còn gì nữa thật là êm ái giống như đang nằm trên các đám mây mịn màng như lụa vậy. Thích quá đi! Có phải nó đang mơ, một giấc mơ ngọt dịu... Nó thiếp đi ngay sau đó.

Hắn lẩn qua lẩn lại trong căn phòng sát bên cạnh. Cô ấy tỉnh chưa nhỉ? Khó ngủ quá đi. Hắn gào to trong căn phòng với vẻ khó chịu.

- ---o---

Tiếng bước chân càn cạch vang lên, đôi trai gái xinh đẹp bước thật êm lên cầu thang. Điều gì ngạc nhiên hơn thế nữa, điều không muốn gặp nhất cô bé cũng đã trông thấy...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người thứ ba

Mắt đối mắt những ánh nhìn cùng nhau rõ ràng như trăng rằm đêm 15.

“Chào, lâu quá không gặp cậu Gia Khiêm!” Nhật Khang cười nhẹ.

“Chào cậu!” Gia Khiêm cười đáp lễ.

Cúi gương mặt xuống bàn, không còn muốn nhìn hay muốn thấy con người ấy. Cô khẽ run run các ngón tay lại với nhau...

“Và chào Thủy Tiên!!!” Nhật Khang lên giọng, tên đó xoáy ánh nhìn chăm chú vào cô bé.

“Xin chào!” Cô bé trả lời nhanh chóng nhưng không muốn đáp lễ bằng bất kì ánh nhìn nào.

“Đây có phải là Bang Hắc Động không? Hân hạnh được biết anh?! Em là Ngô Nhật Khang” Khang cười và chìa bàn tay ra đáp lễ.

“Chào chú em!!!” Hắc Động cười nhẹ.

“Thôi mình xin phép đi trước, chúc ăn ngon miệng!” Nhật Khang cười đầy ản ản.

Bóng người đã khuất dần đi cũng là lúc cô bé ngược vội lên... Giọng nói trở nên nhát.

“Mình thấy không khỏe nên mình về trước nha! Xin lỗi anh Hắc Động và Gia Khiêm.”

Lời nói vừa dứt cũng là lúc cô vớ lấy chiếc túi, đôi chân thoăn thoắt chạy nhanh như một chú sóc rồi đi...

Bao nhiêu câu hỏi vẫn vơ bắm lấy Hắc Động... Thái độ của cô bé?

- ---o----

“Hôm nay cả nhà ta đi ăn lẩu khuya đi...” Mẹ Dương hào hứng la to.

“Ý kiến tuyệt vời mẹ à!!! Bây giờ con sẽ lên thay đồ.” Nhỏ vỗ tay lớn, dứt lời nhỏ chạy vội lên căn gác.

“Bà này, con bé mập lắm rồi còn rù con ăn tối nữa chứ?” Người cha lên giọng.

“Lâu rồi con bé không có ăn, thấy nó nói thêm hoài. Ông này kì quá, nó muốn ăn mà và lại con mình có mập đâu?” Người mẹ nhấn mạnh câu nói nhìn chồng.

“Tùy bà, nó mập là tại bà chịu nó miết thôi!” Người cha thờ dãi...

Xem nào, đi ăn lẩu phải diện bộ đồ thật ân ý mới được... Càng nghĩ, nhỏ càng hào hứng lục tủ quần áo.

- ---o----

Cây kim chỉ đã qua mười giờ... Âm thanh càng tĩnh lặng hơn trong căn phòng lúc này.

“Thôi về đi em, giờ này chắc Ngân không tới đâu...” Hắc Động khuyên nhủ.

Hôm nay là ngày quan trọng mà mình và cô ấy đã hứa là sẽ dẹp hết các chuyện riêng, toàn tâm toàn ý cho một cuộc chơi. Đã có gì với cô ấy? Nếu có thì tại sao không lời giải thích nào? Hơi thở dốc nặng nề, bắm lấy tâm trí Gia Khiêm. Những bước chân nối tiếp nhau mơ màng...

“Để anh đưa chú em về nhà!” Hắc Động nói.

“Thôi khỏi, em chưa muốn về... Anh cứ về trước đi.” Gia Khiêm thều thào.

- ---o----

Nồi lẩu bay ra nghi ngút, nhỏ reo vang. Chu choa ơi, thêm đến phát ngất mắt! Và lẽ dĩ nhiên là hai tay cầm lấy chiếc đũa, nhỏ múc thức ăn tới tấp vào cái chén. Thường thức trong niềm hạnh phúc, quay quần bên cha mẹ. Chốc chốc nhỏ cười rúc rích, vì vẫn cảnh cũ của cha mẹ khi tranh cãi về một vấn đề trời ơi đất hỡi nào đó... Lòng thâm nhủ. Cha mẹ thật là... hihi...

“Ông chủ cho phần lẩu!” Giọng nói cất lên từ phía sau.

Sao mà âm thanh này nghe quen quen... Nhỏ vội quay sang, nụ cười hé nở trên đôi môi, chưa gì nhỏ đã la to.

“Khiêm à!!!”

“À! Dương?” Khiêm trở đôi mắt nhìn...

“Cậu cũng ăn lẩu hả?” Nhỏ hí hửng chạy lại, trên tay vẫn cầm chặt chén lẩu nóng sốt.

“Mình tính mua về... Dương ăn dính cả trên mặt rồi kia...” Khiêm cười trước dáng vẻ của nhỏ.

“Ơ?! Thôi mình về đây...” Nhỏ vội nhìn lại mình thì trông đến là kinh. Con gái gì mà ăn uống rồi còn dính cả trên mặt. Thật là xấu hổ quá đi...

“Hihi... Thật là...” Gia Khiêm chỉ còn biết cười giấu đi sự cô bạn phải xấu hổ vì sự ngây ngô, vụng về đó.

- ---o----

Hắn nhìn nó chăm chú. Còn đang ngủ, chắc chưa tỉnh đâu nhỉ? Mà nhìn ngủ trông cũng dễ thương đấy... Hắn cười thầm trong bụng, khác xa với Liên năm đám dữ dằn ngày nào. Bỗng hắn nghĩ ra một điều gì thú vị, nụ cười hiện hữu trên đôi môi cùng ánh nhìn tí mắt đầy nham hiểm...

Hắn bắt đầu lục tung chiếc tủ lên nghe “sột soạt”.

“Ông quản gia...” Cái mặt nhăn nhó hắn la to.

“Dạ cậu chủ?!” Người quản gia chạy vội lại.

“Ông kiếm cho tôi cái máy chụp hình coi...”

“Dạ!!!”

Thật tình lúc cần thì không thấy đâu... Hắn nhăn mặt khó chịu, hai chân vắt chéo lại vào nhau rung rung, chờ người quản gia kiếm xong máy chụp hình.

Cái chớp mắt liên hồi. Đầu óc thì trống rỗng, không biết mình đang ở đâu? Nó nhòm người dậy với vẻ nặng nề và bắt đầu những bước chân xuống giường. Căn phòng rộng quá! Nó mơ màng về cái gì đó nhưng không sao nhớ nổi. Cổ vớ lấy tay nắm cửa. Nó mở toan ra và cái nhìn xa lạ...

“Sao ông kiểm lâu quá vậy? Chắc cho ông về hưu sớm quá!!!” Hấn lên giọng với cái mặt khó ưa khi cầm trên tay cái máy chụp hình.

“Xin lỗi cậu chủ!!!” Người quản gia khúm núm cúi húi van xin.

“Ồ!? Cô gái kia???” Bỗng lão ngược vội ánh nhìn lên lầu.

“Hả?!” Hấn ngược lên lầu, thấy nó đang đứng chễm chệ ánh mắt nhìn...

Đôi mắt ngơ ngác, nó nhìn đáp lại cái nhìn đó...

“Cô có sao không? Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý làm cô đau đầu!!!” Hấn chạy lại và câu nói lắp bắp nhanh nhẩu không ngừng.

Chẳng đáp lại bất kì câu nói hay hành động gì. Nó vẫn nhìn hấn trân trân...

“Cô không giận tôi nữa hay sao?!” Hấn nhìn nó đầy khó hiểu.

“Anh là ai?! Sao anh lại xin lỗi tôi?!” Cái chớp mắt ngơ ngác, nó nhìn hấn.

“Hả?!”

Có phải mình nghe nhầm không? Hấn không dám tin ngay trước mắt mình lại là một Liên năm trăm dặm đến vậy. Có phải là do chấn thương của vụ tai nạn giống như phim bộ Hàn Quốc không nhỉ? Nếu là vậy thì hay quá! Cô ấy sẽ không còn nhớ gì cả... Nụ cười thích thú hiện rõ trên gương mặt lâu lâu đó.

“Sao anh lại cười?!” Nó hỏi về ngơ ngác.

“À! Cô đói chưa ta đi ăn cái gì nha!!!” Hấn nhanh nhẹn trả lời.

“Ừ!” Nó cười tít mắt.

- - - - -

Không một cú điện thoại hay là một tin nhắn...

“Anh có cảm ngay không?!” Cái tát vào mặt như trời giáng Hoàng Ngân hét lên.

“Coi như anh chịu thua em nhưng anh sẽ không từ bỏ em!!!” Người con trai trả lời dứt khoát với ánh nhìn nghiêm túc.

“Anh... Giữa tôi và anh còn gì nữa đâu? Chia tay rồi??? Anh níu kéo một phía từ tôi anh được gì?” Cô lên giọng nhìn anh.

“Là anh có lỗi nhưng hãy cho anh bù đắp được không em? Anh vẫn còn thương em lắm!!!” Người con trai nắm lấy bàn tay Ngân với ánh nhìn tha thiết.

“Tôi không muốn! Giờ tôi có bạn trai rồi. Người ấy tốt với tôi lắm! Không phản bội, dối trá như anh...” Hoàng Ngân nhấn mạnh về dứt khoát.

“Ngày xưa anh bỏ tôi... Tôi đã phải gắng gượng cố vật dậy mà sống. Giờ anh quay lại thì có ích gì? Lần sau tôi không muốn gặp anh đâu...” Cô bỗng hạ giọng xuống, nụ cười nhếch môi nhìn người con trai.

Chẳng lẽ kết thúc như vậy thôi? Người con trai nhìn Hoàng Ngân bước chân chậm chậm ra đi. Có bao giờ em nghe anh giải thích vì sao câu chia tay ngày xưa anh nói với em hay không? Bờ môi mấp máy đã chẳng thể thốt nên lời khi bóng hình ấy đã khuất dần. Phai phôi, nhạt nhòa đi!!!

Người yêu đầu tiên của nữ nhân trường THPT “Cánh Buồm” chàng trai Tạ Quang Vinh.

- - - - -

Hấn cười thích thú nhìn nó chăm chú... Những nghĩ suy lo lắng ngày xưa giờ tan biến thay vào đó là niềm vui dâng tràn ngập lòng. Trước mặt hấn bây giờ nó như một cô thôn nữ e dè, trông bộ váy xinh xinh càng nhìn càng vui hơn...

“Anh này anh tên là gì?!” Nó nhìn hấn.

“Tên tôi hả? Triệu Tuấn Minh, tên đẹp không?” Hấn cười nhìn nó.

“Thế tên tôi là gì vậy?” Nó cười e ấp và nụ cười tươi tắn kia biến mất bằng cái lo lo hiện rõ trên gương mặt.

“Tên cô là Nguyễn Thị Phương Liên. Mà cô không nhớ gì hết hả?”

“Tôi không biết? Chỉ là tôi loáng thoáng nhớ cái gì đó và lại thôi không nhớ nữa...” Nó mơ hồ trong những suy nghĩ.

Chà đỡ quá!!! Hấn nhủ thầm trong bụng về vui sướng.

“Mà sao tôi lại ở đây vậy?” Nó nhìn hấn về ngơ ngác.

Biết trả lời sao đây ta? Hấn ấp úng nghĩ suy cho câu trả lời.

- ---o---

Tin nhắn thứ nhất, tin thứ hai và thứ ba. Cô bé vội cất chiếc điện thoại vào trong túi với bao nghĩ suy...

- ---o---

Nhỏ xấu hổ cả người vì vụ lầu hôm qua, chẳng dám thốt nên lời nào với người ấy...

“Chào! Hôm qua ăn ngon chứ?” Khiêm nhìn nhỏ hỏi.

“...” Nhỏ im re cúi mặt xuống.

“Còn giận mình hả? Xin lỗi rồi mà, Dương giận dai ghê...” Khiêm cười tí mắt nhìn nhỏ.

“Haha... Bị mình lừa rồi!” Nhỏ đáp lại bằng nụ cười hơn hờ.

“Dương còn biết nghịch nữa ta! Đúng là không nên khinh thường bạn tôi...” Khiêm lắc đầu cười trước dáng vẻ của nhỏ.

Hắc Động nhìn chăm chăm, gã nhủ thầm trong bụng. Cái thằng Khiêm này nói chuyện vui vẻ quá, khác xa với vẻ mặt thần thờ hôm qua, mà con nhỏ Dương kia cũng có sức gây cười dữ...

Tiếng trống trường điểm vang, tất cả lớp im lặng ngồi ngay ngắn... Cô giáo bước vào và bắt đầu phát bài kiểm tra ngữ văn.

“Bài kì này cả lớp làm không tốt cho lắm... Chỉ có Thùy Dương là ổn nhất!!!” Vẻ mặt không vui cô lên giọng.

“Chà Dương sướng nha...” Khiêm vội quay xuống chúc mừng cô bạn.

“Bang Hắc Động. Bài kì này em làm tệ quá!!! Cứ vậy hoài em sẽ rớt môn thi tốt nghiệp mất... Thùy Dương! Em đổi chỗ xuống ngồi kèm Hắc Động cho cô đi.” Giọng cô lại vang lên bảo nhỏ.

“Hà?! Cô à, em xuống dưới đó hả???” Nhỏ giật giật cả người, hai tai ù đặc như không dám tin, nhỏ hỏi lại cô giáo câu nói vừa rồi.

“Em kèm bạn dùm cô đi!!!” Cô giáo nhìn Dương cười bảo.

Trời ạ!!! Có phải là ác mộng hay không? Nhỏ cúi mặt xuống và thu vết đỏ đặc trong tiết cổ.

“Dương đi rồi... Buồn nhỉ?” Khiêm nói về thờ dài.

“Tạm biệt!!!” Nhỏ xị mặt xuống bước đến chỗ cuối lớp.

Về mặt thay đổi sắc diện nhanh chóng, nhỏ bước từng bước chân chậm chạp xuống chiếc bàn phía cuối kia... Ở nơi có kẻ mà ai ai đều khiếp sợ với cái tên nghe tới thôi cũng cảm thấy rùng rợn, đó là Bang Hắc Động.

“Chào cô bạn mập!!!” Hắc Động cười nhép môi nhìn nhỏ.

“...” Chưa gì đã nói người ta là mập này mập nọ, tên đáng ghét khó ưa...

Một tình huống dở cười đã bắt đầu... Dương nai tơ phải đối diện với gã khó ưa Bang Hắc Động như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Những rung động từ con tim

Ngó từ phía xa xa cô bé đã thấy bóng dáng Hắc Động... Nhanh nhẩu hai chân cô chạy ngược vào trong và kiếm một ngã khác để đi. Nụ cười nhẹ nhàng như trút xong gánh nặng, cô nhẹ nhõm bước đi thì...

“Em định trốn anh mãi ư?” Hắc Động tiến lại gần nhìn cô bé.

Không còn lời nào để biện minh cho thái độ vừa rồi, cô bé cúi đầu xuống im lặng.

“Em ghét anh rồi. Anh xin lỗi vì khiến em cảm thấy phiền và buồn đến vậy!!!” Câu nói vừa dứt Hắc Động bỏ đi ngay sau đó.

Lắc cái đầu ngao ngán, cô bé ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi. Không phải là em ghét gì anh đâu! Chỉ là em vẫn còn sợ cho một tình yêu mới thôi. Anh có hiểu cho lòng em hay không? Mà có lẽ như thế này sẽ tốt nhất cho cả hai chúng ta. Làm bạn, phải làm bạn thôi! Nếu mai này có gì, em sợ ngay cả một cái nhìn chào hỏi nhau cũng là rất khó khăn.

Liệu tình yêu có thấp sáng tâm hồn Thủy Tiên một lần nữa hay không?

- ---o---

Quán cà phê

Hoàng Ngân lặng im ngồi khuấy tách cà phê, cô không nói gì suốt buổi hẹn hò này.

“Em ăn cái gì không?!” Gia Khiêm nhìn cô chăm chăm.

“Em không đói! Ta về nhé anh. Em thấy hơi mệt!!!” Ngân nhẹ giọng trả lời.

“Ừ... Để anh đưa em về nhà!!!” Khiêm cười nhìn cô.

“Không cần đâu! Em muốn lát ghé qua gặp mẹ em. Anh về trước đi!!!” Ánh mắt lảng tránh, cô vội vã đứng dậy.

Không nói gì Gia Khiêm hiện lên vẻ buồn buồn ở gương mặt. Cô ấy chẳng đả động gì đến chuyện hôm qua, thái độ thì dừng dừng... Niềm vui mong chờ gặp gỡ bỗng chốc tan vụn như làn gió. Có chăng chỉ còn lại bao nghĩ suy về đối tượng một cách khó hiểu mà thôi...?

- ---o---

Làn gió vi vu thổi qua mát rượi cả người. Trong không gian khuôn viên sân nhà, hẳn cùng nó say sưa những trò chơi chạy nhảy đến là vui thích... Lũ chim hót líu lo, cả lũ bướm cứ dập chồn bay qua, làm khu vườn thêm lộng lẫy ý thơ. Hẳn nhìn nó không chớp mắt trong bộ đầm trắng tinh khôi. Có lẽ nếu cô ấy mà thấy mình lúc này chắc sẽ ngạc nhiên lắm. Vì cô ấy thật là xinh đẹp biết bao, xinh lắm luôn. Nụ cười hàm tiếu chan chứa bao cảm xúc. Mái tóc tém ngắn cùn cùn không làm mất đi cái sức hút tràn trề đầy nhựa sống đó...

Nắm lấy cái tay nó và nắm thật chặt... Vẻ giật mình khi những vết chai sạn hiện rõ trên đôi bàn tay của một đứa con gái.

“Sao mà tay em chai hết vậy!?”

“Không biết?!” Nó trả lời câu nói một cách hồn nhiên.

Chạm nhẹ lên gương mặt nó với bao cảm xúc. Hẳn cười xót xa nhìn nó...

“Hãy để anh được bảo vệ Liên nha!!!”

Vẫn nụ cười vụn vụn, ngây ngô như một đứa trẻ nó không hay không biết gì cả...

- ---o---

... Nhặt kí yêu ơi, ta sẽ chết mất... Cô sắp xếp ta ngồi kế kẻ đầu gối ở trong trường. Chưa gì ta và gã đã chia rãnh giới rõ ràng. Gã biết ta tròn tròn vậy mà cứ chiếm hết chỗ ngồi. Nếu ngồi gần gã từ đây đến cuối năm chắc ta chết mất...

- ---o---

Hoàng Ngân ngơ ngác, cô giận sôi sùng sục không biết con người đáng ghét đó đến đây làm gì...

Có một câu nói rất hay mà tôi đã học được từ Trư Bát Giới

“Đa tình tự cổ không như hận... Xỉ hận miên miên vô tuyệt kì...”

Nếu yêu là có tội thì tình yêu đến với nhân gian làm gì? Chi bằng cứ vô tình ngay từ giây phút đầu, để không phải hối hận về sau. Mà có ai làm được điều đó, khi con tim cứ đập những cung bậc nhẹ nhàng mỗi ngày...

“Quang Vinh đến thăm mẹ con gái à! Con xem... Cậu ấy mới về nước mà đã đem bao nhiêu quà tặng mẹ nè.” Mẹ Hoàng Ngân hí hửng nói.

“Có một thứ anh nghĩ em sẽ thích lắm...” Quang Vinh chìa tay ra món quà.

Giương mặt cô giãn ra khi Quang Vinh chìa tay ra, bờ môi cô mấp máy không thể thốt nên lời...

“Chà đúng là thứ bé Ngân thích nè! Đĩa nhạc IL Divo, con tình té quá đó nha.” Mẹ Hoàng Ngân cười nói với Quang Vinh.

Những cái giận hờn vu vơ cùng những cái mắng chửi đã không còn muốn thốt lên lời để nói với con người vô tâm kia, mà thay vào đó là sự im lặng... Nụ cười giãn ra cô khẽ cười nhẹ.

- ---o---

Có bao nhiêu lời muốn nói song câu nói lại chẳng thốt lên lời nào? Cứ im im trong lòng để rồi nhẹ nhàng bay bay tựa như cơn gió... Mà gió thì có bao giờ dừng lại đâu? Gió thổi qua một lần và sẽ không bao giờ quay lại cho những ai không biết nắm lấy cơ hội...

Nắm chặt lấy cái điện thoại, mở ra rồi lại đóng lại... Có cái gì đau nhói ở trong tim, tê buốt da diết. Hắc Động xị mặt xuống và tu hết ừng ực chai rượu vào miệng...

Biệt thự Thủy Tiên

“Thủy Tiên sao hôm nay con lạ sao ấy?” Bà vú hỏi dồn dập.

“Dạ con không sao đâu!” Giọng nói bỗng trũng xuống, cô bé lẩm lũi bước chân lên lầu...

Lòng đã từ chối người ta còn gì để mà lưu với luyến... Những tiếng nấc nghẹn ngào, tạo thành âm thanh như xé tan màn đêm yên tĩnh này.

Tiếng chuông điện thoại reo vang... Về ngờ ngạc cô bé cầm lên, giọng nói còn uơng ướn tiếng khóc.

“Alô!!!”

“...” Giọng nói từ chiếc điện thoại vẫn im lặng.

“Alô! Ai vậy? Có phải là anh đó không...” Cô bé nhấn mạnh và như hiểu ra người ở đầu dây bên kia là ai, giọng nói thều thào.

“...” Đầu dây bên kia vẫn im lặng...

“Em biết là anh! Anh trả lời em đi... Là lỗi ở em hết! Anh đừng làm như vậy mà...” Giọng cô run run trong tiếng nấc nghẹn.

“Anh nhớ em... Nhớ em lắm!!!” Hắc Động cất tiếng nói trong cơn say say.

“Anh say đấy ư? Sao lại uống rượu vậy? Anh có sao không?” Cô bé hỏi dồn.

“Em lo cho anh đấy ư? Thật là... Chúng ta có là gì của nhau đâu? Mà sao em lại lo cho anh?”

“Anh... Sao anh lại nói như vậy?” Cô bé rưng rưng giọng nói.

“Thôi! Em đừng quan tâm anh làm gì? Em hãy sống tốt...” Hắc Động cười vang trong chiếc điện thoại.

“Anh! Anh Hắc Động...” Cô bé gọi to trong điện thoại.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc tiếng “bíp” của điện thoại reo vang, tiếng nấc nghẹn càng lớn hơn. Không biết tại sao những giọt nước mắt cứ rơi ra mãi không thôi... Minh đang làm gì đây? Minh thật là ngốc quá đi. Huhu...

- ---o---

Tiếng cười giòn vang, dường như không thể tin nổi thằng bạn nói khổ của mình lại thốt ra lời vừa rồi.

“Tao hỏi lại tối nay có tiệc vui, mày có đi không?”

“Tao bận rồi! Mày đừng nên đến những chỗ đó hoài không tốt đâu... Giờ tao đi ngủ đây, bye” Hấn nói trong điện thoại.

“OK! Mày ngủ cho ngon vào. Chắc ngày mai tao phải đem thuốc qua tặng mày quá haha...” Nhật Khang cười ngả ngớn.

Cái thằng này... Tự nhiên nói gì vậy? Nhưng cũng chẳng để ý làm gì, khi trong đầu hấn bây giờ tràn ngập những hình ảnh về nó mà thôi... Tối nay sẽ có một bữa tiệc nhỏ của mình và cô ấy.

- ---o---

Ánh mặt trời đầu tiên chiếu sáng, soi rọi cả mặt đất. Trên những con đường dài chìm trong giấc ngủ quá lâu, nay lại nhộn nhịp người qua kẻ lại cùng nụ cười hé nở trên môi. Từng lớp, từng lớp học sinh nô nức tấp nập đến trường... Một vài cửa hàng ăn uống mở cửa với bao nhiêu người ra vào ăn uống. Tiếng cười, tiếng nói chuyện râm ran... Một màu sắc thật đẹp mà ai ai nhìn vào cũng nhớ về một thời cấp sách đến trường.

“Sao mặt buồn so vậy?” Tú Châu hỏi nhỏ.

“Có vui gì nổi từ ngày cô giáo bắt ngồi kể gã đó...” Nhỏ xì mặt xuống, ổ bánh mì trên tay cũng muốn nuốt không trôi...

“Hihi... Thôi cậu đừng buồn mà, ăn đi. Bỏ ổ bánh mì tội nghiệp này ư?” Tú Châu nhìn nhỏ cười nắc nẻ.

Mới nhắc đến gã khó ưa đó thì lại xuất hiện rồi, nhỏ nhìn chăm chú... Một ngày gặp gã hết tám tiếng, có ác mộng nào hơn ác mộng này nữa chứ.

Lớp học 12C

Ngó lên chiếc bàn thân quen, nhỏ tiếc hùi hụi chỗ ngồi yêu dấu kia... Nghĩ về chỗ mới xui xẻo này sao mà oái ăm.

“Xích qua bên kia cái coi.” Hắc Động quát to.

“...” Nhỏ nhích người sang một bên, cái mặt xì xuống.

Lòng nhỏ nhủ thầm. Tên đáng ghét! Hãy coi chừng đó! Ăn hiếp con gái là giới thôi. Lạy trời cho gã ế suốt đời.

“Nói chuyện cái coi Dương mập!” Hắc Động bỗng nhẹ giọng xuống.

Nhỏ chớp chớp đôi mắt, tai mình có bị lảng không nhỉ? Gã muốn nói chuyện với mình, nụ cười thầm trong bụng.

“Muốn nói gì?”

“Con gái có rắc rối lắm không?” Hắc Động nhìn nhỏ hỏi.

“Con gái à?! Mà về vấn đề gì mới được chứ?” Nhỏ nhìn gã hỏi.

“Khi yêu một người, có khó chấp nhận người ta không?!” Hắc Động nói.

“Có chứ sao không? Là con gái khi muốn chấp nhận một lời thương từ ai con gái phải nghĩ suy ghê lắm! Chứ đâu giống con trai... Và khi chia tay con gái là người quên lâu nhất. Con gái mà yếu đuối lắm!!!” Nhỏ nhanh nhẩu nói và ngưng giọng nói bằng cái sườn mặt nhăn nhó.

Những suy nghĩ miên man về cô bé trong bao điều. Qua lời kể của Gia Khiêm, cô ấy đã có một mối tình sâu đậm với người kia. Song từ khi chia tay, niềm tin về một tình yêu cũ đã dập tắt từ lúc nào... Mình còn cơ hội hay không?

Nhỏ nhìn chăm chăm, gương mặt gã bơ ra... Trông cũng không đáng ghét lắm! Cái chớp mắt, nhỏ nhủ thầm. Thích em nào rồi à? Mà em nào xui xẻo nhỉ lại thích gã chứ. Hihi...

“Nè cười gì thế?” Gã la to nhìn nhỏ.

“Có gì đâu... Chỉ cười vu vơ thôi không cho hả?” Nhỏ đánh trống lảng.

“Chuyện hồi nãy cảm nói ra lung tung, biết chưa Dương mập?!” Gã nhấn mạnh câu nói kèm theo cái “rầm” mạnh từ cái bàn.

“Biết rồi!!!” Nhỏ đặng cả người trả lời. Cái tên hách dịch...

- - - - -

Nó nở nụ cười nhìn hân. Trong bộ váy màu thiên thanh, nó dịu dàng e ấp như cánh hoa. Từng bước chân chậm rãi, xuống bậc tam cấp trong cái nhìn trìu mến từ hân càng làm nó vui sướng...

Nếu giữ được phút giây này mãi mãi thì hay biết mấy? Hân lăm bầm. Nắm lấy đôi bàn tay và rất nhẹ nhàng, hân thom lên nó một cái với sự bền lên... Nụ cười xấu hổ hiện rõ trên đôi má hồng hồng. Rượu ngon, vũ điệu ngọt ngào như cuốn hân vào sâu con say của tình ái. Có phải hân đã biết yêu là gì rồi không? Thân tình yêu đã đem đến cho hân một Phương Liên quá tuyệt vời! Còn chi để chê trách... Hân thầm cảm ơn số phận đã đem đến nghịch cảnh.

“Em ngon nha...” Hân thom lên trán nó một cái nhẹ nhàng.

“Vâng!!!” Nó trả lời ngại ngùng.

Có ai như mình không? Ngày nào cũng ngọt ngào như lễ tình nhân thế này. Hân đắc chí cười khanh khách...

Bỗng có tiếng la to từ căn phòng kế bên và hân giật mình khi nghĩ tới nó đang ở đó. Phương Liên!? Hân chạy đi thật nhanh sang bên ấy.

“Phương Liên, em có sao không???” Cánh cửa hé mở, hấn la to nhìn nó.

“Anh là ai?!” Nó ngo ngắc với ánh nhìn xa lạ kia.

“Em nói gì vậy? Là anh đây mà...” Hấn chạy lại nắm lấy tay nó.

Giật ngay cánh tay hấn ra, nó giận dữ với ánh nhìn sắc lẹm.

“Anh là ai?!”

Trời ạ!!! Cái ánh nhìn hung dữ này... Hấn bỗng toát cả mồ hôi lạnh buốt từ sống lưng. Bờ môi không còn có thể thốt nên lời. Liên nắm đầm ư? Còn Liên thanh tao của mình đi đâu rồi???

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Con người hai nhân cách

“Tôi đang ở đâu đây?” Nó quát to và nhìn đảo dất xung quanh.

“Ồ... ở nhà của tôi...” Hấn lắp bắp trả lời.

“Mà anh là ai vậy? Sao tôi lại ở nhà anh hả?” Đôi mắt nó nghiêng lên như muốn nuốt sống hấn...

Còn điều gì tồi tệ hơn thế nữa? Phải làm gì đây? Hấn bối rối. Nếu cô ấy mà nhớ ra mình là kẻ tông xe thì... Vớ lấy cái bình bên cạnh, nhanh như cắt hấn đập vào đầu nó cái “bụp” rồ kêu. Ngay lập tức nó ngã xuống và xỉu ngay trước mặt hấn.

“Trời ơi!!!” Hấn la lên khắp nhà.

Bao nhiêu người giúp việc chạy vội vào...

“Bẩm cậu chủ có gì vậy?!” Vị quản gia chạy vào nói.

“Mau gọi bác sĩ đến cho tôi! Phải là bác sĩ giỏi nhất. Nhanh lên!!!” Hấn nhấn mạnh câu nói.

Vị bác sĩ vừa mới đến, hấn đã túm lấy cổ áo với giọng nói liến láu.

“Bác sĩ, ông xem cô ấy có sao không? Sao cô ấy có thái độ kì lạ đến như vậy?”

“Anh cứ bình tĩnh, để tôi xem cô ấy ra sao...” Vị bác sĩ trấn an hấn.

Những bước chân cứ đi qua, đi lại liên hồi... Hai tay hấn bắt chéo lại vào nhau. Hơi thở cứ ra vào một cách dồn dập...

- - - - -

Một điệu nhạc vi vu vang lên. Ánh nến lung linh trong khung cảnh ngọt ngào có hoa và rượu. Viên tiếp tân bước lại cầm theo món ăn với mùi hương nóng sốt...

“Anh đã chuẩn bị món ăn em thích!!!” Quang Vinh cười nhẹ nhìn cô.

“Anh biết em thích món gì sao?” Hoàng Ngân cười hàm ý.

“Sao em lại hỏi như vậy? Em cứ mở ra xem...” Nụ cười với cái nhìn ra hiệu cho viên tiếp tân.

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, bờ môi cô cong lên vì quá ngạc nhiên. Sau bao năm cách xa Quang Vinh ngày xưa ảm áp chân tình... Mọi cảm giác vẫn còn nguyên vẹn như thuở ban đầu. Những giọt nước mắt ngày xưa rơi xuống, tiếc nuối bao tháng ngày mộng mơ. Giờ đây khi mặt đối mặt nhìn nhau cũng chẳng biết phải nói gì...

“Em sao vậy?” Quang Vinh nhìn cô chăm chăm.

“Tại sao giờ đây anh lại như vậy? Ngày xưa anh làm gì với tôi? Anh còn nhớ hay đã quên?!” Hoàng Ngân hạ giọng xuống.

“Giờ anh quay về gặp tôi... Anh làm cái trò gì vậy? Anh muốn làm gì?” Giọng nói nhẹ như uất nghẹn từ lâu.

“...”

Đôi mắt thăm thẳm u buồn, Quang Vinh chớp nhẹ và bắt đầu buông ra những câu nói. Anh nắm lấy đôi tay cô cái siết chặt.

“Anh biết mình có lỗi với em nhưng hãy tha thứ cho mọi lỗi lầm của anh... Chúng ta hãy làm lại từ đầu nha em! Em có đồng ý không? Anh sẽ làm tất cả để cho em hạnh phúc! Chỉ cần em muốn...”

“Chúng ta đã chấm dứt từ cách đây một năm về trước rồi... Chúng ta hãy là bạn đi anh!!!” Cô nhẹ nhàng buông ra cái nắm tay đó, cô nhún mạnh.

“Nhưng nếu anh không muốn làm bạn với em thì sao?!” Câu nói lên giọng nhìn cô...

Cái nhìn nhất quyết như để nhấn mạnh câu nói vừa rồi, tim cô đập nhanh liên hồi. Bắt đầu lo cho cái vắn vơ, vu vơ... Liệu câu nói hôm nay có ản ý gì đây?

- ---o----

Tiếng gió lại thổi vì vu, cánh cửa màn tung lên phấp phới, những cái chớp mắt run run hàng mi mà không biết vì lý do gì. Ngược với ánh nhìn sang phía chiếc giường, hần lặng lẽ buông câu nói xót xa. Anh đã hại em rồi!!!

Cách đây mấy tiếng trước...

“Cô ấy bị đụng xe gây chấn thương ở não. Bây giờ có khối u, khối u đó có thể là nguyên nhân gây ra tình trạng con người hai nhân cách này.” Vị bác sĩ hạ giọng.

“Con người hai nhân cách là sao? Vậy có thể cứu chữa hay không?” Hần giật mình như không tin vào điều mình vừa nghe.

“Đây là căn bệnh rất đặc biệt, nạn nhân không thể nhớ quá khứ của mình là gì? Cứ mơ hồ những nhân cách lúc này lúc khác... Căn bệnh này chỉ có cách phẫu thuật khối u đó nhưng tỉ lệ thành công còn tùy thuộc vào sức khỏe bệnh nhân có thích hợp hay không.” Vị bác sĩ trấn an.

Gờ nhẹ thật êm trên gương mặt nó... Liệu có thể cứu chữa cho em khỏi hay không? Bằng tất cả những gì anh có, anh sẽ cố gắng làm cho em hạnh phúc, dù có phải chịu bao đau khổ...

Về quyết đoán của người con trai, hần nắm chặt lấy hai tay, ý chí lấn át cả những nghĩ suy sâu xa sau này...

- ---o----

Vài hôm sau, tại lớp học 12C

Tiếng ngáp dài thất thanh vang cả lớp, ai nấy đều chăm chỉ cầm trang vở lên học bài...

Ngày nào cũng ngồi kể kẻ khó ưa. Chắc có lúc cảm mắt. Nhỏ cúi xuống gầm bàn, hai tay ôm chặt lấy cuốn sách và bắt đầu mơ mộng những ngày tháng ngồi cùng người ấy. Những nụ cười bắt đầu tìm về chạn chứa bao hạnh phúc...

Cái nhìn chăm chú, Hắc Động lăm bằm. Con nhò mập này, bộ có dây thần kinh chạm mạch rồi hay sao?

“Nè Gia Khiêm, con nhò Dương mập kia có bị tung tung hay không?”

“Sao anh lại nghĩ vậy? Dương dễ thương lắm đó mà sao anh lại kêu người ta là Dương mập vậy, kì quá. À, cuối tuần này là sinh nhật của em. Anh ghé qua nhà chơi...” Khiêm nói với Hắc Động.

“OK!!! Chắc là vui lắm rồi hihi...” Hắc Động cười.

Ôi, sao mà buồn quá đi! Nhỏ ghi chặt xuống mặt bàn vẽ rũ rượi...

Tiếng gõ “cốc cốc” xuống mặt bàn. Nhỏ ngược với lên mặt bàn và ngo ngắc.

“Là Khiêm?”

“Có một bữa tiệc sinh nhật mình vào cuối tuần này, Dương có rảnh thì đến chung vui nha!!!” Khiêm nở nụ cười nhìn nhỏ.

“Ừ, mình sẽ tới chứ!!! Cảm ơn đã bạn mời mình.” Nhỏ vui mừng hoan hỉ.

Sinh nhật người ấy, nhỏ lăm bằm trong cái sung sướng ngất ngây. Mình sẽ mua một món quà thật có ý nghĩa. Để coi nào, gấu bông hay cái gì ta? Nhưng mà người ta có cần mấy thứ đó đâu. Hơi thờ ơ nặng nề, phải suy nghĩ kỹ đi Dương ơi...

Liếc ánh mắt nhìn sang nhỏ, Hắc Động nhú hàng lông mày vẹo sang một bên và bắt đầu để ý. Con nhò Dương mập này vui vẻ khi nói chuyện với Khiêm à?

- ---0----

Trời đổ những cơn mưa nhẹ nhàng xuống nền đất. Một mùi lạ xông lên tận mũi, cái mùi đất nồng ẩm rất là lạ, báo hiệu cho những cơn mưa đầu mùa xuất hiện. Làn tóc bay phất phơ trong cơn mưa nhẹ, càng làm người ta có nhiều suy tưởng. Một cái nhìn thoáng qua mỏng lung, làm chợt tỉnh giấc cơn mộng về gió và mưa...

“Cậu ngần ngại gì thế?” Thủy Tiên nhìn chăm chú cô bạn thân.

“À, cậu mới đến! Có việc gì cậu đến vậy?” Hoàng Ngân cười nhạt nhìn.

“Mình có đem món ăn cậu thích nè! Cậu ăn đi nha...” Thủy Tiên chìa tay ra bịch đồ ăn.

“Thôi cậu ăn đi! Mình không muốn ăn...” Ngân nói nhạt với vẻ mệt mỏi.

Hơi thở nhẹ cho bao cái nghĩ suy. Tình yêu ngày xưa ngọt ngào, một tình yêu đã từng làm mình vui sướng và đã từng rất khổ đau. Mình đã có muôn vàn câu hỏi vì sao lại chia tay, lại bỏ đi? Và những một năm sau mình đã biết được câu trả lời đó là gì. Nhưng còn ý nghĩa gì? Sao câu nói đó không đến sớm hơn... Khi thì không có ai, khi thì lại có quá nhiều. Ông trời thật sự rất thích trêu người...

“Sắp tới sinh nhật Khiêm rồi đó. Cậu định tặng gì vậy?” Thủy Tiên hỏi.

“Sinh nhật ư?”

À, suýt chút nữa mình đã quên... Bao chuyện dồn tới tấp, làm mình quên mất cái ngày của người ấy. Ngân cười nhẹ nói.

“Lát cậu đi mua quà sinh nhật cùng mình nha...”

“Ừ, nhất trí mà... Mình cũng phải tặng cho cậu bạn một món quà có ý nghĩa nữa chứ, lát mua xong chúng ta qua rủ Khiêm đi dùng bữa tối luôn không?” Thủy Tiên chớp nhẹ hàng mi nghĩ ngợi, hỏi cô bạn thân.

“Ừ! Lát chúng ta đi.” Hoàng Ngân cười đáp lời.

Cả hai cô gái bắt đầu dạo quanh các cửa hàng, từ những cửa hàng quần áo đến đồ dùng cá nhân và thậm chí là những món đồ trang sức dành cho nam, những ánh nhìn lắc đầu và chấp nhận... Cuối cùng món quà mà hai cô gái cảm thấy ưng ý nhất đã xuất hiện. Nụ cười rạng rỡ trên đôi môi của Hoàng Ngân khi cầm món quà trên tay, cô nâng niu nó và ước ao người bạn trai của mình sẽ cầm và nhận lấy món quà với bao tình cảm mà cô đã dành cho...

“Chà chà, nhìn món quà mà cười tít mắt kìa.” Thủy Tiên ghẹo cô bạn.

“Cái cậu này...” Ngân cười mỉm, cố che giấu đi sự e ấp của một cô gái đang mắc cỡ.

“Đến giờ rồi, chúng ta muộn mất...” Tiên thúc giục khi nhìn vào chiếc đồng hồ.

Nhà hàng

“Anh đến lâu chưa? Tụi em có chuyện nên đến hơi trễ, xin lỗi anh nha.” Hoàng Ngân cười và nắm lấy bàn tay của Gia Khiêm.

“Con gái đúng là thích mua sắm thật! Cũng không lâu lắm nhưng anh hơi đói rồi đấy. Anh vừa chọn mấy món trong lúc chờ hai người. Em xem có thiếu món nào nữa hay không?”

“Cũng ok lắm! Anh biết em ăn ít mà... Còn Tiên có muốn ăn gì nữa không?” Liếc sang nhìn các món ăn, cô nhoe nụ cười.

“Thôi Khiêm gọi nhiều lắm rồi. Mình sợ mập lắm!” Tiên cười bẽn lẽn trả lời.

Vớ lấy chiếc máy tính bảng, Hoàng Ngân lướt đọc trên màn hình. Cô chiêm nghiệm về bảng danh sách mà nhủ hàng lông mày. Nhỏ nhẹ một giọng nói, cô bắt đầu quay sang bên cạnh và hỏi Khiêm.

“Trong danh sách mời dự sinh nhật của anh sao em thấy có vài người lạ? Anh mới quen họ ư?”

“Em nói ai?” Cầm vội trên tay món ăn từ chiếc đĩa Khiêm chợt khựng lại và nói.

Ngân cầm máy tính bảng lên và đọc vài người. Bỗng cô ngưng lại và nhủ hàng lông mày khi đọc lấy cái tên ấy.

“Em thấy có vài người mới. Ừm... Thùy Dương, người này là ai vậy anh?”

“À, bạn cùng lớp của anh. Một cô bạn rất dễ thương mà anh rất quý mến!!!” Khiêm cười nhẹ và gấp món ăn vào miệng và nhai từ tốn, trả lời một cách hết sức bình thường.

Hết sức dễ thương và rất quý mến ư? Ngân lăm bắm và nhìn chăm chú cái tên ấy... Thoảng trong giây phút, cô bỗng nhớ lại cái ngày hôm ấy lúc mà cô

đến thăm lớp của anh ấy. Hình như đây là cô gái có ngoại hình quá khổ mà lớp của anh ấy đã chọc ghẹo và chính anh ấy đã giải vây cho cô gái kia. Phút giây ấy... Nếu chỉ là giải cứu cho một cô bạn gái bình thường thì việc gì anh ấy phải mời đi dự sinh nhật chứ? Không lẽ... Không?! Không thể nào có chuyện đó được. Vì anh ấy yêu thương mình lắm mà. Làm sao có chuyện đó được chứ? Gương mặt bỗng đổi trạng thái và bắt đầu quay vòng vòng của những suy nghĩ vẩn vơ...

“Cậu làm sao thế, không ăn à?” Tiên nhìn cô bạn hỏi.

“Hả? À, mình ăn chứ?”

Đến lúc này cô mới định thần lại và nhấn mạnh bản thân của mình bằng một câu nói không rõ đầu đuôi cho những người xung quanh nghe thấy. Mình đúng là quá tưởng tượng..

- ---o---

Và cái ngày quan trọng nhất cũng đã đến, mọi người tập nập đến dự sinh nhật của chàng trai hot nhất trường Phạm Gia Khiêm. Nằm trong khuôn viên khu biệt thự xa hoa, mọi người họ là những người bạn thân chí cốt của cặp đôi được mời dự đến. Ai ai cũng diện cho mình một bộ cánh lộng lẫy xa hoa nhất... Nói không quá thì đây có thể gọi là tiệc rượu của tầng lớp con nhà giàu mà không phải có tiền là có thể vào được.

Tiếng “bùm... bùm” âm thanh nghe vui tai từ những cái bong bóng nổ. Nụ cười hiện hữu trên gương mặt đẹp trai của Gia Khiêm, với bao nhiêu gói quà bắt mắt từ từ được mở ra trong tiếng cười nói râm ran... Chốc chốc nụ cười lại biến mất mà thay vào đó là cái nhìn từ cánh cửa xa xa kia, ôm lấy các món quà về buồn buồn bao trùm lấy anh chàng hot boy...

“Ngân sẽ tới ngay mà... Cô ấy đã chuẩn bị quà cho cậu rồi Khiêm à!” Tiên nói vô với về trấn an cậu bạn.

“Hay thử gọi cho con bé đi...” Hắc Động lên tiếng định gọi thì.

“Nếu cô ấy bận thì thôi, hai người không cần gọi nữa...” Khiêm nhấn mạnh câu nói.

“Em thử gọi cho Ngân xem...”

“Em gọi mãi mà sao Ngân không bắt máy, điện thoại vẫn đồ chuông mà ta...” Tiên lo lắng nghe điện thoại.

“Con bé kì ghê! Sao cứ không đến hoài vậy, quá đáng hết sức.” Hắc Động nói.

Bỗng Hắc Động chợt dừng người lại với câu nói vừa rồi.

“Anh xin lỗi... Anh không có ý nói em...”

“Em biết rồi...” Tiên cúi người xuống và bước đi chậm chậm...

Sao tự nhiên mày lại nói một câu đáng chê trách này vậy trời. Lời tốt ý xấu của mày đâu hết rồi. Hắc Động quỳnh vào cái đầu mình cho sự ngu dốt này...

Phải rồi mình là kẻ quá đáng. Mình rất quá đáng... Cô bé gục người xuống bàn, hai tay nâng lên ly rượu và uống ào vào miệng.

- ---o---

Tiệc thì vui say, ai ai cũng hí hửng hân hoan trong buổi sinh nhật mừng 18 tuổi của hot boy Gia Khiêm. Vậy mà lại có lắm kẻ thất tình...

Đôi mắt nhìn trân trân người ấy, cái vẻ u sầu kia sao lại xâm chiếm lấy gương mặt đẹp trai. Còn đâu là nụ cười ánh mắt như thường ngày... Nhỏ hiện lên trong đầu bao nghĩ suy. Có chuyện gì với người ấy rồi? Sinh nhật mà cũng không được vui nữa...

Bất giác câu nói bên cạnh làm nhỏ chú ý...

“Sao giờ bạn gái anh Khiêm chưa tới nữa nhỉ?” Một cô gái khác nói.

“Ừ? Là thật đó! Sinh nhật bạn trai lại không có mặt, nhìn mặt Khiêm kia, buồn hiu...” Một cô khác lại thêm vào.

“Kiểu này chắc sớm chia tay quá!!!”

Nhỏ như bùng sáng cả đôi mắt, bờ môi cong cong lên. Thì ra là vậy! Người ấy chắc buồn lắm...

Hơi thở bỗng nhẹ xuống và ánh nhìn chăm chăm vào gương mặt đang rũ rượi kia... Làm sao mình có thể vui khi thấy người ấy thế này? Hôm nay là sinh nhật của người ấy mà. Lòng nhỏ như ngân vang bao ca khúc mà chưa có lời giải. Nhỏ rất rất muốn chạy lại và nói chuyện an ủi người ấy song mình làm sao mà có thể được cơ chứ? Dù biết rằng bây giờ nhỏ và người ấy rất gần, gần lắm có chăng chỉ cách nhau tí chút nhưng sao nhỏ cảm thấy sao mà xa vời với thế nào...

Ngước nhìn lên chiếc đồng hồ, cái vẻ ngao ngán, một câu nói than trách giờ đây cũng chẳng còn muốn nói nữa. Cái giận, giận thật dữ dội của một thằng con trai như núi lửa dâng cuộn cuộn có thể bốc hỏa ngay lập tức. Có chuyện gì mà ngay đến một cú điện thoại cũng im phăng phắc? Những thái độ kì lạ

kia... Nụ cười nhạt nhẽo hiện lên trên bờ môi anh. Còn gì để nói nữa ngoài hành động này? Haha... Sao mình còn có lòng tin là cô ấy sẽ đến vào sinh nhật mình chứ? Bao hứa hẹn toàn là giả dối, giả dối cả...

Bất chợt

“Sinh nhật vui về!!!” Dương tiến lại gần nhanh nhẩu ngồi bẹp xuống.

“Dương đến à? Minh cảm ơn bạn!!!” Khiêm cười gượng nhìn nhỏ.

“Sao sinh nhật Khiêm mà lại ra đây ngồi một mình vậy? Bạn có gì hả?” Nhỏ ấp úng hỏi.

“Sinh nhật năm nay buồn thật... Dương có biết vào đúng cái ngày quan trọng này, mình đã biết được một sự thật dối trá không?” Nụ cười chua chát hiện trên gương mặt, Khiêm hạ giọng.

“Ý Khiêm là...” Nhỏ ngơ ngác nhìn.

“Thôi... Bỏ qua đi! Dương tặng mình món quà gì vậy?” Khiêm hào hứng đổi chủ đề hỏi nhỏ.

“Một món quà bí mật! Bạn sẽ biết khi mở chúng ra. Chúc Khiêm ngày càng đẹp trai và học giỏi nè...” Nhỏ huyền thuyên chúc mừng.

“Hihi... Dương biết hát không?”

“Biết chứ! Bạn muốn nghe mình hát không nè?”

Nhỏ hào hứng định tung ra mấy bài trúng tủ của mình nhưng có lẽ câu hát mà nhỏ vừa cất lên lại xấu hổ, muốn độn thổ xuống đất ngay lập tức. Ôi không!!!

“Bài này là bài gì thế? Nghe vui tai đó! Bạn hát tiếp đi... Hát đi mà, nghe hay đó!!!” Khiêm cười khúc khích, năn nỉ nhỏ hát.

Nụ cười tươi tắn kia đã trở lại, nhỏ rung rung niềm hân hoan rạo rức trong lòng và lấy lại tinh thần, nhỏ hát thật hay bằng tất cả trái tim.

“Tạm biệt búp bê xinh xinh, tạm biệt thỏ trắng yêu thương, mai em vào lớp một rồi... Nhớ lắm, quên sao được, trường mầm non thân yêu...”

Một niềm vui khẽ rung rung trong lòng, cái ngày hôm nay nhỏ nhoen nụ cười trấn an chính bản thân của mình.

Hạnh phúc là cái gì đó thật lạ, nó đến lúc nào mà ta chẳng nhận ra. Đến khi ta biết cũng là lúc con tim xao xuyến...

- - - - -

Bên ngoài ánh đèn đường thấp sáng cả con phố sang trọng, những vì sao lung linh tỏa sáng như minh chứng cho một câu chuyện đẹp sắp diễn ra....

Nốc hết ly này đến ly nọ. Cô bé vội nhìn xuống chiếc bàn và té ngửa ra số chai rượu mình đã uống là khá nhiều. Chà! Mình uống cũng khá đấy nhỉ. Cái nhà vệ sinh ở đâu ta? Cô bé khập khiễng từng bước chân.

Ánh nhìn thì loạng choạng, cô bé ngã nhào xuống nền sàn cái “bụp” rồ kêu. Đầu óc choáng váng, hai tay không đứng dậy nổi với trọng lượng cơ thể này...

“Em có sao không? Uống gì dữ vậy?” Hắc Động tiến lại gần, đỡ lấy cô bé.

“Anh là ai? À, là Hắc Động. Tôi uống gì thấy kệ tôi...” Cô bé cười khanh khách trước Hắc Động.

“Em say quá rồi, để anh đưa em về...” Gã nắm lấy đôi tay cô bé và đỡ lên nhẹ nhàng.

“Hừm! Có uống được đâu...” Hắc Động chép miệng cái chán ngán. Một tay bế một tay bồng cô bé...

Cái nhìn ngơ ngác từ xa, con nhỏ mập và Gia Khiêm? Nụ cười tươi tắn xóa đi bao phiền muộn ban nãy. Có lẽ nào... Mà sao điều kì lạ kia lại có thể xảy ra được chứ? Hắc Động cười vu vơ trước cái ý nghĩ buồn cười của mình.

Tiếng khóc thút thít, Hắc Động vội nhìn lấy cô bé, cảm nhận cánh tay gã ươn ướt cái gì đó và không quá ngạc nhiên khi những giọt nước mắt lại trào ra như thế này. Sự chạnh lòng ở con tim, gã vội lấy mình lau đi vài giọt lấm tấm kia. Tiếng khóc thút thít giờ càng tăng lên thành từng tiếng lớn vang. Một vài giọt và bây giờ là rất rất nhiều giọt trào ra...

“Thùy Tiên, em đừng khóc nữa mà.” Hắc Động nhẹ giọng nói.

Đôi mắt mờ màng, bờ môi cô bé run lên bần bật. Tiếng nấc vang tạo thành âm thanh nghe rõ mồn một giữa đêm vắng... Đôi bàn tay cố vói lấy tay Hắc Động, hi vọng có thể chạm vào dù chỉ là một chút nhỏ nhoi. Giọng nói cùng hơi thở dốc lúc nghe lúc không.

“Anh à, em thích anh lắm đó mà em vẫn sợ... Tình yêu có lẽ là thứ tình cảm khó hiểu nhất trên đời này? Em không biết mình thích anh từ khi nào nữa

nhưng hãy cho em được thích anh nha...”

Câu nói vừa dứt cũng là lúc cô bé nôn ói ra bao nhiêu thức uống tổ hợp ban nãy. Xong xuôi tất cả, cô bé gục ngay xuống và đánh một giấc ngon lành như chưa hề có chuyện gì.

Gã méo cái miệng về một bên, cười tủi hổ. Có ai như mình không nhỉ? Câu nói mong chờ nhất lại rơi vào giây phút quan trọng này. Tiên ơi là Tiên... Vuốt thật êm trên gương mặt xinh như hoa ấy, gã cười một nụ cười hạnh phúc. Tình yêu bé nhỏ của anh, cảm ơn em đã yêu anh và cảm ơn thượng đế đã ban em cho anh. Nếu có phải trả giá vì tình yêu này, Bang Hắc Động cũng sẵn sàng đánh đổi tất cả vì em... Vì một mình em mà thôi.

Có phải tình yêu có sức mạnh ghê gớm? Nó khiến ta thể thoát muôn vàn câu nói (mà có lẽ con trai toàn thể như vậy thôi...)

- - - - -

Tay chân Hoàng Ngân bắt đầu nhúc nhích cùng các tứ chi run run và đôi mắt hé hé những cái nhìn đầu tiên. Đây là đâu? Cô gái lấm bầm và như chột nhớ ra điều gì đó vô cùng quan trọng. Về hốt hoảng, đôi chân cô nhanh nhẹn lao ra khỏi chiếc giường...

Không thể thế này được? Minh muốn mất sinh nhật của Gia Khiêm rồi. Giọng nói càng quát to anh chàng lái taxi.

“Anh có thể nhanh hơn được không?”

Anh ấy sẽ giận mình lắm cho coi mình... Minh phải nói gì đây? Bao nhiêu câu nói để lý giải cho hành động này được cô suy nghĩ trong đầu nhưng sao để sắp xếp chúng lại gọn gàng thật là khó. Nắm chặt lấy đôi tay và những bước chân bước thật êm lên bậc cửa.

Chuông cửa reo vang

“Ai đó?” Người giúp việc la to.

“Là cháu Hoàng Ngân ạ!!! Có Khiêm ở nhà không bác?”

“Cậu chủ đi rồi cô Ngân!”

Anh ấy đi rồi? Ngược nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, cô chớp chớp đôi mắt, đã qua 12 giờ đêm rồi. Em xin lỗi anh và chúc mừng sinh nhật anh... Đôi chân lấm lũi nổi bước ra khỏi căn biệt thự...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Còn đó một chút hồng phai

Tin đồn về bữa tiệc sinh nhật Gia Khiêm không có bóng hình Hoàng Ngân đã loan truyền khắp các khối lớp... Ai ai cũng lũ lượt rủ nhau một cuộc chia tay sắp xảy ra. Chỉ còn là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi! Cái nhìn e dè của bọn con gái bao vây lấy Khiêm... Không ai dám nói lấy nửa lời, tất cả đều sợ nét buồn của hot boy nhưng tiếng đồn thì bao giờ cũng loan đi với tốc độ ánh sáng mặt trời...

“Ê?! Dương mập làm gì mà nhìn dữ vậy?” Hắc Động nói to nhìn nhỏ.

“Nhìn gì đâu?” Nhỏ đáp ứng cái e dè, sợ cặp mắt yêu quái của gã.

Nghi ngờ lắm ta? Ánh mắt sắc sảo, gã đưa cái nhìn nghiêng dọc về phía nhỏ Dương mập... Chớp chớp đôi mắt cùng nụ cười thích thú như phát hiện ra điều gì đó thú vị, gã cười tít mắt. Xem ra có trò vui rồi đây...

Cái nhìn ghê rợn đó thật đáng ghét, nhỏ hít một hơi thật dài trong cơn sợ sệt... Cố gắng giấu thật nhanh ý nghĩ về người ấy đi. Thôi đừng dán ánh mắt về người ấy nữa, không khéo mình chết mất. Bao lo lắng hiện về, nếu ai đó mà biết thứ tình cảm của mình chắc sẽ là trò cười của bao con người...

- - - - -

Tiếng “tít tít” của ống dẫn nước biển kêu inh ỏi khắp gian phòng... Chốc chốc ngược vội lên nhìn, hấn sợ ống dịch truyền vơi đi sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của nó. Nhìn cách lo lắng ân cần, ai ai đều nghĩ đây là vợ của hấn thì đúng hơn. Lấy ra chiếc khăn lụa mềm, hấn lau nhẹ lên gương mặt nó... Các ngón tay chai sạn vì gian khó, nắm chặt lấy chúng lại với nhau, hấn mong sẽ xoa dịu đi bao đau khổ đè nặng lên nó. Nếu có liều thuốc tiên nào đó, anh mong sẽ xoa dịu đi cho em!!! Em hãy mau tỉnh lại đi, đừng nằm mãi như vậy em à...

Gió ơi gió, những cơn gió nhẹ hãy đến và mang đi những nỗi đau, những nỗi đau tận sâu con tim mà biết đến bao giờ thôi phai nhòa...

- - - - -

Cố bước những bước chân nhưng sao thật là khó khăn... Hai bàn tay nắm lấy vạt áo dài, cô ngồi im lặng chờ đợi bóng dáng ấy. Tiếng kim đồng hồ hay tiếng lòng cứ nhích nhích liên hồi chậm chạp. Bao nhiêu người cứ lũ lượt đi qua, đi lại nhưng sao bóng dáng ấy đâu rồi?

Hoàng Ngân nín thở các ngón tay chạm nhẹ vào bàn tay kia... Bỗng cái giật lại thật mạnh từ bàn tay ấy. Cảm giác giật mình và lạnh lùng kia, con tim cô rùng lên từng cơn nghẹn ngào. Nước mắt giọt ngắn, giọt dài cô nức nghẹn cùng bờ môi mấp máy vài câu run run.

“Anh à... cho em giải thích...”

“Em muốn nói gì?” Gia Khiêm hạ giọng.

Hơi thở cô nhẹ xuống, nụ cười như cô xưa tan đi tất cả bằng giọng nói ngọt ngào của người con gái. Bắt đầu những câu nói thủ thỉ vào tai người nghe.

“Em có việc bận, em... em xin lỗi anh. Em không thể đến được vì...”

“Vì em có việc với người tên Quang Vinh kia đúng không?” Gia Khiêm chen vào nhanh chóng.

Đôi tai cô bỗng giật lên kinh ngạc cùng cặp mắt mở to và như không còn lời lẽ nào có thể chen vào được nữa. Từng giọt mồ hôi lấm tấm ướt cả vạt áo dài, bao nhiêu giọt cứ rơi rơi, đến khi chiếc khăn giấy từ tay Gia Khiêm chìa ra.

“Em lau mồ hôi đi!!! Nếu em không muốn đến thì cứ nói thẳng với anh. Đừng làm như vậy nữa?!” Anh chớp chớp đôi mắt nhìn cô.

“Em... em... Không phải đâu anh à?!” Cô cố gắng mấp máy lời nói trên bờ môi.

Không thể nghe hết các câu nói giải thích từ cô... Gia Khiêm vội quay đi.

“Anh có việc rồi, thôi em về lớp đi!!!”

Chỉ một câu nói “Anh có việc...” sao nó chua chát ở con tim thế này? Thái độ anh ấy bây giờ lạnh lùng như tảng băng, chẳng thèm nghe lấy một lời nói từ phía mình. Đôi chân cô như trĩu xuống, có lẽ giờ đây cô đã biết cái giá của sự lừa dối là gì rồi. Em phải nói gì và làm gì để anh hiểu cho em đây... Cái nuối tiếc hùi hùi hiện rõ trên gương mặt cô song cô biết ngay từ lúc này mình có nói gì cũng vô ích thôi. Mình phải làm một cái gì đó thôi, chứ như vậy không ổn một chút nào...

- - - - -

“Chúng ta quen nhau nha em?!” Hắc Động nhìn cô bé vẻ trịnh trọng.

“Hả?!” Cô bé ngỡ ngàng cặp mắt tròn xoe...

Nắm chặt lấy cánh tay cô bé, nâng lên nhẹ nhàng một cách trân trọng, Hắc Động nở nụ cười.

“Có thể anh không hoàn hảo nhưng anh sẽ cố gắng làm cho em hạnh phúc. Em tin anh chứ?”

Hàng mi cô bé run run lên cách kì lạ, gương mặt ngược vội lên từ từ và đáp lại cái nắm tay đó bằng một câu nói mấp máy.

“Em có thể ư? Em không biết có còn muốn tin nữa hay không... Em sợ... em chỉ làm anh khổ thôi!!!” Giọng nói cô bé bỗng khàn đục hơn.

Cái nắm chặt ở đôi bàn tay ấy, gãi hít một hơi dài về cương quyết ở đôi mắt cùng giọng nói mạnh mẽ thốt ra có khí thế.

“Hãy cho anh cơ hội. Em tin ở anh nha Thủy Tiên!!!” Nhấn mạnh nghiêm nghị nhìn cô bé.

Con tim bé nhỏ ơi, ta có thể đánh thức người thêm một lần nữa hay không?! Vết thương vẫn còn nhói đau... Ta biết mình vẫn chưa muốn nhưng sao ta không thể chối từ? Hãy cho ta xin người một lần nữa thôi, một lần nữa thôi... Ta sẽ không bao giờ dám làm con tim này phải đau buồn nữa. Yêu thêm lần nữa nha! Con tim bé nhỏ...

Vài cơn gió nhẹ thổi qua khe kẽ, run run những tán lá cây. Chúng rớt xuống khoan khoái dịu êm. Nụ cười hé nở trên đôi môi, có cái gì ảm áp đến tận con tim cứ như một điệu vũ ngọt ngào, âm vang mãi giai điệu. Cái miệng chúm chím cong cong lên sắc thái tươi vui.

“Vậy chúng ta bắt đầu một trò chơi anh nhé. Trò chơi sẽ dừng lại khi hết năm học này... Nếu trong hai ta tạo niềm tin từ hai phía, em và anh sẽ đi tiếp đoạn đường.” Cô bé nhấn mạnh nhìn Hắc Động.

“Ừ, anh đồng ý!!!”

Có lẽ bây giờ đôi bàn tay ấy đã nắm lấy tay cô bé thật chặt. Không còn cái e ngại vắn vơ mà thay vào là một nụ cười, một nụ cười nhẹ nhàng như xưa tan áng mây đen đã vây bủa cuộc đời cô... Bước chân chạm lấy bước chân, cái tựa đầu vào nhau vô ý, vài thứ vô tình kia đủ để lắng lắng mọi xúc cảm.

Một cái chạm, một cái thử? Tại sao không? Ta cứ loay hoay mãi với bao hoài niệm, vậy thì tại sao ta không cho mình một cơ hội. Cho người kia, biết đâu đấy.

- ---o----

... Nhật kí ơi, người đó buồn lắm thì phải! Cũng đúng rồi ngày sinh nhật của mình lại không có người yêu tới, nhìn ánh mắt là ta đã thấy hết tất cả. Tội quá đi, ta không muốn thấy người đó buồn nhưng ta phải làm gì cho người đó đây...

... Nếu có một điều ước ta ước người đó và Hoàng Ngân xinh đẹp sẽ làm huê lại với nhau. Họ là một cặp quá đẹp đôi mà... Con cầu mong cho đôi tình nhân đẹp nhất trường sẽ mau làm lành với nhau. Con chỉ mong Gia Khiêm cười thôi. Hãy cười mãi nha Khiêm..

- ---o----

Dáng vẻ thiếu não, hần lấy nhẹ cốc nước lên và nhấp nháp từng chút một, đã một tuần trôi qua mà Phương Liên chưa tỉnh nữa. Cốc nước xuống tận cổ ran rất cuồng hộng và những khắc khổ bám lấy tâm trí hần như một chủ nợ đòi dai dẳng...

Túm lấy cổ áo thằng bạn, Nhật Khang cười nắc nẻ.

“Sao buồn quá vậy mày? Có tin vui nè con...”

“Tin gì?” Hần đáp lại thều thào.

“Hoàng Ngân và Gia Khiêm nghe đâu đang có dấu hiệu tan vỡ đó... Mày có hi vọng đấy! Nhảy vô đi...” Nhật Khang nhấn mạnh nhìn thẳng bạn.

Những tưởng thằng bạn sẽ thích và mừng rơn vì niềm vui sướng nhưng không.

“Tao chả quan tâm?! Tao vào lớp đây...” Một ánh nhìn trơ trơ cho cái thích thú nhảm nhí, hần buông lời ngắn gọn.

Nhiều hàng lông mày lại, cái chặc lưỡi ở cuồng hộng, Nhật Khang cố gắng tìm ra lời giải cho thái độ kì lạ kia suốt gần một tháng nay. Mà có lẽ muốn tìm phải dài dài mới được?

- ---o----

Trước giờ vào lớp học

“Cậu và Quang Vinh là sao của nhau vậy?” Tiên hỏi nhẹ cô bạn thân.

“Tụi mình là bạn cũ của nhau thời cấp 2.” Hoàng Ngân nói.

“Sao mình nghe phong phanh cậu và anh ta đã từng là người yêu của nhau? Là sao? Cậu nói mình nghe đi...” Tiên hỏi dồn dập.

Lời nói nửa muốn nói ra song lại ấp úng trong miệng, chột cô hít một hơi dài và thủ thỉ kể thật dài câu chuyện...

Ánh mắt im lặng, cô bé thốt lên một câu nói khi nghe xong câu chuyện vừa rồi như đã kìm nén quá lâu.

“Cái ngày sinh nhật Khiêm, cậu có đi với anh ta không?”

“Ngày đó... Có, mình có đi nhưng mình dự định đi một chút thôi. Ai dè mình đã ngủ quên luôn. Mình không biết vì sao mình lại ngủ quên nữa...”

Ngân xị mặt xuống góc bàn và nhẩn cái mặt trong niềm tiếc nuối. Cô ngập ngừng câu nói đang tuôn dài ra thì bất thành linh Hoàng Ngân ngo ngoác khi cánh tay Tiên túm lấy vạt áo dài của cô.

“Cậu sao vậy Tiên?”

“Là Gia Khiêm kia...” Tiên ấp úng nhìn hai người.

“Khiêm...” Ngân đứng dậy về e dè lúng túng nhìn anh.

Không còn gì là sự thật hơn cả sự thật, nụ cười xé hiện rõ trên đôi môi thanh tú kia bằng giọng nói chua chát.

“Lê ra em nên cho anh biết sớm hơn. Chúng ta chia tay đi!!! Có lẽ anh không đủ sức giữ lấy em!” Khiêm nói.

Và còn vương vấn đâu đây chỉ còn lại một lời nói như xát muối vào vết thương càn đau mà thôi.

“Khiêm à...”

Lời nói như bay đi đâu mất, chẳng còn gì có thể thốt nên lời. Cô nghẹn ngào nắm lấy đôi tay Khiêm, mong mỏi những giọt nước mắt vô nghĩa kia sẽ có hiệu quả. Song có lẽ là vô ích mất rồi, Khiêm đã gạt tay ra lần thứ hai một cách vô tình. Cùng một ngày mà những điều tồi tệ cứ xuất hiện ngập đầu thế này... Cô hộng buốt rát, cứ ư ư chan chất giọng nói gọi tên Gia Khiêm trong tuyệt vọng. Không phải chứ? Không phải mà... Ngân gục đầu xuống nền bàn và bắt đầu những giọt nước mắt cay cay, không sao kìm lại được.

“Bạn nín đi! Để mình đi gặp Hắc Động rồi mọi chuyện sẽ khá hơn mà... Chờ mình nha...” Tiên nắm lấy tay cô bạn trấn an và chạy vội đi nhanh chóng.

Giờ ra chơi

Ánh mắt thần thờ, chả muốn quan tâm đến bất cứ cái gì, mà tại sao lại cảm thấy ngột ngạt và khó chịu thế này... Tu chai nước suối lên ừng ực hết chai này đến chai khác. Những lon nước vương vãi khắp lan can sân thượng. Có lẽ nếu không nhìn kĩ, ai nấy đều tưởng đó là rượu mất.

Tiếng lon nước kêu lên rõ “bình” Khiêm vội quay sang, không quá ngạc nhiên anh nói.

“Anh đến đây làm gì vậy?”

“Chuyện của em và Ngân tại sao lại...” Câu nói Hắc Động chưa kịp thốt hết ra thì...

“Em không muốn nghe! Anh hãy tôn trọng em... Nếu muốn em nghĩ lại hay bất cứ cái gì đều vô ích, giờ em chỉ muốn yên tĩnh.” Khiêm nhấn mạnh.

“OK!!! Anh hiểu rồi. Vậy anh đi đây.”

Dứt lời Hắc Động bước đi nhưng có cái gì đó nán lại, gã quay sang và thốt lên một câu nói.

“Em hãy nghe Ngân nó giải thích chứ em. Nếu trong cái ngày đó đã xảy ra chuyện gì thì sao hà em?!”

Hàng mi khẽ run run, những nghĩ suy về câu nói hồi nãy làm Gia Khiêm cảm thấy mình cần phải tìm hiểu cho ra lẽ. Một cuộc gặp gỡ với cô ấy chẳng?

Giờ ra về

Tiếng trống trường “tùng tùng cắc cắc” điểm vang inh ỏi, những học sinh nô nức tay xách, tay cầm hối hả mang lấy mang để vật dụng chuẩn bị ra về...

Chà, hôm nay về mình có ngay món cơm chiên Dương Châu, ngon tuyệt cú mèo... Thích ghê! Lâu lâu mẹ mới cho ăn. Phải về nhanh, thường thức mới được. Và chẳng còn điều gì có thể vui thú hơn thế nữa, nhỏ ôm chầm lấy chiếc cặp, chạy thẳng một mạch ra cổng trường...

Trước cổng trường

Nhỏ ngo ngắc nhìn từ phía xa xa, miệng thì thầm. Là Khiêm à! Cậu ấy đi đâu thế nhỉ?

Ham ăn nhưng chuyện gì về Gia Khiêm khiến nhỏ quên ngay và tò tò đi theo xem sao.

Chiếc xe hơi màu đen tuyền sang trọng, có được một chỗ đậu xe ngon lành tại một địa điểm vừa ý và cũng vừa lúc Gia Khiêm đi ra, anh dán ánh mắt nhìn trân trân.

“Con còn chưa lên xe nữa?!” Mẹ Hoàng Ngân nói với cô con gái.

“Mẹ chờ con một chút, con sẽ lên xe ngay...” Giọng nói Hoàng Ngân năn nỉ.

Vội chạy sang hàng đường bên kia cô nhỏ nhẹ giọng nói.

“Cho em giải thích đi anh. Không phải em mời anh ta mà là mẹ em. Mẹ em và mẹ anh ta khá thân với nhau... Em hoàn toàn không biết tại sao hôm nay anh ta lại cùng mẹ em đến đây nữa?”

“Thôi em về đi! Kéo mẹ em lại la nữa... Anh đã hiểu rõ rồi, cũng tốt thôi nếu mẹ em thích anh ta thì em và anh ta nên cặp cũng đúng...” Khiêm cắt xong câu nói anh bỏ đi nhanh chóng.

Tại sao? Tại sao lại như vậy cơ chứ? Mình muốn giải thích về sự việc hôm qua thế nhưng càng giải thích thì... Câu nói trong mình lại tồ tẹt đến mức kinh khủng. Là số trời hay... Con tức giận bủa vây lấy cô, bao nhiêu niềm tức giận cô đem hết cả vào con người đang ngồi chung chiếc xe hơi cùng mẹ cô kia.

“Anh bước ngay ra xe cho tôi đi!!!” Cô quát to nhìn Quang Vinh với vẻ tức giận.

“Con làm gì vậy Ngân?!” Mẹ cô ngo ngắc nhìn con gái.

“Không sao đâu bác, có lẽ chúng con cũng cần nói chuyện riêng với nhau... Ta kiếm một chỗ để nói chuyện nha em.” Quang Vinh cười mỉm.

Mắt nhỏ thấy, tai nhỏ nghe... Sao mà chán chát ở cuồng hống thế này? Lắc lắc cái đầu về một bên, nhỏ âm thầm những bước chân dỗi theo bóng hình người đó mà quên mất món cơm chiên Dương Châu nóng hổi đang vẫy gọi ở nhà...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vụn vỡ

“... Dù đã biết yêu người luôn trái ngang nhưng em vẫn yêu, vẫn yêu người thật lòng dù cho nhiều đớn đau. Tình vẫn đó, sâu tận trong trái tim sẽ cho anh rất nhiều dịu cho ai kia luôn hững hờ... xin cho e trái tim em yêu dại khờ...”

Yêu và chỉ biết yêu thôi, Thùy Dương ngỡ không biết rằng cái lưới tình này đã quá căng đầy rồi... Càng nhúng tay vào chỉ có thêm đau khổ mà thôi.

Người ấy bước một bước, nhỏ một bước, những bước chân nối lấy nhau. Chúng chạy thật dài trên con đường rộng thênh thang mà không bao giờ có điểm dừng...

Ông trời kêu lên một tiếng “rầm” rõ kêu và ngay lập tức những hạt mưa nặng hạt bắt đầu rơi xuống nền đất, đang bốc khói vì cái nóng hậm hực... Dòng người lũ lượt tìm lấy một chỗ núp mưa, vài người lấy vội ra chiếc áo mưa như nhanh chóng trở về với bữa cơm chiều đang đợi sẵn ở nhà. Nhà chờ xe buýt bỗng thưa thớt đi một cách kì lạ. Tiếng âm thanh từ chiếc còi xe kêu vang cùng tiếng gầm gừ của chiếc bánh xe. Chúng hòa vào điệp khúc mưa buồn nào lòng của hai kẻ cô đơn...

“Rầm” Tiếng sét đánh nhanh và mạnh như đòn tra tấn xuống bầu trời đang trong xanh chợt biến một màu xám xịt này... Gia Khiêm buông đôi mắt nhìn xa xăm cảnh vật bầu trời... Một chú mèo nhỏ con, chạy vội trong làn nước mưa rả rích. Chú mèo nhỏ nhún sẽ ra sao giữa trời mưa này đây? Dán một ánh mắt chăm chú vào chú mèo nhỏ và như giạt mình trước cảnh vật đang hiện hữu trước mắt của mình. Khiêm tròn xoe đôi mắt ngỡ ngàng, bờ môi mấp máy câu nói cất lên hoà cùng âm thanh tiếng mưa xé tan.

“Thùy Dương, cậu làm gì ở đây thế?”

Chú mèo nhỏ vội chạy lại gần Thùy Dương, chú mèo ta cứ kêu vang “meo meo”. Ôm chặt lấy chú mèo đang rét run lên vì đói và lạnh. Nhỏ ngỡ ngàng không biết phải trả lời ra sao trước câu hỏi của Khiêm...

“Dương chờ xe buýt đúng không?” Khiêm mở lời nhìn nhỏ.

“Ừ!”

Nhỏ như mở cờ trong bụng, chả lẽ lại nói mình theo cậu ấy đến đây. Thật là, thoát khỏi tình huống éo le này mà...

Nụ cười miễn cưỡng, đáp lại cái nhìn bầu trời về cơn mưa hôm nay, Gia Khiêm chợt buông một câu nói.

“Người buồn cảnh cũng có vui đâu bao giờ, khung cảnh ngày mưa cũng thể hiện rõ ràng tâm trạng của con người thật.” Thở dài một lần hơi...

“Nhưng cũng có những cơn mưa mang đến bao điều kì diệu. Con mưa của tình người ấm áp. Con người của cơn mưa hôm nào...” Nhỏ chợt nhoen nụ cười, nụ chứa bao ẩn ý của mình nhìn lên bầu trời.

Nhỏ lẩm bẩm câu nói trong màn mưa xé tan.

Quay vội lại và nhìn nhỏ, Khiêm chợt nhận thấy ở cô bạn này một cá tính rất kì lạ. Dù có nhiều sự việc u buồn, thậm chí là tồi tệ nhưng không hiểu tại sao niềm tin cuộc đời về sự tươi đẹp của cuộc sống, lại có thể hiện hữu trên nụ cười và cả ánh mắt long lanh kia nữa... Chớp khê hàng mi, Gia Khiêm buông một câu nói mà chính anh cũng bất ngờ.

“Ở bên Dương thật dễ chịu làm sao!!!”

“Gia Khiêm!?” Nhỏ đáp lại cái nhìn ấy bằng một ánh mắt trân trôn.

Như hiểu ra sự ngỡ ngàng, ấp úng của cô bạn, Gia Khiêm vội chuyển sang đề tài khác ngay lập tức.

“Kia xe buýt tới rồi, Dương có đi không?” Khiêm chỉ tay về phía màn mưa xa xa ấy.

Đáp lại câu nói ấy, nhỏ hồ hởi trả lời bằng giọng nói rất vui vẻ.

“Ừa nhì xe tới rồi, mình đi đây. Thôi chào Khiêm nha.”

Nắm chặt lấy chiếc cặp táp, nhỏ vội chạy trong cơn mưa. Hai tay vẫy vẫy chiếc xe buýt đang tới, lòng tự hỏi mình một câu nói rất ngớ ngẩn. Chiếc xe này đi tới đâu nhỉ? Không biết khi nào mới về được nhà đây... Đói bụng quá đi!!!

Khẽ một cái nhìn cho cô bạn chạy vội trong cơn mưa, Gia Khiêm chăm chú bao điều suy nghĩ. Có đúng là mình cảm thấy ấm áp dễ chịu khi ở bên cô ấy hay không? Bao nỗi lòng không còn mà chỉ thấy nhẹ nhàng, Khiêm lẩm bẩm. Lẽ nào...

Hắn mở nhẹ tấm màn cửa sổ lên và bắt đầu nhìn những hạt mưa rơi, một nỗi niềm chơi vơi khó tả ngập tràn lòng. Nếu chỉ là mơ thôi thì hay biết mấy. Hắn có lẽ sẽ không gặp nó trong tình huống dở khóc dở cười như thế này? Nếu vào một ngày không xa kia, một cái chào làm quen thân ái, có lẽ chuyện tình của hắn không bế tắc như vậy? Nhưng tất cả chỉ là ảo vọng, vì bây giờ hắn còn không đủ khả năng dám tin còn có thể ở bên nó được nữa hay không, huống chi là một tình yêu...

Tỉ tách, từng hạt mưa rơi thật đều xuống nền đất... Căn nhà chờ vắng hoe bóng người, le lói vài ánh đèn đường đầu ngõ thoáng qua, vài cơn gió rít lên. Chúng mang theo hơi mưa ướt hay hơi thở nặng lòng của kẻ đầy tâm sự?!

Một tâm sự buồn biết tỏ cùng ai? Một người bạn để trút bầu tâm sự có quá khó trong cái xã hội này? Một câu hỏi sẽ chẳng bao giờ có lời đáp nhưng có gì ta cứ loay hoay mãi trong bóng tối...

- ---o---

... Hôm nay người ấy đã ngồi thật lâu trong nhà chờ xe buýt, ta không biết vì lý do gì? Ánh mắt người ấy buồn ghê lắm, càng nhìn ta chỉ muốn thất lại ở con tim mà thôi. Giá như... giá như cái nỗi đau ấy có thể san sẻ lấy cho ta thì hay biết mấy... Sao những người yêu nhau lại đau khổ thế này vậy? Không phải chỉ có kẻ đơn phương như ta mới đau khổ thôi ư? Ta biết ta ngốc lắm chứ, dầm mưa suốt buổi ngoài trời để được gì đâu? Mây có cười ta ngu ngốc không? Ta không biết tình yêu là gì? Nhưng con tim ta mách bảo cho ta biết... Nếu ta yêu người đó, ta nên cười khi người đó cười và khóc khi người đó khóc. Dù ta biết sẽ chẳng ai biết cho hành động ấy nhưng lý lẽ làm sao thắng được con tim đang chảy từng nhịp trong máu kia... Hãy để ta là kẻ ngốc nhất thiên hạ cũng được...

- ---o---

Chải lại mớ tóc dài, lẳng xăng mãi trong chiếc đầm công chúa. Chọn tới lựa lui mấy cái lắc tay cùng phụ kiện... Hít vào một hơi dài, cô bé thầm nhủ mọi chuyện sẽ ổn cả thôi và bắt đầu ngân nga khúc ca yêu đời đến kì lạ. Có giấc mơ nào êm đềm khẽ lướt qua làn môi mềm... Cái miệng cười nụ xinh xinh trông chờ một buổi hẹn hò đầu tiên đã đến, bao niềm vui rạo rực không thể chịu được... Chiếc chuông điện thoại reo vang, hiện lên dòng tin nhắn: “Anh chờ em ở dưới chỗ cũ nha Tiên”. Lại một lần nữa nụ cười hé nở.

9:25

Ngước lên chiếc đồng hồ, Hắc Động chỉnh trang lại trang phục thêm một lần nữa. Gỡ gờ lấy chiếc túi áo, lấy ra viên kẹo cao su và bắt ngò hiện lên tâm trí. Sao tìm mình đập mạnh dữ vậy ta? Lắc lắc cái đầu, gã cố lấy hết bình tĩnh trấn an mình. Buổi hẹn đầu tiên của mình và Thủy Tiên, mình không nên hồi hộp vậy chứ... Mình đường đường là một Bang Hắc Động không sợ trời không sợ đất mà... Vỗ lấy cái ngực, gã hà một hơi dài cho bao niềm tin, bước ra ào ào.

Làn gió nhẹ khẽ đưa chiếc váy hồng cánh sen, trong khoảnh khắc đó gã như mơ như ảo... Cô nhìn thật kĩ cô bé từ biệt thụ bước ra nhưng bờ môi vẫn không đủ can đảm cho một lời nói. Là cô ấy đó ư? Nụ cười duyên xinh xinh nhìn gã và bắt đầu chậm rãi tiến lại gần. Khi đã gần và thật gần cũng là lúc gã cảm nhận được một mùi hương ngọt ngào từ người cô bé. Cảm giác lâng lâng như vào mê hồn trận và gã cảm giác đang bay gặp hằng nga tiên tử nữa... Gã hề mơ nụ cười thích thú cho cái mơ mơ ảo ảo của mình...

“Anh Hắc Động... anh sao vậy?!” Cô bé nắm lấy tay áo ngỡ ngàng nhìn gã.

“...” Như vừa tỉnh cơn mơ gã giật mình.

“Anh có gì không? Đứng lâu quá, anh say nắng mất rồi...” Cô bé hạ giọng xuống.

“Cho anh xin lỗi em...” Gã e dè nhìn cô bé.

“Em mới xin lỗi anh đó.” Chạm lên vầng trán nóng hổi và ướt ướt vì những giọt mồ hôi, cô bé xót xa.

“Thôi một ta đổi địa điểm đi, tội anh quá à...” Câu nói vừa dứt cũng là lúc đôi bàn tay mềm như lụa ấy vuốt thật êm trên vầng trán của gã, lau đi hết đám mồ hôi nhễ nhại kia...

Cái thích thú sướng rơn tràn ngập tận con tim... Chẳng khác gì uống nước ngọt mà không còn hơn cả nước ngọt nữa. Nó mê khắp cả người, gã cười mím lên vì suy nghĩ nhảm nhí ấy của mình. Những giọt mồ hôi đáng ghét, bây giờ lại có hiệu quả ngay lúc này.

Buổi hẹn hò đầu tiên của Hắc Động và cô bé Thủy Tiên bắt đầu...

- ---o---

Một giấc ngủ đủ dài, làm con người ta tỉnh giấc sau cái nhìn ngơ ngác. Về thần thò, những bước chân chậm nhẹ xuống nền đất, tạo nên âm thanh xé tan bầu không khí tĩnh lặng quá lâu của căn biệt thự... Chớp nhẹ đôi mắt, nó buông ra mấy câu nói còn chưa tròn.

“Tôi đói quá!!!”

Mọi người trong nhà ai nấy giật nảy cả người, họ mau chóng chuẩn bị thức ăn, kẻ vội vã nói cho cậu chủ biết tin mừng...

- ---o---

Nắm lấy cái tay nhưng lại hụt, cố gắng chạm lấy cái tay cũng hụt, đụng nhẹ cái ngón tay cũng không được. Gã nhú hàng lông mày và bắt đầu thờ dài. Sao cái số mình thâm hại quá vậy, mỗi lần muốn chạm nhẹ là y như rằng cô ấy biết và giật lại ngay lập tức. Sự mạnh mẽ của mày đi đâu rồi?

“Anh à, em muốn ăn kem...” Túm lấy tay áo Hắc Động cô bé cười mỉm.

“Ừ, em muốn ăn kem gì?” Gã cười nhìn cô bé.

“Sôcôla!!! Hihi...” Cô bé nói cười về bên lên.

Và ngay lập tức, gã chạy một mạch tới ngay cửa hàng gần nhất, mua lấy những cây kem có sôcôla về đây...

“Anh ăn cùng em nha...”

“Ừ!”

Mở ra cái bao và vuốt thanh kem thật êm lên chiếc môi còn nóng nóng kia, cô bé tỉnh nghịch.

“Lạnh không anh?”

“Em này... dính tùm lum hết à...”

Và như trò chơi chỉ mới bắt đầu, cô bé trét chiếc kem ấy một lần nữa lên chiếc môi gã, nụ cười thích thú hơn khi cả bờ má gã dính hết cả kem..

“Em này... dám giỡn ha! Biết sợ chưa nè...” Gã tức giận lấy ra thanh kem trét lên má cô bé.

“Ừ, em sợ rồi. Anh đừng trét mà...” Cô bé rung rung nhìn gã.

Gã giật vội thanh kem lại sau khi có màn hù khiến cô bé sợ đến phát khiếp, gã nở nụ cười.

“Biết sợ là tốt!!!”

Và chưa kịp đưa chiếc kem lên miệng, ngay lập tức cô bé trét ngay chiếc kem mới vào mặt gã. Cú này có thể nói kinh khủng nhất chưa từng thấy...

Như biết trò đùa của mình có hơi quá đáng, cô bé vội lấy trong chiếc túi ra khăn giấy, giọng nói nhỏ nhẹ.

“Anh à, em xin lỗi... Em giỡn quá rồi.”

“...” Gã im lặng không nói câu gì...

“Anh nói gì đi? Anh giận em hả? Anh muốn em làm gì em cũng chịu mà...” Cô bé phụng phịu, vẻ mặt lo lo nhìn gã năn nỉ.

“Thật không? Em hứa rồi đó nha.” Gã hỏi dồn dập nhìn cô bé.

“Ừ, em... em chỉ đồng ý cái gì không quá giới hạn thôi nha.” Cô bé nhấn mạnh nhìn gã.

“Hihi... Ừ, anh đâu bắt em làm cái gì quá giới hạn đâu nhưng em nhớ là em hứa gì rồi đó nha. Thôi giờ ta về đi, em cần ngủ sớm đó.” Nói rồi gã cười tít mắt và khẽ vuốt lên làn tóc mượt của cô bé cách nhẹ nhàng.

- - - - -

20:30

Ly cà phê bay nghi ngút, chiếc vải màn bay phát phơ tung trong làn gió. Hắn chìa đôi tay ra cách nhẹ nhàng, bước thật chậm vào căn phòng... Đã chuẩn bị tâm lý kĩ lưỡng nhưng sao tim hắn vẫn run lên những nốt nhạc bất an thế này? Nếu Phương Liên này là một cô gái dữ dằn thì sao đây? Con người hai nhân cách ư? Lúc này lúc khác. Đôi chân càng nặng nề hơn khi hắn đến thật gần... rất gần... và gần lắm...

“Sao anh về trễ vậy?” Nó nhoèn nụ cười, hai tay nắm thật chặt nhìn hắn.

“Ồ! Anh... anh xin lỗi, em đã ăn gì chưa?!” Hắn ngơ ngác ánh nhìn.

“Em ăn rồi, tự nhiên ngủ dậy em đói bụng quá và thế là em ăn hihi... Em chờ anh về lâu quá đi mất.” Dứt lời nó vội ôm lấy, ôm để hắn...

Mình có nằm mơ hay không? Hắn toát mồ hôi lạnh ở hai bên thái dương, cố quên đi ảo giác về “Liên năm đêm” dữ tợn kia. Nụ cười ngát ngây bên mẫu hình dịu dàng mà hắn thầm mong sau bao nhiêu ngày đợi chờ. Giờ là giây phút ấm áp nhất... cả một bầu trời đang xuất hiện trong mắt hắn. Chúng tựa như những viên kẹo ngọt đủ màu, dù có viên chua viên ngọt hòa lẫn tạo nên khẩu vị tuyệt hảo...

Nếu tình yêu là một trò chơi cứ bất cứ chạy và bắt mãi... Điểm dừng lại sẽ ở đâu?

- - - - -

Trường THPT “Cánh Buồm”

Nhỏ hắc xì một cái rồ kêu, hai con mắt đỏ hoe, nước mắt chảy rung rung.

“Khó chịu quá!!!”

“Nè, coi chừng đó Dương mập. Cô hắc xì văng vào sách của tôi nè!!! Bệnh với chả tật?!” Hắc Động la to nhìn nhỏ.

“Biết rồi, làm gì dữ vậy...”

Nhỏ liếc nhìn gã, sao không thấy gã nghỉ ngơi nào cho mình nhỏ. Chỉ biết ăn hiếp mình thôi. Hừm! Ước chi có phép làm gã biến mất luôn đi. Nhỏ nhủ thầm chưa dứt cũng là lúc nhỏ hắc xì thêm mấy cái liên tục.

Giọng nói cô thao thao về bài giảng ngữ văn, tất cả lũ học sinh im lặng nhìn chăm chăm cuốn vở. Chốc chốc nghe đâu đó tiếng lật các trang vở sột soạt, một vài con ve bay vào lớp nghe rõ mồn một. Không khí im ắng bao trùm cả lớp, ai nấy đều hết sức tập trung cho bài giảng. Hai con mắt nhỏ bắt đầu sụp xuống, cổ mở chúng ra nhưng sao cứ sụp xuống mãi. Nhéo lấy má mình cái rồ đau, nhỏ tỉnh lại và lại lịm đi mơ màng. Sao mình buồn ngủ quá vậy ta? Không lẽ tại cử thuốc cảm cúm mẹ mới mua dùm mình? Ôi không!!! Mình buồn ngủ quá đi. Và như chịu đựng không nổi nữa, cái đầu nhỏ quẹo về một bên, cánh tay trải dài trên bàn, cây bút từ từ buông xuống nền đất nhẹ nhàng cũng là khi nhỏ ngủ thật say...

“Ê?! Dương mập.” Hắc Động lay nhẹ nhỏ.

Gã nhìn thật kĩ, cái miệng méo sang một bên, sự thích thú lộ rõ trên gương mặt. A, dám ngủ khi cô giáo giảng bài ha. Chờ đi, lát ta méc cô bắt quả tang cho biết.. kaka. Bất chợt gã nhìn thật kĩ vào chiếc cặp tập của nhỏ. Xem coi con Dương mập có gì phá không ta? Con nhỏ sẽ tức điên lên khi mình chơi một cú đây. Nghĩ sao làm vậy, gã bắt đầu kéo chiếc túi về phía mình, hai tay lục lọi như điên...

“Toàn sách không là sách? Con nhỏ học gì mà dữ...” Gã ngoa ngoán nhìn đồng sách trong cặp nhỏ.

Đúng lúc này đập ngay vào mắt gã là một cuốn sách bìa bao màu xanh. Cuốn sách rất dày và có vẻ được trân trọng cẩn thận, không có lấy một nếp nhăn bé xíu. Chà đẹp ta! Gã cầm nó lên bắt đầu nhìn chăm chú, các ngón tay kích thích sự tò mò ghê gớm, gã mở ngay nó ra...

“Hắc Động đứng dậy đọc bài cho cô?!” Tiếng cô giáo la to.

“Dạ thưa cô...” Gã lúng túng, cất vội cuốn sách vào chiếc cặp của mình.

Tiếng la thất thanh từ cô giáo làm nhỏ bất ngờ giật cả mình, tỉnh dậy hai con mắt mơ màng. Mình đang làm gì vậy nhỉ?! À, đúng rồi cô giáo đang giảng bài. Nhỏ quay sang nhìn gã hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ngủ đã quá ha... Thôi ngủ tiếp đi! Để tôi canh cho.” Gã từ tở cách lạ lùng nhìn nhỏ.

Nhỏ chớp chớp đôi mắt, lòng thầm nhủ. Gã này bộ bị giật điện hay sao mà tốt với mình quá? Có cái gì mờ ám lắm đây... Nhỏ khẽ run run hàng mi nhưng cũng chẳng kịp suy nghĩ thêm, con buồn ngủ đã đến và nhỏ lại gục xuống bàn đánh một giấc ngon lành khô... khô...

- - - - -

Nắm lấy đôi bàn tay cô bạn, Thủy Tiên lên giọng trấn an.

“Cậu có sao không?”

“Mình không sao, mình hơi mệt... Mình không xuống căn tin đâu.” Hoàng Ngân nắc nhen trả lời cô bạn thân.

“Ồ?! Nay...” Chớp ánh mắt xuống, cô bé không quá ngạc nhiên người đang đứng ở dưới kia là Gia Khiêm.

Không biết hai người này sẽ ra sao nữa? Chỉ còn lại một mình mình xuống dưới đó, chán thật...

Bỗng đôi môi cô bé run run lên, đôi mắt nhìn thấy rõ và thật xốn xang... và cái nhìn càng rõ hơn khi con người kia đang tay trong tay cùng một ai đó. Từng vòng tay trao cho nhau, bao cử chỉ ấm áp, tất cả như màn kịch đặc sắc mà cô bé là khán giả vô tình. Cúi vội người xuống, thắt chặt lấy vạt áo dài sai những bước chân... Có bước thật nhanh qua làn người đồng đức kia, lòng tự nhủ với bản thân. Cố lên tôi ơi!!! Chỉ là quá khứ thôi mà...

Một ánh nhìn trân trân, không quá khó để nhận ra cô bé từ xa xa. Gương mặt thanh tú cộng hưởng làn da trắng ngần hoàn hảo, có thể nói Thủy Tiên là một trong những cô bạn gái mà một thời mình say đắm. Về mặt tên đó bỗng thay đổi nhanh chóng mà cũng tại mình. Nếu không phải vì thích quen nhiều cô gái, có lẽ mình sẽ không phải mất cô ấy và cũng không phải là người xa lạ thế này... Lời nói cũng chẳng còn có thể thốt lên từ cửa miệng nhưng sao tận sâu thẳm con tim. Một thứ cảm giác tội lỗi thật nặng nề, vội quay lại sau lưng và nhìn...

“Anh sao vậy?!” Cô bạn gái nắm lấy vạt áo.

“Hà? Không có gì?!” Nhật Khang cười trừ.

Cô ấy đã đi rồi mà... Nhật Khang lăm bằm, lắc cái đầu và cười cho bao nghĩ suy.

Có một con đường mòn mà ai cũng phải đi qua “Theo tình tình phớt, phớt tình tình theo”. Tại sao những cái khi ta ở bên cạnh ta lại không biết nắm giữ... Chỉ khi mất rồi ta mới nuối tiếc, có quá trễ không?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hẹn hò – hò hẹn

“Về mà ngủ đi! Vô lớp ngủ, hẹn cho cô đó Dương mập...” Hắc Động nói nhìn nhỏ.

“Cám ơn?!” Nhỏ thu vén đồ đạc và chậm rãi bước ra nhưng có cái gì đó khó hiểu nhỏ chạy lại nhìn trơ trơ.

“Hôm nay sao anh tốt với tôi quá vậy? Bị cắn rút lương tâm à hihi...” Nhỏ cười khanh khách nhìn Hắc Động.

“Xem ra việc anh quen Thủy Tiên là một chuyện tốt đó. Con thú hoang như anh cuối cùng cũng có người trị...” Nói xong câu nói thỏa thích, nhỏ bước đi ngay.

“Con nhỏ này... Muốn tốt với nó cũng không được. Đã thế ta sẽ lại làm sói vậy, mai đi học biết tay ta...” Gã hậm hực nhìn nhỏ.

Chạy một mạch sang lớp bên cạnh, gã bắt đầu dáo dạt một ánh nhìn. Cái vẻ trịnh trọng như sợ ai đó thấy được. Cô ấy ra chưa nhỉ?

“Tiên à, anh í tới kia...” Cô bạn gái nói to.

“Ngày nào cũng qua đưa đi rước về hết à... Sướng quá đi!!!” Một cô bạn khác thêm vào.

Bước chân ra khỏi lớp, cô bé khe khẽ câu nói mập mạp.

“Sao anh cứ đến hoài à! Bạn nó chọc kia...”

“Vì anh muốn mọi người biết Tiên là bạn gái của anh mà.” Gã cười nhẹ nhìn cô bé chăm chăm..

“Bạn gái” cô bé tròn xoe đôi mắt và đến lúc này cô mới ngộ ra một điều. Phải rồi, mình là bạn gái của anh ấy. Ủ, đúng rồi. Chỉ là trò chơi thôi mà... Chớp nhẹ hàng mi, cô bé khẽ cười nhìn Hắc Động.

“Ta đi đâu chơi đi anh.”

“Em muốn đi đâu?” Hắc Động nói.

“Tùy anh...” Cô bé cười nụ trả lời.

Nếu chỉ là một trò chơi thì mình cũng nên chơi cho hết năm học này chứ. Cố gắng yêu và thích cái được gọi là... bạn trai.

- - -o----

Hắn hít một hơi thật dài, chỉ chút nữa là gặp nó. Ngày nào cũng gặp nhưng không gặp nhau chừng vài tiếng là nhớ nhưng ghê gớm. Chiếc xe hơi chạy ào ào vào phía sân nhà và lẽ dĩ nhiên hắn không cần tài xế mở cửa, đôi chân thoăn thoắt chạy vào nhà...

“Anh về rồi à? Hôm nay anh về trễ đó nha. Coi em chuẩn bị gì nè.” Nó tiến lại gần.

“Chà! Em biết nấu ăn luôn ta?” Hắn ôm nó vào lòng và tấm tắc khen mãi.

“Anh ôm em người ta nhìn kìa! Ngại thấy mồ...” Nó e dè nhìn xung quanh.

“Kệ! Có ai đâu? Toàn người giúp việc của anh thôi. Ai nói bậy, anh tống cổ đi ngay.” Hắn nói.

“Anh à! Anh ăn cơm xong, em có chuyện này muốn anh làm cho em...” Nó cười tí mắt nhìn hắn.

- ---o----

Nhà Thủy Dương

Chiếc cửa hé mở, nhỏ lù lù bước vào với con mắt sụp xuống vì thèm ngủ trầm trọng.

“Mẹ à, con muốn ngủ! Có việc gì đừng gọi con dậy đó nha...”

- ---o----

Mùi hương xông vào tận mũi, cô hít vào không khí và nụ cười thỉnh thích cô bé nói.

“Đây là đâu mà thơm quá à!”

“Em đoán tiếp đi...” Gã đưa tay và cô bé bắt đầu mò mẫm các thứ xung quanh...

Cái gì mềm mềm rất êm, có phải là một loại hoa nữa hay không? Cúi người xuống và như chẳng thể đoán nổi đây là thứ gì, cô bé phụng phịu.

“Em không biết nữa, cái gì thế anh?”

Từ phía sau lưng, gã nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn và thủ thủ vào tai những lời âm áp.

“Em hãy nhắm mắt lại khi anh mở chiếc khăn ra nhé!!!”

“Vâng!!!” Cô bé hồi hộp chờ đợi.

Khẽ chớp hàng mi cong cong như chẳng thể nào tin vào mắt mình, cô bé vội quay sang đưa một ánh nhìn đa diết.

“Anh à, đây là đâu mà đẹp quá?!”

Cả một khu vườn toàn là hoa với hoa, chúng ngập tràn trải dài cả dải mệnh mông. Một cái nhìn bất ngờ mà không còn lời lẽ nào có thể diễn tả tâm trạng lúc này. Vui sướng ngập lòng cứ lâng lâng ấy, cô bé cười và cười khi nhìn ngắm cả khu vườn. Cầm lấy một bông hoa trên tay, cô mân mê chúng. Chao ôi, chúng đẹp quá!!! Ánh mắt ngưỡng mộ của một người yêu hoa, cô bé trầm trồ chúng trong giọng nói háo hức. Những bông hoa lily còn hé hé nụ tầm trắng nõn búp măng, càng nhìn càng yêu. Đứng kia có cả những bông cẩm chướng xinh xinh và kia có phải là hoa thủy tiên không nhỉ? Có nhiều loại hoa quá.

Gương mặt với vẻ yêu thích rạng rỡ, cô bé vội chạy lại nhìn và ngắm chúng hết khu này đến khu nọ. Cái miệng nhanh nhẩu cùng nụ cười khả ái, hỏi hết câu này đến câu khác...

“Em thích không?” Hắc Động tiến lại gần nhìn cô bé.

“Em thích lắm! Đây là đâu mà toàn hoa không vậy anh?” Cô bé gật gù cái đầu về yêu thích không buông những bông hoa.

“Đây là khu vườn của dì anh. Dì anh kinh doanh buôn bán hoa, ngoài việc đi học và đi làm. Rảnh rỗi anh hay qua phụ dì anh. Em thích là anh vui lắm...” Gã xoa xoa cái đầu cười.

“Cám ơn anh!!! Em thật sự thích lắm. Anh hứa dẫn em đến đây hoài nha?!” Câu nói vừa dứt cô bé cầm lấy bàn tay gã lên nhấn mạnh nói.

Quá bất ngờ hay không dám tin vào tai mình.

“Tất nhiên rồi...”

“Anh dẫn em đi tham quan nữa đi anh...”

- ---o----

Cốc... cốc

Hắn khe khẽ nhìn qua lớp cửa bé xíu. Cô ấy đang làm gì vậy nhỉ? Bảo mình chuẩn bị vậy mà lại...

Bất thành linh nó chạy ra và bắt gặp hắn đang đứng sau cánh cửa, vẻ khó chịu hậm hực.

“Sao anh lại đứng đây? Đã nói là chờ em mà...”

Nắm lấy bàn tay, hắn xoa dịu bằng cử chỉ âm áp. Vuốt lên mái tóc yêu của nó với vẻ tò mò nhìn nó.

“Thôi mà, tại anh chờ em lâu quá. Mà em làm gì thế?”

Nó cười bí mật giấu hân món đồ vào người và kéo hân ra một nơi...

Hàng lông mày nhú lại, bao nhiêu sự tò mò, hồi hâ kích thích con người ta ghé góm...

- ---o---

Một đám mây màu trắng? À, không phải màu xanh mà cũng không phải là màu xanh trắng. Màu xanh trắng là màu gì thế nhỉ? Tại sao cứ quay vòng vòng hoài, chóng cả mặt. Đây là đâu và tôi đang ở đâu? Sao mình lại ở đây vậy... Trong con mê man của giấc mơ nhỏ lắm lắm...

- ---o---

Kéo vội hân ra khu vườn, nó chạy một mạch vào chỗ bí mật và nói.

“Anh đứng đó nha!”

Cái đầu hân ngo ngược ngo xuôi. Mới chạy ra đây giờ đi đâu mất tiêu? Đúng là “Liên năm đăm” có khác, khoẻ ghê. Hân cười rúc rích trước suy nghĩ của mình.

Mà có lẽ đến cả năm mơ Triệu Tuấn Minh cũng không dám tin có ngày trong đời mình lại nhìn thấy cảnh tượng này. Làn gió khẽ vi vu qua đôi tai, hân cảm nhận thật rõ thứ âm thanh mà hân đang nghe này. Đôi môi hân cong cong lên, bao nhiêu câu hỏi ào ạt dồn về, cô ấy đang ngồi và đàn lên những tiếng violin... Quá kinh ngạc, hân tròn xoe ngơ ngác.

“Em à...”

“Khi con tìm cô đơn, em thấy cần anh hơn là những lời nói như vô hồn... Đôi khi trong cơn mơ em mong chờ một lần thôi, người nói sẽ yêu em... Em sẽ mãi yêu anh, yêu anh nên cứ mãi mong chờ... Em sẽ mãi yêu anh, yêu anh mãi mãi chỉ là mơ...”

“Em yêu anh Tuấn Minh à...” Nó hét vang thật lớn từ phía xa nhìn hân.

Cảm giác này... Hân cười vì vui sướng, có quá tuyệt vời hay không, còn điều gì hạnh phúc hơn giây phút này? Đầu tiên là ngỡ ngàng, bối rối, ngây ngất và ầm ập... Nếu thời gian có thể ngừng lại, anh xin ngay thời khắc này chỉ có em và anh... Anh sẽ giữ em trong một chiếc hộp bí mật. Em là của riêng anh thôi!!! Nắm chặt lấy đôi bàn tay, hân nựng yêu thật lâu về da diết chất chứa vô vàn cảm xúc. Đưa đôi tay nó đặt lên con tim mình...

Nó giật bản người trước thái độ đó, những ánh mắt chớp chớp ngơ ngác không hiểu tại sao? Song nụ cười của hân có thể làm nó hạnh phúc và... nó chăm chú nghe thật rõ, thật kỹ tiếng nhịp đập con tim.

“Tim anh đang đập... Em đang nghe nhịp tim anh đập đó. Em còn nghe cả tiếng lòng của anh nữa đó, rất nhẹ nhàng...”

“Anh có biết tiếng lòng của em hay không? Tiếng lòng của em đang háo hức khi ở bên cạnh anh lúc này...” Nó tựa thật êm lên bờ vai kia với bao thủ thi, giọng nói tha thiết.

“Ngốc của anh à, hôm nay em gan quá ta? Dám làm việc này luôn... Nói anh nghe ai chỉ em vậy?” Vuốt nhẹ lên làn tóc của nó, gương mặt hân giãn ra để chịu.

Cái miệng nho nhỏ ấy cong lên như xấu hổ ngại ngùng. Nó vùi đầu mình vào bờ vai kia.

“Không biết mà anh... có thích không?” Nó e dè nhìn chăm chú như chờ câu trả lời từ hân.

“Thế này ngốc của anh hiểu không?” Suy nghĩ vài giây hân nựng yêu lên trán nó.

Một nụ cười mãn nguyện hiện lên gương mặt, nó ôm chặt bờ vai ấy, cổ nín lấy thật chặt vào lòng.

“Anh à, anh thơm em một cái nữa nha...” Nó chồm chồm cái miệng nhìn hân về bên lên.

“Không được, cái này rất quý. Khi nào em ngoan mới được thưởng...” Hân cười khanh khách nhìn nó.

“Chỉ một cái thôi mà... một cái đi...” Nó phụng phịu gương mặt xị xuống thấy rõ.

Đôi mắt long lanh ngăn ngán những giọt nước như muốn trào ra, làm người ta xót xa. Hân hạ giọng nhìn nó.

“Chỉ cái này thôi đó nha...”

“Vâng!!!”

Và không biết học của ai về cái khoảng hoa hòe. Nó nhắm hai mắt lại, đưa vầng trán lên như chờ đợi một cái thơm ầm ập mà ngày ngày hân luôn tặng cho nó mỗi khi vào giấc ngủ. Như một đứa trẻ ngoan đang ngồi chờ được thưởng kẹo. Hân phì cười và nhìn...

Và có lẽ Tuấn Minh không biết rằng mình đã đi quá giới hạn cho phép. Tình yêu cứ ngày càng đông đầy về một Phương Liên ảo vọng mà không biết khi

nào “Liên nắm đấm” thật sự sẽ tỉnh lại... Có thể là ngày mai? Ngày kia? Và thậm chí là mãi mãi...

Một nụ hôn chạm thật nhẹ nó, chúng lướt qua êm ái như con gió. Cái run run ở đầu môi khi vật lạ chạm vào nhau. Không quá ngạc nhiên nhưng khi đối diện với nó thật lạ lùng. Bao xuyên xao, vẩn vương lần đầu nếm chút vị ái tình mà để lại bao cảm xúc lâng lâng. Điện giật khắp cơ thể, hai tay đơ ra chẳng còn biết gì... Mà có lẽ có biết, nó cũng không dám chối từ một cái chạm quá ngọt ngào này.

Có ai từng yêu sẽ biết cảm giác hôn “chuồn chuồn đập nước” là gì? Nếu nụ hôn là những cái gì mạnh mẽ dữ dội song không phải hôn nhẹ không có tác dụng. Chỉ cần biết cách, một nụ hôn nhẹ đủ gia vị cũng khiến khối người yêu nhau, lưu luyến mãi không quên...

Nó xấu hổ và chẳng hiểu sao hai chân nhanh nhào lao ra... Hấn ở lại không còn tro tro mà rất ngây ngất. Gờ lên đôi môi mình và cười... Chỉ có hôn thôi mà cũng mắc cỡ nữa.

Tìm nó đập thình thịch... khẽ chạm nhẹ lên con tim, bao câu nói như muốn tuôn trào ra song sao không thể... Chạm vào bờ môi mình, nó cảm nhận rất rõ lần môi kia đã bước qua đây, cái bước qua nhẹ nhàng nhưng thật khó diễn tả? Sao không giống cái thơm nhẹ trên vàng trán mà nó thầm yêu thích? Điều này thật là lạ? Mình làm sao vậy nè... Nó gục người xuống nền đất và bắt đầu những nghĩ suy mà không có câu trả lời.

- ---o---

“Hôm nay em cảm thấy rất vui. Cảm ơn anh nhiều lắm!” Thuý Tiên nhẹ giọng nói.

“Còn nhớ đã hứa gì với anh không?” Gã lên giọng nhìn trân trân cô bé.

“Em hứa gì?!” Cô bé đưa ánh nhìn ái ngại giả vờ quên đi.

“Em quên rồi...” Gã xuống giọng vẻ buồn buồn hiện rõ.

Cô bé cười lớn và kèm theo là vẻ thích thú vô độ.

“Em nhớ chứ! Muốn em làm gì nè?”

“Chỉ cần thế này thôi...” Bất thành linh gã kéo sát cô bé lại và ôm thật chặt.

Cái ôm này? Cô bé giật bắn cả người đang muốn kéo ra thì...

“Cho anh được ôm em một chút thôi! Chỉ một chút thôi nha em... Hãy xem như đây là điều anh mong muốn từ em” Gã thủ thi bên tai cô bé.

Và cứ như bị thôi miên, cô bé không nói gì mà bờ môi cong cong ấy cũng chẳng thốt nên lời nào nữa... Chỉ một cái ôm thế này thôi sao? Ánh mắt cô bé rung rung một nỗi niềm. Sao ngày xưa ấy, mình chỉ mong muốn được ôm người kia một lần cuối và để rồi là chia tay... Nhưng cái người vô tâm vô tình kia cũng đã khước từ đi tất cả. Người ấy chỉ mong tổng khứ mình ra khỏi cuộc đời người ấy càng nhanh càng tốt. Người ta tại sao có thể tàn nhẫn đến như vậy? Mình đã chấp nhận là người ra đi vậy mà một cái ôm lần cuối cũng là quá khó khăn lắm ư? Tại sao? Tại sao lại như vậy hả trời... Như không thể kìm được cảm xúc trào ra của mình, cô bé thút thút như một đứa trẻ trên bờ vai của Hắc Động.

“Em... em đừng khóc mà... Anh xin lỗi! Anh sẽ không làm như vậy nữa...” Gã lắp bắp khi thấy cô bé khóc.

“Không phải đâu, không phải anh ôm em mà em khóc đâu huhu... Anh Hắc Động ơi!” Cô bé gào to, khóc trên đôi vai ấy với bao cảm xúc dâng trào.

Ai đã từng khóc vì yêu, xin hãy yêu nhau thật nhiều... Nếu tình yêu là đau khổ thì nước mắt là điều không thể thiếu. Mà có lẽ khi một cánh cửa này đóng lại, một cánh cửa khác lại mở ra. Tình yêu sẽ ngọt ngào hơn nếu có chút gia vị nước mắt...

- ---o---

Chiếc xe hơi chậm chậm, in những bánh xe chằng chịt xuống lề đường. Một ánh nhìn trân trân từ chủ chiếc xe. Hai tiếng, ba tiếng và bốn tiếng... Người con trai vẫn dõi những ánh nhìn chăm chăm vào quán cà phê kia với bao nỗi lòng.

“Cậu chủ à... cậu ăn gì không? Cứ ngồi vậy hoài ư?” Người lái xe quay xuống hỏi.

Ngước nhìn xuống chiếc đồng hồ người con trai thờ dãi.

“Chờ thêm một chút nữa đi!!!” Quang Vinh trả lời người tài xế.

Tích tắc... tích tắc... chiếc đồng hồ nhúc nhích từng chút chậm chạp. Cán cân thời gian có thể quay ngược trở lại hay không? Liệu mình có thể xin một điều ước từ các bà tiên. Thật đáng buồn cười mà?! Vài giọt lệ ở khóe mi trào ra với bao nghĩ suy chiếm lấy tâm trí cô. Phải chi mình đừng quá vô ý cho cái ngày sinh nhật của Gia Khiêm... Phải chi mình nên thành thật với anh ấy hơn... phải chi... Cố gắng nuốt vào lòng những giọt lệ cay đắng mặn chát ở con tim. Một cuộc tình đã xa tầm tay có hối thì cũng vô ích. Giờ đây sao mình thật là lười, cô đơn làm sao... Không có cuộc tình nào khi kết thúc mà không đau, không có cuộc tình nào mà không vương vấn? Biết đến bao giờ mới có thể nguôi ngoai?! Hoàng Ngân gục người xuống chiếc bàn đau khổ.

Em đau khổ lắm ư? Em đã quên anh thật hay sao? Anh đúng hay sai khi đã làm điều đó... Quang Vinh dán ánh mắt không chớp nhìn cô từ phía xa.

- ---o----

23:00

Hắc Động ngáp cái rở dài, gãi xoay xoay người đủ kiểu định chạy lên giường và làm một giấc ngay nhưng...

“À không, mai có bài kiểm tra. Mình phải xem lại bài mới được...” Ngay lập tức gãi chạy lại ngay chiếc bàn học.

Đôi mắt nửa mở nửa hé. Chao ôi, con buồn ngủ chiếm lấy tâm trí gãi ghê gớm. Nhìn vào đồng sách mà chỉ muốn tháo chạy, khẽ run run hàng mi. Mình phải học hành cho đáng hoàng mới được... Gãi nắm lấy đôi bàn tay của mình mà gồng lên về quyết tâm. Tất cả vì Thủy Tiên!!!

Giờ lấy cuốn vở ra... Ủa cuốn tập bài tập đâu rồi nhỉ? Loay hoay tìm, chợt gãi nhú hàng lông mày và như nhớ ra đây là cuốn tập của con nhỏ Dương Mập...

Những ngón tay bắt đầu lật từng trang từng trang nghe “sột soạt” âm thanh từng trang giấy kêu lên rõ ràng giữa đêm vắng. Đầu tiên cơ mặt gãi bắt đầu giãn ra, bao nhiêu sợi gân nổi lên rõ ràng cùng cặp mắt tinh anh sống dậy và bắt đầu nghiêm nghị cho một cái nghĩ suy...

Một câu chuyện sắp xảy ra... Định mệnh an bài của ông trời đã sắp đặt sẵn hay do ai đó vô tình tạo nên?

- ---o----

Sáng hôm sau, ngày... tháng... năm...

Nắm chặt lấy đôi tay, nửa muốn nửa không và cuối cùng Hoàng Ngân vẫn không thể tiến lại gần. Cô nép bóng mình lại phía sau lưng, dõi những ánh nhìn về phía Gia Khiêm từ phía xa.

“Đạo này siêng học dữ ta?” Hắc Động tiến lại gần hỏi.

“Anh đó hả? Anh uống cà phê không?!” Khiêm cười trả lời.

Gãi ngáp ngừng vài giây, dáo dác nhìn xung quanh...

“Anh hỏi chú mày nha. Còn thương con bé Ngân nữa hay không?!” Hắc Động nhấn mạnh câu hỏi nhìn Khiêm.

Im lặng trước câu nói kia và khác hẳn những lần trước, Gia Khiêm nhấn mạnh lại bằng câu một câu trả lời.

“Còn thương thì sao mà không thương thì sao? Tất cả đều vô ích... Anh đừng làm ông mai nữa.”

“Con bé còn thương em lắm! Chỉ là hiểu lầm thôi mà, trong khi...” Câu nói đang dở dang thì...

“Thôi, anh ở lại uống cà phê đi. Em bận học bài rồi!” Gia Khiêm dứt lời bỏ đi ngay.

Cái thằng cứng đầu mà, việc gì phải làm khổ mình khi con tim vẫn đập nhộn nhịp chứ. Mà thằng ngốc nghếch này sao có nhiều gái mê thế nhỉ? Có lẽ là ý trời chăng? Gãi lắc lắc cái đầu ngao ngán quay qua nhìn...

“Em ra đi! Thằng Khiêm nó đi rồi.”

Từng lời nói sao mà xót xa, đau nhói tận con tim thế này? Chạm nhẹ lên tim mình, cô nghe rất rõ tiếng nấc nghẹn ngào. Đã biết là sẽ vô ích song cô vẫn mong có chút hi vọng mỏng manh, chỉ là hi vọng thôi nhưng cuối cùng cũng vỡ òa tất cả. Khẽ cúi người xuống, những bước chân chậm rãi nối bước nhau. Sao mà nặng nề thế này...

- ---o----

Nắm lấy vạt áo Hắc Động, cô bé tiến lại gần từ phía sau, hơi thở dài cộng đôi mắt buồn buồn.

“Hai người họ không còn hi vọng nữa ư? Tội Ngân quá, nó cứ khóc suốt thôi! Mắt sưng hết cả... Khiêm kì quá! Nếu còn thương người ta thì sao lại thế này?”

“Không trách được Khiêm! Lòng tự trọng cao lắm, Ngân đã chạm vào tự ái của người con trai và lẽ dĩ nhiên không thể tha thứ được. Hi vọng hai đứa có thể là bạn của nhau...” Hắc Động hạ giọng khuyên nhủ cô bé.

Cùng lúc đó, một cái chạm nhẹ nhàng cả Hắc Động và Thủy Tiên đều ngơ ngác...

Nắm chặt lấy đôi tay cô bé, Hắc Động cổ trần an.

“Có anh đây mà!”

Nép chặt lấy vạt áo Hắc Động, cô bé cúi người qua một bên...

“Chào anh Hắc Động!” Nhật Khanh tiến lại gần và chìa tay ra cái bắt tay.

“Chào em, hôm nay đi sớm ta?” Hắc Động cười nhẹ đáp lễ.

“Sẵn đi sớm thế này, chúng ta ăn sáng chung nha.” Nhật Khang nói nhìn hai người cười.

“Không!!!” Cô bé nhún mạnh.

Vội quay sang nhìn cô bé, Hắc Động nắm chặt lấy bàn tay như để trấn an thêm một lần nữa, gã cười nhẹ nhàng.

“Có lẽ hẹn lần sau đi. Hôm nay chúng tôi có việc rồi...”

“Thế thì tiếc nhì? Đành hẹn lần sau. Hi vọng Tiên đừng từ chối nha!!!” Nhật Khang chắc lưỡi và đưa ánh nhìn sang cô bé.

“Nếu đến khi đó hân hay... Giờ thì chúng tôi phải đi rồi! Minh đi đi anh...” Cô bé trả lời gọn lỏn, nắm lấy tay Hắc Động và nói.

Khẽ giật mình đi nhưng nụ cười lại hiện hữu trên gương mặt Nhật Khang. Cô ấy thay đổi nhiều quá, từ cách nói chuyện đến hành động... Chớp lấy hàng mi, người con trai ngồi bẹp xuống cái bàn, dáo dạt với bao suy nghĩ.

- ---o---

Nếu cái ngày ấy không xảy ra... Có lẽ nhỏ vẫn không dám tin đó là sự thật? Hai tay nhỏ cứng đờ ra, các ngón tay không còn có thể cử động nổi. Hơi thở dốc nặng nề, hít một hơi thật dài vào không khí, cố gắng mấp máy đôi môi.

“Vừa nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhật kí mong manh

“Thế cái này là cái gì?!” Hắc Động vênh cái mặt lên, cầm quyển nhật ký trên tay và hách dịch nhìn nhỏ.

Đôi mắt nhỏ bắt đầu những giọt nước mắt trào ra... Chúng ư ư và thành dòng, giọng nói trở nên khàn đục.

“Sao dám lấy đồ của tôi?! Thật là quá đáng...” Nhỏ bắt đầu đồ hoe đôi mắt dần đi.

“Hừm! Cô gan quá đó, dám mơ với mộng đến “người ấy” à... Con người của con mưa hôm nào nữa chứ? Haha...” Gã bắt đầu giả giọng nói cùng nụ cười ngả ngớn.

Nhỏ nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh đó, những ý nghĩ xấu xa tràn về như con sóng dâng trào... Mọi điều tồi tệ đã bắt đầu rồi ư? Gã sẽ hành hạ mình như thế nào đây? Cuốn nhật kí tại quái kia nếu rơi vào tay Gia Khiêm thì sao? Giờ đây mình còn biết phải làm gì nữa ngoài nghe lời gã. Nhỏ rũ thân thể xuống, hai tay buông lỏng thêu thảo.

“Tôi biết rồi!!! Anh muốn làm gì thì làm đi...”

Sóng đã bắt đã bắt đầu nổi lên... Những con sóng nhẹ nhẹ vỗ thật êm vào bờ, chúng mang đi theo bao nỗi niềm ngọt ngào và cả cay đắng...

Hít một hơi thật dài với bao nghĩ suy. Sao cuộc sống lại trở trêu đến thế này? Còn gì mà lưu luyến nữa đâu? Mình sẽ phải đối mặt và sống ra sao đây... Nhỏ lê những bước chân chậm rãi của mình đi. Chúng nói nhau đi đến nơi nào đó mà có lẽ nhỏ vẫn không biết được? Giờ sống là gì khi bao nhiêu niềm tin đều bị chà đạp xuống tận đáy xã hội. Mọi người ai nấy đều dán một ánh mắt khinh niệt chê bai mình, dám mơ mộng về người ấy quá lớn lao... Làm sao mà một con nhỏ mập hậu đậu, xấu xí lại dám chứ? Tất cả sẽ tiêu tùng không còn gì... Nhỏ vội lau đi những giọt nước mắt thấm nhòe cả gương mặt. Người ấy sẽ nghĩ mình ra sao nữa đây... Dương ơi, tại sao mày lại có thể viết lên những dòng nhật kí vớ vẩn đó chỉ vậy? Giờ đây mình chỉ còn biết bỏ xú mà đi thôi. Không dám học cái trường đó nữa. Tất cả đã hết thật rồi huhu...

Cách đây mấy tiếng trước...

Thật đáng ghét! Bắt người ta chép bài dùm nữa... Bài thì dài mà mình có hai cái tay thôi. Nhỏ gờ lên cái bụng của mình. Đói quá đi mất!!! Hít một hơi thật dài trong không khí, hai con mắt nhắm lại với nhau. Ráng lên Dương ơi!

Bỗng một mùi thơm bay qua mũi, nhỏ mở choàng đôi mắt ra, ngơ ngác một ánh nhìn.

“Khiêm???”

“Mì ly thơm ngon đây!!! Sao chép bài gì mà dừ vậy? Chắc chưa ăn sáng đúng không? Mình có mua dùm Dương mì ly nè! Ăn đi...” Khiêm chìa ra ly mì nhìn nhỏ.

Đôi mắt nhỏ đột nhiên đỏ cay cay, sóng mũi bắt đầu sụt sịt những âm thanh. Còn gì ảm áp hơn thế này nữa? Phải rồi, mình phải cố lên! Vì tất cả sẽ tan tành nếu mình không cố... Nhỏ nhovn một nụ cười khi nhìn thấy ly mì nóng hổi.

“Cám on Khiêm!!!”

“Chà sướng quá ta...” Hắc Động bước tới với nụ cười ả ý...

Cái tên khó ưa này sao không biến mất luôn khỏi thế gian? Nhỏ nhìn gã bằng ánh mắt cay cú...

“Anh ăn sáng gì chưa?!” Khiêm hỏi Hắc Động.

“Anh ăn rồi, mà sao em mua mì cho con Dương mập này chi vậy? Không thấy nó mập lắm rồi sao?” Gã nhấn mạnh vào thân hình của nhỏ.

“Vừa phải thôi nha...” Nhỏ nói lớn nhìn Hắc Động.

“Vừa phải gì? Muốn người của con mura hôm nào biết không? Mập thì là mập, không thể nào chối bỏ được...” Gã vênh mặt nhìn nhỏ đầy cảnh cáo.

“...” Tức nghẹn ở cổ, nhỏ im lặng cúi người xuống, cặm cùi chép đồng bài tập đang dở.

Hai con mắt băng quơ, Khiêm hết nhìn Hắc Động rồi sang Thùy Dương? Những lời lẽ của người áp úng và người nửa muốn nói ra là ý gì...

“Sao Dương không ăn mì đi? Lát rồi chép tiếp...” Khiêm nói về lo lắng nhìn nhỏ.

“Ừ, mình cảm ơn Khiêm... Mình chép xong rồi ăn cũng được, cũng sắp xong rồi...” Nhỏ cười gượng nhìn Khiêm.

“Bài tập gì mà dừ vậy. Sao anh để Dương chép bài của anh vậy? Anh kì quá!” Khiêm lấy cuốn vở lên và nhìn như hiểu rõ anh quay sang nhìn Hắc Động hỏi.

“Thôi, mình chép một chút thôi. Không có gì đâu...” Nhỏ nói nhẹ nhìn Khiêm.

Đưa ánh nhìn sang Hắc Động, Khiêm vịn chặt lấy bờ vai.

“Lát ta nói chuyện đi anh.”

Cùng lúc tiếng trống điểm giờ ra chơi chấm dứt...

“Ê Dương mập!? Cô sẽ biết tay tôi.” Gã đập mạnh xuống bàn cái rồ kêu như chứng tỏ điều gì đó...

Nhỏ chẳng thể nói lời nào, hai tay ghì chặt lấy cây viết. Cố hoàn thành xong đồng bài tập từ gã. Nhỏ sợ không biết tên đáng ghét này còn muốn hành hạ gì mình nữa...

Đúng lúc tiếng bước chân của cô giám thị vào với thông báo.

“Cô giáo dạy môn Toán hôm nay có việc bận nên các em được trống một tiết, chuyển thành giờ tự học.”

Tiếng cười hân hoan thích thú của lũ học trò hào hứng. Còn gì vui hơn khi đi học mà được nghỉ thế này? Ai ai đều tranh thủ làm những việc mình thích, cuộc chơi của lớp bắt đầu.

Tiếng cãi vã ngày càng lớn hơn từ chiếc bàn bên cạnh. Ban đầu không ai chú ý nhưng tiếng nói đã vang lên, cả bàn trên nghe rõ ràng tiếng của Hắc Động và Gia Khiêm. Nhỏ ghì chặt lấy đôi môi, mong muốn cuộc nói chuyện nhanh kết thúc. Cái gã đó sẽ làm gì nữa đây?

Không khí lớp dần dần im ắng đến ghê người, khi cuộc cãi vã của hai người đi đến đỉnh điểm. Mọi ánh mắt đảo dặt về cả hai, họ thăm thì bảo nhau sắp có phim để xem rồi...

Bất thành linh Hắc Động đứng dậy, gã trừng mắt.

“Em muốn biết vì sao anh làm thế với con nhỏ hả? Xem đi rồi sẽ hiểu thái độ của anh...” Gã móc ra một quyển sách, quăng ngay trên bàn nhìn Khiêm.

Tim nhỏ bắt đầu đập mạnh dữ dội. Đôi môi cong lên và nhỏ muốn chạy lại giành lấy quyển sách kia nhưng...

“Cái này là sao?” Khiêm cầm lên nhìn Hắc Động.

“Nhật kí tình yêu của Thùy Dương dành cho em đó, con bé thích em lắm!!! Sợ em biết nên sẵn sàng làm bất cứ điều gì anh bảo...” Gã hạ giọng nói.

Tiếng nói của Hắc Động như sấm rền vang cả lớp. Mọi ánh nhìn đổ dồn về phía Thùy Dương, những con mắt khinh bỉ cay cú và cả khó ưa nhất dần dần hiện lên. Có lẽ họ đã hiểu cuộc cãi vã này đều vì một con nhỏ không đáng, hèn kém và xấu xí. Một giọng nói cất lên ngay nhìn nhỏ.

“Có làm không vậy? Con mập đó vậy mà thích Gia Khiêm hả???”

“Có bị thần kinh hay không? Bày đặt viết nhật với chả kí nhầm nhí...” Một giọng nói khác chen vào.

“Chà, chuyện động trời đây!!! Tin sốt dẻo của thùng phi di động nè bà con...” Tiếng người con trai hùng hồn huyền não cả lớp.

Các tứ chi của nhỏ bắt đầu run lên dữ dội, những ánh nhìn khinh miệt kia đã xuất hiện, kèm theo câu nói đầy ác ý của người đời. Cổ bậm chặt lấy đôi môi, nhỏ cúi người xuống, áp sát hai tai lại, đưa ánh nhìn về Gia Khiêm... Mắt nhỏ càng rung rung hơn khi nhỏ biết người ấy chột thù người ra vì cuốn nhật kí kia, hai tay chết lạng đi chỉ nhìn trơ trơ mà không dám mở chúng ra. Biết trước cái bắt đầu và kết thúc song tận con tim nổi đau đồn nén sâu vào lòng chẳng thể nên lời...

“Ngay từ lúc đầu, tôi đã nói là nên tổng khứ con thùng phi này ra khỏi cái lớp mỹ nam, mỹ nữ này mà...” Tiếng một cô gái chanh chua chen vào.

“Chắc nó thấy Gia Khiêm và Hoàng Ngân đang có trục trặc nên nó chen ngang đó! Giờ khó lòng có thể biết trước được người ta mà lị?” Một giọng khác thêm vào và càng quả quyết hơn khi ném một món đồ vào đầu nhỏ một cái cốc.

Cả lớp cười toét chí và run run. Vì bây giờ họ có thể cười và chọc thỏa thích bởi họ biết rằng không còn tiếng nói nào có thể bảo vệ cho con nhỏ mập này nữa... Ai nấy đều thích thú vì câu chuyện nực cười về quyển nhật kí tình yêu sẽ là đề tài hot nhất cuối năm lớp 12 này.

Lần này nhỏ không khóc dù chỉ là một giọt nước mắt. Những ánh mắt khinh miệt si và đã chi thẳng vào mặt nhỏ nhưng nhỏ không thấy chua chát và đốn đau. Niềm đau đớn hình thành khi nhỏ thấy bóng dáng người ấy vẫn lặng lẽ im lìm trước quyển nhật kí kia. Đôi mắt của nhỏ bỗng thần thò đi khi người ấy đứng dậy và bước ra khỏi lớp như chưa từng xảy ra. Thế là sao? Nhỏ lăm bắm trong miệng mình bằng giọng khàn đục. Phải chăng anh ấy đang cười nhạo mình? Bóng hình ấy đã bỏ lại một mình mình với cái lớp quái ác này ư? Nhỏ sụt sịt làn nước mắt ứa ra và cứ thế tuôn trào mãi không ngừng...

Nếu như đây chỉ là mơ thì hay quá nhưng ở đời đôi khi ta phải đối đầu với những chuyện vô cùng trớ trêu và đau khổ... Mà ta cứ tưởng như mình không bao giờ vượt qua được.

- ---o---

Xếp lại mớ quần áo trong tủ, nó bắt đầu thấy choáng váng ở trong đầu. Một màn đen xám xịt bủa vây lấy đầu. Gục xuống nền đất, các ngón tay chống cự xuống nhẹ nhàng, vịn chặt lấy thành ghế và như bị trúng búa mễ, nó nằm sải dài ngay lập tức không kịp kêu la tiếng nào...

Cùng lúc đó

“Sao vậy mày?!” Nhật Khang nhìn chăm chăm.

“Tao thấy hơi khó chịu!!! Thôi tao không đi với mày được. Hẹn khi khác vậy...” Hắn chớp hàng mi và ngay lập tức hai chân hắn thoăn thoắt như một chú mèo ủa chạy trong gió...

Kẻ ở lại chỉ còn biết đờ người ra vì bất ngờ là Nhật Khang???

- ---o---

Tin tức về quyển nhật kí tình yêu của Hà Trần Thùy Dương lan nhanh với vận tốc chóng mặt. Một cô nàng mập mập lại đi thích hot boy Phạm Gia Khiêm. Ai nấy đều chắc lưỡi trề môi, những cô gái si mê anh chàng hot boy thì lập hẳn một đội sẽ cho con béo đó một cú nhớ đời vì tội dám mơ ước hão huyền... Khắp lớp trên lớp dưới lớp thì thăm báo nhau vì con nhỏ đó mà Khiêm và Hắc Động đã cãi một trận nảy lửa, vài đứa còn thêm thất đủ kiểu. Không chừng vụ chia tay của đôi tình nhân đẹp nhất trường cũng do con nhỏ mập đó? Ngôi trường yên tĩnh bỗng xôn xao hẳn lên với tin tức giật gân, nóng hổi kia. Mọi người đều tò mò không biết quyển nhật kí kia viết cái gì? Và họ mong chờ Gia Khiêm sẽ xử lý ra sao với hành động này...

“Cậu nghe tin gì chưa?” Cô bé nhìn Hoàng Ngân hỏi.

“Mình có nghe...” Ngân trả lời về vắn vơ.

“Hôm sinh nhật Khiêm, mình mới biết cô ấy. Nghe đâu là bạn của Khiêm? Hai người cũng khá thân lắm... Mình thấy cô ta rồi, mập lắm!!! Khiêm đời nào thích cô ta chứ...” Cô bé cười lớn nói.

Đôi tay cô viết loáy hoáy trên trang vở, những hình thù kì lạ vắn vơ. Liệu anh ấy có... Cô bắm bắm trên môi, ánh mắt u buồn dờ ra ngoài ban công nhiều phen muộn. Hiện tại mình và anh ấy đang giận nhau mà hết chuyện này đến chuyện khác. Không biết có làm cho anh ấy buồn lòng hay không? Chớp nhẹ hàng mi, cô bỗng rực sáng đôi mắt. Cô gái ấy, lẽ nào...

- ---o---

Nhà Tuấn Minh

“Cô ấy sao rồi?” Hấn túm lấy cổ áo người quản gia hỏi.

“Dạ thưa cậu chủ, cô ấy được đưa đến bệnh viện rồi...” Viên quản gia nói về từ tốn.

Bao cuống cuống hấn chạy một mạch ra nhà. Lái ngay trên chiếc xe, tiếng nổ bánh như nghiêng xuống nền đất một cách đau đớn, chiếc xe lao ra cách điên cuồng trên đường quốc lộ. Mọi nghĩ suy giờ đây chiếm lấy tâm trí hấn chỉ còn có Phuong Liên.

Em sẽ không có chuyện gì đâu? Con cầu xin tất cả thánh thần, xin người đừng cướp mất cô ấy đi... Nếu có phải đánh đổi thứ gì ở trên thế gian này, con nguyện sẽ làm tất cả để thấy mãi nụ cười ấy. Phuong Liên ơi!!! Cố lên, chờ anh đến với em nhé. Chờ anh nhé em...

Chiếc xe vẫn lao đi thật nhanh...

- - - - -

Hít một hơi thật dài, nhắm hai mắt lại và lật từng trang nhật kí ra cách nhẹ nhàng...

Hôm nay trời đổ cơn mưa lớn lắm, ta vác chiếc cặp thật nặng nề... Chiếc xe buýt cũng chưa xuất hiện nữa? Chờ đợi thật là điều đáng chán! Mà tệ hơn trong cơn mưa dai dẳng này nữa chứ...

Nhưng một người kì lạ đã xuất hiện. Tìm ta bỗng đập lên dữ dội lắm ngay từ ánh mắt đầu tiên ấy... Có phải là yêu không? Hihi... Ta không biết tên người ấy mà có lẽ từ đây về sau ta cũng không biết người ấy là ai? Con người của cơn mưa hôm nào? Ta sẽ giữ thật chặt bóng hình ấy vào tim. Ngủ ngoan nhé nhật kí.

Ta đã biết người đó là ai rồi! Người đó là một người rất đặc biệt. Anh là hot boy của trường, anh có người yêu là một Hoàng Ngân xinh đẹp. Mong hai người sẽ hạnh phúc mãi mãi...

Nhìn người ấy buồn mà sao lòng ta cũng đau không kém, có cái gì như gai nhọn đâm xuyên qua da thịt, tê buốt khắp thân thể...

Ngủ ngoan đi ta ơi, người ấy chỉ là bạn thôi mà...

Nhắm hai mắt lại và chiêm nghiệm những nỗi ám ảnh về quyển nhật kí kia. Một nụ cười hé nở lên và nó lại ngất ngây bao xúc cảm... Nếu không biết thì mình không dám tin trên đời này lại có người yêu thương mình đến vậy? Thùy Dương?! Một cô gái xinh xắn rất thích ăn, dễ thương và mình rất có cảm tình... Cô ấy sẽ ra sao khi quyển nhật kí ấy được tung ra đây? Bao nhiêu điều tồi tệ, liệu cô ấy có thể chống trả lại hay không? Nắm chặt lấy đôi tay Khiêm ghi chặt lấy chiếc điện thoại... Âm thanh “tút tut” chiếc điện thoại vẫn im lặng. Không nghĩ suy Khiêm vội lấy chiếc áo khoác chạy nhanh nhào ra ngoài...

- - - - -

Quán cà phê

Khuấy nhẹ tách cà phê, chốc chốc cô thoáng đưa ánh nhìn ra ngoài con phố, thấp thoáng bóng người qua lại dáo dạt kia. Một hơi thở nhẹ nhàng buông xuống căn phòng, không gian im ắng tĩnh lặng khẽ cất lên tiếng nói.

“Anh hẹn tôi ra đây có gì không?!”

“Mai lễ tạ ơn, mẹ anh muốn mời em qua nhà chơi...” Quang Vinh nói nhẹ nhìn Hoàng Ngân.

“...”

“Em sẽ đi chứ?!” Quang Vinh nhìn cô chăm chăm.

“Thứ lỗi cho em. Em không thể đến được, có lẽ ta đừng nên gặp nhau làm gì? Có chăng chỉ gây ra thêm phiền phức mà thôi...” Cô hạ giọng xuống nhìn anh.

Nắm chặt lấy bàn tay cô Quang Vinh đưa đôi mắt tha thiết nhìn.

“Chúng ta làm lại từ đầu nha em!”

Đôi mắt cô lạnh lùng như băng. Không còn một chút thay đổi ở sắc diện, cô gạt cánh tay ra nhẹ nhàng và nghiêm nghị.

“Anh buông tay ra đi!!! Chúng ta đã hết rồi, không còn gì có thể níu kéo được...”

Lời vừa thốt ra từ câu nói ấy, đôi tay bỗng buông lơ lửng mà không còn gì có thể hàn gắn lại... Hít một hơi thật dài Quang Vinh nhẹ nhàng nói lên một lời.

“Anh sẽ chờ và đợi em!!! Dù quá khứ có đau đớn bao nhiêu thì anh tin một ngày nào đó trái tim em sẽ mở lòng vì anh...”

Khẽ ghen ngào tiếng nấc, cô vội quay sang bằng một ánh nhìn chất chứa.

“Phải chi câu nói đó đến sớm hơn thì hay biết mấy? Thôi anh đừng chờ và đợi điều gì ở tôi hết. Tất cả đã hết rồi!!!” Cô rung rung nhìn anh.

- ---O----

Bệnh Viện

Hắn chậm rãi lê những bước chân dài nặng nề của mình đi vào bệnh viện. Căn phòng bỗng trở nên đáng sợ với hắn ghê gớm. Những ý nghĩ vẩn vơ bám lấy tâm trí và như không thể trốn chạy mãi, hắn gồng lấy hết ý chí cố bước đường hoàng vào căn phòng kia...

Cánh cửa từ từ hé mở. Tiếng âm thanh “ken két”, vị bác sĩ trong chiếc áo trắng giờ chiếc khẩu trang ra và nhìn dáo dác.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Nguyễn Thị Phương Liên?!”

“Là tôi...” Hắn chạy lại và nói to.

“Khỏi u ở não của cô ấy chúng tôi đã phẫu thuật xong. Giờ người nhà có thể an tâm. Cô ấy sẽ tỉnh lại nhanh thôi!!!” Vị bác sĩ nói.

“Thật vậy ư? Thế thì hay quá. Cảm ơn bác sĩ rất nhiều!!!” Hắn nắm lấy đôi bàn tay và cảm ơn rồi rít.

Cô ấy sẽ tỉnh lại rồi, mừng quá đi. Niềm vui lâng lâng dâng trào ngập lòng, những ý nghĩ cùng nó xây nên một lâu đài tình ái hạnh phúc. Một tình yêu tuyệt đẹp sắp đến rồi, chẳng còn gì có thể ngăn cản được. Nắm lấy đôi bàn tay mình, hắn gồng lại thật mạnh, hơi thở dốc nặng nề cùng ánh nhìn cương quyết. Hắn tràn trề một niềm tin sẽ mang lại cho nó một cuộc sống ấm êm hạnh phúc...

- ---O----

Có phải chỉ có cái chết mới có thể chấm dứt tất cả những thứ tồi tệ hay không? Nhỏ hít một hơi thật dài, ánh nhìn xa xăm xuống dòng sông đang chảy xiết kia... Về ngân ngấn lệ, nhỏ nấc cụt từng cơn liên hồi và như vỡ òa ra, nhỏ ghì chặt nắm lấy thành cầu giọt ngấn giọt dài. Mình không thể làm như vậy được?! Mình là một kẻ bất hiếu nếu làm chuyện đó. Không thể được... Nhỏ buông dần cánh tay và ngã xuống nền đất một cách nhẹ nhàng cùng tay chân rã rời. Từ hôm qua tới giờ có ăn cái gì đâu mà không rã rời cho được? Nhắm hai mắt lại, nhỏ cố ngăn những dòng nước mắt đang trào ra, nhỏ ngược nhẹ lên nhìn ánh mặt trời. Thứ ánh sáng của mặt trời chiếu sáng làm loá cả đôi mắt của nhỏ... Bờ môi khô rang cùng câu nói lầm nhảm. Có phải mình đang đi đến nơi cực lạc hay không?

Chạy qua chạy lại cố gắng lướt những ánh nhìn xung quanh, hơi thở hồng hộc với cái nóng chói chang của ánh mặt trời thế này. Dương ơi cậu đang ở đâu vậy??? Đôi chân càng nặng nề hơn khi bước chân lên dốc cầu, chiếc xe đạp cố bước những bước chân lên đoạn dốc cao... Và như nhìn thấy điều gì đó hể sáng le lói. Gia Khiêm mở thật to đôi mắt, anh chạy lại thật gần.

“Thùy Dương?! Cậu tỉnh lại đi...” Khiêm gọi to tên nhỏ.

“Ai? Ai đang gọi mình đó...” Nhỏ hé hé ánh mắt nhìn trong môi mệ. Có phải là Gia Khiêm hay không?! Chắc mình đang mơ rồi...

Nắm lấy đôi bàn tay của nhỏ, Khiêm cố gắng hết sức đỡ cô bạn đứng dậy...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Sự thật về tình yêu

Bệnh Viện...

Xoay qua xoay lại và chốc chốc lại cảm thấy bức rức khó chịu vô cùng. Nó ngồi bật dậy và bắt đầu cái nhìn dáo dác căn phòng. Ánh mắt ngo ngác cùng đôi lông mày nhíu lại khó chịu. Nó vớ lấy chiếc dép và bước những bước chân xuống chiếc giường chậm chậm...

“Bệnh nhân Phương Liên sao cô lại ra đây?!” Cô y tá nắm lấy bàn tay nó hỏi.

“Cô biết tôi hả?” Nó hỏi lại cô y tá.

“Chồng của cô biết cô tỉnh chưa? Chắc anh ấy mong lắm...” Cô y tá cười mỉm nhìn nó.

“Cái gì? Tôi mà có chồng hả?” Nó tròn cặp mắt to xồng xộc nhìn thẳng vào cô y tá vừa nói câu đó.

Cái miệng nó há hốc kinh ngạc như muốn điên lên trước cái tin sét đánh ngang tai này, miệng lắp bắp những câu nói. Mình có chồng hồi nào... Thằng chết tiệt nào là chồng của mình??? Túm lấy áo cô y tá, nó hỏi lại.

“Vậy làm sao để liên lạc với người đó...?”

Ta mà biết được cái gã chết tiết nào dám nhận là chồng ta? Thằng đó sẽ nát như cám... Nó cắn lấy đôi môi quyết định làm cho ra lẽ sự việc này.

- ---o---

Nhà Thùy Dương

“Con là ai?!” Mẹ Thùy Dương nhỏ nhẹ hỏi.

“Dạ, con là bạn của Dương. Con tên Phạm Gia Khiêm”

Những cơn giông tố lướt qua cuộc đời nhẹ nhàng. Chúng đến thật nhanh và đi cũng vội vàng. Ta cố nắm lấy thật chặt để rồi nó lại bay quá nhanh, ta nuôi tiếc đắng cay. Còn gì vẩn vương cho một cuộc tình đã trải ngang...

“Ai thế hả mình?” Tiếng vọng ở sau nhà.

“Là người đưa bé Dương về ông à. Cậu thanh niên nhìn cũng dễ thương. Con bé sốt cao quá! Nếu không có cậu thanh niên ấy thì...” Mẹ Dương nói nhẹ và dán ánh mắt vào Thùy Dương.

- ---o---

Tin dữ như sét đánh ngang tai. Hấn nộ to đôi mắt ra kinh ngạc, chiếc điện thoại trên tay bỗng rơi xuống, nghe rầm một tiếng rõ kêu. Cái miệng cong cong lên lời nói. Cô ấy đã tỉnh rồi?! Hấn gục người lại, cố gắng một suy nghĩ cho cái gặp gỡ định mệnh ấy...

Nó ngồi chễm chệ trên chiếc ghế, đưa chân lên vát chéo thành hình chữ ngũ cùng về mặt giận dữ và chuẩn bị sẵn cho hành động. Hừm!!! Cái gã đáng ghét này ta mà túm cổ người thì sẽ chết tươi với bà. Nghiến chặt lấy hàm răng, nó đưa đôi mắt sắc lạnh lên, hít một hơi dài uốn éo mấy động tác thể dục...

Một tiếng trôi qua... hai tiếng trôi qua... ba tiếng trôi qua...

Đôi lông mày nó nhíu lại, ngược cái nhìn lên chiếc đồng hồ về hậm hực. Tên chết tiết đó sợ không dám đến nữa. Mày là thằng khốn! Và chưa dứt nghĩ suy thì nó ôm cái bụng nhăn nhó. Chao ôi! Sao đói bụng thế này? Đói quá, đói quá đi mất... Nó rướn người dậy và nhanh chân chạy đi kiếm thức ăn.

Một ánh nhìn lạnh lẽ từ cánh cửa phía sau, bao nỗi niềm u buồn hiện rõ trên gương mặt kia càng thấy tội nghiệp.

- ---o---

Nếu tình yêu chỉ như một cơn cảm cúm thì hay biết mấy? Chỉ vài ba ngày ta bị cơn tình hoành hành và sau đó ta sẽ hoàn toàn khỏe mạnh. Nhưng đó chỉ là nếu như còn thực tế lại rất khác với hiện tại. Tình ơi, tình hỡi sao mi cứ gieo rắc xuống nhân gian một cách vô ý thức làm chi?

Nhỏ nuốt vội chiếc bánh mì vào miệng và nhìn mẹ chăm chăm.

“Mẹ à, con thấy mệt quá!!! Con không đi học được không?”

“Đâu để mẹ xem? Con hết sốt rồi. Nếu thấy mệt thì mai đi cũng được...” Người mẹ gờ lên vầng trán con gái.

Bỗng tiếng chuông nhà reo vang, người mẹ vội chạy ra mở cửa... Nhỏ nuốt chậm rãi miếng bánh mì cuối cùng, hộp lấy ly sữa nóng và nhỏ giặt mình kinh ngạc, không dám tin vào hai con mắt của mình...

“Dương à, có bạn con đến rủ con đi học nè...” Người mẹ cười mỉm.

“Dương ăn xong chưa? Ta đi học nha...” Khiêm tiến lại nở nụ cười.

Nhỏ bối rối không thốt lên lời nào. Như hiểu ra sự lúng túng của cô con gái, người mẹ nắm lấy đôi bàn tay, nhẹ dắt con ra cửa. Ánh mắt trĩu mến, người mẹ nở nụ cười trấn an.

“Con gái mẹ đi học nha. Chờ con gái bác cẩn thận nha cháu.” Xoay qua nhìn chàng trai người mẹ cũng thốt lên câu nói nhẹ.

“Dạ bác yên tâm!!!” Khiêm nhún mạnh.

Ngồi chễm chệ trên chiếc xe, nhỏ chớp chớp hai mắt và thốt lên câu nói xóa tan bầu không khí yên tĩnh này.

“Sao cậu lại làm như vậy? Hôm qua cậu đưa mình về, còn hôm nay lại đưa mình đi học?! Là sao... cậu nói gì đi...”

Chiếc xe vẫn lao nhẹ đi trong cơn gió mát rười rượi. Thoáng đâu đó nghe rõ cả vị hoa sữa thơm ngát, Khiêm nở nụ cười xua tan đi và anh thốt lên câu nói.

“Mình không muốn thấy Dương như vậy thôi!!!”

“Mình... mình không muốn đi học!!! Cậu đưa mình đi đến chỗ kia cũng được rồi, cảm ơn.” Dương nhấn mạnh câu nói nhìn Khiêm.

“Mình không chờ bạn đến đó đâu!? Mình đã hứa với bác sẽ đưa Dương đi học. Mình sẽ bảo vệ Dương!!!” Giọng nói nghiêm nghị hẳn lên.

“Hả?!”

Nhỏ chớp chớp đôi mắt lên và gục người xuống về suy tư. Đây có phải là mơ hay không? Người ấy muốn bảo vệ mình ư? Nụ cười rúc rích từng con xuất hiện. Dương à, mày đang mơ đó. Giấc mơ quá ngọt ngào nhưng sẽ không có phần của mày đâu? Nhỏ hé nụ cười chua chát. Làn gió vẫn thổi qua mát rượi, trong cơn gió nhẹ nhàng ấy nhỏ cảm thấy tâm hồn mình lâng lâng như những đám mây. Lát nữa đây phải đối phó với những con người đáng ghét kia. Vịn chặt lấy đôi bàn tay, nhỏ cố gắng giữ lấy một chút lòng tin bé bỏng yếu ớt của mình. Con cầu xin chúa hãy cho con sức mạnh...

Trường THPT “Cánh Buồm”

“Chờ mình ở đây, mình đi gửi xe cái rồi ta đi chung.” Khiêm cười.

Nhỏ gạt cái đầu xuống, về thẩn thờ nhìn về bóng dáng người ấy. Nếu không có người ấy, mình không biết còn đủ can đảm đến trường hay không?!

Cách đó không xa...

“Hôm nay ta đi ăn đi. Mình biết có một quán rất ngon. Cậu đồng ý không?” Cô bé vịn lấy bàn tay Hoàng Ngân và cười.

“Ừ, đi chứ sao không?” Ngân cười gượng trả lời cô bạn thân.

Bất giác Hoàng Ngân vội quay ánh nhìn, dán mắt lại đám đông kia...

“Sao hôm nay chịu đi học rồi hả?” Một người lạ to nhìn nhỏ.

“Nhìn lại thân phận của mình đi!!! Coi thử xứng đáng mơ với mộng về hoàng tử Gia Khiêm hay không?” Một cô gái tiến lại, chỉ lấy cái đầu của nhỏ xuống...

“Hừm!!! Biết điều lo mà cuốn gói khỏi trường đi...” Một cô gái khác nói với giọng chanh chua.

Bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía nhỏ, những người kia chỉ biết hùa theo. Toàn là người xấu xa, nhỏ cúi thấp người xuống nền đất và bắt đầu tiếng nấc thành khối kéo dài. Không một ai có thể tiến lại và giúp đỡ nhỏ. Tất cả thấy mọi người chỉ dán những ánh nhìn, lời chửi mắng thì đua nhau thốt nên lời. Nếu thượng đế ban xuống trần gian mọi điều tốt, mọi điều xấu xa và con người đã học lấy nó. Chà đạp lên tâm hồn tinh thần khiến những kẻ tội nghiệp bị tổn thương về thể xác. Phải chăng việc sinh ra với hình hài xấu xí, không bao giờ được mơ mộng đến bóng hình đẹp đẽ?

“Các cô có thôi đi ngay không?!” Tiếng hét vang từ phía xa tiến lại nhanh chóng.

Ánh mắt Hoàng Ngân ngơ ngác khi nhìn người đó chính là Gia Khiêm.

Về giận dữ của người con trai, Gia Khiêm tiến những bước chân chen vào đám đông. Anh đỡ lấy đôi bàn tay nhỏ gượng dậy. Nở nụ cười nhìn nhỏ, anh trấn an.

“Không sao đâu có mình đây...”

Cùng lúc chiếc khăn mùi xoa trong túi, anh đưa ra và lau vội đi những giọt nước mắt thấm đẫm kia. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Gia Khiêm sẽ hành động ra sao? Nhưng ai nấy đều ngơ ngác một sắc mặt, khi Khiêm mang gương mặt hung dữ nhìn về đám con gái khi nãy.

“Mấy cô đừng làm vậy nữa!!! Thùy Dương không có tội lỗi gì phải bị đối xử như vậy hết. Và kể từ giờ phút này, cô ấy sẽ là bạn gái của tôi. Tôi cấm ai làm những trò dơ bẩn này nữa...” Giọng nói càng nghiêm nghị hẳn lên, anh nhấn mạnh câu nói hơn bằng ánh mắt quyết đoán.

Lẽ nào lại là như thế? Hoàng Ngân như đứng không vững khi nghe những câu nói ấy...

“Cậu có sao không?!” Cô bé nắm chặt lấy tay Hoàng Ngân.

Ngay lập tức đám đông giải tán và bọn con gái ban nãy ăn hiếp nhỏ, cúi người xuống xin lỗi rồi rút. Tất cả đều bỏ chạy tán loạn, những câu nói râm ran về cái ngày kì lạ hôm nay? Ai nấy đều thì thầm bảo nhau. Có chuyện vui rồi, hot boy lại đi thích con nhỏ mập. Vậy còn người đẹp Hoàng Ngân sẽ về đâu?

Loáng thoáng con nắc nghẹn ngào, nhỏ vẫn chưa định hình được những gì mình đã nghe được lúc này. Nụ cười vui vẻ hiện lên bởi nhỏ biết bây giờ mình thật sự an tâm khi có người ấy. Con đường đến lớp sao giờ nhỏ mong nó thật là dài để phút giây này, nhỏ sẽ giữ mãi người ấy trong tim...

Lớp học 12C

“Em mong anh đừng làm gì cô ấy!!!” Gia Khiêm đỡ nhỏ xuống chỗ ngồi và nhìn Hắc Động chăm chăm.

“Ừ, biết rồi...” Chớp ánh nhìn băng quơ Hắc Động nói.

Và buổi học của ngày hôm đó trôi qua đầy ngọt ngào. Muôn vàn thứ linh tinh nghĩ suy được lòi ra mà không có câu trả lời?

Tại sao Gia Khiêm lại thích một con nhỏ mập???

- ---o---

Giờ ra chơi

Túm lấy cuốn sách, cô bé vịn ngay mấy cú vào người Hắc Động.

“Tại anh tung ra cuốn nhật kí làm chi hả? Giờ thì thấy chưa???”

“Anh đâu có biết Khiêm lại đi thích con nhỏ Dương mập đó...” Gã xì mặt xuống năn nỉ.

“Tất cả là tại anh!!! Anh sẽ biết tay em nè...” Cô bé tức điên lên, nện thêm mấy cú như trời giáng vào người gã.

“Thôi, cậu đừng làm vậy nữa. Không phải lỗi của anh Hắc Động đâu mà là lỗi của mình. Chính mình đã buông tay Gia Khiêm ừ rồi...” Hoàng Ngân nói nhặt với giọng cười chua chát đi.

Ngước gương mặt lên nhìn bầu trời cao xanh, nặng lòng bao xúc cảm. Chính em đã buông tay anh để anh đi đến một bóng hình khác. Cô ta là người anh muốn bảo vệ đến thế ư? Lòng em nghe từng lời, từng chữ anh nói như muối xát vào tim em. Em không biết mình nên khóc hay nên cười nữa? Vui cho anh tìm được người làm anh hạnh phúc hay khóc cho thân phận của chính em? Anh có hiểu cho lòng em không anh!? Gia Khiêm ơi...

Quán căn tin

Chạy vội xuống căn tin, Khiêm mang lên toàn những thức ăn. Anh nhìn nhỏ chăm chú.

“Dương ăn đi, chắc đói rồi phải không?!”

“Thôi mình không ăn đâu! Mình no rồi...” Đôi mắt nhỏ lơ lên ánh nhìn đói bụng cùng nụ cười gượng, cúi đầu xuống cười trừ.

“Không ăn là mình bỏ hết đó nha. Ăn đi không mình giận giờ!!!” Khiêm nghiêm nghị nói với giọng cười nhẹ.

Như mở cờ trong bụng, nhỏ cầm lấy các món ăn lên và ăn ngon lành. Mấy hôm nay chẳng thể nào thấy vui nên ăn uống thật cực hình? Giờ thì qua cơn mưa trời lại sáng rồi. Anh mất hí hửng, nhỏ vừa ăn vừa cười toét chí, miệng thì nhanh nhẩu nói.

“Ngon quá!!!”

“Nào ta cùng ăn nha!!!” Khiêm cười rúc rích nhìn nhỏ.

Trời ạ!!! Là từ mà mọi ánh mắt đảo dáo dạt nhìn, chốc chốc cái lắc đầu ngao ngán và cái cười băng quơ. Không ai dám tin điều không thể lại thành hiện thực? Nhưng đáng tiếc thay bây giờ nó lại là sự thật, một sự thật sống.

Gã chớp mắt ngó vô chỗ ngồi đó bằng cái chặc lưỡi đáng chán. Hình như chính mình là kẻ mai mối cho họ thì phải? Tự nhiên cuốn nhật kí ấy mình tung ra chi vậy? Thủy Tiên nói đúng! Mình là kẻ thù của các cô gái mê Gia Khiêm và nhất là với em gái Hoàng Ngân..

- ---o---

Tin về chị cả “Liên nắm đấm” trở về sau khoảng thời gian dài biến mất lặng tã. Bọn đàn em hỏi dồn dập, bao nhiêu câu chuyện được đem ra mổ xẻ nhưng “Liên nắm đấm” chỉ lắc cái đầu ngao ngán cùng câu nói lảng xẹt, không nhớ. Nhiều lần nghĩ suy, chị cả của trường đành bịa ra câu chuyện cho đỡ mang nhục. Về quê cùng mẹ.

Nhiều hàng lông mày và đặt một dấu chấm hỏi to tướng về những sự việc mình đã trải qua. Tiếc thay chỉ toàn là màn đêm xám xịt, có chăng chỉ là một thoáng mơ màng khi nó ở bệnh viện. Mình đã ở đâu suốt một tháng nay? Và tại sao mình lại ở trong bệnh viện? Rồi cô y tá đó nói mình có chồng. Nó thờ ơ làn hơi nặng nề, người chồng bí ẩn đó, chắc biết trong khoảng thời gian qua mình đã làm gì nhưng hẳn ta trốn mất tâm hồn. Nó nghiêng chặt lấy hàm răng khi nghĩ về con người bí ẩn kia, chớp nhẹ hàng mi, nó nhìn chăm chăm đôi bàn tay của chính mình. Đôi bàn tay mình đẹp đến vậy ư? Các ngón tay sần sùi, chai sạn biến đi mất tầm? Giờ lại mềm và mịn thế này? Có cái gì đó rất bí ẩn??? Đột nhiên mắt tích rồi có chồng, ở bệnh viện và cuối cùng là chẳng nhớ gì hết... Ánh mắt cương quyết, nó nắm chặt lấy các ngón tay gồng lại với nhau cùng bờ môi mấp máy lời nói. Ta nhất định sẽ điều tra con người bí ẩn kia là ai?!

- ---o---

Cuối giờ về...

Về lưng cuống Hắc Động dáo dác ánh mắt vào lớp. Cô ấy về rồi ư?

Bỗng “bình” một cái rổ kêu vào đầu nghe thất thanh, Hắc Động đơ cả người vội quay lại và nhìn.

“Thủy Tiên?”

Cầm cuốn sách trên tay, cô bé mang về mặt hầm hầm khi nện xong một cú đầu gối vào người Hắc Động, cái miệng cong cong, cô bé nói.

“Đến đây chi hả???”

“Anh đến gặp em...” Gã cười trừ.

“Không cần!!! Em giờ không muốn gặp anh...” Cô bé lườm một cái.

“Em còn giận anh về chuyện của Gia Khiêm và Hoàng Ngân nữa ư?” Như lo sợ ghê gớm, gã nắm lấy bàn tay cô bé và hạ giọng xuống e dè.

“Anh không cố ý đâu mà em. Tha lỗi cho anh đi!!!” Gã lắp ba, lắp bắp nhìn cô bé.

“Hừm, không có tha gì hết!!!” Cô bé lên giọng nhìn Hắc Động.

“Thôi mà, cho anh xin lỗi đi mà...” Gã xị cái mặt đáng thương xuống, miệng nói không ngớt...

Cùng lúc đó...

“Cuối giờ đi đâu đó không?!” Nhật Khang vỗ tay thẳng bạn tỏ vẻ hào hứng.

“Ừ, thôi cũng được...” Hân thì thảo trả lời.

Đôi mắt cả hai thẳng bạn bỗng chớp chớp ánh nhìn về phía trước...

“Em đừng giận anh như vậy mà... Cho anh hối lỗi đi, anh sẽ làm bất cứ điều gì khiến em hết giận.” Hắc Động nhỏ nhẹ.

“Hihi... Thôi tha cho anh đó, bây giờ thì tìm cách để cứu vãn hai người kia đi. Em không muốn họ phải chia tay như vậy đâu anh...” Gương mặt như hạ xuống khi thấy bạn trai mình van xin đến như vậy, cô bé cười chum chím.

“Ừ, em yên tâm và tin ở anh...” Hắc Động nắm lấy tay cô bé cùng gương mặt cương quyết.

“Anh nói đó nha. Nếu không làm được thì biết tay em?!” Cô bé véo nhẹ lỗ tai của gã như mình chứng cho câu nói vừa rồi.

Nụ cười hé mở trên đôi môi, hân quay sang ánh nhìn trân trân dành cho thẳng bạn Nhật Khang.

“Sao thế, đơ người quá vậy?”

“Chỉ là hơi ngạc nhiên về Thủy Tiên mà thôi, cách nói chuyện khác xa...” Nhật Khang chắc lưỡi nhìn.

“Tao công nhận, cô bé thay đổi nhiều quá... Có nuôi tiếc không???” Hân đưa cặp mắt nhìn thẳng bạn.

Một cái chớp, hai cái chớp và ba cái chớp nhưng rồi chỉ là cái thờ dài nặng nề.

“Có nuôi tiếc thì làm được gì?! Thôi đi uống đi...” Nhật Khang hạ giọng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tình yêu chấp cánh

Trước cổng trường, lũ con gái xúng xính lại quanh quán nước. Ai nấy đều hân hoan, vui mừng khi đàn chị trở về. Tiếng cười đùa râm ran cả góc đường, ai nấy đều dán ánh mắt chú ý nhưng e dè vì sợ mình sẽ bị ăn một cú đầu gối, khi nhìn cái không nên nhìn.

“Nào các em, hôm nay uống trà sữa thay cho bia nha!!!” Nó hét vang hùng hồn, cầm ly trà sữa đưa lên cao nhìn đám đàn em.

“Hoan hô chị Liên!!!” Cả nhóm đồng thanh.

Còn gì để níu kéo nữa, cô ấy chắc cũng chẳng nhớ lấy mình. Hắn cười nhạt khi dán ánh nhìn xa xa về quán trà sữa bên kia đường. Tất cả cũng như một giấc mơ, đến nhanh và đi cũng vội. Chỉ còn đọng lại dư âm ít ỏi mà thôi! Thế giới của mình và cô ấy là hoàn toàn khác nhau. Một bên là cuộc sống chợ búa đầu đường, một bên là thế giới vương giả. Sẽ chẳng thể nào có chung một điểm... Hắn thở hơi nhẹ nhè và bắt đầu những bước chân chậm rãi lên chiếc xe hơi sang trọng, đưa đón mình hằng ngày. Những tháng ngày mộng mơ, khi mỗi buổi chiều đi học về có cô ấy vui biết bao. Hắn nở nụ cười nhưng ánh mắt lại thoáng vẻ u buồn. Giờ thì mỗi buổi chiều ngọt ngào ấy sẽ biến mất. Biến mất mãi mãi rồi không còn gì nữa...

“Trăm phần trăm nha, anh em...” Nó càng hét to hơn.

Còn gì đau đớn hơn khi đứng nhìn người mình đã từng yêu lại không biết mình? Có quá tàn nhẫn không?!

- ---o---

“Lát về ta đi đâu ăn không? Minh biết có quán ốc ngon lắm đó!!!” Nắm lấy bàn tay nhỏ, Gia Khiêm nói nhẹ.

Nhỏ cúi gương mặt xuống và chớp đôi mắt liên hồi với bao nghĩ suy. Ăn hay không ta? Minh cũng thèm ăn ốc lắm nhưng mập đến thế này lỡ ăn nhiều thì sao đây?! Đề cậu ấy thấy mình như vậy thì ngại lắm, chắc độn thổ thôi quá!!! Nhỏ lắc cái đầu trả lời.

“Thôi mình còn no lắm...”

“Đúng 7 giờ tối mình qua nhà đón cậu, không gặp cậu mình không về...” Gia Khiêm nhấn mạnh nhìn nhỏ.

“Ồ?!” Nhỏ ngơ ngác một ánh nhìn, bao câu nói từ chối lại chẳng thể thoát nên lời.

- ---o---

Tối hôm đó tại quán bar

Nắm chặt lấy tay cô bạn gái, Nhật Khang nói những bước chân chậm chậm vào căn phòng vui chơi thác loạn...

“Chờ anh ở đây nha!” Nhật Khang nói dứt lời, thom lên má cô bạn gái.

“Vâng!” Cô bạn gái trong bộ váy xúng xính kim tuyến, trả lời thỏ thẻ đáng yêu.

“...”

“Sao uống quá trời vậy mày?!” Nhật Khang túm lấy chai rượu và lên giọng hỏi thẳng bạn.

“Đưa đây nhanh!!!” Hắn bực bội giật lại chai rượu một cách hằn học.

“Đạo này mày lạ lắm nha!!! Từ cả tháng nay đột nhiên ngoan ngoãn rồi hôm nay đến đây... Tao nghi lắm, có gì với mày hả? Nói tao nghe xem?!” Nhật Khang nói nghiêm nghị nhìn hắn.

“Tao muốn uống!!! Mày qua với con ghê của mày đi, để tao yên...” Hắn càng quát lớn hơn.

“Mày muốn uống phải không? Được, để tao uống với mày!!!” Nhật Khang túm lấy chai rượu và nốc ừng ực.

“Mày đừng làm vậy, tao không đáng để mày làm vậy đâu...” Hắn thở dài cùng ánh mắt hiện lên bao nỗi niềm...

“Là bạn bè của nhau bao lâu, mày hãy nói tao nghe đi...” Nhật Khang nhỏ nhẹ khuyên vào chủ đề.

Như dò đúng đài, hắn bắt đầu câu chuyện trong cơn say say, bao nỗi niềm chất chứa bấy lâu giờ tràn ra ào ào. Con sóng nằm sâu trong lớp biển hiền hòa bao lâu nay, đã có dịp ra đại dương cuộn cuộn xanh thẳm kia. Những câu chuyện không đầu, không đuôi nhưng rốt cuộc cũng vào vấn đề.

“Tao yêu và thích một cô gái, nhưng cái gì nhanh đến cũng nhanh đi. Người con gái đó đã ra đi vội vàng không một lời...”

Con uất ức nghẹn ngào tuôn trào ra, khi hắn nói về người con gái ấy với bao chân tình thấm thiết. Ngay cả chính thằng bạn thân Nhật Khang cũng không thể nào bắt ngờ hơn nữa...

“Có lẽ giờ tao và cô ấy sẽ mãi mãi không bao giờ có thể gặp nhau được nữa...” Hắn hạ giọng và rũ rượi xuống mặt bàn.

Gương mặt Nhật Khang bắt đầu đờ ra với câu chuyện bí mật kia. Những câu hỏi đan chéo nhau, tạo thành sợi dây rối. Ngay chính bản thân mình cũng không biết nên nói gì với thằng bạn này? Một kẻ lạnh lùng như hắn rồi cũng biết chân tình nhân gian là gì? Hắn yêu và tình yêu ấy làm hắn khổ đau phiền muộn. Còn mình thì sao? Nhật Khang bắt đầu đặt dấu chấm hỏi cho chính cuộc đời mình? Mình đã từng yêu ai chưa? Nhiều mối tình bước ngang qua đời mình, ai nấy đều xinh và tươi như hoa nhưng sao lòng hời hợt vẫn chưa có tình cảm với ai? Cái chớp mắt nhẹ nhàng vào những ánh đèn pha lê của sàn nhảy kia, càng làm lòng tê tái.

Mình đã từng có một tình yêu rất đẹp với cô ấy. Người con gái trong sáng ngây thơ. Mình đã rất thật lòng cho một mối tình tri kỷ đó nhưng cũng chính bản thân mình đã chà đạp đi mối tình ấy. Bao mộng mơ đã vụt tắt, thay vào đó là cái dục vọng chiếm lấy nhiều cô gái xinh đẹp... Nụ cười chua chát hiện

lên khoe môi mận đỏ. Cô ấy đã xa mình lắm rồi giờ níu kéo, có quá muộn màng hay không?! Hơi thở nặng nề chợt xuất hiện, Nhật Khang tu lỵ rượi ừng ực lên môi. Tuấn Minh đã đau khổ như vậy thì tại sao cô ấy đang ở gần mình thế kia mà mình không nắm bắt? Phải rồi, mình phải nắm bắt lấy cô ấy thêm một lần nữa. Dù có mong manh đến đâu đi chăng nữa... Ánh mắt le lói lên một niềm tin sáng rực như ngọn lửa chợt bùng sáng giữa đêm đen...

- - -O- - -

Hơi thở như nhẹ gánh hơn khi bữa ăn ốc diễn ra suôn sẻ, nhỏ bước những bước chậm chạp cùng Khiêm đi trên con đường về. Hàng mi thì chớp chớp liên hồi, chốc chốc lại đảo dạt một ánh nhìn về phía gương mặt kia và lại né tránh đi như sợ ánh mắt ấy mà biết mình nhìn thì xấu hổ biết bao? Và không khí yên tĩnh ấy cũng được phá vỡ, khi nhỏ thốt lên một câu nói mà ngay chính bản thân mình cũng ngại vô cùng.

“Tại sao Khiêm lại tốt với mình đến vậy???”

Nét mặt người ấy chợt giãn ra cách dễ chịu cùng nụ cười thân thiện. Gờ nhẹ lên làn tóc mây của nhỏ, lời nói nhẹ nhẹ, bắt đầu một câu chuyện êm ái.

“Mình cũng không biết nữa nhưng ngay chính phút giây sinh nhật ấy. Mình đã có tình cảm với Dương lắm!!!”

“Nếu không có cuốn nhật kí kia mình cũng chưa xác định rõ tình cảm của mình nữa? Khi Dương chuyển xuống bàn cuối làm mình cứ vẫn vợ mãi? Mình đã rất cô đơn...” Khiêm nhìn nhỏ chăm chăm.

“Nỗi cô đơn như mất cái gì đó quý giá lắm... Nếu Dương còn hoài nghi tình cảm của mình thì... mình sẽ làm để chứng minh cho Dương thấy!!!” Ánh nhìn quả quyết cùng câu nói mạnh mẽ.

Nhỏ nở nụ cười cùng ánh nhìn lên bầu trời cao kia, nơi có những vì sao lung linh chiếu sáng ấy.

“Đêm nay trời nhiều sao quá! Mình đã từng ước ao là sẽ được nói chuyện với Khiêm và ước ao ấy đã thành hiện thực. Những tháng ngày cùng Khiêm nói chuyện khiến mình vui lắm...” Giọng nói nhỏ bỗng khàn đục hơn.

“Nhưng là bạn gái của Khiêm thì mình không dám tin? Làm sao một đứa như mình có thể làm bạn gái của Khiêm được chứ? Mình chỉ nghĩ, lúc đó Khiêm đứng ra bảo vệ mình khỏi những người xấu xa kia thôi. Ai dè bây giờ lại...” Nhỏ rung rung đôi mắt.

“Khiêm đừng ái ngại về quyển nhật kí. Đó chỉ là tình cảm đơn phương không đáng bận tâm đâu...” Sực sực chiếc mũi, nhỏ nén chặt giọt lệ sắp trào ra...

Nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ, Khiêm hiện lên ánh mắt cương quyết.

“Hãy tin ở mình, mình thật sự muốn Dương làm bạn gái mình!!! Mập thì sao chứ? Mình không ngại chuyện đó. Điều mình thích nhất là con người của bạn. Hãy cho mình và cho Dương cơ hội!!!”

Ánh mắt chân thành kia cùng những câu nói hôm nay đã làm nhỏ rung lên liên hồi. Có thể tin vào tình yêu bé nhỏ kia hay không? Con tim ngoan oí, tình yêu là gì vậy? Làm ai khi yêu và được yêu đều choáng ngợp trước mọi thứ... Họ không còn tỉnh táo cho một lí trí sáng suốt mà thay vào đó là một niềm tin vô bờ về giấc tình con con...

Tình yêu oí, tình là gì tình là chi mà thế giới phải khóc. Nếu ai đã yêu sẽ biết trong niềm vui luôn hòa lẫn niềm đau vô bờ bến. Biết trước là con đường đầy chông gai mà ai vẫn cứ lao vào...

Đôi dòng về “Ba cô gái đặc biệt” trong truyện.

Có phải là mơ hay không khi nhỏ Thủy Dương đã có một giấc mộng tình yêu tuyệt đẹp mà mình hằng ao ước. Sau bao khó khăn, cuối cùng nhỏ cũng đã đến được với tình yêu hạnh phúc kia. Giống như câu chuyện cổ tích mà từ bé tới vẫn thường hay mơ. Một cô nhóc vùng về, hậu đậu tròn tròn đã tìm thấy vị hoàng tử của lòng mình nhưng đó cũng chỉ là mơ thôi. Khi ngày càng lớn lên, tôi nhận ra nhiều sự thật phũ phàng rằng: “Hoàng tử sánh đôi cùng công chúa sẽ chẳng bao giờ là hoàng tử và ếch con hết.” Nhưng niềm tin thì vẫn tồn tại, dù rằng nó thật mong manh...

Đây là một câu chuyện tôi viết riêng cho những cô gái không có ngoại hình, cứ mong ước đi, đừng bao giờ từ bỏ đi ước mơ bé nhỏ của mình. Tại sao lại vì một vài lời nói của thiên hạ mà làm ta tổn thương? Không phải cứ ốm mới đẹp, mập béo sẽ mãi mãi không có hạnh phúc? Hạnh phúc ở ngay bên ta, đôi khi chỉ cách nhau một chiếc hàng rào be bé mà thôi. Vậy tại sao ngay từ lúc này, ta không mở ra cánh cửa và đón lấy những may mắn hạnh phúc vào nhà? Chỉ cần một niềm tin và một nụ cười thì có khó khăn mấy cũng không ngăn cản bạn đến với ước mơ.

Nếu Thủy Dương là cô nàng béo mập thì cô bé Thủy Tiên lại rất có cốt cách. Những hội tụ về nàng công chúa mà ai nấy đều ngưỡng mộ là xinh đẹp, con nhà giàu... Cũng như bao cô gái cùng thời, Thủy Tiên cũng từng có một mối tình đầu nhiều nước mắt và cay đắng. Yêu thì nhiều, vẫn vương cũng nhiều song để rồi nhận lấy bao nhiêu cho một cuộc tình mà cô đã trao trọn? Thi sĩ Xuân Diệu, ông hoàng của thơ tình có áng văn rất hay: “*Yêu là chết ở trong lòng một ít vì mấy khi yêu giữ được chữ chung tình? Cho rất nhiều song nhận lại chẳng bao nhiêu...*”. Ai phụ tình, ai bạc tình sẽ có ngày nhận lấy trái đắng, chi là sớm hay muộn? Mà hình như thượng đế cũng không hẳn ai oán lắm với một người hiền lành xinh đẹp ấy. Người đã cho cô bé một mối tình mới nhiều niềm vui. Không còn những tiếng khóc nức nện, mỗi khi nghĩ về tình cũ thay vào đó là người yêu mới tràn ngập hạnh phúc. Đôi khi những đắng cay ta phải chịu sẽ có ngày ta nhận lại quả ngọt, chỉ là thời gian sẽ trả lời tất cả...

Tuyển nhân vật làm tôi nhiều bận tâm nhất là Nguyễn Thị Phương Liên. Cô nàng chanh chua vô cùng, khét tiếng dữ tợn và rất ghét đàn ông, đặc biệt lại là hạng đàn ông con nhà giàu có, kiêu ngạo. Nói chung bao nhiêu điều tệ hại ấy Triệu Tuấn Minh hội đủ hết. Ấy thế hai con người xa lạ kia lại yêu nhau, một tình yêu không tương xứng về địa vị xã hội và cả tính cách hai con người. Anh chàng lúc nào cũng tơ tưởng đến bóng hình dịu dàng của “Liên nắm đấm” mà không biết rằng đó là ảo vọng? Còn cô nàng dữ tợn, lại có ngày hiền dịu như thiếu nữ, thật là một sự hy hữu. Nhưng xoay đi một vòng tròn thì

những người có duyên với nhau sớm muộn gì cũng sẽ bên nhau.

“Nếu định mệnh là cái gì đó không thể nào thay đổi được. Nếu định mệnh là duyên kiếp an bài chúng ta gặp nhau. Nếu định mệnh có thật, em mong muốn mãi mãi khi sự sống trên cõi đời này còn. Em xin đến hơi thở cuối cùng cũng muốn được ở bên anh...”

Nhưng sóng gió chỉ đến khi những người yêu nhau thật sự ở bên nhau. Họ đã nắm lấy đôi bàn tay cùng nhau vào con đường tình và họ sẽ phải đối đầu với bao thử thách ấy. Chỉ khi yêu nhau bằng con tim thật lòng, sẵn sàng hi sinh cho nhau thì đó mới là tình yêu thật sự... Ai nắm lấy chặt? Ai buông lơi? Sẽ đến hồi biết được...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sóng ngầm hay sóng lòng?

Cuối tháng 12...

Những cơn gió cuối năm, báo hiệu cho mùa giáng sinh sắp đến. Trên phố ngập tràn các ánh đèn, ánh nến. Chúng lung linh như hạt châu sáng chiếu cả khoảng trời. Từng cặp nam thanh, nữ tú dạo bước trên các con phố, họ trao nhau những cái vòng tay ấm áp. Hít một hơi thật dài trong cơn se lạnh ấy mà có một bàn tay nắm lấy tay mình khẽ cất lên giọng nói: *“Em có lạnh không?”* Cái cảm giác đó thật tuyệt vời làm sao...

Tiếng chuông nhà thờ đổ vang ồm ồm cả góc trời. Xoay qua xoay lại, cặp mắt đảo mắt nhìn và nhìn nhưng chẳng thấy gì ngoài những người xa lạ. Về u sầu, cô bé thất thểu ngồi bẹp xuống chân tượng mẹ Maria... Thoảng trong cơn se lạnh của buổi xế chiều, cô nghe bài ca giáng sinh quen thuộc.

“Chị ơi!” Một giọng nói nhỏ nhẹ nói từ phía sau.

Đưa cặp mắt ngơ ngác, cô bé dán ngay ánh nhìn vào cô nhóc nhỏ và nở nụ cười.

“Cần gì ở chị nào?!”

“Có một người gọi cho chị cái này...” Cô nhóc bập bẹ câu nói chưa rõ ràng, đưa bó hoa hồng cho Thủy Tiên.

“Cái người kia có xuất hiện không? Lần này nhờ cả con nít nữa hả???” Nở nụ cười lần thứ hai, cô bé nói to.

Và như núp ở đâu đó, cái người bí ẩn kia cũng xuất hiện. Về hồi lỗi bước những bước đi lúi cuội chậm rãi lại gần, mồm miệng nhanh nhẩu năn nỉ.

“Anh xin lỗi em, cho anh xin lỗi...”

“Không!!! Ai đòi hẹn người ta mà lúc nào cũng trễ hẹn hết...” Cô bé phụng phịu về dỗi hờn.

“Có trễ hai phút thôi mà... Em khó quá, cứ đứng giờ từng ly từng tí à?” Gã cười nhẹ nhìn cô bé.

“Anh trễ hẹn mà còn bắt bẻ em nữa hả?! Ai cũng có đôi có cặp, còn em thì sao? Ngồi một mình ở đây hic... không biết đâu...” Cô bé càng dỗi dứ hơn về rưng rưng.

“Thôi anh biết lỗi rồi, tha cho anh đi mà... Lần này em muốn gì, anh chịu hết nha...” Gã chọc cười cô bé.

Chớp đôi mắt bên lên cô bé nhìn thẳng vào mắt gã và tựa thật êm lên bờ vai kia cùng giọng nói thủ thỉ dịu êm.

“Ta đi đâu đó ngồi nghe nhạc, anh nhé!”

Đáp lại cử chỉ yêu thương kia, gã nhẹ nhàng vỗ lấy bờ vai cô bé và nói.

“Ừ, anh biết một chỗ rất tuyệt đó em. Chắc em sẽ rất thích!!!!” Gã cười thích thú nhìn cô bé.

Nghe trong gió cả tiếng âm thanh vi vu lướt qua nhẹ nhẹ. Nắm chặt lấy bàn tay, những đôi tình nhân rào bước đi trong trời giả buốt da thịt như thế này. Còn điều gì hạnh phúc hơn khi bạn tay trong tay cùng người tình. Đẹp nhất là được làm người tình khi được cung, được yêu và được quý trọng...

- - - - -

Về tức giận, nó tiến những bước chân lại chiếc bàn đối diện và cơn tức giận nổi lên đùng đùng.

“Nè muốn chết không?”

Nổi hết cả da gà, người con trai mang về mặt sợ sệt, nuốt nước bọt xuống tận cổ. Bao nhiêu dũng khí biến đi đâu mất, người con trai áp ứng lời nói, câu được câu mất.

“Ý cô là sao? Tôi không hiểu???”

“Rầm” Tiếng đập mạnh từ chiếc bàn vang lên cùng câu nói như xoáy vào người đối diện.

“Tại sao lại theo tôi làm gì? Tôi để ý kĩ khoảng ba tuần này, ngày nào anh cũng theo tôi. Là sao nói đi, anh muốn gì???”

“Tôi đâu có theo cô đâu? Chỉ là tôi cũng thích mấy quán mà cô hay lui tới thôi, như vậy cũng phạm pháp ư?” Hấn lấp bắp câu nói nhìn nó.

“Được rồi, anh muốn theo thì tùy anh...” Nó nuốt nghẹn con tức vào lòng với vẻ hân học.

Quay trở lại chiếc bàn mình đang ngồi lúc nãy và vẫn dán một ánh nhìn đầy nghi ngờ vào hấn.

“Chị Liên, em nghi tên này thích chị quá!!!” Một giọng nói ngồi cùng nó nói lên.

“Đứng rồi chị Liên! Hấn cứ bám riết chị!? Ban đầu em tưởng hấn là người xấu nhưng có mấy lần, hấn còn thanh toán cả tiền ăn của chúng ta và còn nhặt lại chiếc bóp tiền của chị nữa...” Tên khác thêm vào nói với nó.

“Tụi bây cảm hết đi...” Nó lườm một cái về phía tên đàn em.

“Điều tra hấn cho ta và cảm đũa nào nói hấn thích ta. Liệu hồn đó!!!” Nó quát lớn nhấn mạnh câu nói.

Một tên hách dịch!!! Giữa trời lạnh thế này không kiếm em nào để làm với chả quen? Gì mà để ý đến mình? Nghe mà nổi hết cả gai óc. Nó rùng mình trước suy nghĩ vớ vẩn của mình. Chà lạnh quá!!! Phải ăn cái gì đó nóng nóng mới được. Nghĩ sao làm vậy nó giải tán bọn đàn em, ai về nhà nấy. Đôi chân thoăn thoắt, nhanh nhẩu ra chiếc mô tô vồ ra lên và lao về một phía vô định như muốn cắt lấy cái đuôi phiền phức kia.

- ---o---

“Cười thật tươi đó nha...” Khiêm cầm lấy chiếc máy chụp hình và nói với nhỏ.

“Ừ!” Nhỏ nhoeo nụ cười hàm tiếu, e lệ khi dán ánh mắt vào chiếc máy chụp.

“Xem nào, bé Dương hôm nay chụp ăn ảnh ra phết ta...” Khiêm cười lớn ghẹo nhỏ.

“Anh lại chọc em nữa phải không?! Thôi không chụp nữa...” Nhỏ nghiêm nghị nhìn Khiêm.

“Anh giống tí mà, sao bé Dương mau hờn mất thế!” Khiêm nhẹ giọng nói.

“Bé gì, tính ra em lớn tháng hơn anh đó nha... Em sinh tháng 5 còn anh là tháng 12 đó. Vậy mà cứ kêu người ta là bé này bé nọ...” Nhỏ đưa gương mặt tự đắc của mình lên cao.

“Em không biết là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó sao!!! Dù em lớn hơn anh nhưng theo anh thì em mãi là bé thôi haha...” Khiêm túm lấy mái tóc nhỏ và gờ thật êm lên như nhấn mạnh câu nói hùng dũng của mình vừa thốt ra.

“Anh này... còn cười ra vẻ đắc chí nữa chứ!” Nhỏ nhăn mặt và bắt đầu giận dữ.

Như hiểu rõ tâm trạng cô bạn gái, Khiêm vội vàng xoa dịu ngay sao đó cùng câu nói như rót mật vào tai người nghe.

“Dù mai này có ra sao thì anh vẫn thương em. Vì em là nhất mà. Phải không bé Dương?!”

“Hihi...” Nhỏ cười thích chí với câu nói ngọt ngào kia, nhỏ lắc lắc cái đầu cùng cái miệng cứ chum chím mãi...

Cả hai cùng say sưa, dán ánh mắt vào chiếc máy chụp hình với bao niềm vui, nụ cười cứ ngập tràn. Chúng thật đáng yêu khi tiếng cười càng lớn và giòn vang hơn.

Nếu tình yêu là nỗi đau thì nó cũng là niềm vui sướng mà không có thứ men gì có thể lấp đầy được...

- ---o---

Trường THPT “Cánh Buồm”

“Cậu biết không? Hôm qua mình đi quanh đường Lan Huệ, nó làm đẹp lắm nha!!!” Tiếng nói thất thanh của cô bạn gái trong lớp.

Xoay người và dán cặp mắt u sầu xuống sân trường. Hoàng Ngân im lặng, học lấy cách bình thản trước bao niềm vui. Cũng thời gian này, năm ngoái mình và Khiêm từng có kỉ niệm rất vui vẻ bên nhau, tay nắm lấy tay dạo bước trên đường Lan Huệ. Hạnh phúc ngây ngất, hân hoan bao cảm xúc khi yêu nhau. Giờ kì vật vẫn còn, cảnh cũ có thay đổi gì đâu? Mà sao con người lại đổi thay nhanh chóng đến vậy? Thật là ở đời, có mấy ai học được chữ ngờ...

“Hoàng Ngân!” Cô bé tiến lại gần cô bạn thân.

“Cậu mới đến Thủy Tiên, hôm qua đi chơi vui không?! Đạo này tình cảm thắm thiết làm mình ghen tị quá nha...” Ngân cười chồm chồm nhìn cô bé.

“Ừ, tuy có cãi vã nhưng anh ấy thương mình lắm... Cậu cũng nên tìm một người đi chơi lẽ chứ. Ở nhà một mình buồn lắm đó!!!” Cô bé chột nhìn Ngân chăm chăm.

Nụ cười nhạt hiện rõ trên gương mặt. Những nỗi buồn cứ đọng đầy theo thời gian như lớp bụi ngày càng dày và có lẽ đến lúc nó lấn át cả tâm hồn chai sạn đi mất. Buông rơi một ánh mắt bất cần đời.

“Mình không còn muốn quen ai nữa... Có lẽ cứ sống như vậy là tốt nhất!!!” Cô nhấn mạnh nói.

Hai mắt cô bé ngân ngấn tròn xoe lên. Không còn có thể hàn gắn lại vết thương quá lớn kia của cô bạn thân ư? Tình yêu ơi, tình yêu nếu đã đến thì tại sao lại đi? Và khi đi rồi thì đến bao giờ có thể quay lại đây? Có người mất vài ngày, vài tháng và cả vài năm. Thượng đế thật là không công bằng mà... Người cứ se mấy đường chỉ tình duyên quái ác và cuối cùng lại cắt đứt của người ta?

Bỗng có chuông điện thoại reo vang, cô bé dán mắt mở chiếc điện thoại lên.

“Alô...”

“Con gái hả! Hôm nay con qua chỗ ba nha...” Giọng người cha nói vang trong điện thoại.

“Dạ, con biết rồi.” Thủy Tiên nói.

Chóp chóp ánh mắt và ngẫm nghĩ vớ vẩn. Có việc gì thế nhỉ? Thường ngày có rảnh nói chuyện với mình đâu? Sao hôm nay lại muốn gặp mình? Không lẽ là do Nhật Khang rủ rê, cô bé nhủ hàng lông mày dậm chiều. Cái tên đó dụ mẹ mình chưa đủ nữa hay sao? Giờ còn sang ba mình... Hừm!!! Để rồi xem sẽ biết tay ta....

Lớp học 12B

“Cậu tính buông xuôi tất cả sao?” Tiếng cô bạn gái ngồi kế bên Hoàng Ngân nói.

“Nhưng mình phải làm gì chứ? Họ đã thành một đôi, mình không thể làm được gì hết.” Vội quay sang và chóp nhẹ hàng mi Ngân thờ dài...

“Mình mà là bạn, mình sẽ không để yên cho một con nhò trời ơi, đất hời nào đó đâu. Nếu bạn muốn, mình sẽ giải quyết cho bạn và Gia Khiêm hàn gắn lại với nhau!!!” Cô bạn gái nhấn mạnh nhìn Ngân.

“Cậu tính làm gì?” Ngân hỏi dồn dập cô bạn.

“Cậu cứ chờ đó đi!!! Mình và hội những người hâm mộ Khiêm sẽ làm chuyện đó. Vì tụi mình không thích Khiêm cặp đôi với một con nhò chả ra hồn người gì...” Cô bạn gái cười vẻ đắc chí.

Phải rồi, không thể mất anh ấy quá dễ như thế được. Dù sao họ thật lệch lạc mà gia đình anh ấy sẽ không chấp nhận cho anh ấy quen một cô gái bình thường và mập như cô ta đâu? Mình đại gì mà phải buông xuôi chứ? Thật là quá ngu ngốc khi đến bây giờ mới hành động. Ngân cắn chặt lấy bờ môi, cô khẽ run run. Thà làm trẻ còn hơn là không làm và mãi mãi nhìn thấy khung cảnh đau lòng này.

- ---o---

Giờ ra chơi...

“Chị Liên...” Bọn đàn em chạy lại hỏi hã báo nó.

“Có chuyện gì nữa hả?” Nó nhìn tên đàn em hỏi.

“Dạ, em nghe tin là đàn em lão “Cáo chó sói” sẽ quyết định giành lại địa bàn quận tư của chúng ta đó...” Tên thuộc hạ trả lời nặng nhọc nhìn nó.

“Hừm!!! Tên đó muốn giành lại địa bàn của chúng ta ư? Đầu có dễ thế!!! Tập hợp đàn em lại và chuẩn bị cuộc chiến giành lại địa bàn đi... Tao muốn tập hợp nhanh tức khắc!!!” Nó nghiêm nghị ra lệnh đám đàn em.

Ngay trong tích tắc, kẻ chạy ra chạy vào làm náo loạn cả khu căn tin. Không ai hiểu xảy ra chuyện gì nhưng nội bộ thông tin lại được rò rỉ ra. Nghe đâu sắp có nội chiến trong địa bàn tranh giành khu quận tư mà nơi đó là do nhóm “Liên nắm đấm” đứng ra bảo kê... Một cuộc chiến của các tay anh chị trong ngành xã hội đen, cuộc tranh giành ngầm, xem ai mạnh hơn sẽ là chủ của địa bàn đó.

Tên khốn ngày đó ta đã tha cho, bây giờ dám quay lại đối đầu với ta ư? Hừm!!! Đã thế ta chả cần phải nương tay làm chi với kẻ phản phúc đó. Ánh mắt đầy nghiền sắc lạnh, nó lườm lên đầy đáng sợ... Những người cùng ăn đối diện, ai nấy đều e dè và lẽ dĩ nhiên họ lặng lẽ cuốn gói đi với tiêu chí, coi chừng mang họa vào thân.

- ---o----

Lớp học 12C

“Nè bài này làm sao thế?!” Gã đưa cuốn tập lên và hỏi nhỏ.

“À, cái này hả?! Làm như cũ đó, chỉ cần đổi số một chút thôi, giống vậy nè...” Nhỏ cười nhẹ trả lời Hắc Động.

“Cười gì hả?! Thì ra là thế, tôi chỉ muốn chắc nên mới hỏi cô thôi, biết không? Chứ tôi biết nó là gì rồi...” Gã tự đắc khi dán ánh mắt vào cuốn tập của mình.

“Có ai nói anh gì đâu? Không cần phải tự vệ, xù lông lên đến vậy...” Nhỏ cười khúc khích nhìn gã.

“Cô dám nói thế hả?!” Gã quát trợn mắt nhìn nhỏ.

Định bụng nện ngay một cú vào con nhỏ Dương mập này nhưng gã dừng lại ngay. Gã sợ thế nào Gia Khiêm cũng cho mình một vố, về tội ăn hiếp bạn gái nó. Gã hăm một cái mặt và quay sang bên cạnh... Đường đường một Bang Hắc Động như mình lại hạ thấp danh dự xuống vì con nhỏ Dương mập này. Nhẹ xuống đi Động ơi, Gia Khiêm là bạn thân của mình mà. Đừng làm mất đi tình bạn không đáng thế này?

“Em giải xong bài tập kia chưa?” Khiêm chạy vội xuống hỏi nhỏ.

“À, em giải xong rồi đáp số là 75, còn anh?” Nhỏ trả lời Khiêm.

“Anh cũng vậy, bé Dương giỏi ghê ta...” Khiêm cười toét chỉ nhìn nhỏ.

“Thôi nha!!! Chấm dứt tình chàng ý thiếp ở đây đi, nghe mà mệt...” Gã lên giọng như cố tình dập tắt cái cảnh mùi mẫn của hai đứa này.

“Kệ anh đi em!!! Lát ta gặp nhau hen...” Khiêm cười và bước chân lên phía bàn trên.

Nhỏ chỉ cười mà không nói gì. Có lẽ đã quá quen thuộc với cảnh phá đám của gã nên nhỏ và Khiêm ngày càng thích thú hơn mà thôi. Suy đi nghĩ lại, nếu không có gã có lẽ nhỏ và Khiêm sẽ không thể nào nên duyên với nhau được thế này? Hy hữu quá, trong cái rủi đôi khi lại có cái may. Tưởng người mình ghét nhất trên cõi đời này bây giờ lại chính là người mình phải thầm cảm ơn. Nhỏ nở nụ cười xinh và quay sang nói với gã bằng một giọng nói.

“Lát có cần mua gì không?”

“Hỏi chi?!” Gã lên giọng.

“Thì tôi mua dùm cho anh. Nếu không thì thôi...” Nhỏ trả lời gọn lỏn.

“Ừ, vậy mua dùm chai nước đi.” Gã chặc lưỡi trả lời.

- ---o----

Sân quần vợt

Dán ánh mắt nhìn dáo dạt khuôn viên, cô bé như trút một gánh nặng. Vậy là không có tên đó... Nở nụ cười tươi tắn và những bước chân dang rộng vào khu đánh quần vợt. Cô bé cất tiếng gọi thanh thoát.

“Ba ơi!!!”

Và đôi chân cô bé chợt dừng người đi và cái miệng không còn muốn nói thêm gì nữa.

“Em đến trễ đó nha!” Nhật Khang cười nhẹ nhìn cô bé.

“Hôm nay ba chơi sao rồi? Ăn mấy ván vậy?” Lờm một cái thật rõ, cô bé bước nhanh chân vào chỗ ba ngồi.

“Cũng tạm tạm mà thằng Khang chơi khá lắm đó con...” Người ba nhìn sang Nhật Khang và cười tít mắt, nói với cô bé.

“Dạ, là do bác nhường cho cháu thôi...” Nhật Khang cười đáp lễ.

Vẫn mang ánh mắt vô hồn lạnh lùng, cô bé chả đá động gì đến câu nói của ba mình mà thay vào đó, cô lắng qua chuyện khác một cách khéo léo.

“Ba ơi... ba à...”

- ---o----

Tiếng “cắc tùng tùng” của trường vang ỉn ỏi, tất cả lũ học sinh náo nức những bước chân nhào nhào ra cổng trường..

“Tụi bây có chắc giờ này con Liên nắm đầm về hay không?” Giọng nói ồ ồ vang lên, trên chiếc xe mô tô phân khối lớn màu xanh chuối kiểu đứng.

“Dạ, bọn em chắc ạ...” Tên đàn em nói to trả lời.

“Tốt!”

Giọng nói ồ ồ ban nãy nở nụ cười đắc chí, trên chiếc xe phân khối lớn càng làm người con trai thêm oai dũng hơn. Chốc chốc gã con trai hít lấy một hơi thật dài trong chiếc xì gà đắt tiền và cố quan sát xem đối thủ của mình là ai?

Bỗng hai con mắt cứ giắt giắt liên hồi, nó nhủ hàng lông mày lại với nhau. Có gì không nhỉ? Sao mình thấy lạ quá? Không lẽ sắp có gì rồi??? Đôi chân bỗng nhanh nhẹn chạy lại chỗ bí mật. Nó bắt đầu lục tung đồng đồ bí mật của mình, loay hoay mãi và túm lấy thanh sắt nhét vào chiếc cặp. Ánh mắt sắc lạnh chuẩn bị sẵn mọi thứ, nếu có điều gì cũng có thể xoay sở được. Những đôi chân bước đi nhẹ, nó bắt đầu bước ra cổng trường...

“Em thấy gã Cáo chó sói đến trường mình đó.” Một tên chạy vào và thở hổn hển.

“Tên đó là ai?” Túm lấy áo người con trai kia cùng thái độ lo lắng, Tuấn Minh hỏi dồn dập.

“Dạ, là kẻ đang muốn quyết chiến với Liên nắm đầm giành địa bàn đó! Nghe đâu sắp có trận chiến rồi...” Tên con trai thông báo cho hắn giọng sốt sắng.

Hắn bắt đầu loay hoay như điên. Cô ấy mà quỳnh với ai nữa đây? Cáo chó sói gì nữa? Con gái gì mà cứ hết đầm với quỳnh người? Mình phải làm sao đây? Những ý nghĩa đan chéo nhau, loạng choạng trong đầu hắn. Không được, mình phải làm cái gì đó thôi, nếu không cô ấy sẽ bị thương mất...

Nụ cười xéch môi hiện hữu trên gương mặt tên đó, làn khói xì gà bay bay phát phơ.

“Con mời ra rồi kìa...”

Hít một hơi dài, gã vỗ chiếc xe phân khối lớn tạo thành âm thanh to lớn như xé tan buổi tan trường ồn ào.

Không quá khó để nó nhận ra tên kia là ai? Dán một ánh mắt nhìn trân trân và vịn chặt lấy chiếc túi. Cố gắng bình tĩnh, nó rảo những bước chân chậm rãi tiến về phía chiếc xe phân khối lớn đang vỗ lên những tiếng ồn ào kia.

Một làn gió nhẹ thổi thoảng qua trong gió. Nó ngửi thấy mùi xì gà thơm lừng từ cái kẻ đáng ghét kia, nét mặt càng lạnh nghiêm khi bắt đầu cất lên giọng nói.

“Mày có việc gì muốn gặp tao?!”

“Haha... Không hổ danh là Liên nắm đầm. Dám đến đây gặp tao một mình! Tao muốn giải quyết với mày về địa bàn quận tư?!” Cáo chó sói lên giọng cùng cái mặt hất lên tự đắc nhìn nó.

“Được thôi, tao cũng đang muốn gặp mày về vấn đề đó... nhưng không phải tại đây. Tao muốn chỗ khác?!” Nó cười xéch môi như thách thức lại tên đó và liếc một cái sắc lạnh nhìn.

Hai con mắt híp lại, nắm lấy bàn tay và bóp một cái rắc, Cáo chó sói giãn ra cùng nụ cười xua tan không khí căng thẳng.

“OK!!! Tao chấp nhận... Đúng 10 giờ tối nay tại bãi đất trống. Tao muốn tranh đấu rõ ràng cùng mày?!” Tên đó lên mặt nói.

“Hừm! Mày nghĩ mày nói giờ nào là tao có mặt giờ đó hả?” Nó nhìn trân trân về hách dịch.

“Mày con... Vậy mày muốn gì?” Lời nói chưa kịp thốt ra nhưng đã kịp để tên đó ghen lại, bỗng thay đổi sắc mặt đi cùng ánh nhìn.

“Sao không chửi tao là con gì đi... Đúng 7 giờ tối nay còn qua 10 giờ tao không rảnh...” Nó cười nắc nẻ nhìn Cáo chó sói.

Nuốt con tức vào họng, cố gắng không dám làm gì động đậy một chút. Cáo chó sói sợ đàn em của con Liên nắm đầm và lẽ dĩ nhiên cái gạt đầu đồng ý cho vụ giải quyết tranh chấp đó, là lúc 7 giờ tối nay.

Mất hẳn thấy và tai hắn nghe rõ mồn một từng lời từng chữ kia. Tim bỗng nhiên đập lên loạn xạ...

- - - - -

Cùng lúc đó...

“Dạo này trông em xinh thấy rõ ta!” Nhật Khang cười nhìn cô bé.

Xoay sang bên cạnh, cố nuốt đĩa thức ăn vào miệng nhưng nghe mấy lời ớn lạnh kia càng làm cô bé muốn nôn ói.

“Con thấy không khỏe, con xin phép về trước.”

“Sao thế con gái, đang ăn ngon mà... Ngồi ăn cho hết đi con, như vậy không tốt chút nào...” Người ba nghiêm nghị nói nhìn cô bé.

“Dạ!” Cô bé nhẹ giọng đáp lời.

Tiếng trả lời gọn lỏn, cổ gồng ngời thêm chút nữa. Thật là không còn gì có thể chịu đựng hơn được nữa. Cô quay sang liếc Nhật Khang một cái trừng thấy rõ.

Nhà vệ sinh

Giải quyết xong nhu cầu cơ thể Nhật Khang vội bước ra cửa và quá bất ngờ một cú đau đing vào mặt rõ “bình”. Chưa định hình xong cú chí mạng ấy là ai, những bước chân loạn choạng xuống nền nhà... Khi định thần lại cũng là lúc té ngửa ra, không ai khác chính là cô bé???

“Thủy Tiên, sao em quýnh anh?!” Nhật Khang lấp bắp, than thở nhìn cô bé về ngơ ngác.

“Kể từ giờ phút này, tôi không muốn thấy anh lảng vảng quanh ba mẹ tôi. Anh có hiểu không? Tôi thấy anh ở đâu, tôi quýnh đến đó. Anh liệu đó, tôi nói là sẽ làm. Cứ chờ đi!!!” Cô bé quát to và không quên cái trừng mắt dữ tợn nhìn Nhật Khang.

“Em...”

Nhật Khang bối rối ôm cái mặt sưng húp lên vì cú ghê gớm đó vào mặt, miệng thì lảm bảm. Cô ấy sao mà càng ngày càng ngang như cua thể này...

Hừm! Cho chừa cái tội lơ đãng theo mình suốt ngày. Quýnh như vậy cũng chưa hà dạ nữa... Sao lúc này không nên thêm mấy cú cho biết tay nữa ta? Suy nghĩ khoái chí trước thái độ và hành động đó. Cô bé chỉ còn cười và thầm bái phục mình đã quá nhẹ tay với tên đó.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nước mắt tuôn rơi

17:30 Tại quán cà phê

“Tính kì này đầu cùng Cáo chó sói ư?” Hắc Động nghiêm nghị hỏi nó.

“Em cũng hết cách? Địa bàn đó do em làm chủ bao lâu nay rồi. Giờ bỏ vào tay tên đó, thật không nỡ. Em tính...” Nó chắc lưỡi nói với Hắc Động.

“Nếu lần này em thua. Em muốn anh đứng ra bảo kê địa bàn quận tư.” Nó ngẫm nghĩ lại cho tình huống xấu nhất nếu...

“Em nghĩ bị quan thế?” Hắc Động nói về trấn an.

“Xét về thực lực, em không sợ thua tên đó nhưng em nghe đầu mục tiêu lần này có gì đó mờ ám... Ai chẳng biết Cáo chó sói là một kẻ gan thò chứ? Phải có ai đứng sau làm gối mới có lá gan đến vậy? Em sợ mình chống lại không nổi. Nếu có anh giúp, em cũng an tâm cho bọn đàn em của mình...” Nó e dè nói.

“Em yên tâm! Lần này anh sẽ đi cùng em, có gì anh và thuộc hạ sẽ ỉm trợ cho. Em cứ an tâm...” Gật đầu một cái và Hắc Động chớp nhẹ hàng mi.

“Cám ơn anh!!!” Nó cười đáp lễ.

18:00 Tại nhà Tuấn Minh

“Mau chuẩn bị đầy đủ lực lượng cho tôi...” Hấn ra lệnh đám vệ sĩ.

Nhìn chăm chăm vào từng người với ánh mắt của người thám tử, bao nhiêu thứ được moi móc ra. Hấn quát lớn khi thấy chúng không an toàn tuyệt đối như mình cảm nhận. Sao cái này, cái này... và cả cái này nữa?

“Dạ cậu chủ an tâm, mấy người này lão đã chọn lựa rất kĩ rồi! Đảm bảo sẽ không có gì sơ suất.” Người quản gia nhấn mạnh trả lời hấn.

“Tốt! Tôi nhắc lại cũng như mấy lần trước. Nếu thấy đối tượng có gì nguy hiểm thì nhào vô cửa ngay còn bằng không chó động vào, rõ chưa?” Hấn quát to ra lệnh đám vệ sĩ.

“Dạ rồi!!!” Cả mười người đàn ông vai u thịt bắp với vẻ ngoài khỏe mạnh, đồng thanh vang to.

Chớp mắt về lo lắng suy tư, hấn nhìn lên chiếc đồng hồ. Em giờ thế nào rồi? Hi vọng lần này sẽ như những lần đánh khác, em không có gì. Sao anh lo lắng bất an cho em thế này...? Thế gian có bao nhiêu nghề không làm, lại đi làm bảo kê cho người ta chứ? Hấn lắc cái đầu ngao ngán khi nghĩ về nó.

18:30

“Lần này, anh cũng sẽ không có gì đâu...” Nắm chặt lấy bàn tay cô bé, Hắc Động ghì chặt lên bờ má mình, gãi vỗ về.

Bàn tay như muốn buông lơi ra, về im lìm cô vội xoay sang bên cạnh đối hôn.

“Anh lúc nào cũng vậy, lần nào cũng bị thương hết... Làm bạn gái anh, em không lúc nào mà không lo hết... Kì này có phải chuyện của anh đâu...” Cô bé phụng phịu về rầu rĩ.

“Anh và Liên là anh em tốt của nhau. Thấy em gái hoạn nạn, anh không thể làm ngơ được... Thương anh, hiểu cho anh em nhé!” Gã nói nhẹ cùng ánh mắt nhìn xoáy vào cô bé về khuyên nhủ.

Có cái gì đó nghẹn lại ở tận tim và đau buốt lên. Không hiểu sao nước mắt lại tuôn rơi thế này? Gờ lên gương mặt Hắc Động thật chậm rãi, cô bé rung rung câu nói.

“Em biết rồi, anh đi thì nhớ về an toàn đó nha. Cố giữ lấy mạng về với em đó!!!”

Nắm chặt lấy đôi bàn tay cô bé, cảm nhận sự xót xa kia làm gã thêm yêu cô nhiều hơn. Hít hơi dài, gã nhoen nụ cười trấn an.

“Anh hứa mà... Anh sẽ về với Thủy Tiên của anh chứ!!!”

18:50

Tiếng lá cây xào xạc, khe khẽ đưa trong làn gió đêm miền man... Ánh trăng soi sáng cả góc trời như có thể nhìn rõ ai với ai trong đêm đen. Một vài tên thuộc hạ nhẹ cầm lên hung khí, chúng le lói chiếu sáng nhờ mắt đối phương... Đưa ánh mắt chăm chăm vào chiếc đồng hồ Cáo chó sói ngậm chặt lấy điều xì gà trong miệng, găm giữ đáng sợ như con thú chờ đợi con mồi mình sẽ đến một cách chậm chạp. Và kia có phải là con mồi hay không? Nụ cười thất thanh làm cả bãi đất trống chợt im ắng nay ồ lên thấy rõ. Từng bước chân của con thú sấn tiến lại gần, điều xì gà vẫn lất phất phát bay trong gió...

Đạp nhẹ nhàng lên đám cỏ hoang, nó rảo từng bước chân vào chỗ đánh. Cặp mắt dán những ánh nhìn khắp nơi, linh tính cho nó biết có ai đó đang đứng ngoài cuộc. Về mặt bất cần đời, giọng nói lúc này bỗng trong và dữ hơn khi nó cất vang.

“Tao đã đến!!!”

Tiếng vỗ tay khanh khách từ Cáo chó sói. Vẫn là nụ cười dương dương tự đắc, tên đó ồ lên một cái.

“Liên nắm đầm có khác. Tao khuyên tụi bây theo con Liên một lát nữa là tàn đời đó!!! Vì trận này tao thắng là cái chắc.” Chu mỏ lên, đập bẹp đi điều xì gà xuống đất, tên đó liếc một cái nhìn đầy hung hăng.

“Đừng nói nhiều, ra đòn đi...” Tên đàn em Liên nắm đầm lên tiếng.

“OK!!! Nếu muốn giống con Liên thì tao chịu...” Gã cười ngạo nghễ nhìn đám đàn em của Liên nắm đầm.

“Mày ra đòn đi, đừng có léo nhéo như thằng đực rựa nữa.” Nó nói to cùng tư thế thù sẵn chờ khai chiến.

“Tao đâu nói tao ra ứng chiến với mày...” Cáo chó sói vênh mặt và bắt đầu ra hiệu cho đàn em từ phía sau bước ra.

Bao ánh nhìn đảo dạt về cái người bí ẩn núp bóng kia là ai? Năm phe cùng đổ dồn nhìn về phía đó...

“Mày có biệt danh là Liên nắm đầm còn đây võ sĩ của tao, có biệt danh “Minh phi trào” haha... Lần này tao sẽ lấy lại mối hận ngày xưa với mày!!!” Cáo chó sói cười khoái chí về đắc ý nhìn nó.

“Dù mày có là nữ cũng đừng hòng được nương tay?! Đánh nó vỡ mặt cho tao.” Cáo chó sói hét vang.

“Được thôi, thích thì chịu...” Nó cương nghị, nói vang nhìn gã.

Minh phi trào? Hắc Động mấp máy nghĩ suy. Lẽ nào là con người ấy? Nếu đúng là thế thì lần này bé Liên thua rồi. Hắc Động nhú hàng lông mày trong bóng đêm, một người có cao thủ cực kì nhanh nhẹn với những đòn ra tay như búa bổ. Đặc biệt đòn phi trào khiến đối thủ phải phát sợ... Muốn né, muốn trốn cũng không xong chỉ còn nước bị thương và nằm bẹp dí thua trận mà thôi. Tên Cáo chó sói này thật là quá dễ tiện mà!!!

Những đòn cước của nó bắt đầu là lướt vào trận đấu, nếu cảm giác không làm gã Minh phi trào này vốn không phải tay vừa. Từng đòn, từng đòn xoáy vào trúng chỗ hiểm của nó, nếu không nhanh có lẽ này giờ mình đã bị ăn mấy cú oan mạng. Bất thành linh, bàn tay gã xoáy vào trúng bả vai của nó. Chợt khựng lại, nó cảm nhận rất rõ các tế bào đang hiện hữu nồn một. Gờ lên bả vai tê cứng và sưng rất to kia. Cái gã này có cú đánh rất đau... Nuốt con đau xuống tận cổ, nó nhảy lên tung ngay cú đâm thần sầu quý khốc của mình vào người gã như chứng tỏ bản thân. Cú đâm dồn hết cả nội lực, đã từng làm nó nổi tiếng với nghệ danh Liên nắm đầm. Nó hét vang lên.

“Ây da...”

Và cú té ngã sấp mặt ngay xuống nền đất, làm nó choáng váng đầu óc. Bóp chặt lấy các ngón tay, cảm nhận sự giật giật liên hồi vì đau điếng. Đưa ánh

mất khinh khỉnh, cố gồng mình dậy sau khi ăn lấy hai cú chưởng quá lợi hại.

“Sao thế nào? Năm đám của mày có là gì với Minh phi trảo của tao?”

“Tao chưa thua sao mày cười dữ vậy?” Nó túm lấy cổ áo Cáo chó sói và quăng ngay xuống nền đất lấm lem kia...

“Đầu tiếp đi Minh phi trảo?” Nó hét vang giọng rữ rựi.

“Giết nó cho tao!!! Tao thề ăn tươi nuốt sống mày...” Cáo chó sói ra lệnh đám đàn em.

Linh tính mạch bảo điều chẳng lành, Hắc Động ghì chặt lại bàn tay, chuẩn bị sẵn tư thế hành động xông trận.

Xoay qua một vòng và xoay thêm một vòng nữa, cố né đi cú trảo nguy hiểm đó, giờ đây chỉ còn biết né đến lúc nào hay lúc đó. Chờ đúng thời cơ, nó quyết cho cái gã khốn này nằm bẹp dí cùng tên khó ưa Cáo chó sói kia. Nhưng không, có lẽ nó đã quá chủ quan khi gã đã biết được cách trốn chạy khéo léo kia. Gã nở một nụ cười, nắm lấy đòn quyết định và tung một chưởng như thiên lôi vào bụng nó... Nó văng xa gần mấy mét xuống nền đất, nghe thật rõ cả âm thanh xào xạc của đám cỏ chạm vào nhau. Những bước chân hùng dũng tiến lại âm âm và có lẽ lần này Minh phi trảo sẽ ra đòn quyết định, cho nó đo ván một cú đau điếng. Những bước chân rất gần, gần lắm và sắp tới nơi...

Hai mắt nó nhắm lại với nhau, có lẽ nó biết mình sắp phải chịu một cú thần sầu quỷ khốc này...

“Đừng đừng” Tiếng sấm nổ vang cả bầu trời, xé tan bầu không khí yên tĩnh. Lũ chim chạy tán loạn, nháo nhào chạy khỏi tổ... Hết sự kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Không ai dám tin vào mắt mình bởi ngay trước mắt lúc này là một nhóm du kích ăn mặc quần áo đen sì đang tiến lại gần và chìa mũi súng vào gã Minh phi trảo kia. Và lẽ dĩ nhiên, dù gã có oai dũng cỡ nào, làm sao chống trả lại nhóm lực lượng hùng hồn trên tay có cả súng ống thế kia...

“Chúng bây là ai? Tụi bây đâu, nhào lên coi...” Cáo chó sói hét vang ra lệnh.

“Đại ca ơi, tụi nó có súng!!!” Nhưng không ai dám nhào lên... bọn chúng e dè nói chậm rãi.

Mình chưa chết sao? Nó cố gượng dậy sau mấy cú đá đau buốt. Bờ môi khô rang, mấp máy những hình ảnh mơ hồ về nhóm du kích kia và nó chột xiu ngay tức khắc. Văng vẳng bên tai là mấy câu nói của ai đó...

“Chính là Triệu Tuấn Minh?” Hắc Động nhìn từ phía xa kia, vẻ ngạc nhiên như không thể tin được...

- ---o---

“Xem nào mình một hộp, Khiêm một hộp com nè...” Nhỏ cười tí mắt khi chuẩn bị sẵn tất cả mang đi học.

Trường THPT “Cánh Buồm”

Tiếng cười nói râm ran, ồn ào cả lớp học, nhỏ dáo dạt đôi mắt nhìn người ấy và nhỏ chột run run đôi môi lại. Khiêm và Hoàng Ngân... Họ nói chuyện gì với nhau nh? Nhỏ lăm bằm với bao nghĩ suy...

“Thùy Dương!!!” Khiêm cất tiếng gọi từ xa nhìn nhỏ.

“Ừ!” Nhỏ cười mỉm và tiến lại chậm chậm.

“Thôi chào Ngân nha...” Khiêm cười và chào tạm biệt Ngân.

“Chào Khiêm và Dương nha...” Ngân cười nhẹ nhìn cả hai.

“Chào...” Nhỏ trả lời thều thào và ngoái đầu nhìn về phía Hoàng Ngân.

Chao ôi những đường cong mới đẹp làm sao? Ba vòng lộ rõ, cả đường nét càng nhìn lại càng ngưỡng mộ. Ngược vội xuống bản thân mình, nhỏ nhìn thấy thân hình của mình và lắc đầu ngao ngán. Mập thế này, thật là kì cục quá đi...

“Em mang cái gì vậy?” Khiêm hỏi hào hứng nhìn bịch đồ nhỏ cầm trên tay.

“À, com hộp...” Nhỏ nói nhẹ trả lời.

“Ta ăn chung nha...” Khiêm cười vui vẻ nhìn nhỏ.

“Thôi em no rồi, anh ăn đi!” Nhỏ trả lời gọn lỏn.

Những nghĩ suy vẫn vơ vẩn cứ ám ảnh nhỏ, ôm cái bụng vào lòng, cố gắng quên đi cảm giác đói... Cái mặt nhăn lên nhưng nụ cười vẫn hiện hữu trên bờ môi xinh xinh. Cố lên nào, chỉ cần ta cố nhịn ăn một chút thôi là được mà...

“Sao hôm nay em không ăn vậy?” Khiêm nhìn chăm chăm nhỏ.

“Em ăn rồi, tin em đi mà... Món này ngon lắm đó!!! Hihi...” Nhỏ nhoeo nụ cười tươi tắn và nhỏ không quên trấn an Khiêm bằng câu nói cũ.

Chỉ cần có chút cố gắng thôi. Dương ơi, phải giảm ồm lại một chút nếu không làm bạn gái người ta, thật là kì cục... Nuốt con đói vào lòng và nhỏ cười từ lên cho Khiêm thấy.

- ---o---

Cất tiếng gọi thất thanh từ xa, không quá ngạc nhiên Hoàng Ngân nhìn vội cô bé.

“Có việc gì với cậu vậy Thủy Tiên?!”

“Hồi nãy mình thấy cậu và Khiêm nói chuyện lại với nhau hả?” Cô bé nhìn hỏi cô bạn thân.

“Ừ, có gì đâu. Chúng mình chia tay nhưng vẫn là bạn chứ?!” Ngân cười nhẹ...

“Có ý gì đúng không?! Mình nghĩ không đơn giản vậy...” Cô bé gắng hỏi xoáy vào câu chuyện của cô bạn.

“Cứ chờ xem đi! Mình không dễ dàng đánh mất thứ vốn thuộc về mình đâu...” Nụ cười ẩn ý hiện rõ trên gương mặt của Hoàng Ngân.

“Hihi Minh đoán ngay mà. Mình tin với tài trí và sắc đẹp của Ngân sẽ không thua con nhỏ Dương kia đâu?!” Cô bé nở nụ cười thán phục cô bạn bằng cái bắt tay thật mạnh mẽ.

“Hừm! Phải, mình nhất định không để mất Gia Khiêm một cách dễ dàng như vậy được. Cái gì đã qua giờ đây mình sẽ lấy lại từng món một. Chỉ là thời gian mà thôi!!! Những món đồ của mình rồi cũng sẽ quay về, coi như gửi tạm ở đâu đó và sự trở về này sẽ là mãi mãi...” Ánh mắt cương quyết với bao ý chí như muốn chứng tỏ bản thân vô cùng mạnh mẽ, làm cô gái vực dậy sức tiềm tàng ghê gớm.

Liệu những câu nói hôm nay có thành sự thật?

- ---o---

Cầm cây bút trên tay và cứ xoay những vòng tròn liên hồi. Những suy nghĩ vẫn chưa tìm thấy câu trả lời? Gã con trai kia là Triệu Tuấn Minh. Nếu mình nhìn không lầm thì đúng là gã. Tại sao lại cứu bé Liên? Tại sao và Tại sao? Hừm!!! Sao một người đường đường là công tử con nhà giàu lại giúp đỡ cô gái chợ búa chứ? Hay bé Liên có quen biết với gã nhưng nếu có sẽ không cần nhờ đến mình? Hai sợi dây liên kết dường như không rõ ràng, rành mạch một chút nào? Mà tại sao tên Cáo chó sói đó lại muốn giành địa bàn của bé Liên chứ? Thiếu gì nơi ngon ăn hơn thế? Thật là rối rắm! Nhất định mình phải tìm hiểu hai sự việc này thật rõ ràng mới được... Nghĩ mãi mà chẳng ra câu trả lời, Hắc Động buông ngay chiếc bút xuống và bắt đầu nằm bẹp ngay trên bàn về buồn ngủ. Nhưng con ngủ nào có đến dễ dàng như vậy, ngay lập tức ăn ngay một cú đau điếng vào đầu...

“Ài? Kê nào muốn chết hả?! Thằng nào có ngon làm thì ra đi...” Hắc Động quát to và đưa ánh mắt hung dữ dáo dạt lớp học.

“Là em nè, anh muốn cho em chết hả?!” Cô bé tiến vào lớp cùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn gã.

“À, nếu là em thì anh nào dám. Sao mỗi lần gặp nhau là em đều cho anh ăn đạn hết? Mà chắc chỉ có em mới dám cho anh ăn vậy thôi...” Gã cười đến đáng yêu nhìn cô bé.

“Tại cứ mỗi lần muốn gặp anh là anh làm gì đâu không? Nào ngủ và ngủ miết thôi, hèn gì ngủ nhiều quá nên cứ ồm mãi nè...” Cô bé phân bua về nhăn mặt.

“Cơ thể anh nó đã vậy rồi, không thể nào mập lên nổi. Mới hôm qua còn nhẹ nhàng với anh mà hôm nay đã... Em riết rồi sao dữ quá à... Ngày xưa bé Tiên hiền lắm mà ta...” Gã lắc lắc cái đầu nghĩ vẩn vơ.

Túm lấy cuốn tập ngay bên cạnh và không kịp nghĩ suy, cô bé nện một cú nữa như trời giáng vào người Hắc Động cùng câu nói giận dữ.

“Giờ anh chê em đó hả?”

“Đâu có đâu? Lại cho anh ăn đạn nữa rồi, em thật là dữ quá!!!” Gã phân bua nhìn cô bé, câu nói chưa dứt lời thì thêm một cú nữa vào người.

“Anh còn dám nói em dữ nữa hay không?” Cô bé cầm ngay cuốn tập lên và hăm dọa gã.

“Thôi không dám. Em hiền... em hiền như ma sơ được chưa?!” Gã xì mặt xuống và bắt đầu giọng ngán, giọng dài năn nỉ ỉ ôi, mong cô bé nguôi giận.

Cả lớp không ai dám nói câu gì. Chỉ biết cặm cụi dán vào cuốn sách hay câu chuyện phiếm nhưng có lẽ ngay chính mọi người ai nấy đều tò mò. Vì đường đường là tay bậm trợn, giờ lại khép nép bên cô bạn gái đến vậy? Nụ cười cố gắng nín nhịn đi song có lúc vài người lại ồ lên bắt từ nhưng khi quay xuống và bắt gặp ánh nhìn cùng gương mặt hung dữ kia thì thôi ngay và nổi cả da gà lên. Tình huống dở khóc dở cười đúng nghĩa của cặp đôi Tiên và Động.

- ---o---

Cùng lúc đó...

Cái tát tay như nẩy lửa vào mặt. Bao nhiêu ông mặt trời bắt đầu nổ đom đóm nhưng gã đàn ông vội đứng dậy cúi van xin cùng câu nói.

“Xin đại ca cho em thêm cơ hội sửa sai...”

Bọn đàn em bật lên chiếc quạt, ngay lập tức chiếc lửa bật sáng cùng lúc mùi xì gà bay bốc khói nghi ngút. Trong bộ áo vest đen bóng, người đàn ông trạc tuổi ngũ tuần nở lên nụ cười hắc ám. Thấp thoáng trong nụ cười kia để lộ nguyên hàm răng trắng sáng loáng mà điều đáng để đập ngay vào mắt là nguyên một hàm răng cửa trên. Trong đó có tới bốn chiếc được mạ vàng khối sáng lấp lánh, khiến cần phải bàn cãi về sự giàu có của người đàn ông này... Ghê gớm quá!!!

“Mày vừa nói cái gì? Tao nghe không rõ?!”

“Biến đi cho khuất mắt tao!!!” Người đàn ông ngũ tuần kia trợn ngay cặp mắt tinh ranh của mình dành cho tên thua trận kia.

“Đại ca cho em...” Cáo chó sói chưa dứt câu nói thì...

“Mày câm!!! Nói thêm một câu nữa là lưỡi không còn để rên nữa đó.” Một giọng nói khác thêm vào nhìn gã Cáo chó sói kia.

Hít một hơi thật dài trong điệu xì gà, thò ra một làn khói phiêu bồng. Nhắm hai mắt lại và chợt người đàn ông ngũ tuần kia nói.

“Địa bàn quận tư, tụi mày tính sao? Có một con nhỏ mà cũng làm không xong. Thật là mất mặt tao!!!”

“Đại đại ca! Tình hình lúc đó đột nhiên có nhóm người bị mặt bí hiểm xuất hiện. Tay cầm theo các trang thiết bị hiện đại, uy hiếp em và thế là em không làm được...” Người con trai vừa nói là Minh phi trào.

Đưa ánh nhìn về phía người con trai kia vẫn gương mặt hắc ám đến đáng sợ nhưng...

“Có đều tra nhóm người đó là ai không?!”

“Dạ, hiện giờ tụi em vẫn chưa?” Minh phi trào trả lời e dè.

“Thôi được rồi! Để tao sai người khác điều tra. Nhiệm vụ của mày hôm nay coi như xong nhưng tao muốn hỏi thêm một lần nữa. Liên nắm đầm, mày thấy sao?” Người đàn ông ngũ tuần dán ánh mắt nhìn trân trân vào Minh phi trào.

“Dạ, cô ta chịu đòn của em khá lắm. Nếu tổ chức thu phục cô ta về sẽ có ngay một trợ thủ đắc lực...” Minh phi trào nói.

Nhắm hai đôi mắt lại, người đàn ông buông ngay làn thuốc lên tầng không trung.

“Thôi mày về đi...”

Người đàn ông sang trọng với vẻ ngoài ngũ tuần tên là Lý Vỹ còn được gọi với biệt danh “Vỹ đầu gấu”. Một tên trùm khét tiếng ở đất Sài thành này. Chuyên thực hiện những phi vụ làm ăn mờ ám, làm cảnh sát phải điên đầu mà chẳng thể làm gì được... Mong ước của con người này là làm chủ thật nhiều địa bàn càng tốt và nơi gã đang muốn làm le là địa bàn quận tư, nơi Liên nắm đầm đang nắm giữ...

- ---0---

Nhà Tuấn Minh

Có cái gì đó đau buốt khắp cơ thể, sao toàn thân mình lại đau đến kì lạ? Có he hé đôi mắt nhưng vẫn không làm được, chỉ thấy một màn đêm đen.

“Em cố gắng tỉnh lại đi... Em đừng có gì nha Phương Liên!!! Anh sẽ không thể nào chịu nổi nếu em cứ nằm mãi trên giường thế này...” Nắm chặt lấy bàn tay cùng câu nói cất vang lên.

“Dù khi em tỉnh lại, có thể em sẽ mãi mãi quên anh. Nhưng thà như vậy còn hơn em cứ nằm thế này? Phương Liên... Phương Liên...” Đôi tay càng siết chặt hơn nắm lấy bàn tay nó.

Người con trai kia là ai? Nó cố gắng đánh thức các giác quan của mình mà không làm được nhưng nó rõ nhất một điều, mình đã cảm nhận được con người bí ẩn kia được rồi...

Mọi ẩn số đều có ngày hé lộ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Vòng tròn luẩn quẩn

Bãi giữ xe...

Chọn cho mình một góc an toàn nhất và nhỏ đứng chờ Gia Khiêm dắt xe ra thì...

“Mày nghĩ sao về việc con Dương mập đó quen Gia Khiêm hả?” Một giọng nói cất lên từ phía không xa.

“Chắc có gì ám muội đây? Chả xứng đáng khác nào vịt cổ lùn đi kẻ hoàng tử chứ? Đã vậy còn không biết nhục nhả là gì hay sao ấy...” Một giọng nói khác thêm vào về trào phúng.

Vịt cổ lùn đi kẻ hoàng tử? Nhỏ lăm bằm câu nói kia cùng ánh mắt u buồn thăm thẳm hiện hữu. Đúng rồi, mình chẳng thể nào xứng đáng với anh ấy. Làm sao mình lại có thể đi cùng anh ấy được chứ... Mình chỉ làm mất thân phận của anh ấy mà thôi. Anh ấy đẹp trai còn mình thì... Nhỏ cúi người xuống và nhìn bản thân thật tội tệ làm sao?! Không cầm nổi nước mắt, nhỏ rung rung khoe mắt cay cay cùng lúc những bước chân nối tiếp nhau, chạy ủa ra cổng trường, mặc cho Gia Khiêm đang ở trong...

Đưa ánh mắt nhìn, không thay đổi một chút sắc diện, Hoàng Ngân lăm bằm. Xin lỗi nếu làm cô đau khổ nhưng chỉ có cách đó, tôi mới có thể kéo cô ra khỏi Gia Khiêm.

Bỗng trời râm lên một tiếng, kéo theo đó là những hạt mưa tí tách tuôn rơi... Chúng rơi nhẹ nhàng xuống bờ má, ướt cả gương mặt. Mưa rơi hay chính lòng đang tuôn rơi. Nhỏ cứ chạy và chạy mãi trong cơn mưa nhẹ nhàng ấy, mặc cho bao nghĩ suy lẫn át cả cơn mưa đang kéo dài cả con đường về.

“Thùy Dương?! Đâu rồi nhỉ?” Gia Khiêm gọi nhỏ với ánh nhìn đảo dạt bãi giữ xe.

Những bước chân nặng nề, lê dài trên con đường ngập tràn mưa. Đã bao lâu rồi mình không đắm mưa nhỉ? Nhỏ cố gắng nở nụ cười chua chát, cái lắc đầu và đôi mắt nhòe đi vì màn mưa... Nếu chỉ cần đắm mưa, mọi chuyện có thể quên đi thì hay biết mấy? Nhưng có lẽ điều đó là không thể, mình vẫn phải sống. Sống với cái hình hài béo mập này và mình cảm thấy thật mặc cảm nếu đi cùng người ấy. Tại sao ông trời lại cho mình cái thân hình quá khổ này cơ chứ? Phải chi... Nhỏ thầm nhủ những điều tốt đẹp nhất có thể đến với mình nhưng tất cả chỉ là ảo ảnh mà ảo ảnh thì có bao giờ là thật đâu?

Trời vẫn đổ cơn mưa như trút nước xuống làn đường... Chúng ướt ướt thật mềm mại làm sao? Có cảm giác sau những ngày oi bức, mặt đất cũng cảm thấy hạnh phúc khi được tắm mát thế này.

- - - - -

“Hẹn em mai gặp nha!” Hắc Động cười mỉm nhìn cô bé.

“Bye anh...” Cô bé vẫy tay thật nhẹ nhàng và bước những bước chân vào nhà...

Tiếng gày kêu “sột soạt” cánh cửa hé hé từ trong nhà...

Về mặt ngõ ngác, cô đẩy nhẹ cánh cửa vào và không quá bất ngờ khi kẻ khó ưa đang hiện diện trong nhà, không ai xa lạ chính là Ngô Nhật Khang. Ánh mắt bắt đầu giương lên đầy phẫn nộ cùng câu nói chào thật ấn tượng.

“Ai cho kẻ lạ đến nhà vậy?”

“Kìa con gái, sao lại nói thế? Nhật Khanh là bạn học của con mà...” Mẹ cô bé cười trừ nhìn Nhật Khang.

“Không phải bạn con!!! Nếu mẹ muốn tiếp, cho con xin hai chữ bình an.” Cô nhấn mạnh cùng cái nhìn như tên lửa vào ngay đối phương.

Thật ra tên đó muốn gì nữa đây? Đầu tiên là tiếp cận mẹ mình rồi đến ba và sau này là ý gì? Càng nghĩ càng thấy khả nghi, nhắm hai mắt lại, cô quyết định sẽ tìm hiểu cho ra trò...

Nhật Khang cầm tách trà lên một cách cung kính và tên đó uống từng chút một. Hết câu trước rào đón và đến câu sau vào những câu chuyện thăm hỏi tình hình sức khỏe của Thùy Tiên... Tên đó muốn thăm dò với một mục đích cuối cùng là ông bà có biết Thùy Tiên đang quen tên hư hỏng nhất trường hay không? Nụ cười giãn ra dễ chịu, ánh mắt tinh anh hiện lên bao điều thích thú.

“Bác lúc nào cũng mong con bé Tiên có chỗ tốt nhất mà hưởng phước. Ví dụ như cháu đây là người thân thích với gia đình bác. Hân cháu cũng có ý với con bé đúng không?” Mẹ cô bé bắt đầu dò ý Nhật Khang.

“Dạ, dĩ nhiên rồi, ngay từ lúc nhỏ cháu và cô ấy là thanh mai trúc mã mà bác...” Câu nói chưa kịp nói tiếp thì...

“Nhưng đó đã là quá khứ!!!” Cô bé nói vọng lại với vẻ khó chịu.

Nhật Khang như đứng hình trước câu nói ấy và gương mặt tên đó bỗng đơ ra khi thấy cô bé tiến lại thật gần cùng câu nói dứt khoát.

“Tôi và anh đã là quá khứ?! Có chăng bây giờ chỉ là bạn mà bạn cũng không còn nữa nếu anh cứ giữ cái thái độ không đúng này. Tôi yêu cầu anh không đến nhà của tôi nữa cũng như hạn chế những cuộc gặp gỡ với ba mẹ tôi...”

“Nếu anh còn làm thế thì đừng nói sao tôi bất lịch sự!!!” Cô nhìn trân trân với vẻ hăm dọa rõ ràng và nhấn mạnh cử chỉ là đưa bàn tay lên thể hiện cú đấm ngay trước mặt Nhật Khang.

“Con gái!” Người mẹ bắt đầu hoang mang nhìn cô bé.

Cả hai nhìn xoáy vào nhau. Trong giây phút ngắn ngủi ấy Nhật Khang cảm nhận rất rõ cử chỉ, hành động lẫn lời nói như quả quyết của cô bé... Nụ cười bắt đầu giãn ra và tên đó đứng dậy ngay sau đó cùng cử chỉ thách thức câu trả lời kia.

“Nếu anh cứ nhất định thì em làm gì anh?!”

“Anh... Hãy cứ thử làm nếu anh muốn và nếu anh có gan làm thì cũng có gan chịu đựng chứ đúng không?” Cô bé lấp bắp nhưng nuốt nước bọt xuống cuống họng nhẹ giọng nói.

“Em cứ chờ anh đi!!!”

Nhật Khang cuối chào lễ phép và anh bước những bước chân chậm rãi ra khỏi nhà cùng nụ cười ẩn ý hiện rõ trên gương mặt với bao thích thú...

Kê ở lại dọn dẹp tàn cuộc cách hung dữ, cô nhìn thẳng vào mặt mẹ và nhấn mạnh câu nói thêm một lần nữa.

“Con không muốn thấy con người ấy ở nhà nữa, mai mốt mẹ đừng mời hán đến nữa!!!”

Cô ấy khác nhiều lắm rồi... Còn đâu là ngày xưa dịu dàng, e ấp và giờ thì thật dữ tợn và đáng sợ. Nếu không gặp gỡ và tiếp xúc, có lẽ mình vẫn không dám tin đây là Thủy Tiên mà mình vẫn thường hay nghĩ? Nụ cười gượng gạo hiện hữu trên đôi môi tên đó. Những điều ngày xưa cô ấy thiếu xót giờ thì đã quá tuyệt vời, một Thủy Tiên mới mẻ mà mình thích...

- - - - -

Nhà Tuấn Minh

“Đây là đâu?! Và tại sao mình lại ở đây?!” Nó bắt đầu những ánh nhìn chăm chăm ngôi nhà xa lạ.

Thoáng trong miền kí ức, nó cảm nhận rất rõ nơi đây có cái gì đó rất đối quen thuộc. Nhưng thật ra thì đây là đâu? Gờ lên chiếc bàn, nó cảm nhận một chút gì... và kia là gì nhỉ? Nó nheo đôi mắt lại, bước chậm lại và nhìn.

“Cái này là...” Đôi môi nó bắt đầu mấp máy câu nói không thành tiếng.

Cánh cửa bắt đầu mở toang ra và...

“Cô Phương Liên tỉnh lại rồi kìa...” Giọng nói của cô gái giúp việc reo vang nhìn nó.

Nó ngỡ ngàng một cái nhìn với những con người trong căn nhà cùng bao câu nói vui vẻ. Ai ai đều nhìn nó vẻ mừng mừng vui vui. Cái bắt tay thăm thiết cùng cái ôm âu yếm. Tất cả như mình chứng nó và họ có cái gì đó rất đối thân thuộc nhưng rất cuộc thì... Họ, những con người xa lạ kia là ai? Nó nhăn mặt và câu nói nghẹn ngào khi thốt ra.

“Các người là ai, tại sao lại biết tôi?! Tôi không biết các người là ai hết?”

“Cô là cô Phương Liên mà. Cô là vợ của cậu chủ đó!!!” Một cô gái thêm vào nhìn nó.

“Vợ của cậu chủ?!” Nó giật bắn lên với câu nói vừa thốt ra kia.

“Cậu chủ nhớ cô chủ lắm. Từ khi cô chủ đi, không ngày nào cậu chủ vui hết!!!” Tất cả mọi người đồng thanh nói với nó.

“Các người vừa nói cái gì?! Tôi có chồng và tôi là...” Nó lấp bắp câu nói như không dám tin vào điều đó là sự thật

Tất cả những điều mình vừa nghe có phải là sự thật hay giả dối? Trời ơi!!! Tự nhiên lại có một người chồng mà ngay chính bản thân mình không hề biết ư? Ông trời đang muốn trêu mình hay sao đây...

Hắn hất xì một cái rờ kêu, sụt sịt cái mũi. Có ai nhắc mình vậy ta? Liếc nhìn cái đồng hồ ngầm nghĩ, chỉ còn ba giờ nữa được về với cô ấy rồi. Nụ cười thỉnh thoảng hiện rõ trên gương mặt Tuấn Minh.

Trường THPT “Cánh Buồm”

Rảo một đôi mắt quan sát nhìn khắp nơi, Minh phi trao bắt đầu bước những bước chân chậm chạp vào trường...

“Em điều tra sau vụ vừa rồi Liên nắm đầm chưa xuất hiện ở trường!?” Tên đàn em nói.

“Ừ!”

Hít một hơi dài cùng ánh nhìn đảo dạt ngôi trường. Người con gái can đảm kia vẫn chưa xuất hiện ư? Làm mình công cốc đến đây mà có lẽ từ hôm ấy, mình có tình cảm với con nhỏ nắm đầm kia sao? Mình phi trào đột ngột tự cười một mình. Từ xưa đến giờ, chưa ai né qua một cú đầm của mình mà người con gái này, đúng là gan lì cóc tía. Phải chi đừng có cuộc tranh đấu này thì hay biết mấy nhưng lệnh của đại ca thì không thể từ chối được, còn cô ấy thì... Gương mặt bắt đầu rũ xuống rõ ràng với nhiều suy tư...

- - -o- - -

Lớp học 12C

Viết nguệch ngoạc trên trang giấy những hình thù không rõ ràng như chính tâm trạng của chính bản thân mình. Chớp mắt một cái và cứ chớp liên hồi. Mình đang vẽ cái gì vậy nhỉ? À, một đám mây mà hình như là một chú thỏ thì phải... Nhỏ cười nín khi nghĩ về hình thù kì quái trên trang giấy của chính bản thân mình. Xem nào, tô thêm một chút màu đỏ và nâu sẽ đẹp biết bao nhiêu, nhỏ cười vẽ thích thú.

Và... không quá đối ngạc nhiên nhỏ chợt bừng tỉnh.

“Anh mới đến lớp à?!”

“Sao hôm qua về trước? Hôm nay lại còn đi học một mình trước nữa?!” Khiêm nhìn nhỏ chăm chú.

“À, tại em muốn... Em muốn ăn món com gà ở tiệm Hải Nam nên đi trước một mình đó mà. Thôi mai mốt anh đừng chờ em nữa...” Nhỏ cười trừ và trốn tránh trả lời.

“Sao em lạ quá vậy?!” Khiêm ngờ ngác và vẫn dán một ánh nhìn về phía ấy.

Cố gắng ngăn không cho dòng lệ ngừng rơi, nhỏ nở nụ cười tươi trấn an người bạn trai.

“Em có gì lạ đâu nè?!”

“Anh chắc là em có gì rồi, không giấu được anh đâu...” Nắm chặt lấy bàn tay nhỏ, giọng nói trầm ấm chan chứa bao xúc cảm.

Bỗng tiếng trống “đùng đùng” vang lên...

“Vào lớp rồi kia, anh lên chỗ cũ ngồi đi!” Nhỏ nói nhẹ nhìn Khiêm trốn tránh.

“Lát cuối giờ ta sẽ nói chuyện nha!” Khiêm nhấn mạnh vẻ kiên quyết nhìn nhỏ.

“Ừ...” Nhỏ đáp lại câu trả lời về yếu ớt.

Mình còn né tránh anh ấy đến bao giờ nữa đây? Hay lát nữa, cứ xách cặp táp chạy và chạy thật nhanh nhưng làm như vậy, liệu có phải là cách tốt không... Nhỏ lắc cái đầu trong ngao ngán, gương mặt xỉn xuống vẻ buồn rầu.

Kê ngồi bên cạnh đưa ánh mắt khinh khinh, dường như với một con người đầy tình tẻ như Hắc Động đã sớm hiểu ra.

“Có gì phải không?” Gã lên giọng hỏi nhỏ.

“Có gì đâu mà...” Nhỏ lắc lắc cái đầu cùng nụ cười trừ.

Chớp thêm một cái nhìn vào nụ cười kia, thật chậm và thật lâu. Gã cười nhếch miệng qua một bên ngao ngán, vương đôi mắt giần nở ra cùng cái ý nghĩa của chính bản thân mình. Thật ra thì yêu một hot boy không sướng như bao cô gái đã nghĩ đâu và điều ấy với một cô gái quá cỡ như cô lại là... Thật là không biết nên buồn hay nên mừng cho cô nữa!!!

- - -o- - -

Cùng lúc đó...

Nó chớp một cái nhìn về các bức hình mà mấy cô giúp việc đưa cho nó, nào là quần áo xinh xắn trong các bộ váy áo, rồi cả những bữa tiệc sang trọng và tráng lệ... Tất cả những cái này là gì? Nó cố lục tung trí nhớ của mình nhưng không và đến khi tất cả như vỡ òa ra, nó quá thật to.

“Các người im hết đi!!! Các người hãy để tôi được yên.”

Gục người xuống nền nhà và nó ôm cái đầu của mình trong đống đau... Mình là ai? Tại sao cô gái trong bức hình lại là mình được chứ? Mình có bao giờ gặp gỡ và biết mấy người này? Tất cả chuyện này là sao? Lần cuối cùng mình nhớ là mình thức dậy ở một bệnh viện và cô y tá kia đã nói những gì? “*Chồng của cô lo cho cô lắm đó!*” Mình có chồng là sự thật và việc mình thức dậy ở đây là bằng chứng sống hiện hữu nhất. Nếu những lời kia là đúng, chẳng lẽ mình đã mắc bệnh mất trí nhớ ư? Nó cười chua chát khi nghĩ đến sự việc kinh khủng kia. Mẹ của mình sẽ lo lắng biết bao nhiêu khi biết mình bị như vậy. Mẹ ơi, con thật có lỗi với mẹ... mẹ ơi!!!

Chiếc xe từ từ bước vào sân chậm rãi, chớp ánh mắt nhìn và như có cái gì làm hấn chú ý...

“Cậu chủ có tin vui!!! Cô Phương Liên đã tỉnh dậy rồi.” Tiếng người quản gia chạy lại nói hớn hờ.

Tin dữ như sét đánh ngang tai, bờ môi lấp bắp không thể nghĩ suy nhiều. Đôi chân như bị hút, hấn chạy vào nhà như điên, thoáng thấy bóng dáng từ phía xa xa. Bao xúc cảm giờ trôi dậy mạnh mẽ từ con tim. Hít một hơi thật dài hấn nhắm hai mắt lại và bắt đầu miên man về khoảnh khắc ngọt ngào của mình sắp đến nhưng... Hấn bỗng giật thắt người lại, cả hai cánh tay bắt đầu bưng rững cùng gương mặt tái đi thấy rõ...

“Triệu Tuấn Minh?!” Nó đưa ánh mắt lên nhìn chăm chăm.

“Phương Liên?!” Hấn nhìn nó về lúng túng.

“Anh chính là chồng của tôi ư?! Mọi chuyện là như thế nào, anh hãy giải thích cho tôi rõ ràng? Nếu không đừng trách nắm đấm của tôi không nương tay?!” Nó đưa gương mặt sắc lém của mình ra cùng nắm đấm không thương xót nhìn hấn.

“...” Cậu nói giờ chỉ muốn nghẹn lại tận cổ.

Biết nói gì đây? Hấn lắc cái đầu ngao ngán.

- ---o---

Bãi giữ xe

Liếc qua liếc lại một cách cẩn thận, nhò hít một hơi thật dài. Không có ai hết, mình có thể đi an toàn được rồi. Nghĩ sao làm vậy, nhò bước chậm rãi định bước ra thì...

“Cô muốn trốn đi đâu hả?” Hắc Động nói to nhìn nhỏ.

“Suyt! Anh im đi, kệ tôi. Anh lo đi đi.” Nhò nói thủ thi nhìn gã về xua đuổi.

“Dương ở đây nè!” Hắc Động la to lên gọi Khiêm.

Và như biết trước số phận của mình, nhò không dám ngồi dậy, cứ lạng thình trong góc tối suốt...

“Em đứng lên đi, anh có chuyện muốn nói với em!!!” Gia Khiêm chìa ra bàn tay và nói với nhỏ.

Chóp chóp đôi mắt và nhò cố gắng ngồi dậy nhưng về u buồn, xấu hổ không dám nhìn thẳng vào gương mặt kia...

“Thôi anh đi cho hai đứa nói chuyện. Chắc con nhỏ có gì đó nên em cứ từ từ!” Hắc Động nói nhẹ giọng khuyên nhủ.

Biết nói gì đây... Nhò cắn nhẹ đôi môi, né tránh không dám nhìn Khiêm.

- ---o---

Cùng lúc đó...

“Sao anh cứ im lặng hả? Có trả lời hay không?” Nó túm lấy cổ áo của hấn và quát to về hung dữ.

Vẫn thái độ im lìm kia, hấn ngơ cả gương mặt, không thể nói lấy nửa lời. Biết nói gì đây? Không lẽ mình phải nói là chính mình gây ra tai nạn cho cô ấy ư? Hay cô ấy bị mắc bệnh đa nhân cách. Tất cả là do một tay mình. Nếu như... Bao nỗi niềm uất ức nghẹn ngào, không thể làm hấn thốt ra được lời nào....

“Cậu chủ?! Cô Liên đừng làm vậy, cậu chủ nào có tội tình gì đâu? Xin cô đừng làm vậy...” Viên quản gia la to, tiếng nói càng thất thanh hơn nhìn nó.

“Các người?” Nó nhẹ xuống một lần hơi dài và từ từ nó buông hấn cánh tay đang túm cổ áo kia, giọng nói bắt đầu cất lên.

“Vậy thì có ai trong các người nói cho tôi biết. Tôi là ai ở trong ngôi nhà này?!” Nó dỗi ánh mắt nhìn lên mọi người như chờ đợi câu trả lời...

Vẫn là cái im lặng đến ghê người, căn phòng thoáng đặng chỉ nghe thoang thoang tiếng vi vu của vài con gió nhẹ lướt qua. Nếu không phải là con gái, nó nghĩ với bản tính Liên nắm đấm của mình, không biết này giờ mấy người này sẽ bầm nát như tương hột rồi. Nhắm hai mắt lại, hít một hơi dài và rồi nó nhả mạnh một câu nói bằng cả thái độ.

“Tôi cho các người một giờ nữa, nếu không cho tôi câu trả lời thích đáng thì các người biết rồi đó!!!!” Nó lườm một cái và không quên nhấn mạnh câu nói ấy với Triệu Tuấn Minh.

Tiếng rầm một cái rồ kêu, đập thật mạnh vào thành bàn nghe “bình” một tiếng.

- ---o---

Quán cà phê

Ngước vội ánh mắt lên và rồi lại cúi xuống lo âu. Bao lời muốn nói giờ có lẽ không thể nói được nhưng sao lòng hồi hộp, sao lại đón đầu thế này? Mình có phải muốn thế hay không? Mình đang làm gì vậy Thùy Dương? Nhỏ hít một hơi thật dài trong nỗi niềm...

Khuỷu nhẹ nhẹ tách cà phê trong làn khói hư ảo, có cảm giác lâng lâng bao xúc cảm. Khiêm chợt quay sang nhìn nhỏ vẫn thái độ im lặng kia, những câu hỏi bắt đầu hiện lên trong suy nghĩ. Tại sao cô ấy lại lạ thế này? Mình đã làm gì? Mình có làm gì cho cô ấy buồn hay không? Hay mình... Khiêm gục người xuống trong khoảnh khắc muộn phiền, tay chống cằm, bắt đầu một hơi thở dài nặng nề.

“Có phải anh làm em buồn gì hay không?” Gia Khiêm mở lời hỏi nhẹ nhìn nhỏ.

“Không có gì hết... anh không phải... không có làm gì em hết...” Nhỏ đáp ứng vẻ luống cuống.

“Thế thì tại sao thái độ của em lại thế này?” Khiêm nhìn nhỏ thật lâu như muốn biết rõ mọi chuyện.

“Em... em cảm thấy không xứng đáng với anh. Nếu anh quen em, chỉ làm cho thân phận anh bị hạ thấp mà thôi...” Giọng nói nhỏ bắt đầu run run, làn hơi mấp máy câu nói trong khăn đực.

Lắc cái đầu sang bên cạnh và anh cốc nhẹ vào đầu nhỏ một cái, nụ cười chợt hiện lên, le lói giữa màn đêm.

“Em nghĩ mình không xứng với anh ư?! Ai nói với em điều đó vậy?!” Khiêm cười trước câu trả lời của nhỏ.

Nhỏ cúi người, co rút vào một góc trong bàn và lắc lắc cái đầu như không muốn nói đến người đã nói kia là ai...

“Nếu em nghĩ như vậy? Thật là một điều hoàn toàn sai trái rồi. Anh thật sự rất thích em!!!” Khiêm nhấn mạnh câu nói nhìn nhỏ.

“Ban đầu anh cũng đã rất thích em và ngày càng... Anh cảm thấy con tim đập thật mạnh khi nghĩ về em mỗi ngày, Thùy Dương của anh à!!!” Khiêm nhìn thật lâu như xoáy vào gương mặt bơ vữa của nhỏ và anh cười nhẹ cất lên câu nói giữa chừng...

Bất thành linh anh cầm tay nhỏ lên và nắm thật chặt, đưa đôi bàn tay áp sát lên con tim bằng nụ cười chân tình.

“Em có cảm nhận con tim anh đang đập lên vì em không?!”

“Anh Gia Khiêm!” Đôi mắt nhỏ bắt đầu như mờ như ảo đi trước sự việc đang diễn ra này, bờ môi không ngừng mấp máy.

Rất rõ ràng nhỏ đã cảm nhận được một nhịp, hai nhịp... và rất nhiều nhịp đập cùng thồn thức tận đôi bàn tay của nhỏ. Gương mặt giãn ra vẻ dễ chịu, nụ cười ngây ngất hạnh phúc, làm nhỏ chỉ biết rung rung niềm vui.

“Vâng em nghe thấy rồi, em nghe rất rõ!!!”

“Dù cho ai có nói gì đi chăng nữa, em vẫn hãy tin ở anh. Hãy tin một niềm tin ở anh nha!!!” Khiêm nhấn mạnh với cái nắm tay siết chặt nhìn nhỏ.

Rất ngoan ngoãn, nhỏ gật đầu một cái, hơi thở đã có thể thở ra một cách nhẹ nhàng hơn. Mình sẽ không còn lo lắng về việc gì nữa! Từ giờ mình sẽ chỉ nghe, chỉ tin một mình anh ấy mà thôi. Nhỏ cố tự nhủ với chính bản thân mình như vậy. Buồn ối ta xin chào mi, ta không còn buồn nữa đâu... Nhỏ tựa đầu lên bờ vai Gia Khiêm và cái miệng cong cong, nhoeo nụ cười tùm tùm đến thật là đáng yêu.

Mơ một hạnh phúc ấm áp nơi con tim, có quá lớn lao không anh...

- - - - -

Nhà hàng

Về rón rén như biết mình đi trễ, gương mặt Hắc Động bồn chồn lo lắng không yên, gã loay hoay mãi thì...

“Sao còn chưa vào nữa hả?” Thủy Tiên gọi to về hạm hực nhìn Hắc Động.

Lần này thì mình tiêu rồi? Hắc Động lăm bằm, bước từng bước chậm rãi vào chiếc bàn lớn kia. Ở nơi có sự hiện diện của Hoàng Ngân và nụ cười gã chợt hiện lên như cổ xưa tan không khí căng thẳng kia.

“Chà các món ăn ngon quá ta!!! Lâu quá anh mới thấy bé Ngân đó nha.” Gã cười tươi vẻ lãng tránh.

“Định đánh trống lảng hả? Nói đi, nãy giờ anh làm gì hả?! Không nói anh đừng hòng ngồi đó!” Cô bé lờm nguyt vẻ hung dữ nhìn gã.

“Tiên à, cậu dữ quá vậy?” Ngân trấn an cô bé giọng khuyên nhủ.

“Anh tới sớm lắm nhưng mắc bận giúp Gia Khiêm tìm Thùy Dương nên tới trễ tí. Mong em tha lỗi cho anh...” Gã cúi người xuống vẻ trịnh trọng, từng lời ăm tiếng nói một cách cẩn thận như sợ cô bạn gái giận hờn vu vơ.

Hoàng Ngân như giật bắn người lên với câu nói vừa rồi nhưng cố tỏ ra bình tĩnh.

“Anh Hắc Động nói vậy là sao thế?”

“À, không biết hai tụi nó giận gì nhau nên Dương béo không chịu gặp Khiêm làm anh giúp nó tìm mãi...” Hắc Động trả lời Hoàng Ngân.

“Giờ em còn giận anh nữa không? Tiên yêu...” Gã lên chất giọng nhão nhọt như cố làm cho cô bạn gái cười.

“Ừ, tha cho đó mà chỉ lần này thôi, lần sau anh biết tay em?! Em có gọi món anh thích ăn nè nhưng lâu quá nó nguội mất rồi! Anh ráng ăn nha.” Cô bé véo yêu lên chiếc tai xinh xinh ấy một cái cùng nụ cười vui sướng.

“Hihi... Anh sẽ ăn hết tất cả món của em gọi. Nhớ em quá nè!!!” Gã nựng thom lên má cô bé một cái.

“Cái anh này... có Hoàng Ngân mà, kì quá à...” Cô bé mắc cỡ vẻ nhõng nhẽo nhìn gã.

“Xin lỗi nhé em gái!” Gã quay sang nhìn Hoàng Ngân cười.

“Hai người cứ tự nhiên! Không sao đâu...” Hoàng Ngân cười gượng, ánh mắt toát lên sắc thái vô cùng hoang mang.

Họ đã giận nhau rồi ư? Vậy thì có chia tay hay không? Với tính cách của anh ấy khi biết thái độ kia, chắc sẽ có chút gì chứ nhưng mình đang làm gì vậy? Sao cứ thấy không yên lòng chút nào hết. Liệu mình có làm được hay không? Cẩn nhẹ lên đôi môi, Hoàng Ngân bối rối bất an vô cùng với bao nghĩ suy.

- - - - -

Những cơn gió nhẹ lướt qua chiếc cửa sổ nhỏ, không biết từ lúc nào nó đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ say nồng ấy... Nó mơ thấy cánh đồng lúa vàng, ngập tràn chạy dọc suốt cả đoạn đường. Ở nơi đó, nó trở về với miền kí ức tuổi thơ hồn nhiên vô tư. Ngày xưa, nó có dữ tợn đến thế này đâu? Những khó khăn của một đứa trẻ mồ côi ba, lúc nào cũng bị bạn bè trong xóm bắt nạt. Tiếng con hoang làm nó cay nghiệt tận xương tủy, giờ nghĩ lại nó cảm thấy mình đã vượt qua chuỗi ngày tháng ấy thật mạnh mẽ làm sao? Giờ đây khi được trở lại ngày tháng mộng mơ, chỉ có những kí ức thần tiên thế này? Nó chỉ còn biết nhõn nụ cười mãn nguyện mà thôi. Và không biết có phải là nỗi ám ảnh còn vào cả trong giấc mơ nữa hay không? Hai mắt nó như không tin vào con người đang hiện diện trước mắt mình là hắn... Tại sao lại là hắn chứ?!

“Anh nhớ em lắm!” Hắn chìa tay ra cùng cái chạm âu yếm lên gương mặt nó.

Từ ánh mắt đến nụ cười, nó cảm nhận thật rõ ràng cử chỉ ấm áp đó. Nó giật mình choàng tỉnh dậy và cả người toát hết mồ hôi. Chớp mắt và lại nghĩ vẩn vơ. Mình đã nghĩ về con người kia? Tại sao lại như vậy chứ? Những hình ảnh thấp thoáng kia có ý gì?! Và mình đang làm gì đây? Ngược vội nhìn lên chiếc đồng hồ, nó thủ thỉ. Cũng đã đến giờ, câu trả lời sắp được làm sáng tỏ rồi, tỉnh dậy nó bắt đầu bước những dấu chân ra khỏi căn phòng...

“Triệu Tuấn Minh!” Nó gọi thật to tên hắn.

Tất cả thấy mọi người, ai nấy đều im lặng...

Nó ngơ ngác nhìn dáo dạt như không nén được nỗi niềm và quát càng to hơn cùng cử chỉ như muốn quỳnh người.

“Hắn ta đâu rồi, tôi muốn gặp?!”

“Cậu chủ không có ở đây!” Viên quân gia sợ sệt, câu nói lắp bắp nhìn nó.

“Cái gì, các người?!”

Như tức điên người lên, nó nghiền ngẫm tận cổ mà không sao thốt lên câu nào được nữa. Hai mắt đỏ rưng rưng, chạy như điên vào các phòng, cố lục tung con người ấy ra cho bằng được...

- - - - -

“Tạm biệt hai người nha!” Hoàng Ngân vẫy tay chào cả hai.

“Chào cậu!” Tiên cười vui vẻ.

Nắm lấy cánh tay Hắc Động thật chặt, cô bé tựa thật sát vào bờ vai kia cùng những câu nói ấm áp, ngọt đến tận tim.

“Anh à, trời lạnh quá!!!”

“Nắm lấy tay anh rồi em sẽ không lạnh nữa!” Vuốt lên bờ má căng hồng kia, nụ cười hiện lên.

“Có thật không?!” Cô bé tròn xoe đôi mắt nhìn gã.

“Thật mà, cứ thử đi. Em có biết khi hai người yêu nhau, chỉ cần nắm tay thôi cũng đủ ấm áp rồi.” Hắc Động thủ thỉ bên tai cô bé.

Cô bé cười giòn tan, ngất ngây trước câu nói ngọt ngào kia. Chèn vào bàn tay mình lên các ngón tay gầy và sần của người con trai mình yêu...

Và quả thật, cô bé đã cảm nhận rất rõ hương vị say nồng của tình cảm, thứ tình cảm đã làm cho triệu triệu con người lao đao... Con người thật kì lạ và càng kì lạ hơn là tình yêu?

Nếu hạnh phúc có trên trần gian thì hạnh phúc là gì? Có phải chỉ là cái nắm tay ấm áp đến tận tim hay không? Câu trả lời đã có trong tim mỗi con người...

- ---o---

“Tuấn Minh, anh có ra đây không?!” Nó bắt đầu quát thật to tìm kiếm hấn.

Không một câu nói hay có chăng là một cử động cũng không.. Tất cả đều là cái im lặng đến đáng sợ.

“Tôi chỉ muốn biết sự thật? Tại sao? Ngay cả sự thật anh cũng không cho tôi biết chứ?!” Nó gục người xuống nền đất, hai tay chân rã rời cùng ánh nhìn đầy vẻ mệt.

Bàn chân bắt đầu bước những dấu chân in đậm xuống nền nhà kêu lên và không quá ngạc nhiên nó quay sang và nhìn.

“Anh xuất hiện rồi ư?”

“Anh xin lỗi!!! Giờ anh sẽ cho em biết sự thật...” Hấn nhẹ giọng nhìn nó.

Hấn bắt đầu câu chuyện từ cái ngày hấn và nó gặp nhau.. Có lẽ nếu không phải là duyên phận từ căn phòng vệ sinh kia, sẽ không có bao ai oán thê này? Đôi môi như muốn chết lặng đi, khi hấn kể về cái ngày hôm ấy. Trong một lần, có hơi men say ngà ngà trong người và khi bình tỉnh lại, hấn vẫn không dám tin người nằm bê bết máu lại chính là nó.

“Anh đưa em về nhà, khắp người em đầy máu. Anh loay hoay chạy chữa cho em. Lo lắng như muốn nổ tung bởi chúng ta đã có bao hiềm khích từ trước.” Giọng nói bắt đầu trầm xuống rõ ràng khi nhìn nó.

“Và thật may mắn khi em tỉnh lại, em hoàn toàn mạnh khỏe. Anh vui mừng lắm nhưng có điều anh có nói ra chắc em không tin?” Hấn cười nhạt tiếp tục câu nói.

“Em thay đổi đi là một cô gái nết na, ngoan hiền vô cùng. Từ cách ăn nói đến cử chỉ và anh đã yêu mất cô gái dịu dàng ấy...” Hấn bỗng ngập ngừng câu nói...

“Chúng ta đã có những ngày rất hạnh phúc. Anh đón đầu vô cùng khi biết được...” Hấn nhìn chăm chăm vào nó.

“Bác sĩ nói em bị bệnh đa nhân cách, lúc này lúc khác... Em đã quên anh cùng những chuỗi ngày hạnh phúc của đôi ta mất rồi...” Lời nói như nghẹn lại cuống họng.

Câu nói càng nghẹn ngào hơn khi hấn rung rung dòng lệ nhìn nó.

Có phải những lời nói kia là sự thật hay... chỉ là giả dối? Nó đưa ánh mắt nhìn thật chăm chú vào gương mặt đang rung rung vì những câu nói. Minh đang làm cái trò gì đây? Nếu chỉ là một câu chuyện khôi hài thì cái tên chết tiệt này sẽ đáng bị ăn mấy cú đấm không thương tiếc vào mồm miệng nhưng... Tại sao? Nó bỗng ngập ngừng dòng nghĩ suy vỡ vụn không lối thoát. Nhưng sao con tim mình lại xốn xang đến như vậy chứ? Minh là một Liên nắm đầm chai lì không sợ trời, không sợ đất mà. Vậy thì có lý do gì chứ? Như tức nghẹn ở cuống họng, nó dồn hết sức lực yếu ớt còn sót lại của chính mình, đập vào chiếc bàn một cái “rầm” rõ kêu...

“Em có sao không? Coi chừng vết thương lại tái phát...” Tuấn Minh nhỏ nhẹ nói, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt.

“Liên can gì đến anh? Học.. học...” Nó đưa cặp mắt hình viên đạn nhìn chăm chăm.

Nó quát to và như hét quá to làm cổ họng nó khó thở một cách đau đớn.

“Em uống chút nước đi! Coi chừng đó, để anh đi gọi bác sĩ cho em...” Tuấn Minh đỡ nó ngồi xuống và sốt sắng chạy đi gọi bác sĩ.

Trông cái bộ dạng lóng ngóng kia, nó khúc khích cười nắc nẻ.

“Thật là, có gì mà quan trọng đâu chứ?”

Phải lo lắng quan tâm thôi! Vì đối với một ai đó, người ta là cái gì rất quý giá, dù có phải hi sinh bao nhiêu cũng chẳng sao...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tình cảm đông đầy

Nó chớp chớp đôi mắt, nhìn người bác sĩ chẩn đoán mình bằng ánh nhìn thăm soi. Cái tên bác sĩ này không biết sẽ chích gì cho mình đây?

“Nè, ông cho tôi cái thứ thuốc gì vào người vậy? Tôi mà có gì là ông sẽ xoi máu đó, có biết hay không?” Nó nghiêm nghị ánh nhìn cùng chất giọng hung hăng.

Vị bác sĩ cầm lên cái ống nghe nhịp thở với giọng nói khàn khàn, cười mỉm nhìn nó.

“Cô nhóc còn nhỏ như vậy mà sao hung dữ vậy? Muốn cho tôi xoi máu ư?”

“Bác sĩ, cô ấy có sao không?” Tuấn Minh hỏi dồn dập vẻ lo lắng.

“Cô ấy ổn rồi nhưng theo tôi cậu khó mà trị được bản tính hung dữ này...” Vị bác sĩ cười đầy ngụ ý nhìn hấn.

“Cái gì? Ai hung dữ hả?” Nó lồng lộn lên trước câu nói kia với vẻ hách dịch nhìn vị bác sĩ.

“Đã bảo là nằm im cho người ta khám bệnh. Con gái gì mà...” Đến lúc này vị bác sĩ quát to lên, trấn áp trước sự hung dữ kia của nó.

Trời ơi!!! Ông bác sĩ này dám cả gan quát cô ấy ư? Không khéo sẽ có chiến trường nổ ra mất... Tuấn Minh e dè vẻ sợ sệt, tay cầm lấy thanh vịn đầu giường, hấn chuẩn bị sẵn các tư thế có thể xảy ra nếu có chiến trận thật.

Nhưng không một điều gì đó khác lạ đã xuất hiện trên gương mặt nó, giãn ra cách êm dịu cùng vẻ nhu mì vốn có của một cô gái đích thực. Phương Liên nằm im re cho vị bác sĩ kia khám hoàn tất sức khỏe của mình. Còn gì ở cô ấy mà mình chưa từng thấy nữa ư? Hấn nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn nó. Như thế này có phải là em rất ngoan hay không, Phương Liên của anh...

- ---o---

“Tụi em đã điều tra nhưng rõ ràng không ai biết Liên nằm đâu đang ở đâu?” Tên đàn em thủ thi bên tai nói.

“Không thể như thế được?! Con người mà biết bốc khói ư? Tìm đi! Dù có phải đào cái trường này lên cũng phải tìm.” Minh phi trào nói nhấn mạnh.

Cùng lúc đó cách không xa...

“Động ca, hấn chính là kẻ đang lũng sục chị Liên đó ạ!” Tên đàn em chỉ từ xa.

Nhìn thật chăm chú kĩ lưỡng và chốc chốc gã cổ moi móc ra, trong cái trí nhớ cất giấu đầy bụi bặm kia nhưng sao tất cả đều mơ hồ... Thủ thi vài câu nói cho bọn đàn em xong, gã biến mất đi sau đó cùng bao suy nghĩ kì lạ. Em Liên và cái người có cái tên Triệu Tuấn Minh đó là thế nào? Và vì lý do gì, bọn chúng quyết tìm cho ra em Liên chứ? Chuyện này có vẻ không đơn giản, mình phải điều tra mới được.

“Anh suy nghĩ gì thế?” Tiếng gọi vang từ phía xa xa...

Không quá bất ngờ Hắc Động quay sang cười nhẹ.

“Mấy cái vớ vẩn đó mà...” Và rồi nụ cười nhìn cô bé bằng ánh mắt chân tình.

“Hôm nay công chúa của anh xinh ghê! Có gì vui hả em?” Gã nắm lấy bàn tay cô bé lên và thủ thi nâng niu.

“Cái anh này, sao hay thế?” Cô bé cười bên lên.

“Hôm nay là ngày gì, anh nhớ không?” Cô bé lên giọng nhìn Hắc Động.

Gương mặt gã ngờ nghệch vì không hiểu câu nói của cô bé có ngụ ý gì? Gã cười trừ như xoa con giận sắp diễn ra của công chúa.

“Cho anh xin lỗi nha em... Anh thật không biết hôm nay là ngày gì?” Dứt lời gã nắm chặt lấy đôi bàn tay của cô bé mà xoa về nài nỉ.

“Cái anh ngốc này! Thế mà cũng xin lỗi. Hôm nay là sinh nhật của anh đó...” Cô bé cười nụ nhìn gã.

- ---o---

Quán căn tin

“Xem nào, thực đơn hôm nay ngon không nè...” Gia Khiêm cười hớn hở nhìn nhỏ.

“Anh tính dụ em nữa hả?” Thùy Dương lên giọng nhìn Khiêm.

“Đầu có? Tại nó ngon quá mà... Em không ăn là anh ăn đó, cho ai đó thèm thường chơi!” Khiêm cười khanh khách trêu nhỏ.

“Ai nói? Em ăn cho anh coi! Đừng hòng làm em thèm thường...” Nhỏ nhấn mạnh cùng lúc tay chỉ vài ba món ăn từ quầy căn tin.

Như chỉ cần có thể thôi cũng đủ làm cho anh vui mừng ra mặt vì đã dụ được nhỏ chịu ăn...

Dù có muốn nhìn hay không thì mắt mình thấy, tai mình nghe và con tim mình vẫn đau...

Buồng chiếc đĩa đang dở dang lấy thức ăn trên bàn, Hoàng Ngân lẳng lặng bước đi chậm rãi. Dù muốn dù không thì đó là sự thật rồi. Họ kháng khí quá mà mình thì phải làm gì đây? Tất cả không còn có thể cứu vãn được nữa ư? Hoàng Ngân ngược vội nhìn lên trời, hai hàng mi tuôn rơi cay cay từ lúc nào.

- - - - -

Nhà Tuấn Minh

“Em ăn cẩn thận đó!” Hấn nhỏ nhẹ câu nói cùng lúc cầm muỗng ăn định dứt nó.

“Tôi tự biết ăn cháo! Không cần anh lo.” Nó quát về khó chịu.

Và hậu quả cho cái tự biết đó là muỗng cháo vương vãi ra khắp giường nằm, nó nhăn mặt.

“Cái tay tôi đau quá!!!”

“Bác sĩ nói bả vai em bị thương khá nặng, cần dưỡng thương. Để anh dứt cháo cho... Em sẽ chóng khỏi bệnh hơn, có được không?” Hấn e dè, giọng van xin năn nỉ nó.

“Ừ, cảm ơn.” Nó hạ giọng xuống.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nó, có một thằng con trai dứt cháo cho nó ăn... Ngoài mẹ ra, có lẽ chưa bao giờ có cái cảm giác đó lần thứ hai. Nó cũng muốn dịu dàng lắm chứ? Vì dù sao nó cũng là con gái, mẹ đặt cho nó cái tên đẹp và mỹ miều lắm chứ bộ Phương Liên. Đáng tiếc thay, số phận trớ trêu đã để nó là một Liên nắm đấm. Ngoài lạnh lùng gai góc ra, nó không thể nào thể hiện được cái bản chất vốn dĩ của mình... Nó cố nhớ lại quãng thời gian được làm một Liên ngọt ngào, e ấp như cánh hoa nhưng chưa nghĩ nó đã muốn nôn ra xanh cả mặt vì choáng váng. Mình có thể là Liên ngọt ngào sao?

“Chuyện anh cứu tôi, tôi sẽ ghi nhớ!!! Còn chuyện tôi là người gì đó... Tôi muốn anh giữ bí mật. Có được không?” Nó đưa ánh mắt chăm chăm nhìn hấn.

Phải rồi cô ấy là ai? Liên nắm đấm kia mà!!! Làm sao mà mình có thể chứ? Hấn cười thầm đầy vẻ xót xa.

“Tất cả sẽ theo ý của em!!!” Hấn nhấn mạnh câu nói.

“Thế thì tốt quá! Ăn xong tô cháo này, tôi muốn ngủ...” Nó giả bộ ngáp ngắn ngáp dài.

“Em nghỉ đi! Anh không làm phiền em nữa... Chúc em ngủ ngon!” Tuấn Minh hạ giọng nhìn nó.

Chúng ta hãy là vậy đi, không xa cũng không gần...

Hít một hơi thật dài đầy nặng trĩu, Tuấn Minh ngã dài trên chiếc ghế sa lông êm ái. Những hàng mi cong cong nổi dài, làm đậm thêm gương mặt thanh tú của hấn. Nếu nhìn kĩ cũng không thuộc hàng công tử xấu trai mà trái lại còn rất có duyên là đằng khác. Một con người cả mã bề ngoài lẫn ruột bên trong mà khỏi các em gái ngoài kia yêu mến. Có ai được như Triệu Tuấn Minh này cơ chứ? Song thật oái ăm làm sao? Hấn lắc lắc cái đầu về một bên, cả người co rút lại, hai con mắt mỗi một lìm đim như cố chìm sâu vào trong giấc ngủ nhẹ nhàng của những cơn mơ. Mơ một ngày nào đó, hấn có thể quay trở lại cái ngày xưa. Phải rồi, cái ngày hấn và nó tay trong tay, vui vẻ biết bao nhiêu...

Tiếng “bình” đập mạnh từ chiếc ghế sa lông, làm hấn giật mình. Mở choàng đôi mắt, hấn nhìn xem cái thằng nào dám ngon đến thế thì...

“Ngủ hà mày? Sao sớm vậy?” Nhật Khang cười khà khà nhìn thẳng bạn.

“Ai cho mày vào thế?” Hấn hỏi về ngờ ngạc.

Đưa ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn thẳng bạn thân chăm chăm.

“Mày có bị gì không? Tao không có quyền vào hả?” Nhật Khang hỏi lại về khó hiểu.

“À... Tao gờn mà! Mày nhìn gì ghê thế?” Hấn cười nhạt như chửa cháy cho câu nói lờ lờ lúc nãy của mình.

“VẬY ĐI LÀM LY CHO MẮT VỚI TAO KHÔNG? ĐANG CHÁN QUÁ ĐÂY...” Nhật Khang chặc lưỡi về chán nản.

“OK!!!” Hấn hào hứng

- ---o----

Những cơn gió thổi qua nhẹ nhẹ, từng chiếc lá vàng rơi xuống. Ngược vội lên nhìn một phút giây và rồi chợt nở nụ cười. Còn vài hôm nữa là tới giáng sinh rồi. Mình phải làm cho cô ấy một sự bất ngờ mới được. Nụ cười hé nở trên đôi môi của Gia Khiêm.

“Anh nghĩ gì thế?” Thùy Dương tiến lại gần và hỏi.

Một nụ cười đáp lại cho cái nhìn băng quơ kia, Khiêm vội quay sang thủ thi bên tai nhỏ và nói.

“Bí mật, không cho em biết đâu.”

“Cái anh này? Nói đi mà... năn nỉ đó!” Nhỏ phụng phịu.

“Vậy thom anh một cái đi. Rồi anh nói cho em nghe!!!” Khiêm cười dụ hị nhỏ.

“Hả? Không!!!” Nhỏ há hốc mồm miệng ra vì bất ngờ, nhỏ nện ngay một cú vào và nhấn mạnh câu nói.

“Vậy thì coi như anh không nói?” Khiêm lên mặt và anh lại cười như xua tan tâm trí của cô bạn gái ngây thơ.

“Ta đi đến sinh nhật Hắc Động nào em. Không trễ đó!”

“Vâng!” Nhỏ cười mím trả lời.

- ---o----

Hít một hơi dài và cố gắng lắm không dám cười nhưng sao cứ nhìn vô tấm gương là không thể nào nhịn cười nổi.

“Haha... Trời ơi!!! Có ai như mình không nhỉ? Mà có phải là mình không?” Hắc Động trần trần ánh mắt vào tấm gương suy tư.

“Anh mà cứ nhìn hoài đi là chết với em?” Thùy Tiên lên giọng nhìn gã.

“Anh xin lỗi nhưng trong bộ vest này, nó sao sao ấy. Làm anh bức rức quá! Đổi quần áo được không em?” Gã cười lấy lòng hỏi cô bé.

“Vậy đổi luôn người yêu nha? Anh có bạn cho đảng hoàng hay không thì bảo?” Cô bé hần học, lườm ánh mắt nhìn gã.

“OK!!! Anh sẽ bận đảng hoàng.” Gã cười trừ lấy lòng.

Nhà hàng

Trong khung cảnh sang trọng và lộng lẫy của buổi tiệc. Cả gian phòng ăn uống bỗng sáng lung linh vô cùng khi bước vào. Từ sảnh vào của nhà hàng, hiện lên dòng chữ nổi đẹp mắt “*Chúc Mừng Sinh Nhật Bang Hắc Động*”. Hoa ngập tràn cả dãy hành lang, kẻ ra người vào tất bật. Có thể nói tất cả sự chuẩn bị hoành tráng này đều mong muốn một ngày sinh nhật thật tuyệt vời...

“Cậu làm hoành tráng quá đấy Thùy Tiên. Cứ như làm hôn lễ vậy?!” Hoàng Ngân cười nhẹ nhìn cô bé.

Nở một nụ cười tươi rồi cô bé nói.

“Mình muốn làm thật đáng nhớ mà! Dù sao cũng là năm phổ thông cuối của mình và anh ấy. Mình muốn để lại một kỉ niệm.” Cô bé khẽ run run giọng nói.

“Thú thật, mình cũng thấy hơi kì kì...” Cô bé thủ thi nói với Hoàng Ngân.

“Quá kì là đằng khác...” Gia Khiêm chen ngang thêm vào.

“Gia Khiêm?” Hoàng Ngân ngơ ngác nhìn Khiêm.

“Kì gì mà kì! Bộ muốn chết với anh hả chú em?” Hắc Động tiến lại gần và vịn lấy bả vai Khiêm mà nhấn mạnh.

“Em biết rồi, hạnh phúc quá mà! Chúc mừng anh...” Khiêm cười nắc nẻ về chọc ghẹo.

Như hiểu rõ nụ cười chế giễu kia, Hắc Động vội quay sang thủ thi bên tai cô bé.

“Cho anh thay áo nha em...”

Không nói câu nào song chỉ cần nhìn vào ánh mắt và cả sắc diện của cô bé cũng đủ khiến Hắc Động sợ xanh cả mặt, không dám hé nửa lời...

“Mọi người đừng có căng thẳng như vậy chứ? Mà cái áo hôm nay anh bận đẹp đó! Kiểu thẩm mỹ của Thùy Tiên có khác!!!” Khiêm trấn an về an ủi nhìn Hắc Động.

“Hihi...” Nhỏ cười mỉm nhìn.

“Chúng ta vào tiệc thôi nào...” Hoàng Ngân cười gọi mọi người.

- ---o---

Cùng lúc đó...

“Cạn ly nào mày, hôm nay tao vui quá!!!” Nhật Khang cười khanh khách.

Nhiều hàng lông mày lại, hần cầm ly rượu một cách miễn cưỡng, lòng thầm nhủ. Cái thằng này vui đến cỡ đó ư?

“Sao nay mày im vậy?” Khang nhăn mặt hỏi thẳng bạn.

“Là bạn bè tao hỏi thật... Mày có gì hả?” Tuấn Minh lên giọng gạ hỏi.

- ---o---

Chiếc bánh kem màu trắng xinh xinh từ từ xuất hiện trước mặt bao người. Màn đèn sáng chiếu, làm cả gian phòng rực rỡ lên trông thấy. Tất cả những ánh mắt dõi theo đều chăm chú vào vị chủ nhân của buổi tiệc này. Câu nói râm ran, ai nấy đều hân hoan chúc mừng cho cặp đôi, trai tài gái sắc vừa bước vào.

“Wow... Đại ca phong độ ghê!” Tiếng đàn em la to từ phía xa xa.

“Hai anh chị xinh quá!!!” Thêm một tiếng đàn em nữa la to thất thanh.

Nở nụ cười tươi tắn, cô bé cầm lên chiếc micro và bắt đầu những câu nói văn hoa về cái ngày quan trọng nhất của người mà mình yêu thương nhất.

“Chúc mừng sinh nhật anh...” Cô bé ngập ngừng khi quay sang về hướng nhìn gã.

“Chúc những may mắn đến với anh!!!” Đôi má hồng hồng lên nét e lệ khi nói tiếp câu thứ hai.

“Cám ơn em! Cám ơn những gì em đã làm cho anh!!! Anh hạnh phúc lắm. Cám ơn em đã đến bên đời anh.” Hắc Động vừa dứt lời, gã nắm lấy bàn tay cô bé lên và trân trọng một cách yêu thương.

Câu nói ngọt ngào ấy vừa dứt, cả khán phòng òa lên vì vui sướng. Ai nấy đều tán thành câu nói tuyệt vời của đại ca Hắc Động.

“Họ hạnh phúc quá!” Nhỏ nghẹn ngào nói.

“Chúng mình cũng hạnh phúc mà em!!!” Nắm lấy bàn tay nhỏ cái siết chặt, Gia Khiêm thủ thi.

Thùy Dương nhoen nụ cười tươi xinh, nhỏ quay sang cười nụ lại cái siết tay ấy. Có lẽ ngoài cặp đôi chủ nhân của buổi tiệc đang hạnh phúc kia, còn có một cặp đôi cũng hạnh phúc không kém..

Dù muốn dù không nhưng ánh mắt vẫn dán vào họ. Có quay đi song thật chua chát cho chính bản thân mình, khi những ám ảnh vẫn không nguôi ngoai...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vỗ về giấc mơ

Nắm lấy bàn tay của cô bé và mân mê lên với bao nhiêu cảm xúc. Sự trân trọng của một người con trai dành cho người bạn gái mà mình yêu quý. Nếu có ai đó đi ngang qua, sẽ cảm nhận được thứ tình cảm mà Hắc Động đã và đang dành cho Thùy Tiên chan chứa bao nhiêu xúc cảm.

“Anh yêu em!!!”

Nụ cười trong phút giây sung sướng hạnh phúc mà đã bao lâu rồi cô bé mới có cảm giác này. Giọng cô bé run run và khe khẽ rất đáng yêu.

“Nếu em không quen anh, có lẽ em sẽ không hạnh phúc như thế này!!!”

Và rất chậm chậm, cô bé rướn người lên với chiều cao bé nhỏ của mình khi đứng bên Hắc Động. Cái siết chặt lấy bờ vai của một người con trai cùng lời nói thủ thi bên bờ vai ấy.

“Em yêu anh mãi mãi!!!”

“Chà! Cô bé của anh đã biết nói yêu anh mạnh mẽ đến thế này rồi?” Gã cười nhẹ nhìn cô bé về chộc ghẹo.

“Vậy anh không thích hả? Muốn em nói, em ghét anh có phải không?” Cô bé thay đổi giọng nói nhanh chóng nhìn Hắc Động.

“Ui ui, không có! Anh không có ý đó...” Gã trấn an bằng nụ cười xoa dịu cô bé.

“Hừm!!! Thách anh dám, giờ anh mà hư là biết tay em đó, nghe chưa?” Cô bé lườm một cái và không quên véo lấy cái tai của gã bằng nụ cười tít mắt.

- - - - -

“Em sao thế?” Gia Khiêm lo lắng hỏi nhỏ.

“Em hơi khó chịu trong người...” Nhỏ nhăn mặt về mệt mỏi.

“Đâu, để anh xem sao? Chà, chắc tại em cảm lạnh rồi đó!!! Đã nói là để anh ôm mà không nghe nè.” Khiêm nhấn mạnh ghẹo nhỏ.

“Cái anh này...” Nhỏ cười nắc nẻ vì câu nói đùa vui ấy của Gia Khiêm.

“Thôi để anh đưa em về rồi còn mua thuốc cho em nữa chứ!!!” Gia Khiêm ôm nhỏ vào lòng và chậm rãi dìu cô từng bước một.

Ánh đèn đường le lói song đủ ánh sáng để có thể nhìn và nghe thấy hết mọi chuyện... Chớp một ánh mắt, hai ánh mắt và ba ánh mắt. Nỗi buồn sâu thẳm biết đến bao giờ mới có thể nguôi ngoai?

Có phải chẳng em đã đánh mất tình yêu của em vào một ai đó tốt hơn em? Và liệu cô ấy có yêu anh như em yêu anh hay không?

- - - - -

Liếc sang chiếc đồng hồ, Tuấn Minh lăm bắm trong miệng và cười nắc nẻ. Rủ mình đi uống mà im re rồi ngồi cười. Cái thằng này không biết có gì hay không nữa? Mờ to lấy cặp mắt và cố không để cho vụ tai nạn ngày xưa ám ảnh mình. Hắn chạy chậm rãi về căn biệt thự của Nhật Khang...

Nằm ngay trong khu trung tâm thành phố với con đường trải đầy hoa và cây kiểng xinh xinh. Căn hộ của Tuấn Minh và Nhật Khang cũng không mấy cách xa nhau vì vốn dĩ đã quá quen thuộc. Người bạn thân nổi khổ bao nhiêu năm nay về ăn chơi và học tập. Nên vừa thấy Tuấn Minh gia nhân trong nhà đã chạy ra bế bông cậu chủ. Như còn điều gì suy nghĩ Tuấn Minh vội chạy lại hỏi người quản gia.

“Cháu hỏi thật cái thằng này có gì không hả?”

Sửa lại cặp kính lão dày cộm của mình. Người quản gia già nhìn Tuấn Minh và buông một câu nói gọn lỏn.

“Chỉ có thể là tình yêu...”

Cả người dựng đứng lên vì kinh ngạc trước câu trả lời của vị quản gia. Cái thằng này mà biết thất tình cái gì? Đẹp trai rồi có lắm con gái theo như sam luôn! Chà bù với mình, nếu có về bên ngoài tuần tú giống nó. Có gì buồn chứ? Chớp lấy hàng mi, Tuấn Minh lão đảo từng bước chân ra về. Anh không quên nhớ ra còn có người cần để dành sự chú ý hơn là Phurong Liên. Chỉ nghĩ đến thôi, nụ cười đã hé nở trên môi với bao nhiêu hạnh phúc.

Lăn qua rồi lại lăn lại. Sao mình không thể ngủ được vậy nè? Nó nhăn cái mặt và liếc nhìn lên chiếc đồng hồ. Cái tên kia sao còn chưa qua thăm mình nữa chứ? Lăn nào mình sắp ngủ đều qua thăm mình rồi nói chuyện vài câu mà sao đến giờ rồi... Hít một hơi thật dài và cố gắng đừng suy nghĩ vớ vẩn đến con người kia nữa song có lẽ càng không nghĩ, lại càng thôi thúc mạnh mẽ là phải suy nghĩ. Nếu không chắc đêm nay nó sẽ không ngủ được mất. Cẩn lười một hồi lâu, nó rón rén bước ra khỏi phòng và thấp thòm rào ánh nhìn như một kẻ trộm...

Cánh cửa từ từ hé mở ra. Bả vai nó kêu lên một tiếng đau điếng song cổ dáo dác ánh nhìn vào căn phòng. Không một bóng người nào? Giờ này rồi mà còn đi đâu chưa về chứ? Bậm chặt lấy bờ môi, hiện lên bao suy nghĩ. À! Chắc là gái gú rồi. Đồ cái tên hư hỏng!!! Vậy mà nói là yêu mình ư?

Bỗng tiếng bước chân dồn dập từ xa, làm nó hốt hoảng giật bắn cả người và nhanh như cắt, nó núp ngay trong chiếc tủ quần áo. Cánh cửa hé hé, đủ để nó nhìn khắp căn phòng...

Đúng là linh như ma!!! Nó mới nhấc mà hắn đã về lại còn bận quần áo đẹp nữa. Chà! Nằm ngủ trên giường sao? Nó bắt đầu lo lắng. Không lẽ nguyên đêm nay mình ngủ trong tủ quần áo? Mà nếu không thì sao đây? Bước ra thì xấu hổ lắm. Ai đời Liên nằm đầm lại chui vào tủ quần áo của con trai chứ... Không được, phải tìm cách gì đó thôi Phurong Liên à!!! Nó nhăn mặt rầu rĩ với bao nghĩ suy.

Chớp mắt và dán vào ánh đèn trên tường, hắn suy nghĩ miên man. Cô ấy ngủ chưa nhỉ? Minh qua gặp giờ có tiện hay không? Nhưng sao mình muốn gặp cô ấy quá!!! Mỗi buổi tối nào mình cũng nhìn cô ấy một lần trước khi đi ngủ. Giờ mà không nhìn quả thật khó ngủ thật. Hay là mình cứ qua xem coi cô ấy ngủ chưa? Chỉ cần nhìn thôi cũng đủ rồi... Suy nghĩ như thế Tuấn Minh nhanh nhẩu ngồi dậy và hít một hơi vào không khí. Ôi? Cái mùi bia rượu... Phải thay đồ thôi, chứ không ki lắm! Và hắn đứng dậy bắt đầu cởi chiếc áo đang mặc ra trên người.

Từ trong cánh cửa hé hé kia, nó há hốc mồm miệng ra. Trời ơi!!! Hắn... hắn cởi đồ ra sao? Không được nhìn Liên ơi... Nó cố trấn an mình và nhắm hai

mất lại trong nỗi kinh hoàng.

“Mà sao nóng thật? Phải đi tắm luôn cho nó thơm tho.” Nghĩ thế hắn chạy vào nhà tắm khi đang cởi chiếc áo còn đang dở.

Và chỉ chờ đến lúc đó, nó đã nhảy ra khỏi tủ quần áo và loay hoay mở chiếc cửa song đến lúc này nó mới phát hiện ra là cánh cửa đã bị khóa bên trong. Không tài nào mở được. Phải làm thế nào đây? Hết nhìn vào nhà tắm rồi cánh cửa, nó hốt hoảng khi thấy hắn sắp từ nhà tắm bước ra... Không còn cách nào khác, nó lại chui vào chiếc tủ tiếp tục một cách miễn cưỡng.

“Chà mát thật...” Hắn kêu lên vì thích thú, để lộ thân hình trần truồng của mình ra giữa căn phòng. May là có thêm chiếc khăn che lại chỗ thâm cung bí sử.

Như thường lệ, hắn tiến đến chiếc tủ và cùng lúc đó nó lăm bằm cầu xin. Đừng có đến chiếc tủ!!!

Song lúc này cả nó và hắn mỗi người một tay cầm, một tay vịn mở cửa tủ...

“Chiếc tủ sao hôm nay cứng thế nhỉ? Phải nhắc quản gia lên sửa chữa thôi! Cứng thế này có mà chết à?” Hắn nghiêm nghị ánh nhìn nói.

Dứt lời hắn dùng hết sức kéo chiếc tủ ra khỏi cánh cửa và lẽ dĩ nhiên cái người ở bên trong chiếc tủ cũng dùng hết sức chặn lại, không cho người kia có thể kéo cánh cửa ra được.

Gồng hết cả người lên một lần nữa. Hắn dùng chân lăm thế vịn và hai tay kéo thật mạnh và cuối cùng chiếc tủ kêu lên một tiếng thất thanh. Cánh cửa bật ra cùng với cả thân người của nó ngã nhào lên người hắn, trong một tình huống phải gọi là hy hữu làm sao...

- ---o---

Trường THPT “Cánh Buồm”

Sau buổi tiệc sinh nhật hoành tráng của Bang Hắc Động, cả trường xôn xao lên cặp tình nhân đẹp nhất trong năm là Thủy Tiên và Hắc Động. Những lời chúc mừng cùng bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ mà chưa bao giờ cô bé có thể tưởng tượng trong cuộc đời mình.

“Em sao cười tí mắt thế?” Hắc Động cười hỏi cô bé.

“Anh không bao giờ có thể biết được đâu? Vì anh là đồ ngốc mà!” Cô bé nhoèn cười nụ nhìn gã.

“Bọn đàn em mà biết em gọi anh ngốc này ngốc nọ là chết anh đó! Có em là gan nhất thôi...” Hắc Động vuốt lên mái tóc dài của cô bé cách nâng niu.

“Thì sao chứ?! Em là bạn gái anh mà. Anh không nghe câu nói “*Nhất vợ nhì trời*” hay sao?” Cô bé phụng phịu về dỗi.

“Ừ, muốn gì là làm được à... Em là nhất trong lòng của anh! Anh chỉ sợ em nhất thôi, cô bé của anh!!!” Dứt lời gã thom lên mái tóc cô bé như để khẳng định tình yêu nồng cháy của mình.

Đáp lại cái nòng nân ấy, cô bé tựa nhẹ lên bờ vai Hắc Động. Có lẽ chỉ cần một cái tựa nhẹ cũng đủ để ấm áp một con tim rồi.

Bóp chặt lấy bàn tay, các đường gân gồng lên thành những sợi chỉ mảnh bao quanh. Trông đến phát khiếp cùng với ánh mắt cử chỉ như muốn nuốt gọn hai con người đang say sưa trong tình yêu kia. Không dễ dàng như thế đâu!!!

“Alô, có phải là Minh phi trào không? Chúng ta có thể nói chuyện với nhau, được chứ?!” Giọng nói nhanh nhẩu thốt ra từ chiếc điện thoại chính là Ngô Nhật Khang.

- ---o---

Một ánh mắt thoáng nhìn và như bị thôi miên vào trong con mê man. Hoàng Ngân vội chạy xe, đi theo chậm chậm chiếc xe ở phía trước. Bờ môi của cô cong cong lên. Không biết anh ấy đi đâu thế?

Và có lẽ đến giây phút này, hai tay chân của cô rụng rời. Các ngón tay bắt đầu buông xuôi không còn muốn cầm chiếc xe mà vô ga nữa. Mắt cô nhìn và thấy rất rõ. Môi của cô bắt đầu lăm bằm, những câu nói dường như mất đi cả chủ ngữ lẫn vị ngữ. À, thì ra là thế... Là thế ư?

Cách đó không xa nơi Hoàng Ngân đang dõi theo một ánh nhìn.

“Cậu cứ xem đi! Ở đây chúng tôi có các mặt hàng rất xinh đẹp dành cho mùa giáng sinh ấm áp.” Người chủ kim hoàn cứ thao thao bất tuyệt về sản phẩm mình sắp đưa ra.

Nhiều hàng lông mày và bắt đầu rào một ánh nhìn vào những món nữ trang xinh xắn kia. Trong những chiếc hộp to và lớn là muôn vàn hình thù hết sức lấp lánh mà các cô gái đều ao ước là sẽ được cầm trên tay. Nụ cười của anh giãn ra. Cô ấy ắt hẳn sẽ thích lắm!!! Nếu mình tặng cho cô ấy một món quà vào dịp giáng sinh này nhưng mà tặng cái gì đây nhỉ? Dương không thích phô trương cho lắm... Xem ra món quà này rất là đau đầu đây? Vì chung quanh đây toàn là những món rất cầu kì. Gia Khiêm chắc lười và rũ xuống một ánh mắt suy tư.

Như hiểu rõ ý định của người khách hàng trẻ tuổi. Người chủ tiệm kim hoàn cười khẽ nói, chớp mắt nhìn Gia Khiêm chăm chăm.

“Chúng tôi có một món quá rất đặc biệt, cậu có muốn xem không?”

Trong tích tắc, người chủ tiệm kim hoàn mang ra một món quà bé nhỏ nhưng đựng trong chiếc hộp rất tráng lệ. Gia Khiêm chớp một ánh mắt, đôi mắt giãn nở to ra khi người chủ tiệm từ từ hé mở chiếc hộp ấy. Đôi môi của anh lắp bắp không thốt nên lời... Đó là một sợi dây chuyền với thiết kế giản đơn nhưng không làm mất đi sự tinh xảo vốn có. Nói chung chỉ cần nhìn vào thôi, không ai có thể cưỡng lại được sự trầm trồ và thích thú từ món quà xinh xắn và tuyệt vời này.

“Đây là sợi dây chuyền với tên gọi “*Ngôi Sao Xanh*” . Cháu nhìn kĩ sẽ thấy những hạt kim cương đính trên năm cánh ngôi sao rất tinh tế. Và còn nữa, một màu xanh của bầu trời rất bắt mắt khi đeo trên cổ. Cô gái nào có một làn da trắng sẽ là một sự kết hợp rất tuyệt vời...” Người chủ tiệm huyền thuyên nói.

“Cháu chọn cái này!!!” Gia Khiêm cười và nói lớn tiếng cùng với cử chỉ vô cùng vui mừng.

Rốt cuộc anh cũng đã chọn được một món quà cho em rồi.

Hít một hơi thật dài và thở ra làn khói trắng. Thoảng trong cơn mơ Hoàng Ngân cảm thấy chợt lẻ loi vô cùng. Giờ đây hạnh phúc ấy đã quá xa tầm tay với cô, càng cố níu thì lại càng xa... Em mất anh thật rồi Khiêm ơi!!!

- ---o---

Ném cọc tiền lên bàn cùng tiếng âm thanh nghe rõ kêu với nụ cười ngạo nghễ. Tên đó cầm lên ly rượu một cách khoan khoái.

“Nhiều đó đủ không?”

“Chà, cọc tiền nặng thật... Không biết xài sao cho hết đây nhỉ?” Minh phi trao cầm xấp tiền trên tay mà chắc lưỡi.

“Chỉ cần làm đúng theo kế hoạch. Không những là bấy nhiêu thôi mà sẽ còn rất là nhiều nữa!!!” Nhật Khang cười lớn tiếng vẻ đắc thắng.

Cả hai cùng nhau cười hiểu ý. Một cái nhìn và càng nhìn lại càng cười lớn tiếng hơn. Không biết có phải vì chung một mục đích hay không? Kẻ thì muốn cho Bang Hắc Động một trận nên thân, còn kẻ thì muốn trả thù vì tình. Xem ra không hẹn mà gặp, cả hai con người độc ác sẽ cùng chung tay làm nên một chuyện kinh thiên động địa tại ngôi trường vốn đã quá náo nhiệt này.

- ---o----

Nhà Tuấn Minh

“Mời cậu chủ dùng món súp vi cá!” Tiếng cô phục vụ bùng lên.

“...” Chớp một ánh mắt và nó cúi cả người xuống chăm chăm dán mắt vào món ăn.

“...” Hấn cũng chẳng khá hơn là bao nhiêu, chốc chốc lại đưa một cái nhìn lên lên nó.

Bắt chợt, cả hấn và nó cùng bắt gặp một cái nhìn thật mạnh mẽ dành cho đối phương.

“Nè ăn đi chứ!!! Nhìn gì hả?” Nó quát to nhìn hấn.

“...” Hấn sợ quá cúi người xuống nhìn vào món ăn. Có lẽ đối với hấn Liên nắm đấm vẫn còn là nỗi ám ảnh đáng ghê sợ.

Mình đang làm cái gì vậy nè? Nó thăm nhủ trong bụng. Làm sao mình lại cấu gấu với cái người đã cứu mình chứ? Nhưng thật tâm trong tim vẫn không thể nào nói được một lời ảm ái. Cấn chặt lấy bờ môi, nó xị cái mặt xuống và thở dài cùng câu nói nhẹ nhàng.

“Xin lỗi khi nãy tôi lỡ lời!!!”

Chớp đôi mắt bên phải và chớp luôn đôi mắt bên trái. Hấn như không dám tin vào điều mình mới vừa nghe xong. Vẫn còn cảm giác ngờ ngờ ngạc ngạc, khó mà diễn tả thành lời. Hấn dán một ánh mắt vào và nhìn nó thật chăm chú chợt mỉm cười.

“Tại sao lại cười?” Nó hỏi dồn dập nhìn hấn.

“Lúc này nhìn Liên dịu dàng quá!!!” Hấn nói nhẹ cùng giọng điệu yêu thích nhìn nó.

“Thế à? Tôi cảm thấy sao sao ấy khi nói những lời ấy nhưng có lẽ đối với anh tôi sẽ cố gắng để nói chuyện cho đáng hoàng từ tế!” Nó nhấn mạnh cùng cử chỉ của dân anh chị rõ ràng.

“Tôi cũng khỏe rồi! Ngày mai tôi sẽ rời khỏi chỗ này...” Giọng nói của nó bỗng ngưng lại nhìn hấn.

“Tôi cảm ơn anh về tất cả nhưng tôi là dân đường phố. Tôi phải trở về với cuộc sống của mình!!!” Nó thở mạnh trước câu nói của mình.

Mới vừa cười rồi bây giờ gương mặt của hắn căng lại đầy khó chịu. Cái kiểu đáng cúi mặt xuống, cổ nuốt lấy bao nỗi niềm. Hắn chột ngảng mặt lên cùng nụ cười tươi tắn và nhìn nó với bao cảm xúc.

“Em sẽ nhớ anh chứ?” Câu nói nhấn mạnh khi hắn tiến lại gần bàn ăn của nó thật gần.

“Tôi... Nhớ và không nhớ có gì quan trọng đâu? Tôi và anh quá khác xa nhau!!!” Nó lấp bắp và ánh mắt bắt đầu lao xao khó tả vô cùng.

Bất thành linh, hắn nắm chặt lấy bả vai của nó đang ngồi yên vị trên chiếc ghế. Các ngón tay bắt đầu ghì chặt lấy cùng câu nói trùng xuống.

“Nếu anh nói tất cả những thứ đó không quan trọng thì thế nào? Em có chấp nhận anh không?”

Đôi bàn tay ấy nắm chặt lấy bả vai của nó. Sức nóng cùng sức mạnh truyền từ từ qua, làm cho nó cảm thấy dạt dào với bao nhiêu cảm xúc. Có lẽ đây là lần đầu tiên nó mới cảm nhận sự tuyệt diệu đến như vậy nhưng lý trí... Lý trí đã mách bảo cho nó thấy một màu đen tối mịt bao quanh, phủ lấy cuộc đời nó nếu nó và hắn yêu nhau. Đưa đôi bàn tay của nó lên và nhanh như cắt, nó buông đôi bàn tay ấy ra cùng câu nói dứt khoát.

“Xin lỗi, tôi thấy hơi mệt trong người!” Nó đứng dậy nhanh chóng và chạy vội ngay lên phòng..

Kẻ đi, kẻ ở... Ai ai đều vẫn vương một tâm sự.

- ---o---

Tối hôm ấy...

Ôm một cái ôm thật chặt vào lòng, Thủy Tiên bên lên cười tươi tắn khi nhìn người yêu và vẫn câu nói cũ.

“Mai gặp hen!!!”

Những bước chân nối tiếp nhau, bước chậm rãi vào ngôi nhà với hai hàng dương liễu tỏa bóng mát thật tuyệt vời. Nhưng nụ cười vui vẻ bỗng dập tắt và thay vào đó là ánh mắt đầy khó chịu, cô lăm bầm. Hừm! Lại là con người khó ưa đó nữa? Và lẽ dĩ nhiên, cô bé bước vào nhà cùng gương mặt rất đổi thờ ơ.

“Chào cháu Thủy Tiên! Lâu quá không gặp cháu. Cháu giờ xinh ra lắm đó nha!!!” Người đàn bà với nước da trắng ngần cùng ánh mắt vui mừng lại gần và chạm nhẹ vào vai cô bé rất thân thiết. Đó chính là mẹ của Ngô Nhật Khang.

“Dạ, cháu chào bác!!!” Cô bé cười đáp lễ song muốn phát nôn, cô gắng lắm mới có thể kìm lại được câu nói nhõng nhẽo này. Liếc ánh mắt sát lém vào cái con người khó ưa kia.

“Hôm nay em về hơi trễ đấy!” Nhật Khang cười tươi rói nhìn cô bé.

“Con gái à, hôm nay có mẹ Nhật Khang và cậu ấy qua nhà mình chơi. Cả nhà chờ con từ nãy giờ đó!!!” Mẹ của Thủy Tiên cười vui mừng.

Và ngay lập tức cô bé đã chặn ngay câu nói đó lại cùng vẻ nghiêm nghị.

“Xin lỗi mẹ nhưng hôm nay con mệt lắm!!!”

Dứt lời cô bé ung dung từng bước chân lên cầu thang. Ở lại đó là sự ngỡ ngàng của mẹ Nhật Khang cùng sự áy náy từ mẹ của chính cô bé. Bởi thái độ của đứa con gái yêu quý ngày càng ương ngạnh và khó dạy bảo của mình.

Phòng ngủ của Thủy Tiên

Vác chiếc cặp táp xuống bàn, cô bé hậm hực lăm bầm. Muốn mình ngồi ăn chung với mấy con người ồng ẹo đó hà? Thật là muốn nôn ra khi nhìn. Huống hồ chỉ là ăn chung và ngồi chung?

Hít một hơi thở dài và đã sớm biết thái độ của cô bé sẽ như thế này song tên đó không thể tin được cử chỉ của cô bé lại quá đáng như thế.

“Được rồi!!! Rồi em sẽ thấy thế nào là cơ thịnh nộ của tôi.” Nhật Khang gầm gừ trong con nén giận.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Sóng gió ập đến

Tiếng chuông điện thoại kêu vang inh ỏi. Xoay trở qua, với tay lấy chiếc điện thoại trên mép bàn, giọng nói trả lời trong con nửa say nửa tỉnh.

“Alô ai đấy?”

“Đại ca, em là Hải Quang đây. Em có chuyện rồi!!!” Giọng nói bỗng đứt quãng và chỉ còn tiếng tí tí trong cú điện thoại vừa nghe ấy.

“Alô... Hải Quang...?” Hắc Động hét to lớn tiếng hơn.

Cả gương mặt bỗng nghiêm nghị trở lại. Thay vào đó là gã nhanh nhẩu đứng dậy, chuẩn bị quần áo đến nhà thẳng đàn em của mình. Lúc này chiếc kim ngân bắt đầu nhúc nhích, nối tiếp những bước chân nặng nề.

02:30

Trong màn đêm tối mịt bao phủ cả con đường, tiếng bước chân càng cẩn thận và chậm rãi hơn khi tiến lại gần căn nhà kia. Dán một ánh mắt cẩn thận vào ngôi nhà, kéo nhẹ cánh cửa như đã hé mở từ lúc nào. Hắc Động liếc nhìn vào bên trong ngôi nhà. Quái lạ! Cái tên này tại sao lại để cửa mở thế này? Có bước thật chậm và rút cây hàng thủ sẵn bên trong. Gã bước vào với âm thanh tĩnh lặng cùng màn đêm bu quanh về yên tĩnh lúc này.

Bất thành linh, cả gian phòng sáng ngập lên ánh đèn chiếu rọi cả khoảng sân. Như linh tính đến điều không hay đã xảy ra cho đàn em Hải Quang. Gã càng bước chân vào một cách vội vã. Không quá xa lạ cũng không quá ngạc nhiên, gã nhìn thấy rõ con người đang ngồi chễm chệ giữa ngôi nhà chính là Minh phi trào.

“Mày đến nhanh thật đấy!!! Bang Hắc Động...” Minh phi trào hít một hơi dài từ điều thuốc nhìn.

“Hải Quang đâu? Chúng mày đã làm gì nó?” Gã la to nhìn khắp nơi.

“Có ai làm gì đâu? Chỉ là mượn nó làm mồi như mày thôi haha...” Minh phi trào cười thất thanh.

“Giờ thì tao đến rồi đó! Chúng bay muốn gì?” Gã nắm chặt lấy cây hàng trong tay nhìn lũ thuộc hạ của Minh phi trào bằng ánh mắt đàng đàng sát khí.

“Tụi tao muốn mạng của mày Bang Hắc Động!!!” Minh phi trào la to về ngạo nghễ.

“Nếu tụi bây có bản lĩnh thì nhào vô...” Gã cười khà nhìn Minh phi trào.

“Mày quá xem thường bọn tao Bang Hắc Động à. Tụi tao biết tài đánh đấm của mày.” Minh phi trào cười nham hiểm.

Ngay lập tức, Minh phi trào ra lệnh cho đàn em của mình đập Hải Quang tới tấp trước con mắt của Hắc Động. Mặc dù giỏi võ nhưng để nhào vô cứu đàn em Hải Quang, quả là một việc vô cùng khó khăn với một mình đơn thương độc mã thế này? Giả như có ai đó thì cậu em Hải Quang sẽ không thể gục người xuống. Rom róm máu miệng, vẫn còn nham nhảm mấy câu nói khàn đục.

“Đại ca hãy chạy đi...” Ngay lập tức người thanh niên xấu số đó đã bất tỉnh nhân sự vì những đòn chí mạng quá đau đớn.

Cả người nóng buốt như không còn sức chịu đựng nào có thể hơn nữa. Gã túm lấy cây hàng bên cạnh bay lên cao, tung một phát các cú đánh vào những tên đàn em của Minh phi trào một cách dồn dập. Và cũng là lúc, hai bàn tay của gã chảy những giọt máu vương vãi khắp cả sàn nhà. Tất cả thấy mười mấy tên đàn em của Minh phi trào ngã nhào xuống nền đất. Chúng kêu than một cách quẫn quại, trước cú đâm chí mạng như con cuồng phong của Hắc Động. Giọng nói bỗng trầm xuống rõ ràng.

“Nói mau!!! Ai sai khiến mày?” Ánh mắt bùng bùng con lửa nhìn Minh phi trào.

“Mày khá lắm!!! Quýnh hết đàn em của tao chỉ trong nháy mắt.” Hít một hơi dài cùng vẻ mặt kênh kiệu thấy rõ ràng.

“Thật không hổ danh là Bang Hắc Động. Coi như tao thua mày... Mày hãy cẩn thận!!!” Minh phi trào chắc lưỡi, rút đàn em của mình đi và lờm ánh mắt sắc như dao cạo dành cho Hắc Động.

03:45

Cuộc chiến kết thúc nhanh và gọn gàng song những gì đã và đang diễn ra thật làm con người ta kinh sợ. Chiến tranh học đường? Vấn đề khá phức tạp mà có lẽ không bao giờ có thể dẹp bỏ được của quãng đời học sinh...

Gió thổi qua từng cơn mạnh mẽ, làm con người ta cảm nhận một sự tê buốt rõ ràng. Bang Hắc Động bế đàn em Hải Quang vào bệnh viện và bờ môi lầm bầm những câu nói cầu xin. Cầu xin cho người đàn em xấu số của mình. Mong sao nó sẽ qua khỏi những chuyện đau khổ này...

Tình đồng đội là gì? Tình anh em là gì? Có lẽ chỉ có những người con trai mới có thể có những câu nói chính xác nhất.

- ---o---

Trường THPT “Cánh Buồm”

“Cậu làm sao thế?” Hoàng Ngân hỏi han cô bé.

“Không biết có việc gì mà mình gọi cho anh ấy không được?” Thủy Tiên bắt đầu bồn chồn lo lắng.

Nhỏ chớp chớp đôi mắt ra ngoài cửa lớp cùng ánh mắt băng khuôn nghĩ suy. Thầy giám thị đến lớp mình?

Tiếng xì xầm mỗi lúc mỗi to hơn khi cô giáo ra ngoài lớp trò chuyện cùng thầy giám thị. Thật là tuyệt vời! Còn gì vui thú hơn với lũ học sinh được tự do thư giãn vài giây phút ngắn ngủi này chứ? Một đứa nhảy lên hất tung chiếc máy bay giấy bay vù vù quanh cả lớp. Một đứa đứng lên ngắm đích bắn vào đối tượng và tung miếng bìa tai quái vào kẻ mà mình muốn bắn một cái đau điếng... Trời ạ!!! Còn gì hay và tuyệt hơn nữa, bức tranh sống động nhất quý nhĩ mà này.

Như không thể nào chịu nổi được con thịnh nộ. Cô giáo bước vào cùng ánh mắt giận dữ. Sự tĩnh lặng bao trùm cả lớp, không ai nói ai. Tất cả đều thấy thầy giám thị vừa mới cho cô chủ nhiệm một thông báo đặc biệt nào đó. Nhất định trong lớp đã xảy ra chuyện gì rồi... Một dấu chấm hỏi to tướng được đặt lơ lửng ngay giữa lớp?

“Thủy Dương! Bạn Hắc Động đến lớp chưa em?” Cô giáo hỏi to nhìn nhỏ.

“Dạ chưa...?” Nhỏ trả lời về e dè khi cô giáo gọi đích danh cái tên của mình vang vọng cả lớp.

“Khi nào bạn ấy vào lớp, em báo lên gặp cô gấp nha!!! Nhớ chưa?” Cô giáo nhấn mạnh câu nói bằng giọng dứt khoát.

“Dạ!!!” Nhỏ nói to như đáp lại câu nói có lực kia của cô giáo.

Nhỏ vội dán ánh mắt nhìn Gia Khiêm với vẻ đầy thắc mắc?

Giờ ra chơi...

Thủy Tiên vội hốt hải chạy qua lớp của Gia Khiêm, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt.

“Có gì thế Khiêm?”

“Theo mình biết thì Hắc Động đang gặp rắc rối với đồn công an!” Chớp một ánh mắt cùng một câu nói nhỏ nhẹ.

“Cái gì? Tại sao anh ấy lại dính vào công an?” Cô bé khẽ cất lên tiếng và không thể ngạc nhiên hơn nữa.

“Mình cũng không rõ nữa... Để mình đến đồn công an bảo lãnh anh ấy ra, rồi mình cho Tiên biết. Tiên đừng quá lo! Mọi chuyện cũng không đến nỗi nào đâu.” Dứt lời Gia Khiêm cầm lên chiếc điện thoại và rì rầm gì trong đó...

Thở một lần hơi hân học trong người. Cô bé chớp chớp ánh mắt, nhìn đảo dặt từ phía trên lan can với bao nghĩ suy cứ bám lấy. Tại sao lại dính vào công an? Anh ấy đã hứa với mình là không dính líu vào thế giới ngầm ấy nữa mà... Tại sao anh ấy cứ dính vào mà?

“Lại lo lắng gì nữa rồi?” Tiếng Hoàng Ngân vọng lại từ phía xa xa...

“Là cậu đấy ư?” Cô bé hạ giọng xuống cùng ánh mắt rũ rượi.

“Ngồi chờ không phải là cách hay đâu... Lát ra về chúng ta tới đồn công an đi!” Nắm lấy bờ vai của cô bạn, Hoàng Ngân nói bằng một giọng dứt khoát.

“Đi đến đồn công an?” Cô bé khẽ run run hàng mi và nhen nhóm lên một điều gì đó hi vọng.

“Ừ, mình muốn đi!!!” Giọng nói bỗng trở nên có thanh và có sắc hơn.

Cách đó không xa lắm, từ phía dưới sân trường, có một ánh mắt đảo dặt nhìn chăm chú. Nụ cười tươi tắn như chưa bao giờ có thể cảm thấy vui vẻ và sung sướng lúc này. Để xem cuộc vui sẽ còn mãi hay không? Đứa móc mà bày đặt chòi mồm son à? Ta sẽ đẩy mày xuống tận cùng, nơi mày đáng lý ra nên thuộc về mày... Bóp chặt lấy ly nước đang uống trong tay. Người con trai dồn nén bao cảm xúc đang dâng trào khắp các cơ quan ấy chính là Nhật Khang.

Bãi giữ xe

“Có thể hôm nay anh về hơi trễ nên em đừng chờ tin nhắn của anh nha!” Khiêm nói về trấn an nhìn nhỏ.

“...” Nhỏ gục đầu xuống và lẳng lặng dán ánh mắt nhìn Khiêm bước chậm chậm ra khỏi bãi giữ xe.

Chiếc xe bước những đường răng xuống nền đất cách từ tốn và không biết thế nào Khiêm vội quay lại cùng nụ cười ấm áp.

“Em có muốn đi với anh không?!”

“Em có thể được đi ư?” Nhỏ ánh lên vẻ mừng mừng trong lòng hân hoan thấy rõ.

“Được chứ!!! Sao lại không?!” Khiêm chìa bàn tay của mình ra nhìn nhỏ.

Nhoén nụ cười, nhỏ vội chạy lại và nắm lấy bàn tay ấy. Nhỏ lảng lảng bao xúc cảm trong lòng. Mình có thể đi cùng người ấy như vậy. Thật là tốt quá!!!

Chỉ cần một chút yêu thương, một chút quan tâm, một chút ngọt ngào, một chút thi vị... Cuộc sống sẽ đẹp biết mấy.

- ---o---

18:30 Tại đồn công an

Ba cô gái ngồi sát gần lại với nhau. Cả ba không ai nói câu nào, những ánh mắt cứ chăm chú vào căn phòng đặc biệt kia. Chốc chốc nhìn chăm chú vào toàn căn phòng đó. Tuy nói đến công an nhiều người có vẻ như bình thường, thậm chí là không sợ nhưng với những cô gái lần đầu tiên chạm ngõ đến công an thì quả thật rất là lo lắng.

Ngó sang nhìn Thủy Dương, Ngân cắn nhẹ lấy bờ môi. Cô nghĩ vẫn vợ bao điều. Anh ấy đã dẫn cô ấy đi ư?

Cánh cửa phòng kia đã hé mở. Từ trong ấy Hắc Động bước ra với vẻ uể oải cộng, thêm toàn thân còn lấm tấm máu khô chưa kịp lau chùi. Thoáng một ánh nhìn xa xa, gã thấy hiện hữu trước mắt của mình là Thủy Tiên. Cảm lòng không đặt, gã gục mặt xuống về quần quai. Sao lại để cô ấy thấy bộ dạng của mình như vậy chứ?

“Hắc Động!” Ngân gọi tên và kéo lấy tay của Tiên. Cả hai cô gái tiến về phía trước..

“Mọi chuyện đã qua rồi. Giờ chúng ta về nhà của mình đi!” Khiêm vỗ nhẹ vào vai Hắc Động.

- ---o---

Thu xếp lại mớ quần áo, nó vắt chéo hai chân trên chiếc giường và bắt đầu trầm tư bao suy nghĩ. Ngày mai mình phải đi khỏi nơi lộng lẫy này thôi. Cứ ở hoài có lẽ tình cảm dành cho nơi này sẽ đông đầy mắt! Mà đi thì... Nó nghèn nghẹn lại ở cuống họng như có gì đó làm nó buồn buồn ghê gớm. Thời gian để mình biết và quen con người đó cũng đủ để mình có thiện cảm.

“Người ta còn có tình cảm với...”

Câu nói định thốt ra hết thì nó chợt khựng người lại nhanh chóng. Nắm chặt lấy chiếc áo đang xếp dở dang, nó nhủ với lòng mình rằng. Hãy xem là một giấc mơ Liên à!

Tiếng gõ cửa “cốc cốc”

“Liên ngủ chưa?” Hấn hỏi nó cách nhẹ nhàng.

“Chưa! Có chuyện gì không?” Nó nhẹ giọng nói.

“Chúng ta gặp nhau một chút được không?” Hấn nói nhẹ về mong chờ.

Gặp nhau sao? Nó suy nghĩ thoáng qua vài giây và nó tiến về cánh cửa. Nó hạ giọng xuống thều thào.

“Xin lỗi tôi mệt quá nên mai chúng ta nói chuyện đi!”

“Ừ... Vậy Liên ngủ ngon và giữ gìn sức khỏe nha!” Hấn gượng về mặt, tiến về căn phòng và bước những bước chân chậm chậm cùng dáng vẻ trông đến là đáng thương.

Nó mở nhẹ cánh cửa ra và nhìn hình bóng ấy từ phía sau. Vẻ mặt đượm buồn lại hiện hữu trong lòng của nó. Có cái gì đó cứ xốn xang tận con tim như muốn nói lên bao nỗi lòng khó hiểu “*Tại sao?*”

Và cứ như thế, kẻ có tình người có ý song kẻ sợ, người lo nên chuyện tình cứ thế mà dở dang không đầu cũng không đuôi.

- ---o---

Nhà của Gia Khiêm

“Anh này, cái này là gì thế?” Nhỏ ngơ ngác cầm cái hũ trên tay.

“À, mứt nho của Mỹ đây, ngon lắm!!! Em ăn không? Lát anh làm bánh tét lên cho em ăn nha?” Khiêm nói vẻ cưng chiều nhìn nhỏ.

“Vâng! Trông nó ngon quá. Để em phụ anh một tay.” Nhỏ cười mím nhìn Khiêm.

“Không cần đâu! Tay nghề đầu bếp của anh khá lắm đó. Chờ anh chuẩn bị tí là xong ngay, em cứ ngồi đó chờ nhé!” Khiêm cười nhẹ nói với nhỏ.

“Ừ, nhớ làm cho ngon đó nha. Không là không ăn đâu đó!!!” Nhỏ cười vẻ tủm tỉm.

“Yên tâm, lát ai mà ăn nhiều thì đừng có nói đó!!!” Khiêm vênh mặt đáng yêu ghẹo nhỏ.

“A! Dám nói thế đó hả? Cho anh biết tay nè...” Nhỏ cầm vài món đồ cùng lúc mới hỗn độn trong nhà bếp đã hình thành khắp nơi.

Muốn tránh, muốn né nhưng sao mà thật là khó quá... Hoàng Ngân lăm lăm những bước chân nhẹ nhàng bước ra khỏi gian bếp. Về u buồn, nuối tiếc hiện rõ ràng mà không thể né tránh bằng bất cứ cách nào...

Cùng lúc đó

Tắm xong một cái sạch sẽ. Bụi bẩn cùng những hỗn tạp vương vãi của ngày hôm qua tại quai. Hắc Động chậm rãi bước ra khỏi gian phòng, nơi có Thủy Tiên đã ngồi lặng yên từ lúc nào...

Mình nên nói từ cái gì đây? Nói là một tai nạn hay là... Nhưng mình đã hứa với cô ấy không làm cô ấy lo lắng vậy mà? Làm sao đây? Nói gì bây giờ? Những câu hỏi cứ bám lấy tâm trí, cho đến khi gã tiến lại gần cô bé và nở một nụ cười như để trấn an.

“Em có mệt lắm không?”

Ngước vội lên nhìn gương mặt ấy, bỗng cô bé rung rung hai hàng lệ như sắp tuôn trào ra. Giọng nói nghẹn ngào nhìn gã.

“Em không có mệt?! Anh có sao không?” Nói rồi cô bé nắm lấy bàn tay của gã và nhìn da diết.

“Em đừng khóc!!! Anh xin lỗi em đã làm cho em phải lo lắng. Anh đã hứa với em là...” Lời nói lắp bắp trên môi nhìn cô bé.

“Không sao đâu... Em không còn thấy chuyện đó quan trọng nữa. Giờ đối với em, anh mới là quan trọng nhất!!!” Cô bé nói và nhấn mạnh câu nói của mình sắp thốt ra.

“Ngày hôm nay biết anh có chuyện, tâm trạng của em bất an lắm. Em rất giận anh vì anh đã không giữ lời hứa với em nhưng lúc em ở trong đồn công an và chờ anh. Em mới biết được nhiều chuyện...” Giọng nói cô bé bỗng run run.

“Anh vì cứu người anh em của anh mà!!! Đã có duyên rồi em cũng không thể bắt anh từ bỏ thế giới của anh nhưng em xin anh một điều...” Cô bé vội nắm chặt lấy đôi bàn tay của gã.

“Anh hãy cố gắng giữ lấy tính mạng của mình nha anh!!! Anh mà có chuyện gì em sợ mình sẽ không thể...” Cô bé run run nghẹn ngào.

“Anh giữ tính mạng này để về với em mà. Vì anh biết ở bên cạnh anh còn có một người cho anh niềm tin và hi vọng là em. Anh sẽ...” Gã hạ giọng về nghiêm nghị nhìn cô bé.

“Anh sẽ từ từ rút ra khỏi cái thế giới này! Anh không muốn em bất an về anh nữa.” Gã nhìn cô bé thật lâu, ánh nhìn tha thiết...

“Hãy cho anh thời gian!!!” Vuốt nhẹ lên bờ má của cô bé cùng những giọt nước mắt lấm tấm kia, làm lòng gã đau như xát muối vào tim.

Cô bé nheo một nụ cười mãn nguyện. Cả hai vội ôm chầm lấy nhau trong niềm vui sướng tốt cùng...

Ranh giới mong manh của hạnh phúc thật kì lạ nhưng cũng đủ để làm ấm áp một trái tim đã đau khổ, có thêm niềm tin vào một tương lai tươi sáng của mai sau.

Cố gắng nở một nụ cười nhưng thật là... Hoàng Ngân nhủ thầm. Mình đang là người thừa trong căn nhà này... Nơi mà có các cặp đôi đang hạnh phúc. Không biết có nơi nào cho một kẻ cô đơn như mình dung thân đây?

- - - - -

00:00

Tiếng chuông đồng hồ điểm qua một ngày mới. Nó cứ quay qua, quay lại đủ mọi tư thế để chìm vào giấc ngủ nhưng sao thật là khó khăn? Bực bội, bức rức trong lòng, nó nhòm ngó dậy và hé mở cánh cửa, bước từng bước chậm chậm ra khoảng sân rộng thênh thang.

Cả nguyên một khu vườn xanh mát một màu, thoang thoang trong không khí. Nó cảm nhận mùi hoa lan dịu mát. Bước chậm rãi tiến vào sân vườn, nó càng đắm mê một cảm giác khó tả ở trong lòng vô vàn. Có lẽ đây là lần cuối nó còn có thể nhìn và ngắm khu vườn tuyệt đẹp này. Có hoa, có suối và có tất cả mọi thứ mà ai nấy nhìn vào đều thì thầm bảo rằng: “*Thiên nhiên mới tuyệt đẹp làm sao!*”. Chả bù với căn nhà của nó. Bé bé nằm sâu trong căn phố lụp xụp, không bao giờ đón lấy nổi ánh nắng mặt trời. Đúng là người giàu có khác! Cái ăn cái mặc thừa thãi thì sự thư thái căn có hơn là tầng lớp hèn mọn như nó bây giờ. Chớp nhẹ hai hàng mi, nó cười nhạt và khẽ cất lên câu nói.

“Mình nên trở về là đúng rồi!!!”

“Tại sao chứ???” Một giọng nói cất lên giữa khu vườn.

Như giật mình hay hốt hoảng, nó vội quay sang và trân trân một ánh nhìn, từ giọng nói cùng gương mặt của hắn.

“Tuấn Minh? Tối thế này rồi mà chưa ngủ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Vòng vây xoay tròn

“Em có tình cảm với anh mà đúng không?” Hấn cất cao giọng nói nhìn nó.

“Tôi muốn đi ngủ... Chắc anh say rồi!” Nó bỗng ngượng ngùng, vội cúi mặt xuống về e dè một câu nói và bước chân chạy nhanh vào ngôi nhà.

Nhưng chưa kịp bước chân đi thì... Hấn bỗng chạy nhanh lại và túm lấy bàn tay của nó thật chặt. Như muốn cuộc nói chuyện này đang dở dang được nói một cách rõ ràng còn hơn là cứ tránh né lòng vòng.

“Nè làm cái trò gì thế? Có buông tay ra không thì nói?!” Nó bỗng giật mình và mở hai con mắt sòng sọc nhìn hấn, như thể hiện bản lĩnh Liên nắm đầm của mình.

“Không buông!!! Nếu em không nói thật lòng của mình ra...” Câu nói càng nhấn mạnh cũng là lúc hấn túm lấy nó trong tay của mình một cách nhanh chóng.

Cảnh tượng lúc này có thể gọi là gì nhỉ? Một cái ôm siết chặt của hai người. Một thì miễn cưỡng, một thì bất chấp mình là ai? Tất nhiên điều này chỉ có thể do rượu làm được mà thôi...

“Anh rất thích em... Tại sao chứ? Em cũng có tình cảm với anh mà!!! Em nói đi?” Hấn vừa nói cùng lúc cái ôm dành cho nó càng lúc càng dữ dội, thậm chí là mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Thật là, hấn ta uống rượu ư? Hèn gì có bản lĩnh ghê gớm. Dám cả gan ôm chầm mình thế này? Nó chắc lười. Nếu không vì... Có lẽ này giờ nếu là thằng con trai khác chắc đã rướm máu từ lâu rồi.

“Anh buông tôi ra đi rồi chúng ta nói chuyện!!!” Cố hạ giọng xuống nó nhỏ nhẹ.

Và như có tác dụng thật, hấn bắt đầu giãn ra các cánh tay và buông nó một cách nhẹ nhàng. Hấn nhỏ nhẹ cầm lấy bàn tay của nó và nói.

“Chúng ta quen nhau đi!!! Anh thật sự rất muốn được che chở bảo vệ cho em.”

“Nhưng mà có lẽ hãy chờ đến lúc anh đủ bản lĩnh để nói chuyện với tôi. Chứ không phải mượn rượu thế này?” Nó nhấn mạnh và bỏ bàn tay đang nắm ấy ra.

“Anh nên ngủ đi cũng tới rồi!!!” Nó nói giọng dứt khoát, xoáy ánh nhìn vào hấn.

“Phải!!! Anh mượn rượu cho có can đảm để nói với em... Vì anh biết mình không dám thốt lên nổi một lời nói là anh rất yêu em!!!” Hấn bỗng nhấn mạnh câu nói cùng cái nắm lấy và siết chặt bàn tay kia.

Như để chứng minh sự quyết tâm hơn cho câu nói mạnh mẽ ấy. Hấn đã tấn công lấy Liên nắm đầm nhà ta bằng một nụ hôn nhanh và cháy bỏng vào lúc này.

Cái tên này... Nó bất ngờ nhận lấy mà không thể thốt nên lời được.

Có lẽ em đã bắt đầu biết nhớ đến anh một chút rồi đấy...

Nó bật người ra và không còn gì có thể nói được. Nó vô cùng rối bời, nhanh như cắt đẩy hấn ra và chạy nhào vào nhà một cách nhanh chóng..

Hơi thở hồng hộc nhanh và mạnh, nó đóng sầm cửa lại. Trời ơi!!! Mình vừa làm gì thế này? Nó gờ nhẹ lên đôi môi của mình và cổ lướt trên các ngón tay... Có phải mình đang mơ hay không? Nhưng tại sao con tim lại cứ đập thình thịch và liên hồi như thế này? Tại sao chứ? Tại sao mình không thể điều khiển nổi suy nghĩ của mình dù chỉ là một giây... Thật là cái tên đáng ghét mà!!! Hấn ta đã làm một điều hết sức quá đáng mà...

- - - - -

Trường THPT “Cánh Buồm”

“Cái gì? Tên khốn đó đã bình an vô sự ư?” Câu nói tức giận kèm theo tiếng đập đồ thất thanh từ nền đất.

“Tiền đó bộ chưa đủ để làm cho ra hồn người hay sao?” Nhật Khang nhấn mạnh giọng nói trong điện thoại

“Cậu cứ bình tĩnh!!! Tôi không ngờ Phạm Gia Khiêm có thể lực đã đàn xếp tất cả. Đây là một tình huống không lường trước được.” Giọng nói cổ trấn an trong điện thoại.

“Hừm!!! Thật là xôi hỏng bỏng không mà?” Dứt lời cú cúp máy cái rụp nhanh chóng.

Nhắm hai mắt lại, cố nén lại cơn tức giận. Nhật Khang tu ừng ực hết cốc nước lạnh trên bàn và vô tình dán một ánh mắt nhìn từ phía xa xa...

“Sáng nay em đã ăn uống gì chưa?” Hắc Động ân cần hỏi cô bé.

“Sáng nay em ngủ hơi muộn nên chưa ăn gì hết. Giờ em đói quá!!!” Tiên gờ vào cái bụng và nhõng nhẽo với Hắc Động.

“Ừ, chờ anh một chút nha. Em nhõng nhẽo quá!” Hắc Động cười tí mắt quan tâm.

Cố bóp chặt lòng bàn tay. Hai ánh mắt sắc lém như muốn nuốt sống tất cả đang hiện hữu ngay lúc này. Nụ cười nham hiểm đã hiện lên kèm theo câu nói thâm nhủ rằng. Chính bản thân mình sẽ ra tay cứ chờ và xem đi...

- ---o---

Để xem nào... danh sách chọn trường đại học à? Nhỏ lăm bằm trong miệng và ngó dọc các trường đại học mà mình sẽ xem xét về giá tiền và chuyên ngành...

“Nhìn gì mà dữ thế?” Tú Châu tiến lại gần và thăm thỉ hỏi Thuý Dương.

“À, bảng danh sách chọn trường đại học đó mà. Mình đang coi thử!” Nhỏ trả lời cô bạn thân Tú Châu.

“Cậu tính chọn chuyên ngành nào nè?” Tú Châu dò hỏi ý nhỏ.

“Mình à?” Nhỏ bất giác bỗng nhớ lại câu chuyện đã hỏi Khiêm cách đây mấy hôm...

“Nếu chọn chuyên ngành, anh thích chọn ngành nào?” Nhỏ lém lỉnh hỏi Khiêm.

“Dĩ nhiên là chuyên ngành quản trị kinh doanh rồi!!!” Khiêm cười và nhấn mạnh bằng một giọng nói dứt khoát.

“Dương này, cậu sao thế?” Tiếng của Tú Châu hỏi lớn tiếng nhỏ.

“Hả?” Nhỏ bỗng giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ.

“Cậu sao thế? Tự nhiên bản thân à? Tính chọn chuyên ngành nào thế?” Tú Châu hỏi nhỏ.

“Mình chưa quyết định nữa... Nhiều quá, có lẽ mình cần thời gian để chọn lựa!” Nhỏ cười nhẹ trả lời.

Mình sẽ chọn chuyên ngành gì đây ta? Người ấy có gia đình làm kinh doanh nên ngay từ lúc đầu, con đường mà người ấy chọn đã rất khác mình. “Quản trị kinh doanh” mình đâu có thể nào mà hợp với chuyên ngành đó? Nghĩ ngợi một hồi lâu, nhỏ xị cái mặt xuống nền bàn học và bắt đầu nghĩ suy, bao muộn phiền vẫn chỉ là ẩn số mà thôi...

- ---o---

“Chúng ta thử quen nhau đi!” Quang Vinh nhấn mạnh nhìn Hoàng Ngân.

“Lý do?” Chóp nhẹ một ánh mắt cùng nụ cười xiết nơi của miệng.

“Em đang cô đơn! Anh cũng vậy. Chúng ta quen nhau là hợp nhất!!!” Quang Vinh cười mím.

“Đừng làm chuyện dở hơi đó nữa!!! Tôi sẽ không và không bao giờ muốn quen anh đâu? Hãy quen cô gái khác đi!!!” Hoàng Ngân nhấn mạnh giọng nói.

“Tại sao chứ? Em và Khiêm đã chia tay rồi mà? Còn gì lưu luyến hay bận lòng em nữa chứ?” Quang Vinh hỏi dồn dập nhìn cô.

“Anh đi đi...” Hoàng Ngân thều thào không muốn trả lời thêm bất cứ câu nào...

“Em cho anh biết lý do đi! Hay em vẫn còn tình cảm với con người kia?” Quang Vinh nhìn cô chăm chăm.

Khẽ vội ghen ngào, cô quay sang cùng câu nói chua chát.

“Phải, tôi còn tình cảm đó!!! Nếu không vì anh, có lẽ tôi đã không từ bỏ anh ấy nhưng giờ tôi chỉ biết cầm nín nhịn. Anh làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa! Câu trả lời mãi mãi và vẫn vậy là không bao giờ. Anh có hiểu hay không?” Dứt lời Hoàng Ngân bước đi trong vội vã.

Lòng nhủ thầm. Phải thế rồi! Mình nên dứt khoát từ lâu có phải là tốt hơn không. Giờ có thể bước đi, quên đi cái giá lạnh của buổi chiều cay đắng này...

- ---o----

Sửa lại cặp kính lão, người đàn ông trạc tuổi tứ tuần bắt đầu cảm tờ báo lên và chiêm nghiệm với một tách cà phê trong lúc chờ đợi một điều gì đó...

Cùng lúc đó...

Dậm thêm chút phấn vào gương mặt, tô thêm chút son môi. Xem xét kĩ chiếc gương soi mặt. Chỉnh trang lại trang phục quần áo cho chỉnh tề. Người đàn bà quý phái bắt đầu bước ra cùng một loạt người cúi đầu và chào đón một cách nồng hậu nhất...

- ---o----

Tiếng gõ cửa phòng “cốc cốc”

“Liên à, em đã dậy chưa?” Tuấn Minh nói nhỏ nhẹ hỏi nó.

“Hôm nay có món ăn em thích lắm đây. Em xuống ăn nha!” Hân vội nói về dụ ngọt thủ thủ.

Đáp lại vẫn là tiếng im lìm không trả lời, dù chỉ là một cái từ chối... Tuấn Minh vội đẩy nhẹ cửa vào và không quá ngạc nhiên, hần nhìn thấy căn phòng trống trơn. Không một bóng người, thấp thoáng tiếng gió khẽ run run, tung cả vải mảnh từ cửa sổ. Đặt nhẹ nhàng một bước chân, hần in dấu vào căn phòng mới còn hôm qua. Cô ấy đã đi đâu nữa rồi? Đôi mắt nặng nề u buồn càng làm con tim chua chát mà không thể diễn tả thành lời.

- ---o----

Tách cà phê đã nguội lạnh tanh từ lúc nào. Người đàn ông trạc tuổi bắt đầu hần sâu những nếp nhăn trên gương mặt, liếc nhìn chiếc đồng hồ.

“Sao giờ con Thủy Tiên chưa về nữa thế hả mình?”

“Vẫn còn sớm mà! Con bé chắc có một chuyến đi chơi gì đó với bạn bè.” Người mẹ trả lời nhìn chồng về ngạc nhiên.

“Mà sao hôm nay mình lại hỏi chuyện của con bé thế?” Mẹ cô bé hỏi nhìn chồng.

Vẫn trầm ngâm uống ly cà phê. Người đàn ông nghiêm nghị vẫn nhìn lên chiếc đồng hồ.

“Mình pha cho tôi thêm một ly cà phê nữa đi!!!”

Tròn xoe cặp mắt ngơ ngác, không biết tại sao hôm nay thái độ của người chồng thật lạ? Người vợ chỉ biết im lặng mà làm.

“Ừ, mình chờ tôi một lát!”

- ---o----

Múc muỗng kem vào miệng, nhở mân mê cách ngon lành. Chà! Bộ phim tình cảm này hay quá!!! Nhân vật nữ rốt cuộc cũng có hạnh phúc bên nhân vật nam chính. Nhưng mà tại sao mình vẫn cảm thấy họ không hợp nhau cho lắm... Nhở nhứ hàng lông mày, trầm tư suy nghĩ.

Bỗng tiếng của mẹ nhỏ gọi thất thanh.

“Đương à, xuống phụ mẹ một chút nào!!!”

“Dạ!”

Nhỏ vội nhò người dậy và định cất hộp kem vào tủ lạnh thì... Cả người nhỏ bắt đầu choáng váng, hai chân đứng không vững. Nghe rõ “bình” một tiếng, hộp kem rơi xuống vương vãi khắp nền nhà... Nhỏ thoáng nhìn và thoáng mờ mờ trong con ảo giác. Nắm chặt lấy thanh vịn tường, nhỏ cố gắng nhứ hàng lông mày như cố trấn tĩnh lại các giác quan của mình... Một giây, hai giây, nhỏ dần dần tỉnh lại và nhìn rõ cảnh vật mồn một. Bờ môi lắp bắp câu nói không ra nổi hơi thở, chưa định thần lại. Mình đang làm gì thế này? Tự nhiên choáng váng một cách lạ lùng. Hủ kem đã đổ vương vãi khắp nơi xuống nền nhà. Thoáng trong phút giây, nhỏ không hiểu đã xảy ra chuyện gì với mình như thế này?!

“Đương à, con làm gì thế? Lâu quá vậy con?” Tiếng mẹ nhỏ gọi to.

“Dạ con nghe rồi...” Nhỏ định thần lại và chạy tọt xuống bếp.

- ---o----

Hắc xì một cái rõ kêu cô bé bỗng dừng người lại và nhứ hàng lông mày. Bị ai nhắc vậy nh? Đừng nói là có điềm xui nha? Tiếng những bước chân chậm chậm, cô bé tiến vào nhà và như điều gì đó mách bảo. Khi bước vào nhà, tìm đập nhanh và mạnh hơn mức cần thiết. Ánh mắt đảo dặt nhìn vào căn nhà và sự ngạc nhiên hiện rõ trên gương mặt cô bé. Nhìn rõ mồn một người đang ngồi cảm tờ báo đang nhìn cô bé một cách trân trân chính là ba của cô bé...

“Ba chưa ngủ sao? Sao hôm nay ba ngồi ở đây dùng cà phê thế?”

“Con đi đâu mà bây giờ mới về?” Giọng nói nhấn mạnh hỏi cô bé.

“À, con đi chơi với bạn bè, gặp gỡ và nói chuyện phiếm ba à!!!” Cô bé trả lời một cách qua loa, đại khái cho câu chuyện thêm sinh động.

Tiếng đập “bình” một cái rõ kêu xuống bàn. Gương mặt từng trải, vẻ nghiêm nghị nhìn thật lâu và thật sâu như muốn khẳng định lại câu nói vừa rồi thêm một lần nữa.

“Con dám nói dối với ba mẹ là con đi chơi với bạn bè ư? Người đó là ai?”

Câu nói quát to làm người mẹ ở trên nhà vội chạy xuống và ngỡ ngàng.

“Hai người có chuyện gì thế?” Người mẹ hỏi dồn nhìn cả hai.

“Con đi chơi với ai?” Người ba hỏi lại một lần nữa cùng ánh nhìn xoáy sâu vào cô bé.

“Tại sao ba lại hỏi con như thế? Có ai đã nói với ba hay sao? Ba nói đi?!” Cô bé bỗng nghẹn ngào, bắt đầu lên giọng nói.

“Vậy thằng con trai tên Bang Hắc Động là ai?” Người ba lườm đôi mắt giận dữ nhìn cô bé.

“Ai nói cho ba về con người đó?” Cô bé lúc này biến đổi cả gương mặt, nhìn người ba mà cô vô cùng kính trọng bằng ánh mắt rất giận dữ, như muốn biết coi kẻ nào đã thọc gậy bánh xe.

“Con dám nhìn ba bằng ánh mắt đó ư?” Người ba quát to như không tin được thái độ của cô bé lúc này.

“Ba hãy nói đi! Ai nói cho ba biết? Con người nào rảnh rỗi không có chuyện để làm hay sao???” Cô bé vẫn tiếp tục hỏi ngược lại ba mình.

“Bây giờ ba không muốn nói nhiều. Ba muốn con chấm dứt qua lại với thằng con trai lông bông đầu đường xó chợ đó!!!” Nhấn mạnh giọng nói nhìn cô bé vẻ nghiêm khắc.

Buông cặp kính xuống, người đàn ông quay sang nói chuyện với người vợ và nói thêm một câu không kém phần giận dữ, nghiêm nghị.

“Tôi muốn mình hãy coi chừng con bé!!! Ngoài thời gian đi học hằng ngày, cấm con bé đi lung tung. Nếu mình không coi chừng nó đàng hoàng, tôi sẽ cho hai mẹ con một trận đó!!!” Vừa dứt lời người ba đã đứng dậy và vào ngay căn phòng đóng sầm cửa lại.

Phía sau đó là tiếng rừ rì của người mẹ ngỡ ngàng không biết gì? Nắm chặt lấy bàn tay của đứa con gái, người mẹ hỏi cô bé.

“Có chuyện gì thế hả con?”

Về mặt của cô bé lúc này tung tức như không thể nào chịu nổi được. Những sợi dây thần kinh kéo căng cả da mặt. Ngay lúc này cô muốn lời cái tên nào đã thọc gậy bánh xe vào chuyện này. Hai bàn tay cô bắt đầu co lại, chúng rút lại với nhau như muốn đâm vào một cái gì đó cho bỏ con tức ngay lúc này...

“Con gái à, con nói đi! Con làm mẹ lo lắm.” Người mẹ hỏi han nhìn cô bé.

“Không có gì đâu mẹ à... Thôi con lên phòng đây. Con không ăn tối đâu mẹ!” Cô bé sụt sịt cái mũi cùng lúc những bước chân nối tiếp nhau bước dài trên căn phòng ngủ.

Điều tồi tệ đã đến với cô bé song có lẽ khác với Thủy Tiên của ngày xưa, cô bé đã bắt đầu biết đón nhận và hành động nó một cách tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Điệp khúc tình

“Cậu chủ đâu?” Người phụ nữ với nước da trắng ngần cộng với mùi hương quý phái, bay ra nồng nàn, tỏa ngát cả góc phòng khách.

“Đạ, giờ này cậu chủ đang ở trường học. Khoảng một giờ nữa, cậu chủ mới về thưa cô chủ.” Viên quản gia khúm núm trong bộ quần áo hoàn chỉnh, nói từ tốn.

Ngó vội lên chiếc đồng hồ, người phụ nữ quý phái chớp chớp hàng mi bỗng đưa ánh mắt sắc lạnh, nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì khi nào cậu chủ về nói cho tôi biết. Tôi muốn gặp!!! Pha cho tôi một tách trà, mang lên phòng tôi.”

“Dạ, thưa cô chủ!” Viên quân gia cúi người xuống và đưa bàn tay mời vị chủ nhân lên phòng.

- ---o----

Trường THPT “Cánh Buồm”

Trái cóc liệng ngay trúng hồng tâm, bay với tốc độ nhanh cứ tưởng sẽ rớt ngay xuống nền đất nhưng không... Một bàn tay của tên đó đã chia ngay ra và túm lấy nó một cách nhanh chóng. Vừa liếc sang một bên, tên đó cắn cái rụp và đưa ánh mắt nhìn chăm chăm.

“Ngon đấy!”

“Hay thật! Liệng đại mà chụp lấy cũng ok lắm!!!” Túm lấy bả vai của người bạn thân, Tuấn Minh cười khanh khách.

“Ủa? Cô bạn gái đâu rồi?” Vội ngo ngược ngo xuôi.

“Chia tay rồi?” Trả lời một cách gọn lỏn, Nhật Khang nói.

Há hốc mồm và nhú hàng lông mày. Nụ cười như vỡ òa ra, tuôn trào không thể nào có thể ngừng lại được, dù chỉ là một phút giây.

“Haha... Con bé xinh đến thế mà chia tay sao? Đúng là có phước mà không biết hưởng.”

Cắn thêm một lần nữa lên trái cóc, Nhật Khang bắt đầu liên tưởng đủ thứ đến một bóng hình. Không biết bây giờ cô ấy sẽ ra sao với người ba? Minh có sai lầm hay đúng đắn khi cho ba của cô ấy biết mối quan hệ của cô ấy? Nhưng... Những hình ảnh về sự ngọt ngào cũng như thái độ thờ ơ đến tàn nhẫn mà Thủy Tiên dành cho mình. Làm tên đó đau buốt cả con tim, nuốt xuống cô họng mận đắng. Thật ra mình còn yêu cô ấy nhiều lắm?! Tên đó chột nhận ra sự thật mà chính bản thân của mình đã tưởng lầm. Có thể mình đã quá tự tin về chính bản thân của mình nên chia tay cô ấy vội vã mà không suy nghĩ. Để giờ khi thấy cô ấy tay trong tay cùng một ai kia thật là vô cùng khó chịu. Bóp chặt lấy trái cóc thật chặt, tên đó quyết tâm với bao cảm xúc. Mình phải giành lại cô ấy bởi cái gã đó không xứng với cô ấy. Một kẻ đầu đường xó chợ, nổi tiếng chỉ có nắm đấm thì có tương lai gì cho cô ấy chứ? Với bao ý chí cộng với quyết tâm tràn đầy. Tên đó dứt khoát tung ra hết mọi thủ đoạn mà mình có thể làm, để thực hiện cái được gọi là cắt đứt tơ duyên của người khác.

Cái thằng này quái thật!!! Cầm trái cóc mà suy tư đến buồn cười. Nghĩ mà tùm tùm, hần cười và vô tình quay sang. Hần không ngờ mình đã đón lấy một ánh mắt cũng vô tình không kém dành cho chính mình.

Nó vội quay mặt sang bên cạnh một cách nhanh chóng. Cả hai tay bắt đầu run lên những cung bậc nhẹ nhàng trong con tim. Trời ơi!!! Mà làm sao vậy hả Liên? Tự nhiên lại nhìn người ta làm gì? Để rồi ngại ngùng đến như vậy... Nó lắc cái đầu và ngay lập tức rời khỏi chỗ ngồi mà nó đã nhìn hần trần trần vừa rồi.

Liên! Hần nhủ thầm cái tên ấy trong lòng. Em đang né tránh anh có đúng không? Em có tình cảm với anh mà? Những phút giây về cái đêm định mệnh ấy làm lòng hần se lại với bao cảm xúc. Mỗi anh chạm lấy môi em, anh đã chất ngất bao cảm xúc. Anh biết em cũng có tình cảm với anh. Thế nhưng tại sao? Tại sao chúng ta lại thật xa lạ thế này...? Hần bắt đầu những chuyện suy tư mà ngay cả chính bản thân của mình cũng không có lời giải.

Tình yêu? Không chỉ có yêu nhau là đủ mà cái cần và đủ để nuôi dưỡng cho tình yêu ấy tồn tại và phát triển, đó chính là sự kết hợp của nhiều thứ gia vị lắm...

- ---o----

Tại lớp học 12C

Ngáp một cái rồ sâu và dài, nhỏ lắc lắc cái đầu cho đỡ uể oải. Ôi! Một đồng bài tập cần thanh lý. Chắc đến điên mất!!! Nhìn vào đồng sách vở được điểm tô bao nhiêu là đường nét, nhỏ bắt đầu dán ánh nhìn chăm chú... Bất thình lình nhỏ cảm thấy vô cùng bất an khi hai con mắt cứ tối sầm lại và không hiện rõ, dù chỉ là một chút ánh sáng le lói. Như hốt hoảng, hai bàn tay của nhỏ dụi dụi vào con mắt nhưng hình như vẫn không khá hơn một chút nào... Thoáng trong phút giây ấy, nhỏ cảm thấy thật sự rất sợ sệt với màn đêm tối đen như mực này. Mình bị làm sao vậy nè? Nhỏ nắc nhen trong con nắc mà không biết vì lý do gì?

“Đương mập!!! Làm cái trò gì thế?” Giọng nói vang lên và túm lấy bàn tay của nhỏ.

Nhỏ giật cả mình cùng lúc ánh sáng đã trở lại với đôi mắt từ lúc nào. Như một điều gì đó kì diệu, nhỏ mừng sung sướng và bắt đầu nắm lấy bàn tay của Hắc Động về rồi rít.

“Cám ơn nhiều nha!!!”

“Hả?! Cám ơn gì?” Con Đương mập này bị khủng rồi quá!!! Gã nghĩ thầm và cười nắc nẻ trước thái độ dị hợm đến khó hiểu của nhỏ.

- ---o----

“tích tắc” Chiếc đồng hồ nhọc nhằn, từng bước chân chậm chậm kéo cổ máy thời gian vận hành... Ánh mắt sắc lạnh nhìn lên chiếc đồng hồ với vẻ mặt càng khó chịu thấy rõ.

“Cô chủ đừng quá lo! Cậu chủ chắc là đi chơi cho nên về hơi trễ.” Viên quản gia thêm vào.

Quay sang nhìn viên quản gia, người đàn bà càng hiện rõ vẻ tức giận, lườm một cái.

“Ừm, mau gọi người kêu Tuấn Minh về nhanh đi!!!” Nhấn mạnh quả quyết nhìn viên quản gia.

“Dạ!” Viên quản gia cúi người xuống.

Rõ là hư hỏng, không còn gì có thể nói được nữa. Nắm chặt lòng bàn tay, các ngón bóp chặt vào nhau. Không dễ gì uốn nắn một thằng nhóc ngỗ ngược được! Nhắm hai con mắt lại, người đàn bà bắt đầu lìm dìm vào một con ngu thiú thiú từ lúc nào.

Khung cảnh đêm của thành phố lúc này sao mà u buồn và tẻ nhạt đến như thế này? Hắn ngó qua chiếc xe hơi với một ánh nhìn chán ngán. Hằng ngày ngoài ăn chơi, học hành ra. Mình đã làm được cái gì chưa nhỉ? Những câu hỏi đặt ra trong đầu của hắn cứ vẩn vơ. Tình yêu chân thành thì chưa có? Học hành giỏi giang cũng không? Hắn cười nhạt cho bản thân. Nếu không có cái về con nhà giàu này có lẽ, mình là thằng con trai vô dụng nhất quả đất này... Haha... Hắn cười thật to như đang cố trừu tức cho chính cuộc đời vô nghĩa của bản thân mình. Sống như vậy có còn gọi là sống không???

“Cậu chủ đã về!!!” Tiếng người dắt xe chạy ra và ngay lập tức vội mở lấy cửa xe.

Viên quản gia vội chạy ra, cầm lấy chiếc áo khoác của cậu chủ và lúc này nhanh nhẩu câu chuyện.

“Thưa cậu chủ, cô chủ đã trở về!”

Hai con mắt trở ra đầy kinh ngạc. Có phải mình vừa nghe lầm hay không? Người đàn bà đó đã trở về rồi ư?

“Về làm gì thế?” Hắn hỏi.

“Dạ, cô chủ vừa về lúc trưa nay! Cô chủ chờ cậu chủ rất lâu từ nãy giờ ở phòng khách.” Viên quản gia hạ giọng nhìn hắn.

“Bảo là tôi mệt! Về là muốn ngủ, không muốn gặp.” Hắn nhấn mạnh và những bước chân chạy vào phòng mình một cách nhanh nhất.

Về làm gì? Sao không biến khỏi thế giới này luôn đi. Rõ là phiền phức mà, đàn bà lắm chuyện. Hắn nhủ thầm và mở cánh cửa vào vội về thư thái ngồi xuống. Nhưng không biết rằng đã có bóng hình ngự trị từ lâu trong tim...

“Em về không qua gặp chị hay sao?” Giọng nói cất lên, vang dội cả gian phòng.

Như không quá ngạc nhiên, hắn lìm dìm hai con mắt giả vờ như đang ngủ say...

“Mới vừa đặt chân vào phòng, em đã ngủ rồi sao? Chị có chuyện muốn nói với em. Em ngủ hay không ngủ chị cũng nói!!!” Nhấn mạnh câu nói bằng giọng nói rất có cốt cách thu hút người nghe, ngay câu kế tiếp người phụ nữ lên tiếng.

“Ba mẹ muốn em đến nước M ngay trong năm cuối lớp 12 này! Em có muốn hay không cũng phải đi!!! Cũng đến lúc em nên qua nước M tiếp quản công việc của gia đình rồi. Ăn chơi suốt 18 năm qua, thế đã quá đủ với em rồi!!!” Câu nói vừa xong, cũng là lúc người đàn bà bước từng bước chân chậm rãi ra khỏi căn phòng...

Không gian yên ắng đã được trở lại... Hàng mi đã hé nở lên, các ngón tay bắt đầu rung rung. Đến nước M, tiếp quản công việc kinh doanh nhàm chán? Hết năm 12 này ư? Hắn lăm băm và trút một lần hơi thở đầy nặng nhọc của bản thân và nghĩ. Còn cô ấy thì sao? Mình sẽ không còn được gặp cô ấy nữa sao... Những nghĩ suy chưa dứt, hàng mi đã rung rung vài giọt lệ. Em có biết ngay lúc này anh nhớ em lắm không? Anh rất rất là nhớ em!!! Anh nhớ những tháng ngày chúng ta bên nhau. Em là Liên thanh tao hay Liên năm đầm anh cũng mặc kệ. Bởi vì anh biết, anh đã yêu em rất đậm sâu mà không còn có thể ngăn cách anh được nữa!!!

Anh đã yêu em rất đậm sâu. Liệu có thể tin vào tình yêu của con trai không? (cười mỉm) Dù muốn dù không tình yêu cũng đã đến nhưng họ có duyên hay không còn tùy vào số phận an bài. Nếu lòng tin và sự kiên định lẫn át tất cả thì ngại gì? Hoa sẽ nở giữa mùa tuyết chứ?

Chợ Đêm

Nó vác thùng đồ to tướng, ị ạch về chỗ bán hàng của người ta. Mồ hôi lúc này tuôn ra như tắm, công việc còn dài của một đêm. Nụ cười tươi rói hiện rõ trên đôi môi khi vác xong từng thùng đồ của người chủ trả cho nó số tiền mà bao công lao gian khó, nó đã kiếm được đêm nay. Những suy nghĩ dung dị của một người con gái không phải là se sua, chưng diện quần áo đắt tiền, giày dép hàng hiệu cao cấp mà chỉ là một suy nghĩ. Tối nay có tiền về cho mẹ một bữa ngon lành.

“Liên này! Sao tối nay về sớm thế?” Tiếng của chị chủ vang lên hỏi nó.

“Mẹ em bị bệnh! Phải về sớm lo cho mẹ chị à... Cảm ơn chị về số tiền.” Nó cười tí mắt trả lời chị chủ.

“Mà nè tính làm khuôn vác hoài hay sao? Con gái làm cái nghề này cực lắm đó!!! Cùng là đàn bà con gái với nhau, chị nhìn em mà chị tội lắm. Ai đòi con gái gì mới tí tuổi đầu phải lăn lộn ra trường đòi sớm, đã vậy còn làm những việc của nam nhi nữa chứ?” Người chủ nhìn nó về xót xa.

“Cũng quen rồi chị ạ! Thôi em về nha chị.” Nó cười trừ trước câu nói đó.

Lao nhanh chiếc xe về nhà, nó bắt đầu nhớ lại quãng thời gian khốn khó của cuộc đời mình. Ba nó là ai ngay từ lúc nó chào đời nó đã không biết mình còn có ba? Một mình mẹ nó tần tảo nuôi nó sớm hôm, họ hàng thì xa lánh, xem nó là đứa con hoang vô chủ, ai nấy đều ghê lạnh với mẹ nó... Cái sự hung dữ và gan hùm này, nó nhận lấy từ thời con bé xú. Nó vẫn còn nhớ như in, hai mẹ con nó bị người ta ăn hiếp, mẹ nó vì bảo vệ nó mà bị người ta đánh đập. Nó cười trừ khi nghĩ về hình ảnh mẹ nó bị người ta đánh... Lòng tự nhủ với lòng. Cũng tại mình ngày đó ham ăn quá! Chịu không nổi khi nhìn thấy một cây kem của đứa trẻ nhà hàng xóm. Thế là cướp của người ta! Nuốt nước mắt vào lòng mặt đắng bờ môi. Hình ảnh mẹ nó quỳ xuống xin lỗi người ta, để người ta bỏ qua và năn nỉ rồi rít trước lũ trẻ và mọi người trong xóm. Đó là hình ảnh mà nó mãi mãi không bao giờ quên được. Mẹ vì nó hi sinh tất cả, làm tất cả và bây giờ mẹ cũng ôm tất cả căn bệnh vào người... Hai hàng lệ tuôn rơi, ướt cả chiếc kính nón bảo hiểm. Mạnh mẽ lên Phương Liên!!! Mày không được một phút giây yếu đuối nào. Vì ngoài mày ra không còn ai có thể bảo vệ mẹ được. Không được khóc nữa, nước mắt hãy khô cạn đi, đừng để về yếu đuối của nhi nữ thường tình làm mày thêm hèn yếu. Nó gồng người lên và phóng chiếc xe lao nhanh trong gió.

Tính cách của một con người được hình thành từ lúc còn bé xú. Quá trình trưởng thành là cả một tòa lâu đài xây dựng nên nhân cách toàn mỹ đó. Đừng bao giờ phán xét một người nếu chúng ta chỉ nhìn về bên ngoài. Họ có muốn mình là người xấu xa hay ti tiện đâu? Nếu xã hội chịu cho họ một cuộc sống tốt hay chỉ là một cái nhìn thân thiện thì thế giới sẽ tốt biết bao.

- ---o---

Chải lại mớ tóc mềm, cô bé buộc thêm chiếc nơ xinh xinh lên, nhìn vào chiếc gương vẽ buồn buồn ngó ra ngoài sân. Cô bé thấy rõ ràng ba của mình đang nói chuyện với người lái xe và không biết còn thì thầm điều gì nữa. Những điều gì sẽ đến nữa đây? Nếu mình không được gặp anh ấy?

“Con gái, con làm sao mà buồn thế?” Người vú gõ cửa bước vào và cầm lấy chiếc lược, nhẹ nhàng chải trên mái tóc mềm ấy hỏi cô bé.

“Vú à con...” Cô bé run run hàng mi mắt ướt nhòe đi.

“Khổ thân cho con, ba con lần này nghiêm lắm! Khác hẳn mọi lần. Vú không biết làm cách nào giúp con nữa...” Vú ôm cô bé vào lòng, giúp trấn an tinh thần cho cô bé.

Sụt sịt chiếc mũi, cô bé nhẹ nhàng lau đi, nắm lấy bàn tay của người vú đã nuôi cô bé khôn lớn. Nhấn mạnh câu nói bằng giọng thanh và cao.

“Cuộc đời này con đã quyết định!!! Con sẽ làm cho ba con chấp nhận con người ấy. Không gì có thể ngăn cản ý định và sự lựa chọn của con.”

Con bé? Vú ngỡ ngác một ánh nhìn. Mình có nghe lầm hay không? Những lời nói này thốt ra từ con bé ư? Hiền lành, thực nữ biết bao nhiêu mà giờ ngay trước mắt của mình là một Thủy Tiên mạnh mẽ, dám đấu tranh cho tình yêu ư? Vú cười, một nụ cười tươi rói trong lòng, nắm lấy bàn tay của cô bé, vú trấn an.

“Con đã lớn lắm rồi con gái à!!!”

Cô bé ngỡ ngác trước câu nói của vú? Mình lớn lắm rồi ư?

- ---o---

Hôm nay buổi chào cờ đầu tuần như mọi hôm. Không biết có ai qua trò chuyện hay bàn một vấn đề trời ơi đất hỡi nào đó, mà toàn thể học sinh bị bắt ngồi chễm chệ thật lâu sau buổi chào cờ. Ngáp một cái thật dài, cô bạn Tú Châu vội quay sang thủ thi bên tai Thủy Dương.

“Hôm nay làm gì mà lâu thế! Mình mệt quá! Muốn lên lớp rồi nằm dài trên chiếc bàn quá đi!!!”

“Cậu này, đừng nói với mình là hôm qua coi phim đó nha?” Nhỏ hỏi han cô bạn thân Tú Châu.

“Hihi... Ủ! Tớ qua chiếu bộ phim Tình Yêu Đôi Ta. Chu cha mẹ ơi, nam diễn viên Eric đẹp trai quá!!! Nên chỉ muốn nhìn và ngắm mãi thôi.” Tú Châu cười khẽ run run khi nhắc đến nam diễn viên nổi tiếng của bộ phim.

“Mà có lẽ Eric không sánh bằng Gia Khiêm trong mắt ai kia đâu nhì?” Câu nói khéo đánh vào trúng tim đen của cô bạn Thủy Dương. Tú Châu cười về hí hửng chọc cô bạn.

“Cái cậu này, dám nói thế à! Mình cho biết tay nè...” Dứt lời nhỏ cù lét cô bạn vài cú rõ đau, cho chừa cái tội nghịch ngợm này.

Bỗng nhỏ lại run run hàng mi và lần này nhỏ cảm thấy mình thật sự rất bất an trong lòng. Tại sao đôi mắt lại thế này? Các ngón tay co lại, hốt hoảng nhỏ buông rơi bàn tay đang đùa giỡn với Tú Châu ra và vội vàng ôm choàng lấy cơ thể của mình. Ngay lúc này, nỗi sợ lại bám lấy tâm trí của nhỏ vô cùng.

“Kia Dương cậu sao thế?” Tú Châu hốt hoảng trước sắc diện biến đổi của cô bạn thân.

“Mình... mình không thấy gì hết!!!” Nhỏ run run cả người, các ngón tay bắt đầu lạnh ngắt vì nỗi sợ đến thật nhanh ngay lúc này.

“Cậu đừng sợ! Có mình đây... Khiêm ơi!!!” Tú Châu gọi to tên Khiêm ở trên hàng đầu.

Từ hàng ghế đầu của con trai, tiếng kêu cô bạn thân của Dương làm Khiêm chú ý. Ngay lập tức anh chạy xuống và nắm lấy bàn tay của Dương.

“Có chuyện gì với em vậy?”

“Em.. Em thấy chóng mặt quá!!!” Nhỏ nắm chặt lấy bàn tay của Khiêm như trấn an cho chính bản thân của mình.

Bởi nhỏ biết nếu cho người ấy biết nhỏ không thấy đường không biết sẽ thế nào nữa...

“Đề anh đưa em vào phòng y tế!!!” Ngay lập tức Khiêm bế nhỏ trong tay và nhanh chóng hốt hải chạy một mạch xuống phòng y tế.

Cả trường được một phen náo loạn. Ai nấy đều dán một ánh mắt nhìn ngấm cặp đôi này. Vài người hiểu chuyện thì cho rằng cô bé tròn tròn tim được một tình cảm nơi sa mạc nở hoa giữa tình yêu. Vài người ác ý thì thêm thắt đủ thứ vào, mong cho cặp đôi sớm tan rã. Vì với họ thần tượng hot boy Phạm Gia Khiêm thật tội nhục khi đứng gần một thùng phi đi động như thế này?

Thùy Dương có chuyện gì? Ánh mắt của Hoàng Ngân nhìn chăm chăm và cô cảm thấy càng xót xa hơn khi người mà Khiêm bế vào phòng y tế đó... Có bao giờ anh ấy lo lắng cho mình như vậy hay không? Nhìn cách quan tâm mà anh dành cho người con gái kia. Sao lòng em lại nhói đau vô vàn thế này? Lại buồn, lại tủi, nét mặt là thứ không bao giờ có thể vui hơn khi cứ nhìn, cứ thấy. Nhắm hai hàng mi lại, Hoàng Ngân cố gượng không để nước mắt đang sắp tuôn ra. Bởi cô sợ mọi người sẽ biết và nhìn thấy, lúc ấy còn gì là đau đớn hơn nữa chứ!

- ---0----

Quán căn tin

Nắm chặt lấy ly nước, cô bé cố cười thật tươi và bắt đầu huyền thuyên đủ thứ với Hắc Động..

“Anh thấy hôm nay em lạ lắm.. Có gì hả em? Em nói nhiều và cười cũng nhiều đi...” Chợt nhú hàng lông mày, gã nhìn cô bé và bắt đầu nhìn chăm chăm hỏi cô bé.

Giật bản cả người trước câu nói của Hắc Động, cô bé chợt đơ người song cố che lấp đi tất cả, cô túm lấy ly nước và nói.

“Em khát rồi! Anh mua cho em cốc nước mát đi...”

“Gan quá ha! Dám nói em có gì hả? Muốn em cho anh vài cú hay không?” Cô bé lên giọng đòi chủ đề ngay.

“Hả? Anh không có!!! Anh xin lỗi mà... Đừng cho anh vài cú nha! Em véo đau lắm” Hạ giọng đi và gã cố nói bằng một giọng nói đáng yêu nài nỉ.

“Còn không mau mua nước đi...” Cô bé ra vẻ nghiêm nghị nhìn gã.

“OK!!! Tuân lệnh.” Dứt lời gã chạy vội vào căn tin, hòa vào đám người mua đồ ăn thức uống..

Cô bé vội quay sang dán một ánh nhìn vào bóng hình kia, chợt nét buồn buồn hiện rõ trên gương mặt. Anh ấy sẽ như thế nào nếu mình nói ra sự thật là ba mình không muốn mình quen anh ấy? Mình và anh ấy... Có thể nào hay không? Cô bé đặt cho chính bản thân mình một dấu chấm hỏi to tướng. Tương lai thật mờ mịt...

Không có tương lai nào tươi sáng và tồn tại mãi mãi. Nếu nó không vượt qua được thử thách chông gai ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Giông tố và tai họa

Dán một ánh mắt vào lớp học của hần, nó cứ nhìn và nhìn.. Đôi mắt nó dường như thấy không có bóng dáng của con người kia. Hôm nay hần không đi học ư? Nó lăm lăm. Nụ cười hé mở một chút, nhẹ nhàng nó bắt đầu những bước chân chậm chậm vào lớp học và không thể không nhớ đến một con người không nên nhớ nào đó...

“Liên nắm đầm trốn kĩ quá!” Giọng nói cất lên từ phía xa, những bước chân tiến lại mang theo những nhịp điệu theo tiếng nhạc...

“Khỏi cần vòng vo làm gì? Đã là người trong giang hồ, cần gì cứ nói thẳng móng heo ra!!! Mắc mớ gì mà lèm bèm?” Nó nhú hàng lông mày căng thẳng, vẻ hách dịch nhìn Minh phi trào.

“Đúng là bản chất của người chủ có khác! Nhưng cô có nghĩ nếu lần này lại giống như lần trước nữa thì sao?” Minh phi trào trầm ngâm nhìn nó và cười mỉm.

“Giống lần trước là sao?” Nó lên giọng nói.

“Mong rằng lần này hãy đấu một trận cho đàng hoàng, đừng có ai nhúng tay và... Tôi mong đừng có ai cướp và cứu đi mất...” Minh phi trào giãn câu nói

ra, dừng lại nhấn mạnh giọng nói và đưa ánh mắt nhìn nó chăm chăm.

Một cái nhìn thoáng qua băng khuôn. Nó như hiểu ra câu nói mà mai kia là gì, gượng lại gương mặt nó nói.

“Yên tâm đi!!! Tôi đây biết cần phải làm gì? Không cần nói nhiều đâu, dù có ra sao các người sẽ phải cay đắng mà nuốt thôi!!!” Nó nhấn mạnh và chớp nhẹ nhìn chiếc đồng hồ.

“Đúng 12 giờ đêm nay tại chỗ cũ!!!” Dứt xong lời nói nó rảo bước đi nhanh chóng.

Lần trước có Tuấn Minh cứu mình, lần này chắc chắn sẽ không có ai có thể giúp mình được... Nó trút một hơi thở dài và đưa ánh mắt nhìn xa xăm xuống sân trường đang đông nghịt người qua lại kia. Mây đã yếu đuối từ lúc nào? Khi ở bên con người kia rồi... Nó đặt cho chính mình câu hỏi ngu ngơ. Giờ này con người kia đang làm gì thế? Sao lại không đi học...?

- ---o---

Gờ nhẹ lên gương mặt của nhỏ, Khiêm cố trấn an và nhỏ nhẹ bên tai một lời động viên.

“Giờ em cảm thấy thế nào?!”

Nằm trên chiếc giường của phòng y tế, nhỏ bắt đầu chớp chớp đôi mắt. Bờ môi nhấp nháy trong làn hơi khàn đục.

“Em ổn rồi không sao đâu!!!” Cổ gượng ngồi dậy và nhoèn nụ cười nhìn Khiêm trấn an nói.

“Hôm nay em xin lỗi đã làm cho anh lo lắng!!!” Nhỏ gục cái đầu, hơi cúi người xuống, vẻ ái ngại hiện lên rõ mồn một trên gương mặt.

“Anh không muốn nghe em nói thế! Chúng ta là gì của nhau mà em nói như vậy, anh thật sự rất buồn... Sau vụ này anh không muốn em phải giảm cân hay nhịn ăn nữa. Em phải giữ gìn sức khỏe của mình đi, còn hơn xanh xao như thế này...” Nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ Khiêm nhấn mạnh.

“Anh này... Lỡ em mập và mập thêm nữa anh có sợ không?” Nhỏ đáp lại bằng câu nói trêu đùa hỏi Khiêm.

“Chà chà... Mập thêm nữa ư? Chắc anh phải bỏ chạy quá!” Khiêm chắc lưỡi nhìn nhỏ, cười tủm tỉm.

“Anh này...” Nhỏ xị mặt xuống vẻ buồn buồn thấy rõ.

Nụ cười vui vẻ như xoá tan không gian yên tĩnh của gian phòng y tế lúc này.

“Anh sẽ không bao giờ lìa xa em đâu! Vì anh biết trong con tim mình đã thương em rất nhiều... Anh muốn mình mãi mãi là con người của con mưa hôm nào!!!” Khiêm vỗ lần tóc của nhỏ và nựng yêu lên lần tóc một cách rất nhẹ nhàng, âu yếm.

Nhỏ sụt sịt trong làn nước mắt sung sướng, hạnh phúc ấy. Có phải là giấc mơ hay không? Mình có đang nằm mơ hay không? Nếu có phải đánh đổi tất cả để được ở bên anh ấy, con cũng chấp nhận... Con chấp nhận tất cả chỉ để ở bên anh ấy mà thôi!!!

“Nếu bây giờ được lựa chọn một lần nữa thì chắc có lẽ vẫn yêu anh như ngày xưa. Nếu bây giờ được lựa chọn điều em ước mơ thì em tin, em vẫn mơ. Vẫn mơ rằng trọn đời này yêu anh mãi, dù có tiếc nuối những đắng cay trong ngày mai...”

Túm chặt lấy tấm màn cửa, người con gái nghiêng chặt lấy hàm rang, khẽ kêu rít một cái, bờ môi vẫn không thôi lẩm bẩm. Có tích ư?

- ---o---

“Lát chúng ta đi uống trà chanh nha!” Hắc Động cười nhìn cô bé.

“Hả? À... Hôm nay em có việc rồi nên hẹn anh khi khác nha!” Cô bé chợt run run cả người.

“Ừ, cũng được. Vậy khi khác nhá!!! Em về nhớ tối nhắn tin cho anh đó nha.” Gã nựng yêu đôi má của cô bé, chào tạm biệt.

Hít một làn hơi dài, cô muốn được anh ôm vào lòng lúc này biết bao... Sụt sịt khóe mũi cay cay, cố gắng ngăn cho những dòng lệ sắp trào ra.

“Thôi em đi đây!!! Mai gặp anh.”

Dứt lời đôi chân nhanh nhẩu chạy ra cổng trường. Mình phải làm sao đây? Mình phải đối phó ra sao với tình cảnh ngày ba mình và anh ấy... Bước thật chậm những bước chân nặng trĩu, làm cô bé buồn lòng tha thiết, khi những suy nghĩ miên man cứ nổi tiếp. Ngày mai mình sẽ phải đối phó ra sao? Ngày kia và ngày mốt không lẽ cứ phải trốn tránh như vậy, nhưng đây đâu phải là cách tốt nhất...?

“Con gái à, con vào nhà dùng cơm nha!” Mẹ của cô bé từ trong phòng khách bước ra hỏi han.

“Mẹ à, con hơi mệt! Con muốn lên phòng.” Cô bé trả lời gọn lỏn, vẻ chán chường hiện rõ trên gương mặt lúc này.

Những nốt nhạc lòng cứ ngân nga réo vang từng hồi. Chúng hỏi hà, thúc giục con tìm như muốn một lời giải thích cho rõ ràng song làm gì mà

có câu trả lời... Nếu lý trí không hành động.

- - -o-

Tiếng ho “khục khặc” từ trong căn nhà bước ra, mẹ của nó nhòm người dậy và nhỏ nhẹ một giọng nói, khi thấy nó chuẩn bị đầy đủ đồ nghề.

“Con làm gì đó hả Liên?”

“Cũng là công việc khuôn vác mẹ à... Hôm nay có thể con làm hơi trễ, mẹ đừng chờ con nha. Nhớ uống thuốc đúng giờ đó!!!” Quay sang và nở nụ cười trấn an mẹ nó.

Câu nói vừa dứt, nó nhẹ nhàng đặt cái hôn lên gương mặt gầy xanh xao của mẹ nó và lặng lẽ nhanh như cắt, nó phóng lên chiếc mô tô, lao nhanh trong tiếng gió kêu rả rích ngoài kia. Cổ căng hai con mắt của mình ra, nó tự nhủ với bản thân của mình. Lần này mình sẽ giải quyết hết những thứ dơ bẩn còn sót lại, cũng tại mình đã hại anh Hắc Động. Nhiêu hàng lông mày, nó nhất định từ con tim và cả lý trí quyết cho cái tên Minh phi trào kia một trận cho ra trò.

Cùng lúc đó, tại một nơi sang trọng và đắt tiền khác...

Tên thuộc hạ đưa điếu xì gà thơm nồng, kính cần dâng cho người có địa vị cao đang ngồi chễm chệ ngay chính giữa chiếc bàn... Hít một làn hơi dài, không quá khó để nhận ra con người gan hùm ấy là ai? Đó chính là đại ca Lý Vỹ, biệt danh Vỹ đầu gấu. Ánh mắt đảo dáo nhìn tất cả bọn đàn em, sau khi hít xong làn hơi với mùi xì gà thơm nồng, chốc chốc ly rượu trên tay được cầm lên. Không khí lúc này yên tĩnh đến ngẹt thở, không tên đàn em nào dám hó hé vì ai cũng sợ uy danh của đại ca Vỹ đầu gấu.

“Tụi bây tính cầm hết với tao hả?” Quát to cùng lúc âm thanh “xèng” một tiếng, ly rượu trên tay của đại ca đã buông xuống từ lúc nào...

Không khí càng yên tĩnh đến mức đáng sợ. Bởi ngay chính phút giây này, tụi đàn em biết được, tên nào dám nhào vô sẽ bị trúng ngay một đòn, chết ngay tức khắc. Nếu dám ăn nói không cẩn thận và lễ dĩ nhiên sự im lặng ngay lúc này là phương án tốt nhất. Họ có chẳng người nào dám gan cóc tía nhào vô thì...

Chớp ánh mắt cùng hàng mi dày đậm và quan sát xung quanh. Đại ca móc cây súng ra với bao con mắt kinh ngạc từ bọn đàn em..

- - -o-

Ngước vội lên chiếc đồng hồ Minh phi trào chớp nhẹ hàng mi nhìn nó.

“Đúng là rất đúng giờ!!!”

Chiếc xe lao tới bãi đất trống, nó buông chiếc nón bảo hiểm xuống cốp xe. Chuẩn bị sẵn trang phục chỉnh tề, từng bước chân chậm rãi, nó bước từng bước in hằn xuống nền đất dày cộm.

Lúc này gió đã thổi lên nhanh và mạnh, từng cơn gió thổi ào ào qua bãi đất trống. Âm thanh chẳng khác gì cái đêm hôm ấy. Nó lướt qua nhìn khung cảnh xung quanh bắt đầu con gọn tóc gáy, cảm giác hơi tê tê.

“Cũng là câu nói cũ, địa bàn quận tư nếu cô chịu buông ra sẽ không có trận đấu này!!! Dù sao đánh nhau với con gái cũng không tốt đẹp gì? Nếu tôi thắng hay là thua.” Lên giọng nhìn nó và nhấn mạnh về kiên quyết.

“Đừng nói nữa!!! Nếu các người muốn lấy nơi ấy hãy bước qua xác của con Liên này. Để trụ vững ngày hôm nay, con Liên đã sống mà không sợ bất cứ thứ gì... Đánh đi!!!” Nó gạt đi, nghiêng hàm răng và nắm chặt các ngón tay kêu rõ cái “rắc” rất mạnh.

Biệt thự nhà của Tuấn Minh

Gờ nhẹ lên vầng trán hần, người đàn bà với gương mặt góc cạnh sắc sảo, chăm chú xem xét. Chốc chốc lấy chiếc khăn ra xả với nước lạnh và đắp lên vầng trán kia, mong sao cho cơn sốt đang hoành hành sẽ thuyên giảm.

“Quản gia! Bác sĩ tới chưa? Tuấn Minh sốt quá rồi.” Cất giọng nói thúc giục viên quản gia.

“Dạ, bác cô chủ đang trên đường tới ạ.” Viên quản gia nói nhanh nhẩu, trấn an.

“Bảo người làm nấu một nồi cháo trứng chưa? Thật ngon vào, khi nào Tuấn Minh tỉnh dậy sẽ ăn ngay, biết không?” Giọng nói liến láu như sợ một điều gì đó.

Nhìn chậm rãi đứa em trai ngổ ngược của mình, người đàn bà quý phái ấy tức chị gái của hần, không khỏi xót xa đau lòng. Em bệnh thế này, làm chị lo lắng có biết không!!!

Hơi thở nặng trĩu, đầu óc choáng váng như những vì sao muôn hình xuất hiện. Trong cơn mê man, hần chợt cảm thấy có một ai đó ở bên cạnh và chăm sóc cho mình. Nụ cười vui sướng đến cùng cực khi hần nhìn và cảm nhận được ngay bên cạnh mình lúc này chính là nó. Bờ môi mấp mấp chẳng nên lời của một kẻ mê sảng, không ai có thể cảm nhận và biết lúc này hần đang mơ về ai và cười vì ai song thật là đáng yêu!!!

Tại bãi đất trống

Cú nhảy lên thật cao, né được đòn đánh liên hoàn cước của gã Minh phi trào kia. Nó bắt đầu dè chừng những cú đá từ hai bàn chân của gã, hai bàn chân có nội lực ghê gớm, chúng như con lũ càn quét cả một vùng trời. May mà có một lần đánh nhau với gã, nếu không có lẽ ngay chính bản thân của mình đã bỏ trận đấu từ lúc nào. Bậm chặt lấy bờ môi, nó lóe lên một suy nghĩ và chợt mỉm cười...

Lau đi những giọt mồ hôi còn vương vãi trên gương mặt, khẽ nghiêng chặt các kẽ răng lại với nhau. Minh phi trào hùng hục đồ cả gương mặt với suy nghĩ. Quả đúng là Liên nắm đấm, mình nên mấy cú mà không dính chương mới ghê. Đã vậy còn cho mình một cú đấm thần sầu vào bả vai. Gồng cả vai lên Minh phi trào cảm nhận nỗi đau, kéo căng các sợi dây thần kinh chạy lên não. Thật là... Chắc lười lắm bẩm. May mà cô ta là con gái, nếu là con trai có lẽ chính bản thân mình đã ngã quỵ với vết nứt từ bả vai này rồi. Mớ hai con mắt ra thật to, thật rõ, cố gắng bóp chặt các ngón tay lại với nhau. Chúng gồng lên mang theo âm thanh tiếng “rắc” rõ kêu. Rướn cái cổ về một bên Minh phi trào bắt đầu chạy tới với tốc độ kinh hoàng, mục đích lúc này là “Nhanh - gọn - hiên”. Quyết tâm đánh một cú cho Liên nắm đấm ngã nhào lăn quay ngay tại chỗ.

Hai bàn chân thoăn thoắt chạy, nhanh như cắt Minh phi trào dồn hết sức bình sinh của mình, nện ngay một cú thần sầu quý ám của gã như xứng với nghệ danh Minh phi trào mà giang hồ đã đồn đại cho mình. Cú đấm nhanh và mạnh nện với tốc lực kinh hoàng đã xuất hiện...

Bất thành linh cú đấm ấy đã đi ngược lại mà gã chỉ còn biết ngơ ngác nhìn và nhận lấy, cú đấm ấy xoáy vào chính bản thân của mình. Như một cú lợi ngược dòng nhanh và chính xác đến tận từng milimet, Liên nắm đấm đã dùng chính đôi chân mảnh khảnh và yếu ớt của chính mình. Nó chạy sang một bên, cách cú đấm thần sầu kia chừng vài giây ngắn ngủi, cú đấm ghê gớm đã bị dội ngược lại và thế là chính bản thân của người chủ khi ra cú đòn quyết định, đã quá chủ quan lãnh trọn.

Mồ hôi tuôn rơi ròng ròng, nó thở hồng hộc trong làn gió xào xạc đến kinh hoàng của cơn gió đêm, chớp nhẹ hàng mi nó nhấn mạnh câu nói.

“Địa bàn quận tư các người không lấy được đâu!!! Trận đấu thế là xong.”

Hít một hơi dài, nó rảo từng bước chân chậm rãi. Nếu Minh phi trào bị trọng thương nằm bẹp dí xuống nền đất một cách đau đớn thì nó cũng chả kém cạnh. Khi chính bản thân của mình toàn thân cũng đau buốt, nhức mỏi một cách ghê gớm. Nắm chặt lấy bàn tay, nó nghe rõ tiếng đau của cơ thể mình kêu lên từng hồi, cổ gồng mình lên, nó ngồi trên chiếc xe và lái những vòng xe nặng nề. Mình nên đi đâu đây? Cảm giác mệt mỏi, nó tự nhủ chính mình. Giờ này mà về nhà, mẹ mà thấy thì... Nuốt hàng nước bọt xuống cổ họng đắng đắng, nó cảm thấy chán nản biết bao nhiêu. Là thân con gái mà tại sao mình phải ra hồn người tòi tẹt đến thế này???

- ---o---

Cây kim đã điểm từng hồi qua một ngày mới, cố gắng lặn quạ lặn lại trong giấc ngủ nhưng sao mà khó khăn quá. Ngày mai mình sẽ nói gì với anh ấy đây? Cô bé ngược nhìn trần nhà căn phòng ngủ cùng những ánh đèn ngủ lung linh, thứ ánh sáng màu vàng dịu êm làm cô băng khuâng nhiều suy nghĩ. Có bao giờ giữa gia đình và anh ấy mình phải bắt buộc phải chọn một trong hai? Câu hỏi nhủ thầm cho bản thân mình làm cô bé chột rưng rưng khóe mắt cay cay. Nếu đến lúc ấy... Ngay lập tức cô bé choàng người tỉnh dậy và lạnh toát cả người vì cái ý nghĩa đáng sợ kia. Sẽ không, không đâu... Mình sẽ làm cho ba mình hiểu anh ấy. Tại sao phải lựa chọn giữa một trong hai chứ? Cô bé bắt đầu căng thẳng tột độ. Mình muốn chọn lựa cả hai điều ấy. Đừng quá suy nghĩ Tiên à!!! Tự nhủ và lắc cái đầu, nuốt xuống cổ họng và cảm thấy khô khan tận cổ. Chà khát nước quá! Cô bé vội lấy cốc nước trên bàn và như nhìn thấy chúng đã cạn dần từ lúc nào. Bật dậy cánh cửa, cô bé bước từng bước chậm rãi xuống nhà bếp.

Từ trong căn phòng khác bỗng cất lên âm thanh và như tò mò cô bé vội chạy lại...

“Sao tối rồi mà mình còn chưa ngủ nữa?” Mẹ của cô bé hỏi người chồng.

“Con Tiên đã ngủ chưa?” Giọng nói phát ra từ ba của cô bé.

“Con bé đã ngủ từ lâu lắm rồi! Tôi cứ thắc mắc mình và con bé nói gì hôm qua mà tôi thật sự không hiểu gì hết?” Lúc này giọng nói của người mẹ bỗng trầm hơn hỏi người chồng mình.

“...”

Câu hỏi của người vợ như đánh trúng tâm lý người chồng, người ba chột dạ và đã thốt ra câu nói đã kìm nén lại từ lâu.

“Tôi nghe Nhật Khang nói, con Thủy Tiên ở trong trường học quen một thằng lông bông hư hỏng. Nghe đâu là thứ giang hồ... Làm sao con gái của chúng ta có thể quen một người con trai mà mới nghe xong thân thể... Tôi như muốn rụng rời cả người?”

“Trời ơi?! Có chuyện đó ư? Con bé đi học mỗi ngày và sẽ gặp tên hư hỏng kia mất... Mình tính sao đi, chứ như vậy không ổn chút nào.” Người mẹ run run bờ môi, bắt đầu hoang mang.

“Tôi đang tính nếu con bé còn dây dưa. Tôi sẽ cho con bé đi nước ngoài.” Người ba nhấn mạnh giọng nói nhìn vợ mình.

“Tôi chỉ có một đứa con gái là Thủy Tiên! Tôi thương con bé lắm!!! Tôi không muốn điều gì làm con bé bị tổn thương đâu... Mình hãy làm điều gì mà mình cảm thấy là tốt nhất để bảo vệ con bé là được.” Người mẹ xót xa khi nói đến cô bé, về rưng rưng lo lắng hiện rõ.

Cốc nước được đặt lên chiếc bàn, đôi chân lặng lẽ bước từng bước chậm rãi lên căn phòng ngủ. Chính là con người đáng hận và đáng oán đó ư? Đáng lý ra cuộc sống của mình sẽ êm đềm biết bao nhiêu nếu... Bậm chặt lấy đôi môi, về tức giận ghê gớm và oán hận kinh khủng. Tại sao lúc chia tay anh vẫn là một kẻ khiến tôi hận đến thế? Anh không muốn cho tôi được hai chữ bình yên hay sao Ngô Nhật Khang???

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ngày nắng

Sân trường THPT “Cánh Buồm”

Đưa món quà vào lòng bàn tay của Thủy Dương, Tú Châu nhoèn nụ cười.

“Cậu cầm lấy!”

“Cái gì thế? Sao lại cho mình?” Ngơ ngác với món quà trên tay, nhỏ nói.

“Cậu cứ cầm lấy đi!!! Mình tặng cho cậu mà, chúng ta sắp hết lớp 12 rồi, mỗi người một phương trời vào giảng đường đại học. Không biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp nhau.” Cô bạn thân Tú Châu nhẹ nhàng nói, vẻ trầm ngâm nhìn nhỏ đưa món quà.

Cầm món quà trên tay, nhỏ bỗng nhẹ lòng xuống với bao cảm xúc.

“Ừ, cảm ơn cậu. Mình cũng sẽ tặng lại cho cậu một món quà nữa... cậu cũng phải nhận đó nha!” Nhỏ cười mỉm nhận lấy món quà từ cô bạn Tú Châu.

“Ừ, nhất trí mà!!!” Tú Châu cười đáp lễ.

- - - - -

Tại quán cóc ỏ nơi quen thuộc của cặp bài trùng Tuấn Minh và Nhật Khang

“Nghe nói bệnh hả?” Nhật Khang lên giọng hỏi thẳng bạn.

“Ừ! Chỉ là cảm sốt bình thường” Hấn cười nhạt trả lời thẳng bạn với vẻ mặt chán chường.

“Bộ sợ bà chị quá nên quéo thành bệnh ư? Haha...” Nhật Khang cười nắc nẻ nhìn hấn.

“Gi? Nói lại nghe cái coi!!! Sao mà chướng quá vậy? Về thì sao, bình thường thôi...” Hấn đáp lại cú cười như điên kia của thẳng bạn bằng giọng nói vênh váo hách dịch.

Hấn chặc lưỡi và chớp nhẹ hàng mi. Từ phía xa xa, hấn đã thấy bóng dáng ai kia. Ngó qua thẳng bạn, hấn cười lên khanh khách nói.

“Có phim để coi rùi và không chừng bộ phim lúc này hay lắm đó mày kaka...”

Đưa đôi mắt đáp lại cái nhìn ấy và từ từ tiến lại gần, lúc này chính Nhật Khang cũng hốt hoảng đầy bất ngờ...

“Tôi có chuyện muốn nói?” Cô bé ra lệnh bằng giọng nhanh và dứt khoát.

Lúc này con tim bỗng đập “tung tung” từng hồi... Nhật Khang đáp lại cái nhìn với vẻ cung cách hỏi cô bé.

“Có chuyện gì?”

Ngay lúc này hai con mắt của cô bé bỗng rực sáng lên thấy rõ ràng, bàn tay phải đưa lên cùng cái tát tay vào gương mặt còn ngơ ngác trước trái cóc ngon lành đang cầm trên tay.

“Ngô Nhật Khang tôi cảnh cáo anh!!! Tôi không muốn anh quấy rầy đến cuộc sống riêng tư của tôi. Tôi không biết anh đang có ý đồ gì nhưng tôi sẽ không im lặng để anh làm cái trò này nữa đâu? Nếu anh quyết làm, tôi cũng sẽ cho anh hồi hận...” Tức thì vừa dứt câu nói, cô bé giật mạnh lấy trái cóc của tên đó đang ăn dở dang và ném tung xuống nền đất.

“Anh thấy rồi đấy! Cái cảm giác bị người ta cướp giật như thế, có hay ho gì hay không?”

Nói xong câu nói cùng hành động điên cuồng vừa rồi của mình, cô bé dương dương tự đắc bỏ đi nhanh chóng. Để lại đây là sự ngỡ ngàng và ngơ ngác vô cùng của bao ánh mắt dành cho công tử đẹp trai và giàu có Ngô Nhật Khang... Không ai dám hé một nụ cười nào, ngoại trừ thẳng bạn chí cốt của Nhật Khang là Triệu Tuấn Minh.

Khẽ đáp lại cái nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô bé bước đi, với bao suy nghĩ cứ bám lấy. Cô ấy đã biết rồi sao? Cô ấy sẽ không dễ yên cho mình ư??? Câu hỏi như đánh thẳng vào tận con tim của tên đó không có lời giải...

- ---o---

Lớp học 12C

“Trời ơi!!! Mình bị mất tiền rồi!!” Tiếng la thất thanh từ trong lớp reo vang của của một cô gái.

Mọi người ai nấy đều xúm vô vào tìm hiểu rõ ràng câu chuyện. Sau một hồi ngó ngó nghĩa nghĩa, cuối cùng mọi người cũng biết được một điều là cô gái đã bị mất tiền và số tiền mất là khá lớn, gần 1 triệu đồng... Và ai? Ai chính là kẻ gan tầy trời, dám ăn cắp trong lớp học toàn mỹ nam và mỹ nữ này? Câu hỏi to tướng dành cho mọi người, ai nấy đều mong bắt ngay cái tên ăn cắp trắng trợn kia...

“Có chuyện gì thế em?” Khiêm đi xuống chiếc bàn và hỏi nhỏ.

“Em không biết nữa... Nhưng nghe đâu là cô bạn Kim Minh bị mất tiền, hình như là số tiền lớn lắm anh à?” Lắc lắc cái đầu nhỏ ngo ngác trả lời Khiêm.

“Cho cái tội dám đem nhiều tiền vào lớp. Con nhỏ Kim Minh đó dẹo lắm, cứ khoe khoang cho lắm nên mất tiền cũng đáng!” Chu cái mỏ lên Hắc Động rướn người dậy và thêm vào câu chuyện.

Ngó sang người ngồi kế bên mình, nhỏ hậm hực một câu nói dành cho gã.

“Cùng là bạn bè mà sao ăn nói gì kì quá à!”

“Cái gì? Nói gì há Dương mập? Gan dám nói lại coi?” Gã tức giận quát to nhìn nhỏ với vẻ hách dịch, khó ưa.

“Kìa anh Hắc Động...” Khiêm chen vào giải vây cho hai người.

“Nếu cô ta mà không phải là bạn gái của em, anh cho một trận rồi đó!” Nhú hàng lông mày lại, gã nhẹ xuống giọng nói nhìn Khiêm.

“Anh cho tôi một trận gì chứ? Giỏi ăn hiếp con gái thôi! Không biết sao lại có con trai gì mà hắc xì dầu quá đi, như chính cái tên vậy đấy!” Nhỏ lên giọng nhìn gã đầy tự tin.

“A! Cô muốn gây sự phải không?” Gã rướn người lên cùng thân hình cây tre của mình tính làm nhỏ sợ nhưng...

“Sao muốn làm gì tôi hả?” Không ngờ nhỏ lườm ngay bằng một ánh mắt đáp trả lại nói.

“Thôi cho anh xin em mà Dương! Anh Hắc Động, anh bớt nóng đi... Dù sao cô ấy cũng là con gái!” Dứt lời Khiêm vội kéo nhỏ đi, để lại gã với gương mặt như núi lửa phun trào đang xả ra con tức mà không biết đổ vào đâu cho hết lúc này...

Lúc này tại ban công trường THPT “Cánh Buồm”

“Sao em gan thế? Nói chuyện với anh Hắc Động kiểu đó?” Nắm lấy tay nhỏ ra ban công lan can, Khiêm thủ thi hỏi.

Quay sang và nhìn vào Khiêm chăm chăm, nhỏ chột khựng người lại và như lóe lên hình ảnh vừa rồi. Chính nhỏ cũng ngạc nhiên nghĩ, mình vậy mà dám cãi nhau tay đôi với con người yêu quái ấy? Nhỏ chột cười mỉm.

“Em cũng không biết nữa... Chắc là từ ngày em biết, em có anh bên cạnh nên em không sợ gì hết!!!” Nhỏ lém lỉnh với câu trả lời đáng yêu của mình nhìn Khiêm.

Vuốt nhẹ lên mái tóc của nhỏ, Khiêm cười to và đầy bất ngờ trước câu trả lời của nhỏ, anh nói.

“Thì ra anh có sức mạnh ghê gớm đến vậy? Không ngờ anh đã truyền cho em đó nha!!!”

- ---o---

Ngó ra cánh cửa phòng nhìn ban công, gã hậm hực trong lòng nghĩ. Con Dương mập dạo này gan thật! Bất thành linh, gã dán ánh mắt vào bóng hình xa xa kia, vội chạy tọt ra khỏi lớp, nhanh nhẩu theo bóng hình kia mà quên đi con tức giận...

“Thủy Tiên.. Em hôm nay thế nào? Em đã ăn gì chưa? Có đói không em? Chúng ta uống nước nha em?” Gã lấu tấu câu nói liên hồi.

Nụ cười hiện hữu trên gương mặt, cô bé nhìn gã và cứ cười cười...

“Em sao thế? Anh mắc cười lắm à?” Về ngo ngác Hắc Động hỏi cô bé.

“Không có!!! Anh đáng yêu lắm!” Cô bé nựng yêu lên chiếc mũi của gã và lại cười...

“Không sao, em nhìn anh cười là tốt rồi. Lát học xong ta đi uống nước nha em...” Gã cười khoái chí nhìn cô bé.

Lúc này gương mặt của cô bé bắt đầu thay đổi nhanh chóng từ vui vẻ sang u buồn.

“Em không thể! Em có việc bận rồi anh à...” Cô bé hạ giọng xuống trả lời.

“À! Nếu em bận thì thôi, vậy khi nào e rảnh chúng ta đi...” Gã cười tươi nhìn cô bé.

Cùng lúc tiếng trống trường “tùng tùng cắc cắc” báo hiệu giờ ra chơi đã hết...

“Thôi em vào lớp đây!” Cô bé nói nhẹ nhàng, giọng mỗi một thấy rõ.

“Ừ, em vào lớp đi, nhớ giữ gìn sức khỏe nha em...” Gã an ủi nhìn cô bé.

Cô ấy sao lại thế này? Gã lảng lảng những nghĩ suy trong đầu. Thế nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ. Gã không thể tìm ra được câu trả lời hóc búa cho chính bản thân của mình về thái độ khó hiểu của cô bé.

Cùng lúc đó trong lớp học

“Nè mày nghe tin gì chưa? Chị Liên đã cho gã Minh phi trao một trận nên thân rồi đó!!!” Giọng nói của thằng con trai hí hửng trò chuyện rôm rả cùng đồng bọn.

“Hả??? Thật sao?! Chị Liên giỏi thật!!! Đúng là trùm quận tư, tụi mình theo chị Liên quả đúng là điều sáng suốt đúng đắn.” Tên con trai khác thêm vào.

Hắn chớp nhẹ một cái, hai cái và ba cái. Bây giờ có lẽ hắn đã nghe rõ ràng về câu chuyện không rõ đầu đuôi kia. Cô ấy đã đi đánh nhau với người ta ư? Sau vụ ấy, vết thương đã lành lặn chưa? Con gái mà đánh với đám hoại... Trút ra làn hơi dài nặng trĩu, bao nhiêu mộng mơ về ngày xưa khi hắn và nó bên nhau. Ngày ấy quá đôi ngọt ngào và êm ái mà sao giờ đây chỉ còn là kỉ niệm, một kỉ niệm u buồn mà mỗi khi nhớ lại đều quặn đau tận con tim... Kỉ niệm, hồi ức là những thứ mà có lẽ không bao giờ có thể quên được. Hắn tự hỏi chính bản thân của mình một câu. Em có quên anh hay không Phương Liên? Hắn cười trừ khi ngược lên nhìn bầu trời trong xanh kia. Có lẽ câu trả lời đã quá rõ ràng mà mình còn hỏi để làm gì?

- ---o---

Âm thanh dừ tọn hết vang ỏi cả gian phòng... Túm lấy thằng đàn em đang diễn giải dài dòng lê thê về câu chuyện. Vỹ đầu gấu nện ngay cú đấm như trời giáng vào mặt mà không cần nghe đến phần sau nữa.

“Lũ ăn hại!!! Thật uổng công tao nuôi chúng mày bao nhiêu tiền của. Chỉ có một đứa con gái mà làm cũng không xong.” Nghiến chặt lấy hàm răng, khế rít một cái.

“Tụi bây mau tập hợp đàn em lại cho tao!!!” Đại ca Vỹ đầu gấu quát to vào đám đàn em và đồng dặc tuyên bố bằng một câu nói.

- ---o---

Đôi chân nửa muốn đi, nửa không muốn đi... Lầm lũi và rồi lại bước nặng nề qua nơi ấy, ngó vào và nhìn chăm chú. Bờ môi nóng rát, khô rang không còn có thể nói lên được lời nào nữa. Về buồn bã hiện rõ ràng ngay trên gương mặt nó. Hôm nay lại không đi học nữa sao? Ôm chiếc cặp tấp vào lòng, nó lảng lảng nổi từng bước chân chậm rãi ra khỏi dãy cầu thang và...

Mắt mình có nhìn lầm hay không? Hắn bỗng sáng rực lên và cái miệng tươi tắn, liến láu thốt nên câu nói.

“Liên... em khỏe không?”

Lời nói không còn gì có thể vui hơn lúc này, nó bỗng run run bao cảm xúc khi mắt chạm mắt, nó nhìn thấy con người đó.

“Khỏe lắm, cảm ơn!” Nó bẽn lẽn một câu nói cùng với sự dễ thương trả lời hắn.

Giọng nói bỗng hạ xuống khi nghe câu nói từ nó, hắn nhìn chăm chú.

“Anh nghĩ em không hề khỏe đâu. Hôm qua em lại đánh nhau nữa phải không?”

“Ừ!” Nó hạ giọng xuống và bắt đầu cảm thấy nổi đau khắp cơ thể từ trận đánh hôm qua.

“Em đi theo anh!!!” Nhìn gương mặt ấy, hắn bỗng xót xa vô cùng, vội vàng nắm lấy bàn tay của nó, hắn lên giọng.

“O?!”

Nó ngỡ ngác, không phản kháng bất cứ điều gì, im lặng để hắn nắm lấy bàn tay với bao cảm xúc dâng trào ngập lòng. Bởi lẽ ngay lúc này nó muốn bên cạnh hắn biết bao nhiêu.

Có thể cho một con người bình thường, có được chút hạnh phúc mong manh hay không?

- ---o---

Cùng lúc đó tại nhà giữ xe của trường

Ngó vội nhìn vào chiếc đồng hồ, nhỏ nhoeén một nụ cười và bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến đi chơi cùng người ấy. Xem nào lát nữa sẽ đi đâu nhỉ? Kem ý hay trà chanh ta? Nhỏ đứng sát góc bên đường và bắt đầu miên man suy nghĩ.

Bất thình lình, một lũ con gái chạy vào và nhanh như cắt túm lấy cặp táp của nhỏ mà không hề lên tiếng.

“Các người đang làm gì vậy?” Nhỏ khựng lại và hốt hoảng trong tiếng nắc thắt thanh.

Thế nhưng lũ con gái trong số đó, không những không dừng lại mà còn tiếp tay xô nhỏ ra và giật lấy chiếc cặp một cách nhanh gọn lẹ. Để rồi cuối cùng chiếc cặp ấy đã văng xuống nền đất...

“Các người làm gì thế? Sao lại lấy cặp táp của tôi?!” Nhỏ dán ánh nhìn vào xót xa, bờ môi rung rung nói.

Định chạy lại giật chiếc cặp nhưng lũ con gái trong số đó đã túm lấy nhỏ và trong đó một cô gái bước ra với vẻ mặt khinh khinh, nhặt lấy chiếc cặp nhỏ lên...

“Kim Minh? Cậu làm gì cặp táp của tôi thế?” Nhỏ ngạc nhiên nhìn cô bạn cùng lớp.

Về mặt vô hồn, không thêm để ý đến lời nói của nhỏ. Cô ta bắt đầu lục lọi và tìm kiếm chớp nhoáng, cuối cùng món đồ cô ta muốn tìm đã hiện ra. Lôi ra thứ đồ và cô ta tiến lại gần đưa ngay vào mặt của nhỏ.

“Đây là cái gì hả? Đồ ăn cắp!!!”

Nhỏ lắp bắp câu nói trong miệng, các tứ chi đơ ra không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Tại sao món quà Tú Châu tặng mình lại là tiền đầy ắp chứ?

“Mau dẫn con nhỏ ăn cắp này vào phòng giám thị đi Minh!!!” Tiếng một cô bạn gái khác thêm vào.

Ngay lúc này nhỏ không còn có thể mở miệng của mình dù chỉ là một câu nói nào. Cả người lằm lũi theo gót của tụi con gái kéo nhỏ vào phòng giám thị. Có lẽ ngay lúc này tinh thần của nhỏ đã bị chà đạp tận đáy cùng. Tình bạn thân thiết bao lâu này rốt cuộc là gì? Tại sao cô bạn mà nhỏ đã quen bấy lâu lại có thể hại nhỏ như thế? Nhỏ sẽ làm gì đây? Tố cáo hay là im lặng? Dấu chấm hỏi to tướng đã hiện ngay trong đầu của nhỏ lúc này...

Những giông tố ngầm, cứ mãi đeo đuổi bóng hình của cô gái nhỏ bé đáng thương...

- - - - -

“Cái tay nắm... đau quá!” Cúi người xuống, nó ngai ngừng một ánh mắt nhìn hấn.

Và cả người của hấn cũng ngơ ngác không kém, vội buông bàn tay đã nắm chặt từ lúc nào, hấn rồi rít lời nói e dè nhìn nó.

“Xin lỗi em...”

“Không có gì! Mà anh đưa tôi đi đâu thế?” Nó thắc mắc nhìn hấn.

“Bí mật!” Hấn tùm tùm một nụ cười nhìn nó trân trân.

- - - - -

“Cái gì? Tụi bây có làm lẩn hay không?” Hắc Động giật mình, hốt hoảng khi nghe xong tin dữ ấy từ tụi đàn em.

“Dạ không!!! Có bọn nhóc chơi ở cửa hàng cho chúng em biết, lão Vỹ đầu gấu đang muốn thầu tóm địa bàn quận tư và người mà lão ta muốn tóm lúc này là chị Liên.” Tên thuộc hạ nhấn mạnh thêm câu nói ban nãy nhìn Hắc Động.

“Trời ơi Liên... Nhanh gọi điện thoại cho Liên mau lên!!!” Gã bắt đầu các nếp nhăn kéo lại vàng trán, thúc giục đàn em.

“Dạ!!! Bọn em đã gọi mà chị liên tắt máy không nghe hay sao ấy...” Tên đàn em nói.

“Không được rồi! Mau tìm kiếm đi, tìm được tập hợp cho tao, có biết không?” Gã nhấn giọng nói dằn dò đàn em.

Kiểu này không xong rồi, cứ thế này có muốn bình yên cũng không được. Gã lắc cái đầu ngoa ngán nghĩ suy. Con người tàn ác kia muốn là bá chủ của cả thành phố này hay sao? Nắm trọn quận tư là ý gì? Cứ một mực muốn nắm khu ấy, không lẽ... Gã lắp bắp và bắt đầu suy nghĩ, những dữ kiện bắt đầu kết nối lại với nhau và gã có thể hiểu được mục đích quyết tâm ấy là gì. Không được rồi! Phải báo cho em Liên biết. Nếu không sẽ có thêm nạn nhân đổ máu nữa... Nhanh như cắt gã chạy vội đi.

- - - - -

Phòng giám thị

“Đạ thừa thầy, nầy giờ em đã nói hết cho thầy biết rồi... Em nghĩ thầy đã hiểu và nên trừng trị kẻ ăn cắp xứng đáng nhất.” Cô gái Kim Minh nói huyền thuyên với thầy giám thị cùng lúc chỉ tay về phía nhỏ với ánh nhìn căm ghét hiện rõ.

“Hừm! Còn em thì sao hả Thùy Dương?” Thầy giám thị lên giọng hỏi nhỏ.

Nhỏ khẽ ngược mặt lên và không nói một lời nào, những nỗi buồn cứ bầu vuu lầy tâm trí của nhỏ, bờ môi mấp máy, một lời nói cố gắng gượng trả lời.

“Là do em lấy... Em không có gì nói hết.”

“Không có!!!” Tiếng nói thất thanh từ bên ngoài vội chạy vào và nhấn mạnh.

Không quá khó để nhận ra con người đang đứng hiện ngang, ở cánh cửa phòng giám thị chính là Gia Khiêm..

- ---o---

“Nhắm mắt lại nha!” Hấn cười vẻ dễ dàng, nấn nỉ nó.

Ánh mắt long lanh của nó lóe lên và cái miệng xinh xinh kia cũng đáp lại một nụ cười tươi tắn.

“Ừ!”

Và hấn nắm lấy bàn tay của nó, bước chân bước nhẹ nhàng, hấn cố gắng đi thật cẩn thận. Hấn sợ người con gái mà hấn yêu thương có thể bị té ngã vì cái bịt mắt bí mật này của mình...

“Xong chưa?” Nó hỏi thúc giục hấn.

“Ừ, xong rồi. Em mở mắt đi...” Hấn buông nó ra cùng lúc cho nó thấy sự kì diệu lung linh mà hấn muốn dành cho nó ngay lúc này.

“Một... ngôi nhà?” Nó ngơ ngác và đưa gương mặt quá đỗi ngạc nhiên nhìn chăm chăm hấn.

“Anh muốn cùng em, mơ ước về một tương lai cùng căn nhà này! Anh rất sợ nếu một ngày nào đó khi anh tỉnh dậy, anh không còn nhìn thấy bóng hình của em nữa...” Nắm lấy bàn tay của nó, hấn bắt đầu những câu nói ấm áp.

Giọng nói lúc này chọt ư ứ, nghèn nghẹn thốt lên câu nói tiếp theo, nhìn nó với ánh mắt tha thiết.

“Em sẽ cùng anh chứ? Trục giác cho anh biết, em cũng có tình cảm với anh...”

“...” Nó chọt nhòe đi cả đôi mắt vì những giọt nước mắt tuôn rơi lúc này.

Có lẽ ngay lúc này nó mới cảm nhận được, nó cần được yêu thương biết bao nhiêu. Và con người ấy, con người đang hiện hữu ngay trước mắt của nó. Chính là “Chân mạng thiên tử” mà nó sẽ không bao giờ có thể quên được.

“Anh sẽ chấp nhận em sao? Vì em là một người rất quái gở. Ăn nói cộc cằn, đánh đấm còn dơ bẩn nữa và...” Nó nói với giọng nghẹn ngào nhìn hấn, chưa nói dứt câu thì...

Hấn vội lấy bàn tay của mình và nhẹ nhàng đặt lên đôi môi của nó như ngăn cản cho những câu nói sắp thốt ra tiếp theo.

“Dù có ra sao đi chăng nữa, anh vẫn không sợ và không ngại bất cứ điều gì ở em. Anh chỉ sợ một điều là em không chấp nhận anh... Em hãy cho chúng ta bắt đầu lại thêm một lần nữa nhé!!!” Hấn nói vẻ trịnh trọng nghiêm túc đầy sự chan chứa tình cảm, đã giấu kín tận sâu trong trái tim, bây giờ đã có thể được nói ra hết tiếng lòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bao lâu cho những ước mơ

“Có phải gió đã mang anh đến với em, cứ như một giấc mơ, em tỉnh dậy với bao nhiêu điều kì diệu. Nàng công chúa xinh xinh trong chiếc váy đầm... Anh đã đến và tạo cho em cuộc sống thật đẹp mà trước đây em không hề biết. Cảm ơn anh nhé, anh yêu!!!”

Lần đầu tiên nó ngã vào vòng tay ấy, bao cảm xúc dâng trào ngập tràn trong tận con tim. Một cảm giác ngọt ngào mà có lẽ không bao giờ nó có thể quên được. Nó ước ao và tự hỏi không biết ngày ấy Liên thanh tao hạnh phúc như thế nào nhỉ? À, mà không quan trọng nữa bởi vì bây giờ Liên nắm đầm cũng có thể hưởng thứ hạnh phúc ngọt ngào này rồi. Nụ cười rúc rích hiện rõ trên gương mặt của nó lúc này.

“Em cười gì thế?” Hấn nhìn nó hỏi.

“Không biết lúc em là Liên thanh tao thì thế nào nhỉ?” Nó dồn dập về tò mò nhìn hấn.

“Cái đó à hihi... Lúc đó em xinh đẹp và dễ thương lắm...” Hấn cười tủm tỉm về mơ màng và bắt đầu chìm vào cơn mơ thì...

“Á!” Hấn la lên đây bắt ngờ nhìn nó.

“Nhớ ai đó hả? Liên thanh tao không có xuất hiện đâu mà nhớ nhưng!!! Có muốn ăn đấm hay không?” Cái véo vào lỗ tai thật đau của nó như cơn cuồng phong, tức giận nhìn hấn.

“Sợ rồi! Dữ quá à... Em dữ quá làm anh sợ lắm!!!” Hấn méo cái mặt về một bên và giọng nói hạ xuống, yếu ớt đi nhìn nó.

Nó ngờ ngác về cái thái độ đáng thương của hấn bỗng một cái nhìn e dè và nó chợt dịu lại thủ thỉ nói.

“Xin lỗi vì em đã làm cho anh sợ, cũng vì bản tính của em... Từ từ rồi em sẽ cố gắng sửa chữa, cho em thời gian nha anh!!!”

Như thế này thôi cũng đủ làm hấn ấm áp tận tận con tim rồi, không cần điều gì nữa đâu. Hấn vội ôm nhẹ nó vào lòng, cái ôm thật chặt, thật sâu như thể hiện rõ bao nhiêu ngày xa cách nay đã được gần nhau.

“Em cứ là chính em là tốt nhất!!! Dữ với mọi người và... chỉ hiền dịu mỗi một mình anh thôi.”

“Vâng!” Nó trả lời một cách rất ngọt ngào.

- - - - -

Cùng lúc đó tại phòng giám thị

“Tại sao Kim Minh lại biết số tiền đó nằm trong túi của Dương? Lúc đầu giờ bạn nói mất tiền. Minh ngạc nhiên lý do bạn lựa cuối giờ mới bắt là có ý gì?” Khiêm cất giọng đanh thép và chất vấn nhìn cô bạn Kim Minh.

“Bạn còn không quên tìm thêm vài cô gái khác để túm lấy tay Dương, lục lọi cặp. Rõ ràng là ý đồ của bạn không hề trong sáng!!! Bạn có có ý muốn dồn Dương vào đường cùng.” Giọng nói xoáy vào vấn đề nhìn tất cả mọi người có mặt ở đây.

“Khiêm nói thế là có ý bảo chữa cho chứng cứ mà tôi đã bắt tại trận ư? Dù gì chứng cứ rành rành ra đó!!!” Kim Minh nhất quyết biện minh cho hành động của bản thân nói.

“Chúng có rành rành... Được!!! Vậy bạn cho tôi biết tại sao trong giỏ đồ của Dương lại không lấy thứ gì ngoài món đồ được gói thật kĩ đó. Phải chăng có ai đó thọc gậy cho bạn biết?” Khiêm nhấn mạnh vào món đồ được gói kĩ nay đã rách te tua, do nó được xé ra một cách thô bạo và vẫn còn tàn tích của vết xé rách ấy.

“Ồ... Thì gói quà đó đẹp nên mình tò mò mò.” Cô bạn Kim Minh chép miệng, trả lời cách hời hợt lảng tránh vấn đề.

“Không đúng, bạn là người nói dối!!! Thật chất món quà này của một người bạn tặng cho Dương và tôi dám chắc bạn và cái người tặng món quà ấy đang có ý đồ đẩy Dương vào đường cùng. Nhưng hai người đừng hòng có thể làm được điều đó!!!” Khiêm nhấn mạnh giọng nói, nhìn thẳng vào Kim Minh với ánh nhìn kiên quyết.

“Muốn tôi làm cho lớn chuyện này hay sao? Tôi dám chắc qua ngày mai tôi có thể tìm được rõ chân tướng sự thật, đến lúc đó...” Khiêm hạ giọng xuống và định nói tiếp thì...

Như cảm thấy vấn đề có vẻ rắc rối, cô gái tên Kim Minh bắt đầu xiết hàng mi và giọng trầm xuống nói với thầy giám thị.

“Thầy à! Coi như không có gì, em đi đây.” Và nhanh như cắt cô ta chạy tọt ra khỏi phòng cùng lũ con gái chơi chơi ngoài kia.

Thầy giám thị đáp lại cái nhìn bàn luận ấy bằng giọng ấm áp nhìn Khiêm.

“Đúng là con trai đích thực!!!”

“Dạ thầy quá khen! Tụi em có thể về được không?” Khiêm cười đáp lễ hỏi thầy.

“Dĩ nhiên rồi! Chắc cô bạn của em sợ lắm, em an ủi đi. Lũ con gái lúc này còn làm thầy quáng nữa là...” Thầy giám thị cười trừ nói.

Khuôn viên hành lang lúc này

Gương mặt thất thần không còn chút máu, nhỏ quá bắn loạn vì những điều tệ hại vừa xảy ra...

Rất nhẹ nhàng, êm ái Khiêm nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ. Các ngón tay bắt đầu siết chặt lấy nhỏ cách từ tốn, giọng nói ấm áp cất lên giữa màn đêm tĩnh lặng.

“Anh xin lỗi vì không ở bên em lúc em cần nhất. Hãy tha lỗi cho anh... Từ giờ sẽ không còn ai làm gì nữa đâu. Em đừng sợ! Vì đã có anh bên cạnh rồi.” Khiêm nhìn nhỏ với ánh mắt tha thiết, trấn an người bạn gái.

“Huhu... Khiêm ơi...” Nhỏ vội ôm choàng lấy và vỡ òa trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Nhỏ sợ vô cùng, sợ lắm khi những lúc nhỏ bị mọi người bắt nạt về ngoại hình nhưng giờ có lẽ nỗi sợ ấy đã biến mất bằng một bờ vai ấm áp mà nhỏ có thể tin tưởng. Khi nhỏ cần, người ấy đã ở bên cạnh nhỏ. Thượng đế ơi, con rất cảm ơn người đã cho con được gặp người ấy. Đến lúc này ngoài nước nở ra, nhỏ không còn cảm thấy có sự hạnh phúc nào như lúc này đây...

“Ngày hôm kia, em như cô bé hay khóc nhè. Như một định mệnh đã an bài, anh đến bên đời của em. Lau khô đi những giọt nước mắt, giúp em thêm yêu đời, yêu cuộc sống. Đôi bàn tay đã dẫn em đi biết bao nơi, các ngón tay siết chặt khi em cảm thấy lạnh. Ngay phút giây đó, em không thể nào quên, không thể quên anh được. Cho dù mai sau có muôn ngàn khó khăn trắc trở, chúng ta sẽ không bao giờ lìa xa nhau. Anh hãy hứa với em, anh nhé!!!”

- ---O----

Cây kim đồng hồ nhúc nhích điểm 21:00

Hắc Động chớp ánh mắt mỗi một, sau thời gian tìm kiếm bóng dáng Liên nằm đắm khắp nơi.

Bỗng gã ngoác một ánh nhìn từ phía trước, gã cười vui sướng và chạy vào gọi to.

“Thủy Tiên!!! Em đang ăn à?”

Giật bắn cả người, cô bé cứng cả cổ họng khi thấy Hắc Động đang hiện hữu trước mắt ba mẹ của mình ngay lúc này.

“Em đang ăn cùng với gia đình sao?” Gã cười nhìn cô bé.

“Anh...” Cô bé ấp úng và bắt đầu cảm thấy lo lắng trước tình huống bất ngờ khi Hắc Động xuất hiện.

Hai người lớn bắt đầu những ánh nhìn vào người con trai, đầu tiên là sự tò mò và rồi là thốt nên lời hỏi.

“Cậu là ai thế?”

“Dạ, cháu là bạn của Tiên, tên của cháu là Bang Hắc Động.” Gã cúi người xuống một cách lễ phép trước ba mẹ của cô bé.

Sửa lại cặp kính lão, người ba nhíu hàng lông mày, bắt đầu lóe lên một cái gì đó và câu nói đã thốt ra một cách nghiêm nghị nhìn gã.

“Cậu chính là bạn trai của con gái tôi phải không?”

Cô bé lúc này vội lắc cái đầu như cố tình tránh né đi câu hỏi đó của ba mình nhưng oái ăm thay, gã không hề biết và gã đáp lại câu hỏi ấy bằng một câu trả lời hùng hồn.

“Dạ đúng ạ!!!”

Trời ơi! Cô bé toát cả mồ hôi, hai cánh tay đan chéo lại với nhau. Cô bé nắc nhen tiếng nấc rồi bời và không biết ba của mình sẽ làm gì ngay lúc này?!

“Thì ra cậu chính là con người đó ư?” Người ba đứng dậy nhìn thẳng vào gương mặt của gã nói.

“Tôi cảm cậu qua lại với con gái của tôi!!! Cậu đừng có mơ mộng quen với con gái nhà tôi... Con của tôi không thể nào xứng với một kẻ lông bông, đầu đường xó chợ như cậu được.” Câu nói như muối xát vào đối diện người nghe và có lẽ đỉnh điểm của nó là câu cuối cùng mà người ba thêm vào.

“Hãy trở về nơi của cậu, đừng có mơ mà tào cao nữa!!!” Cười một cách chế giễu khi người ba chỉ vào bộ quần áo của gã đang mặc.

“...” Gã cúi mặt của mình xuống và bắt đầu những nét u buồn hiện hữu trên gương mặt...

Cô bé như muốn điên lên lúc này, vội bật dậy khỏi chiếc ghế và quát một câu nói lớn tiếng.

“Tại sao ba có thể nói anh ấy như thế chứ? Anh ấy đã làm gì để cho ba sỉ nhục anh ấy chứ? Ba quá đáng lắm!!!”

“Con dám cãi lời ba mẹ??? ” Người ba tức giận, tát thẳng bàn tay mạnh mẽ vào gương mặt xinh xắn của đứa con gái cưng mà ông không thể kiềm chế được...

“Thủy Tiên?!” Gã điếng người vì cú tát nảy lửa vừa giáng vào cô bé.

“Ba... ba đánh con ư?!” Cô bé rung rung dòng nước mắt như không tin ba cô bé đã...

“Ba cấm con qua lại với thứ người này!!! Con có nghe hay không thì ba cũng cấm con. Nếu con không nghe đừng trách ba dùng biện pháp mạnh!!!” Nhấn mạnh và quát thật to nhìn cô bé với vẻ nghiêm nghị.

Con tức giận cùng con đau rất buốt cả gương mặt, cô bé vội chạy ra khỏi cửa hàng ăn uống nhanh như cắt. Để lại đây là tiếng gọi thất thanh từ người ba...

- ---o---

Nhoèn một nụ cười mãn nguyện, nó tùm tùm sướt sướt cả người. Bàn tay vẩy vẩy lời chào tạm biệt thân yêu mà nó dành cho hân và lễ dĩ nhiên kèm theo câu nói ám áp đến tận tim.

“Chúc anh ngủ ngon!!!”

Bất thình lình, tiếng bước chân chậm chậm tiến lại gần và những bước chân tiến đến mỗi lúc một nhiều hơn. Như chuẩn bị một màn kịch tính, dày đặc mà người đón nhận ắt hẳn sẽ không biết...

Chớp một cái nhìn, hai cái nhìn và ba cái nhìn... Không quá khó để nó cảm nhận có bao nhiêu người đang đứng phía trước và phía sau của mình.

Hơi thở dốc cùng vẻ hốt hoảng, tên đàn em vội chạy lại và báo hiệu cho người tai to mặt lớn đang dần dần xuất hiện lúc này...

Nó đưa ánh mắt sắc lẹm quan sát chăm chú, bóng dáng con người tai to mặt lớn kia đã xuất hiện cùng điệu xì gà thom lừng.

“Bầm đại ca, đó chính là con Liên nắm đấm!!!” Tên đàn em từng bị ăn mấy cú lúc trước đó chính là Cáo chó sói. Gã chỉ đích danh tận mặt, vẫn cái gương mặt lão lêu mà cô già vờ hào hùng, ý chí anh dũng kia.

“Nè!!! Còn nhớ gương mặt của mày, ai cho một vết sẹo đó? Hôm nay tính gọi ai nữa hả? Cái kẻ gan thò lão lêu kia?!” Nó quát to nhìn gã.

“Mày sắp chết rồi con ạ!!! Hôm nay ông mày sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ.” Cáo chó sói cười khanh khách, sau khi châm xong điệu xì gà cho người đàn ông với vẻ ngoài sang trọng ấy.

“Không biết có chuyện gì mà ngài đến tận đây?” Ngược sang và nhìn trân trân, nó hạ giọng xuống.

“Cô chính là Liên nắm đấm?” Vỹ đầu gấu nói.

“Chính là tôi!!!” Nó nói đồng đặc trả lời người đàn ông ấy.

Giọng nói trầm vang lên nhìn nó. Người đàn ông hít một làn hơi từ điệu xì gà nói.

“Tôi không muốn nói nhiều. Tôi muốn lấy địa bàn quận tư!!! Cô có buông ra hay không?”

Nó nhìn thật kỹ thực lực của giọng nói có ma lực kia, cảm giác bất an đã hiện rõ trong tâm trí của nó. Một cơn gió lạnh từ sóng lưng nổi lên toàn thân. Bậm chặt lấy bờ môi, nó bóp chặt các ngón tay lại với nhau, quyết tâm sẽ kháng cự lại. Chẳng lẽ bây giờ buông xuôi?

“Câu trả lời vẫn sẽ là không?!” Nhắm hai mắt lại, nó trút làn hơi và dồn nén hết sức lực nói.

“Hừm!!! Thật đúng là gan lỳ. Nếu cô muốn thế thì hãy cho tôi thấy tài năng của cô đi?” Giọng nói người đàn ông nghiêm nghị nhấn mạnh nhìn nó.

Bóp chặt lòng bàn tay, nó nhắm tịt hai mắt lại và nhẹ nhàng một giọng nói.

“Cứ nhào vô hết tất cả những gì mà các người muốn...”

- ---o---

Nắm chặt lấy bàn tay của cô bé, Hắc Động thở hổn hển trong làn hơi nặng trĩu, nhìn cô bé vẻ xót xa.

“Em có sao không?! Để cho anh coi nào... Em bị sung lắm!”

“Anh à... Em xin lỗi anh nhiều lắm...” Cô bé hạ giọng xuống nhìn Hắc Động.

“Em ngốc quá!!! Lúc đầu không biết gì? Anh tưởng em lơ anh chứ, ai dè vì chuyện này...” Một ánh nhìn trân trân và đáp lại bằng nụ cười.

“Kể ra ba em không thích anh cũng đúng. Vì anh là một thằng lông bông thật!!!” Gương mặt bỗng buồn buồn nhìn cô bé.

“Anh không xứng đáng với em...” Giọng nói nhạt dần đi, Hắc Động buông câu nói yếu ớt.

“Kìa anh...?!” Cô bé chợt xót xa trước câu nói của ba mình lại thốt ra từ chính anh, nắm chặt lấy bàn tay của gã.

“Anh à... Anh hãy chứng tỏ cho ba mẹ của em thấy, anh không phải là người như thế. Anh đừng buông tay em nhé!” Cô bé run run giọng nói nhìn gã.

Ngước ánh mắt lên bầu trời cao trong xanh kia, gã chợt nhoén một nụ cười trần an.

“Chúng ta chưa biết tương lai sẽ ra sao? Nhưng bây giờ anh sẽ thay đổi từ từ vì em... Nếu không anh sẽ mất em mãi mãi!!!” Nhìn cô bé thật lâu gã nhấn mạnh giọng nói về quyết tâm.

Đáp lại cái nhìn ấy bằng một con nắc nghẹn ngào mà ngay lúc này cô bé biết rằng, Minh đã có một lựa chọn đúng đắn cho người tri kỉ của cuộc đời mình.

“Hạnh phúc đã đến với em thêm một lần nữa. Một hạnh phúc ngọt ngào mà em biết rằng để đến với cái hạnh phúc ấy, em sẽ phải đối đầu với muôn ngàn thử thách. Hãy nắm chặt bàn tay của em, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua mọi thử thách nhé anh. Vì em biết, bên em lúc nào cũng có anh, anh chính là lẽ sống, nguồn an ủi nhất mà em cảm thấy cuộc đời này có ý nghĩa”

- - -o- - -

Cú đâm ngay vào bên má trái. Nó ngã bổ xuống nền đất, cào xước cả mặt đường đến một quãng. Các ngón tay run run, không thể gượng dậy nổi với sức lực yếu đuối này. Hít một hơi dài, gồng cả người với chút hi vọng ít ỏi, nó có thể ngồi dậy được song có lẽ là không thể...

Ngâm điều xì gà trong tay, chốc chốc hà ra một làn hơi, chớp ánh mắt nhìn chăm chú cô gái đang bị đám thuộc hạ của mình đánh bẹp dí. Người đàn ông cất tiếng nói.

“Sức chịu đòn quả thật là ghê gớm đấy!!!”

Ngước vào chiếc đồng hồ, đã 20 phút trôi qua mà cô gái cứng cựa này chưa gục ngã nữa. Hàng lông mày rậm phủ kín vầng trán cao, đã hằn học nét tàn phá của thời gian, bắt đầu chiêm nghiệm nghĩ. Nếu cô ta mà về đầu quân cho mình, ắt sẽ rất tốt!!! Nhưng coi bộ thái độ này phải đánh giết chết thôi.

“Dứt điểm nó đi!!!” Điều xì gà hà hơi thêm một lần nữa, hiện hữu trong niềm nuối tiếc.

“Bẩm đại ca, con nhỏ đó có thể cho em được không? Chẳng qua nó đã từng làm cho gương mặt này của em có một vết hằn trên gương mặt. Em muốn trả thù!!!” Cáo chó sói la thất thanh, vội quay sang nhìn đại ca của mình, hạ giọng nói.

“Ừ, nó là của mày.” Đưa ánh nhìn và thờ tiếp tục làn hơi xì gà, Vỹ đầu gấu nói.

Nó nghe và thấy bóng dáng của cái kẻ mà nó đã từng tha cho cái mạng này. Bây giờ định trả thù nó đây mà. Giang hồ thật đúng là chua chát, không thể nào học được cái ngờ vô lý, khi mình còn là một ân số của tương lai... Các ngón tay cào cào nền đất một cách dã man, nó nén chặt chúng lại với nhau và quyết tâm tha chết còn hơn bị cái tên khốn nạn đó hành hạ. Giờ nó đã biết mùi vị hành hạ của thằng đàn ông mà bản tính đàn bà ấy là gì rồi. Cồ lên Liên ơi!!! Nó nhũn thâm găng gượng dậy.

“Ông mày sẽ trả thù cả vốn lẫn lãi. Đồ con quỷ cái!!! Gương mặt đẹp trai này bị chính mày cào cấu giờ chính ông mày sẽ đáp trả lại cho mày...” Nụ cười thất thanh đầy mãn nguyện của Cáo chó sói hiện lên thật rõ ràng lúc này.

“Xem nào ở đâu nhỉ? Gương mặt hay bộ phận nào của cơ thể mày đây? Haha...” Tay trong tay gã cầm con dao và hí hoáy với ý định ban phát cho chính kẻ thù mà mình hận tận xương tủy là nó Liên nắm đấm.

Nó nhảy bổ lên và ném ngay nắm cát vào mặt gã Cáo chó sói kia. Ngay lập tức gã bắt đầu như con thú điên, miệng mồm la lên thất thanh.

“Ồi đại ca ơi, cứu em!!! Con quỷ này... đau quá!”

“Thật ra là gan lỳ mà!!!” Đại ca Vỹ đầu gấu nhép môi, ra cánh tay chỉ thị đàn em xử lí ngay với nó.

Ngay lập tức trong đám đàn em đó, tên thuộc hạ bất ngờ bay tới với cú đá mạnh mẽ, uy dũng như mãnh thú tấn công. Đạp vào gương mặt xinh đẹp của nó bằng một nắm đấm thần hồn mà đến lúc này, nó mới biết con người với cú đâm đó chính là “Can thần sâu”. Minh... mình sẽ chết mất!!! Nó ngã bổ xuống với ánh nhìn mờ mịt thất thần, không còn một chút sức lực cuối cùng nào nữa...

“Đại ca, tha cho con bé đi!!! Dù sao cũng chỉ là con gái. Nếu đã thắng con bé rồi, em nghĩ chúng ta nên cho con bé một con đường sống.” Can thần sâu lên tiếng nhìn đại ca Vỹ đầu gấu.

“Đại ca, không thể tha được. Nó sẽ như cỏ dại ven đường rồi sẽ trả thù đó!!!” Cáo chó sói ôm một bên con mắt và bắt đầu rên rỉ nói.

Hóp nhẹ làn hơi cuối, điều xì gà đã hết nhẩn với ánh mắt dáo dạt nhìn vào cô gái đang lăn lộn trên nền đất kia. Cái miệng hà ra và đưa ngón tay cái chỉ thị xuống dưới đất trước mặt Can thần sâu, nhấn mạnh ra lệnh.

“Dứt điểm đi!!!”

“Hoan hô đại ca!!!” Cáo chó sói vỗ tay và lườm nó bằng ánh mắt sung sướng tột cùng.

Bất thành linh, người đàn ông đập trên nền đất một vật gì đó cứng cứng. Ngó vội xuống nền đất, ông ta bắt đầu chăm chú nhìn và như phát hiện thấy điều gì đó. Tiếng quát to vang dội, bảo tên đàn em Can thần sâu dừng ngay hành động của mình lại.

Điều gì đã xảy ra???

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Sự thật chua chát

“Mau dừng tay lại!!!” Võ đầu gấu hét vang, kêu gọi dừng ngay hành động xử lí nó.

Cầm lấy món đồ dưới đất lên và bước từng bước chậm rãi lại gần nó, người đàn ông áp ứng câu nói trong giọng nói khàn đục hỏi nó.

“Món đồ này là của cô có phải không?”

Ánh mắt mơ màng, nó he hé và không biết câu nói ấy là ai và có ý đồ gì khi hỏi mình câu hỏi đó? Bờ môi hé mở, nó vờ lấy cánh tay như muốn lấy lại món đồ đã rơi ra từ lúc đánh nhau, bằng giọng nói đứt quãng không ra hơi.

“Trả cho tôi... Đó là của tôi... trả cho tôi...” Và câu nói vừa dứt cũng là lúc nó bất tỉnh ngay lập tức, không còn có thể trả lời câu hỏi kia nữa.

Hình ảnh ấy như sét đánh ngang tai, làm cả người thần thò, người đàn ông hét vang lên làm cả bọn rừng mình xanh xao.

“Tụi bây đâu mau gọi bác sĩ cho ta!!!” Võ đầu gấu nhấn mạnh ra lệnh đàn em.

- - - - -

Sáng hôm sau...

Những câu hỏi cứ bám lấy đầu óc của nhỏ. Tại sao cô bạn Tú Châu lại làm như thế? Món quà tặng cho mình vào ngày hôm qua, tại sao lại là món quà tội chứng mình ăn cắp tiền? Mục đích của bạn ấy là gì? Nhỏ chớp ánh mắt buồn buồn vào chiếc ghế trống mà chủ nhân của nó là cô bạn Tú Châu. Tại sao vậy? Chúng ta đã học với nhau bao nhiêu lâu? Suốt cả quãng thời gian cấp 2 và tận cấp 3 kia mà. Nếu nói ai khác hãm hại mình, mình sẽ chấp nhận. Có gì người ấy lại là cậu chứ? Phải chăng mình đã làm điều gì để cậu hận mình đến mức, cậu phải cho mình vào con đường mang tiếng là ăn cắp đó? Nhỏ sụt sịt chiếc mũi cùng hàng mi rung rung, ôm gương mặt xuống gầm bàn và cố ngăn cho những giọt nước mắt sắp tuôn rơi...

Tiếng “cốc cốc” gõ xuống cạnh bàn, làm nhỏ giật bắn cả người giật mình ngược lên, nhỏ vội lau đi những giọt nước mắt lấm tấm kia.

“Anh mới đến à?!”

“Đừng suy nghĩ nữa!!! Nếu là bạn tốt hãy tiếc nuối còn một người bạn không ra gì thì không xứng đáng để em phải buồn bã đâu!” Khiêm nhấn mạnh giọng nói nhìn nhỏ.

“Khiêm à... Em không có nhiều bạn, đặc biệt là bạn thân cũng không có...” Nhỏ nhẹ giọng và bắt đầu câu nói.

“Tú Châu là người bạn thân thiết nhất của em trong bao năm qua. Việc này giống như là một cú sốc thật sự, em không thể nào tin được...” Nhỏ buồn buồn trên gương mặt hiện rõ, giọng nói nhụt đi nhìn Khiêm.

“Trên đời này còn nhiều bất ngờ lắm. Em phải bình tĩnh trước những sự thật chua cay này. Điều bây giờ là em hãy ngồi im và chờ đợi! Anh sẽ giúp em giải quyết hết các vấn đề còn sót lại...” Dứt lời Khiêm nắm lấy bàn tay của nhỏ và dán vào một ánh mắt cương quyết nhìn nhỏ.

Đôi mắt sáng lên và bờ môi vẫn không quên lẩm bẩm. Anh ấy tính làm gì???

- - - - -

“Cái gì? Em Liên hôm qua...” Câu nói mấp máy khi nghe xong tin dữ từ bọn đàn em.

“Dạ Động ca, tin đó em cũng vừa mới biết sáng nay. Sau vụ ấy Võ đầu gấu đã thầu tóm hoàn toàn địa bàn của chị Liên!!!” Tên đàn em trả lời dứt khoát, thông báo cho Hắc Động biết tin đặc biệt này.

Trời ơi!!! Không lẽ em Liên đã bỏ mạng ngay tối hôm qua sao? Minh thật là... Trên danh nghĩa của một người anh mà ngay cả đến em gái của mình, mình vẫn không thể bảo vệ được. Bao ý nghĩa dồn dập lại và như một luồng sức mạnh ghê gớm, Hắc Động quyết tâm bước những dấu chân mạnh mẽ nhanh và dứt khoát với suy nghĩ trong đầu lúc này. Phải cứu em Liên thôi!!!

Cùng lúc đó tại quán căn tin

Tin dữ như sét đánh ngang tai, lồng bùng nổ tai lên và các ngón tay bắt đầu nện lại với nhau. Nhanh như cắt, hấn túm lấy cổ áo của tên con trai vừa thốt lên câu nói ban nãy.

“Nói cái gì? Nói lại nghe coi???”

“Dạ, Liên nắm đấm đã bị tử trận vào đêm hôm qua...” Cô hợm nghẹn ứ lại dưới sức nện của cuồng hợm, tên con trai e dè trả lời hần.

“Liên? Em ấy đã tử nạn vào đêm qua ư?”

Hần chợt rụng rời cả tay chân, buông cổ áo của tên con trai kia xuống cùng gương mặt thần thờ với bao điều ngổn ngang, rồi như tờ vò. Cô ấy... cô ấy và mình chỉ mới hẹn ước với nhau vào tối hôm qua. Thế mà... Hần cố nén cảm xúc vào lòng. Tại mình, tất cả là tại mình... Ngày hôm qua nếu như mình chịu chờ cô ấy về đến nơi đến chốn, có lẽ cô ấy sẽ không gặp bọn chúng... Trời ơi!!! Hần nghẹn ngào ở cuồng hợm cay cay. Không được... Mình phải tìm cô ấy, mình sẽ tìm cô ấy. Cô ấy không thể nào có thể tử nạn như thế được...?

Và nhanh nhẹn đôi chân, hần bắt đầu cầm lên chiếc điện thoại, liến láu gọi cho ai ở trong đó... Với điều kiện về tiền bạc và cả về quyền lực của một tay ăn chơi sành sỏi, không quá khó khăn để làm khó hần.

- - - - -

Nắm chặt lấy món đồ vào lòng bàn tay, Vỹ đầu gấu chớp nhè nhẹ hàng mi rậm. Ngay trong phút giây này, bao nhiêu kí ức chợt hiện về... Những kí ức xa xăm của ngày xưa hiện về rõ mồn một, có cảm giác như cuốn phim đã tua chậm và hình ảnh hiện về là chính mình khi ấy...

17 Năm về trước...

Gương mặt rom róm, hai hàng lệ tuôn trào vỡ ào bao cảm xúc. Tiếng nấc nghẹn chan chất, mặt bờ môi nhưng người con gái vẫn không thể nào cất nên lời dù chỉ là một câu nói. Biết nói gì đây khi tất cả giờ đã quá muộn màng? Anh sẽ đi và sẽ đi thật xa vòng tay của mình mà không biết đến bao giờ, mình mới có thể nhìn gương mặt ấy thêm một lần nữa...? Nắm lấy vạt áo, về mặt hiện hữu bao biểu cảm, cô gái biết mình nên níu kéo anh song cô đã buông ra bàn tay ấy và nuốt con mận đắng vào lòng.

“Anh đi giữ gìn sức khỏe!!!”

“Anh xin lỗi em... Anh đi chừng một năm sau anh sẽ về!!!” Nắm chặt lấy bàn tay và siết chặt lấy cô gái.

Người con trai thom nhẹ lên bờ má xinh xắn ấy và bất thành linh anh ôm lấy cô vào lòng.. Cái ôm thật chặt, thật sâu và thật lâu.

“Hãy chờ anh!!! Anh sẽ trở về với em... Mãi mãi suốt cuộc đời này anh chỉ yêu mỗi một mình em thôi. Tình yêu duy nhất của anh!!!” Về tha thiết, giọng nói nghẹn ngào người con trai nói.

Thoát khỏi dòng kí ức hoài niệm ấy, vắng vắng bên tai là câu nói như xát muối vào chính trái tim người đàn ông lúc này. “*Mãi mãi suốt cuộc đời này anh chỉ yêu mỗi một mình em thôi. Tình yêu duy nhất của anh!!!*”

Hai tay ôm lấy đầu, người đàn ông kéo theo những nếp nhăn đã hằn học bao lâu trên gương mặt, nay lại càng quằn quại và đón đau. Nén bàn tay vào lồng ngực, ghi chặt lấy quả tim đang đập thình thịch kia. Nỗi đau đón của con đau giá buốt, bờ môi mấp máy câu nói xót xa.

“Mình đang làm cái gì vậy???”

Con nghẹn ngào dâng trào như lốc xoáy cuồng cuồng, chứng thật bí ẩn... Những con sóng ban đầu, vỗ nhẹ êm ái vào bờ và rồi chợt lóe lên con cuồng phong, làm chính nạn nhân chỉ còn biết há hốc trong đau khô...

“Đại ca!!! Có chuyện rắc rối.” Tên đàn em chạy vào và thở hổn hển nói.

Khẽ nuốt con nghẹn ngào vào lồng ngực, cố bình tâm lại và đưa ánh mắt nghiêm nghị như ngày thường quát to tên thuộc hạ.

“Việc gì?”

“Dạ... Bang Hắc Động!!! Nó đang nổi con điên khùng, đòi chúng ta trả Liên nắm đấm.” Tên đàn em nói to nhìn Vỹ đầu gấu.

Thở một làn hơi nhè nhẹ, gượng dậy tấm thân đồ tượng to lớn của mình, đại ca Vỹ đầu gấu chớp nhè đôi mắt nói.

“Bang Hắc Động? Hình như tao nhớ không lầm nó chính là đồ đệ của “Chân lão tử”. Một người mà ta rất kính trọng!!! Cho hần vào đi, để coi hần có xứng đáng là đồ đệ của Chân lão tử hay không?” Vỹ đầu gấu cười nhẹ nói với tên thuộc hạ.

“Dạ!” Tên đàn em nói to và chạy ra chấp hành mệnh lệnh.

- - - - -

Biệt thự Thủy Tiên

“Thả con ra... Mẹ ơi!!!” Cô bé quát to cùng tiếng khóc giàn giụa nước mắt.

Vẫn là trạng thái im lặng đến ghê người. Không một tiếng trả lời...

“Cha mẹ hãy thả con ra!!! Con không muốn bị nhốt ở trong này... Tại sao lại nhốt con chứ???” Như thể hiện rõ ý chí, cô bé càng gào to và âm thanh đập cánh cửa càng dữ tợn hơn.

“Con gái à! Con hãy ngoan ngoãn nghe theo lời ba của con đi. Mẹ rất muốn cho con ra nhưng...” Nén cơn xúc động vào lòng, người mẹ tiến lên phía cầu thang. Ánh mắt xót xa như không thể chịu nổi, người mẹ chợt thốt lên câu nói.

“Con hãy nghe lời ba mẹ đi con, rồi mẹ sẽ xin ba thả con ra... Con đồng ý đi con gái của mẹ!!!” Người mẹ đang nói giọng nghèn nghẹn thấy rõ, cuống họng đứt quãng tiếp tục nói với cô bé.

Buông bàn tay xuống, cô bé không còn lời nào để quát to nữa, thay vào đó là những lời nói nghiêm nghị, nhấn mạnh giọng nói.

“Con không bao giờ từ bỏ anh ấy. Con biết ba không chấp nhận anh ấy nhưng anh ấy đã hứa với con là sẽ sửa đổi. Con mong ba mẹ hãy cho chúng con một niềm tin. Ba mẹ đừng ngăn cản chúng con!!!”

“Trừ phi con bước qua xác của chính bà!!!” Giọng nói quát to hơn, từng bước chầm chậm lên cầu thang.

“Sao con lại cãi lời của ba mẹ thế Tiên?!” Người mẹ xót xa khi nhìn thái độ cương quyết của cô bé.

“Nếu nó cứ ương bướng như thế thì bà cứ cho nó nhịn ăn đi!!! Tôi không tin con bé nó còn có thể tiếp tục đến cỡ đó. Con cái mà muốn thắng ba mẹ ư?” Người bà quát to cùng thái độ nghiêm khắc nói với hai mẹ con cô bé.

Đôi bàn chân bỗng buông lơi, cô bé gục xuống nền phòng với vẻ u sầu, lo lắng cùng những câu hỏi rối bời cho chính mình. Tại sao chứ?! Khi những lời nói thuyết phục đã trở nên lạnh cảm, cô bé biết và cảm nhận được ba mẹ của mình sẽ không bao giờ có thể chấp nhận anh ấy. Vị môi chợt thấy mặn đắng, khỏe mắt rung rung, cô bé nhủ thầm. Em biết phải nên làm điều gì cho chúng ta đây hả anh?

- - -o- - -

Bóp chặt các ngón tay lại với nhau, vẫn với tư thế dễ nhận ra từ xa, Bang Hắc Động từ từ bước vào căn phòng dài và lạnh ngắt mùi máy lạnh này. Dây phòng được điểm tô màu vàng rực rỡ, xung quanh rải rác khắp căn phòng, những bông hoa đồng tiền tươi tắn. Trố đời mắt, gã thấy ngay chính diện trung tâm của dây phòng khách, đó chính là hình ảnh đồng tiền. Chính xác hơn là những tờ tiền có giá trị cao ngất ngưỡng của các nước trên thế giới từ đô la cho đến euro. Những mệnh giá đồng tiền đang thao túng, bá chủ của trái đất này là chủ đề cho phong cảnh đang hiện diện của căn phòng này. Nhắm hai mắt lại và mở ra cách nhẹ nhàng. Ngay lúc này, gã đã biết đối thủ mà mình phải đối đầu chính là con người ghê gớm, quý trọng tiền và vàng kia. Hai thứ mà mị đắm say lòng người...

“Chú mày chính là Bang Hắc Động?!” Vỹ đầu gấu lên tiếng, đang ngồi chễm chệ trên dây lau của phòng khách, nhìn xuống hấn với con mắt khinh khinh.

“Tôi chính là Bang Hắc Động!!!” Gã hùng hồn đáp trả lại ánh nhìn ấy.

“Chú mày muốn gì khi đến đây?” Vỹ đầu gấu nhìn gã hỏi.

“Tôi đến đây với ý định muốn ngài Vỹ hãy thả em gái Liên nắm đầm của tôi ra!!!” Gã nhấn mạnh câu nói và dán ánh nhìn vào gương mặt ở trên kia vẻ nghiêm nghị.

“Haha... Chú mày nghĩ chú mày có thể đi ra khỏi đây được hay không mà đòi dẫn người ra? Đây là đâu chú mày biết quá rõ khi đã vào đây còn gì?” Vỹ đầu gấu cười thất thanh, vênh mặt lên và cái lườm rõ sắc bén dành cho Hắc Động nói.

“Tôi biết đây là đâu và tôi càng biết ngài chính là trùm đại ca khét tiếng ở cái đất Sài Gòn này. Chỉ cần ngài thả Liên nắm đầm ra, ngài hãy làm gì tôi cũng được!!!” Gã nhấn giọng đồng dục khẳng định đưa lời đề nghị nói.

“Em Liên rất tội nghiệp, dù sao cũng chỉ là một đứa con gái. Hơn nữa...” Hắc Động nói.

Gã chợt hạ giọng xuống, vẻ xót xa hiện rõ và nói tiếp câu nói còn dang dở.

“Em Liên còn có mẹ già ở nhà! Nếu biết em Liên có gì, tôi sợ mẹ em sẽ không sống nổi. Hai mẹ con họ nương tựa nhau mà sống. Ngài là bậc đàn trên, tôi hi vọng ngài có thể rộng lòng bỏ qua.”

Những câu nói như thấm vào tận tim, tận lòng của Vỹ đầu gấu. Bao suy nghĩ định cho thẳng nhóc con này một trận cho ra hồn người. Vì cái tội dám hiên ngang vào đây nhưng chợt nghe câu nói ấy. Câu nói như đánh phủ đòn tâm lý của người đại ca bản tính gai góc hung tợn nhẹ xuống. Cùng lúc câu nói êm ái thốt lên mà những người xung quanh chỉ còn biết chớp một ánh nhìn ngạc nhiên. Vì cả bọn không dám tin vào sự thật, lỗi tai của họ lúc này không biết có bị gì hay không nữa? Chỉ dám lặng thầm giấu nỗi thắc mắc vào lòng.

“Chú mày về đi! Liên nắm đầm không sao hết!!! Chờ con bé khỏi bệnh ta sẽ cho nó về.”

Những ánh mắt dán vào Hắc Động cách chăm chú và có lẽ đây là lần đầu tiên bọn thuộc hạ thấy giọng nói của đại ca mình lại êm ái đến thế...

Cúi người xuống và lễ phép một cái chào, gãi nhẹ lòng xuống và bước đi...

“Chúng ta còn gặp nhau lần sau nữa đó Bang Hắc Động!!!” Giọng nói hùng hồn ấy nói thêm một câu nữa nhìn gã cười nhẹ, một nụ cười ẩn ý...

Gương mặt ngơ ngác, ngờ ngàng và cả lúng túng. Gã có nghe lầm hay mình đang bị mộng du? Con người ghê gớm kia, lại có thể tha cho mình và quan trọng hơn là... là chăm sóc vết thương cho em Liên. Lắm lắm câu nói trong lòng. Liệu mình có thể tin được hay không?

Vịn chặt thanh lan can của tầng lầu phòng khách. Chóp nhẹ hàng mi, Vỹ đầu gấu chỉ lấy ngón tay ra lệnh cho tên đàn em chạy lên cho mình sai việc. Những tiếng rì rầm trong lỗ tai và sau đó tên đàn em chạy đi nhanh chóng. Một cuộc điều tra về ai nữa đây của đại ca Vỹ đầu gấu?

- - - - -

Cùng lúc đó

“Kế hoạch của cô phá sản rồi!!! Miệng tính toán hay lắm mà. Nào là gài hàng con nhỏ đó, cho nó lên giám thị, ra hội đồng kỉ luật rồi bẽ mặt với cả trường... Giờ thì chính tôi bị Gia Khiêm cho bẽ mặt nè!” Cô gái chép miệng cùng câu nói trào phúng vào gương mặt kia.

Vẫn đáng về ông ọ, không quá khó để nhận ra đó chính là cô gái cùng lớp nhỏ tên Kim Minh.

“Hừm! Cô im đi! Ai như cô bắt quả tang lộ liễu như vậy? Rõ là diễn quá dở còn trách cứ ai?” Cô gái xa lạ kia đáp trả lại bằng giọng điệu khó chịu, lườm Kim Minh nói.

“A! Còn cạnh khỏe tôi à? Cô gan quá ha, muốn tôi cho cô ăn tát hay không?” Kim Minh quát to, trợn mắt nhìn lại cô gái kia.

Giật lấy bàn tay định cho mình một cú lên gương mặt, cô gái giãn to hai con mắt mang dáng vẻ dữ tợn nhìn Kim Minh trân trân.

“Cô có gan thì làm thử cho tôi coi đi!”

“Cô?!” Sững sờ và vô cùng tức giận trước những câu nói kia.

“Không ai có thể làm gì được tôi đâu... Ngay cả cô, một đứa con gái chỉ biết có ông ọ với trai như cô thì có quyền gì mà nói.” Chóp nhẹ hàng mi cùng ánh nhìn thách thức dành cho cô gái Kim Minh kia.

“Tôi cho cô cơ hội làm việc cho tôi là vinh hạnh cho cô quá rồi. Đã làm không xong mà bày đặt quay sang cắn tôi sao? Hừ! Thật nực cười!!!” Giọng chế giễu nhìn cô à Kim Minh.

Có phải mình đã nghe lầm hay không? Nhỏ đứng nép một bên phía góc tường. Trời ơi!!! Đây là người bạn thân bao nhiêu năm của mình đây sao? Tú Châu hiền lành và xinh xắn, giờ sao lại thành một Tú Châu hiểm ác thế này? Nhỏ nén chặt con nghẹn ngào vào lòng, cố gắng không thể tin đó lại là sự thật nhưng chưa xốt thay đây chính là sự thật, một sự thật hiển nhiên mà đã bày ra trước mắt. Thời gian đã cuốn đi những tâm hồn trong sáng mà thay vào đó là những tâm hồn gian ác ư? Ngay lúc này, nhỏ ước chi được trở lại với ngày xưa, cái ngày mà nhỏ và Tú Châu là đôi bạn thân thiết biết bao nhiêu.

“Thật không ngờ được, cô giả vờ là nai tơ ở cái lớp này ư? Bộ mặt này chính là bản chất của cô đấy ư? Tú Châu bạn thân của Thùy Dương!!! Haha... Đúng là không ai có thể ngờ được, chính người bạn thân của Thùy Dương lại hãm hại. Cô đúng là mang nhiều chiếc mặt nạ thật!!!” Kim Minh lên giọng chế giễu và cười lớn tiếng nhìn Tú Châu.

“Hừm! Nói như vậy, chẳng trách cô là một đứa con gái bả đậu. Não của cô chắc toàn tàu hủ phai không?” Lườm một cái vào cô bạn Kim Minh kia, Tú Châu nhấn mạnh giọng nói.

“Sống ở trên đời mà không mang nhiều chiếc mặt nạ, cô nghĩ liệu có thể sống ở cái xã hội này hay không? Tôi hãm hại Thùy Dương sao? Tất cả đều là do nó tự chuốc lấy...” Ánh mắt bỗng lóe lên sát khí tức giận, Tú Châu nói bằng giọng căm tức thể hiện rõ.

“Làm một người ngu ngốc không muốn. Còn đòi cái gì chứ! Trèo cao à! Lại còn mơ mộng đến con người ấy nữa. Đáng đời lắm khi bị cả lớp tẩy chay!!!” Gương mặt càng sắc lạnh đến đáng sợ, nói tiếp bằng giọng đầy nghiêm.

“Ấy thế mà con người đó lại chấp nhận. Thử hỏi tôi có điểm gì thua cô ta chứ?” Câu nói càng quát to dữ dội hơn trong con phần hận của Tú Châu.

“Cô không bao giờ có thể có được thứ mà Thùy Dương có!!!” Khiêm tiến lại gần và nhấn mạnh câu nói của mình nhìn Tú Châu.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sự đổi thay của một con người

Giật bắn cả người vì giọng nói vừa cất lên đang dần dần tiến lại gần mình... Tú Châu thần thờ nhìn con người ấy trong nỗi niềm u buồn, lăm bằm với bao nghĩ suy. Tại sao lại để anh ấy thấy mình trong bộ dạng tẻ hại đến như thế này?!

“Cám ơn Kim Minh về mọi chuyện.” Khiêm mỉm cười và sau đó dán ngay ánh mắt nghiêm nghị vào Tú Châu.

Và như vỡ lẽ ra sự việc vừa được diễn ra ngay trước mắt của mình. Tú Châu bậm chặt lấy bờ môi run run. Bởi cô biết lúc này, mình đã bộc lộ hết những thứ tiềm tàng mà vô bực kia đã che giấu bao lâu nay. Gương mặt đơ ra hết sức, biểu cảm lúc này không biết nên nói gì...

“Thì ra chính Khiêm đã sai Kim Minh gài tôi ư? Khiêm có ý đồ gì?” Tú Châu nhẹ giọng hỏi Khiêm.

“Tôi không có ý đồ gì cả! Đơn giản mục đích của tôi chỉ là muốn cho Thùy Dương biết bản chất thật của cô.” Câu nói của Khiêm vừa dứt cũng là lúc bóng dáng của nhỏ chậm rãi bước ra từ trong góc tường.

Ánh mắt thất thần, không tin nổi vào những câu nói như cay xé lòng của cô bạn thân dành cho mình, nhỏ rung rung đôi mắt đỏ hoe.

“Anh có thể cho em được nói chuyện riêng với Tú Châu được hay không?” Hé mở nhẹ nhàng đôi mắt, nhỏ tiếp lời một cách từ tốn.

Hít một làn hơi nhẹ, như hiểu rõ dụng ý của cô bạn gái. Khiêm chậm rãi tiến lại gần nhỏ, nắm lấy bả vai và nhìn vào gương mặt kia cùng vẻ quyết đoán rõ ràng.

“Hãy cứng cỏi lên em...”

Thoang thoảng trong cơn mưa bụi của buổi chiều thoáng đãng, nghe thật rõ tiếng gió thổi xào xạc. Từng cơn gió đập loạn xạ vào thành cây, những cơn gió nhẹ nhàng và dữ dội, chúng ồ ạt rồi lại sâu lắng. Có phải chăng những cơn gió thiên nhiên cũng chính là cơn gió của lòng người?

Khi chúng ta còn bé, chúng ta là những cơn gió mát dịu dàng của buổi sớm tinh sương. Chúng ta vô lo vô nghĩ, cứ mong muốn mang những điều tốt đẹp đến để thổi mát cho cuộc đời. Khi dần dần lớn khôn, những ngọn gió đã thay đổi theo năm tháng. Đó là khi chúng ta vác lấy chiếc túi xách đầy nặng trĩu của những bài học đường đời. Nào là gió của cơn nóng điên cuồng, gió của cơn bão, gió của lốc xoáy cuộn cuộn, cơn gió nói lên độ tuổi trẻ trung và dai sức của cuộc đời người. Muốn chứng tỏ bản thân mình, để không bị ví von là con nít hay một kẻ quá khờ khạo... Và khi ta bắt đầu cảm thấy mệt mỏi với cơn gió cũng là lúc ta chợt khựng lại. Muốn cảm nhận một buổi chiều trong xanh mát ngọt, làm bao tâm hồn say sưa yêu mến sau những giông tố cuộc đời phải trải qua. Đó chính là cơn gió của tình cảm yêu thương nhau đến tận tận con tim, lúc ấy gió sẽ tha thiết và da diết biết bao.

Sau những tháng ngày từng trải, cơn gió muốn nghỉ ngơi sau những phút giây suy ngẫm về cuộc đời và con người... Sẽ là một điều thiếu sót nếu chúng ta không nói đến cơn gió cho đi những phút giây ngọt ngào của giấc ngủ êm đềm. Gió của màn đêm, cơn gió cho ta vô vàn mà không tính toán thiệt hơn cũng chẳng đòi hỏi ta một chút quyền lợi gì. Chỉ mong ban phát cho mọi người giấc ngủ êm ái nhất của một ngày làm việc mệt mỏi. Đó chính là cơn gió của tình thương bao la, như vị cha già lo lắng cho cả một đại gia đình...

“Muốn nói gì thì nói đi!” Tú Châu lên tiếng nhìn nhỏ, xoá tan bầu không khí yên lặng lúc này.

Như bừng tỉnh cơn suy nghĩ về những cơn gió, nhỏ chớp khẽ hàng mi, hạ giọng xuống một câu nói nhìn Tú Châu thật lâu.

“Mình muốn biết tại sao cậu lại ghét mình đến như thế? Mình đã làm gì sai cho cậu giận có phải không?”

“Cô lúc nào cũng hiền lành đến đáng thương!!! Cô làm ơn đừng có suy nghĩ là cô làm gì cho tôi giận. Tôi ghét cô chỉ vì một lý do! Nói thẳng ra cô là kẻ chẳng có gì hết...” Tú Châu quát to và nhấn mạnh giọng nói cùng ánh nhìn trào phúng vào thân hình của nhỏ nói.

“Học hành có hơn ai, cùng lắm chỉ được khá. Ngoại hình thì kệch cỡm vì quá cỡ! Nói chuyện thì càng tẻ hại. Cái mà cô cô duy nhất chính là bản chất thật thà, đáng nguyền ngốc của mình.” Tú Châu nhìn nhỏ thái độ thẳng thừng.

“Tú Châu?” Nhỏ run run bờ môi, yên lặng nghe từng lời nói từ chính cô bạn thân Tú Châu, lòng nặng trĩu bao cảm xúc...

“Nếu cô không ngu ngốc có mà tôi thêm chơi với cô ư? Tôi cũng chả muốn cho cô thấy mình thế này. Thật là mất thân phận nhưng cô thật sự không xứng đáng với tất cả những gì cô có bấy giờ đâu!!!” Chỉ thẳng vào gương mặt của nhỏ, Tú Châu quát càng to hơn.

“Tôi thật sự rất căm ghét cô!!!” Ánh mắt giận dữ sắc lạnh nhìn nhỏ.

Nắm chặt lấy cánh tay của Tú Châu, nhỏ nghẹn ngào câu nói.

“Tại sao cậu lại ghét mình? Mình ngu ngốc đó là lẽ dĩ nhiên nhưng mình không thể nào tin được cậu lại ghét mình vì lý do như thế? Sao vậy Tú Châu? Đã có gì với cậu sao?”

Nhìn xuống bàn tay của nhỏ đang nắm mình, Tú Châu chợt buông ra và hất xuống. Lúc này giọng nói bỗng trở nên trong hơn, các câu nói bắt đầu cho một chuỗi những sự việc mà nhỏ chính là người mà Tú Châu vô cùng oán hận...

“Tôi đã rất có tình cảm với Gia Khiêm. Tôi đã lặng thầm một tình cảm đơn phương kia suốt ba năm trời... Tôi biết mình chả là gì của anh vì bên anh lúc

nào cũng có bóng hình xinh đẹp Lê Hoàng Ngân.”

“Tôi không dám mơ mộng gì, anh nhìn tôi một chút thôi cũng quá đủ. Cô có biết tôi phải cay đắng thế nào khi ngồi kế bên cô nhưng anh ấy chỉ biết quay xuống nói chuyện với cô mà vô tâm với tôi hay không? Người mà mình thương lại chỉ có thể nhìn người ấy tươi cười với cái kẻ như cô? Chính tôi là người đã nói với cô chủ nhiệm cho cô chuyển chỗ đó!!!” Giọng nói hạ xuống cùng ánh nhìn đầy căm giận nhìn nhỏ.

“Tôi muốn cô biến đi cho khuất mắt và nhường lại cái vị trí ấy cho tôi...” Tú Châu cười ngao nghể nhìn nhỏ nói tiếp.

“Nhưng không người ấy không hề quay xuống dù chỉ là một chút sau khi vị trí của cô đã biến mất. Và đỉnh điểm của cái ngày định mệnh kia...” Giọng nói bỗng ư ử lại Tú Châu tiếp lời nói.

“Nếu biết trước người ấy sẽ quan tâm đến quyền nhật kí đến vậy. Có lẽ tôi cũng có thể cho ra mấy cuốn. Vì lý do gì? Lý do gì mà người ấy chỉ muốn quen một mình cô?” Nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ, Tú Châu day nghiêng.

“Thử hỏi cô có gì hơn tôi hả???” Ngay tức khắc Tú Châu xô nhỏ một cái, ngã bẹp ngay xuống nền đất.

Nhỏ ngã nhào xuống nền đất chai sần và uron ướt của cơn mưa nhẹ vừa rồi. Lúc này thay vì tức giận, nhỏ giãn ra các cơ mặt, cổ nhò người dậy sau cú té bở nhào ấy.

“Minh xin lỗi cậu Tú Châu! Minh thật sự không hề biết trong suốt tháng ngày qua, cậu đã phải hận mình đến cỡ đó... Giờ mình biết rồi! Minh không biết nói gì khác ngoài lời xin lỗi cậu, mong cậu hãy bỏ qua và thứ lỗi cho mình.” Giọng nói hạ xuống với vẻ tha thiết nhìn Tú Châu.

“Cô không giận hay oán hận tôi ư?” Tú Châu hỏi nhỏ, trong giọng nói không giấu được vẻ ngạc nhiên nhìn nhỏ.

“Không!!! Minh không bao giờ oán hận hay giận gì cậu đâu. Vì mình hiểu cảm giác đó của cậu. Đó chỉ là tâm ma của cậu mà thôi! Chúng ta vẫn mãi là bạn tốt của nhau.” Nhỏ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Tú Châu và nhòen một nụ cười như cổ xưa tan đi sự đau khổ của cô bạn thân.

Đây có phải là sự thật hay là giả dối...? Không thể tin được, cô bạn Tú Châu vội vàng buông lấy cái nắm tay ấy và cay đắng lập lại bằng một gương mặt sắc lạnh.

“Nhưng chúng ta không còn có thể là bạn của nhau được nữa đâu... Đừng quá ngu ngốc nữa... Bởi vì tôi còn rất oán hận cô!!!”

“Kìa Tú Châu...” Nhỏ cố gắng gọi tên của cô bạn nhưng không thể được...

Bởi lúc này nhỏ mới vỡ lẽ ra một điều. Có phải giữa chúng ta đã tồn tại một khoảng cách vô hình mà có lẽ sẽ không bao giờ có thể hàn gắn lại được...

Có phải chăng giữa tình bạn và tình yêu, không bao giờ có thể song hành với nhau?

- - - - -

Gờ nhẹ lên mái tóc đen nhánh kia, chốc chốc khoe mắt rung rung đôi dòng lệ như sắp tuôn trào ra. Về khắc khổ, đón đau của người đàn ông già càng hiện hữu thấy rõ ràng...

Không còn lời nào có thể thốt nên, dù đã cố quên song khi những kí ức ngày xưa hiện về, làm con người ta không thể quên được... Có phải là quả báo hay không? Hay là ý trời muốn ta phải đối đầu với cái sự thật chua cay này. Bậm chặt lấy bờ môi. Ta đã làm gì đây? Đã quên đi sạch sành sanh những lời hứa. Chỉ biết sung sướng chính bản thân của mình, ngày ngày dệt nên giấc mộng bá chủ thế giới ngầm. Ta thật là một con người ác độc. Ta đã ác độc với những người yêu thương mình.

“Ba thật sự có lỗi với con nhiều lắm!!!” Giọng nói bỗng trũng xuống, kèm theo tiếng nấc nghẹn ngào của một người đàn ông mà chưa bao giờ biết đến nước mắt là gì?

Chuyện gì đã diễn ra với khung cảnh đầm lầy này???

Bất thành linh

“Bẩm, có người muốn gặp đại ca!!!” Tên thuộc hạ chạy vào và thông báo với Vỹ đầu gấu.

Giọng nói thốt ra từ trong căn phòng Vỹ đầu gấu nói.

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Dạ, có một người tự xưng là Triệu Tuấn Minh muốn vào gặp đại ca!” Tên đàn em nói.

“Triệu Tuấn Minh?!” Ngẫm nghĩ vài giây...

“Tụi bây muốn chết hay sao? Dám tự động cho người không quen biết vào. Đuổi đi!!!” Quát to tên thuộc hạ về tức giận.

“Nhưng... thưa đại ca!!! Người đó có quan hệ với thứ trưởng Bách, chính thứ trưởng Bách dắt vào.” Tên thuộc hạ bỗng nói chậm rãi nhìn Vỹ đầu gấu.

“Được rồi, mau chuẩn bị bàn tiệc rượu thịnh soạn đi. Cũng đã lâu chưa tiếp thứ trưởng Bách Tùng rồi.” Võ đầu gấu từ từ bước ra căn phòng, giọng nói bỗng thay đổi nói với tên thuộc hạ.

“Dạ tuân lệnh!” Tên thuộc hạ chạy ra và bắt đầu bàn giao công việc.

Một phi vụ làm ăn đặc biệt khác nữa ư? Xem ra có tin vui rồi đây... đại ca Võ đầu gấu cười khanh khách.

- - - - -

Thất chặt lấy những sợi dây lại với nhau, cầm tay lên và đo lường. Cô bé cảm thấy độ dài cũng đủ vừa tầm. Xem ra cũng đủ dài để cho mình căng sợi dây xuống dưới đất, ngâm nghỉ một hồi lâu và ngó vọi lên chiếc đồng hồ, cô bé lăm bằm. Giờ này chắc đúng giờ rồi! Ba sẽ ra khỏi nhà chỉ còn mỗi mình mẹ ở nhà... Trốn xuống nhà lấy cái gì ăn mới được đói quá!!!

Cùng lúc đó...

“Cháu mới tới Nhật Khang!” Mẹ của cô bé cười tươi nhìn tên đó.

“Dạ cháu chào cô! Mẹ của cháu có làm vài món ăn và đem sang đây biếu hai bác dùng thử...” Nhật Khang cười đáp lễ nhìn mẹ cô bé cùng hộp đựng các món ăn cầm trên tay.

“Cho hai bác cảm ơn gia đình của cháu nha...” Mẹ của cô bé cười tươi rồi cầm món quà vào nhà bếp.

“Hôm nay sao Thủy Tiên không đi học vậy bác?” Tên đó hỏi dồn dập nhìn mẹ cô bé.

Gương mặt lúc này thay đổi một cách nhanh chóng, người mẹ khẽ mấp máy bờ môi trong ghen ngào nhìn tên đó nói.

“Bác trai vô cùng tức giận khi con bé cãi lời đi theo người con trai kia vào buổi đi ăn của gia đình... Bác đau lòng quá con ơi!!!”

“Bác trai đã nhốt con bé ở trên phòng không cho ra, đến khi nào con bé hối cãi mới thả...” Người mẹ xót xa nghĩ đến tình cảnh của đứa con gái là cô bé bây giờ...

“Thủy Tiên bị nhốt ư? Cô ấy... cô ấy cãi lời hai bác sao? Không phải ngày xưa cô ấy rất ngoan ngoãn và vâng lời hai bác hay sao?” Tên đó thêm vào hỏi.

“Ừ, con bé bây giờ thay đổi nhiều lắm!!! Bác cảm thấy con bé bây giờ xa lạ với hai bác lắm...” Người mẹ rung rung khoé mắt khi nghĩ đến thái độ của cô bé...

“Tất cả chỉ tại cái gã không ra hồn người kia, đã tác động vào nhân cách của cô ấy. Nếu không một người ngoan ngoãn như cô ấy không thể nào như vậy được!!!” Tên đó nhấn mạnh câu nói.

Và bỗng từ đâu một tiếng rầm từ phía sau căn phòng khách. Món đồ nào đó được liệng ngay trúng đầu của tên đó từ phía sau một cái rổ kê “bình”

Hai con mắt sòng sọc căng tròn vì tức giận, hăm he tiến lại gần phía của tên đó, mang theo tâm trạng tức giận, cô bé quát to.

“Tôi đã nói những gì? Tôi nhớ tôi đã nói là anh không được phép tới nhà của tôi nữa mà... Tôi đã cấm anh không được xen vào cuộc sống riêng tư của tôi?”

“Anh bị điên hay là thần kinh của anh có vấn đề. Có cần tôi cho anh đi khám bác sĩ hay không?” Nhíu hàng lông mày lại với nhau, cô bé lên giọng với vẻ danh đá nhìn tên đó.

“Tiên, sao con lại ăn nói như vậy?” Mẹ của cô bé ngân ngấn dòng lệ, chưa hết ngạc nhiên nhìn cô bé, vội ngăn cản hành động tức giận của cô bé lúc này.

“Bây giờ anh rời khỏi nhà của tôi ngay lập tức!!!” Nhấn mạnh giọng nói, cô bé chỉ thẳng vào tên đó cùng ánh nhìn kiên quyết.

“Anh sẽ không đi... Anh thật sự không muốn em qua lại với con người tồi tệ ấy!!!” Tên đó nói bằng giọng dứt khoát.

Vừa dứt ngay lời nói, cũng là lúc cú đấm thật có uy lực vào ngay bờ má của tên đó. Cú đấm nhanh và mạnh ấy, khiến hai tay tên đó không còn giữ nổi thăng bằng và ngã nhào xuống ngay lập tức... Người mẹ thì hốt hoảng khi thấy đứa con gái đã làm một chuyện vô cùng động trời. Nhanh như cắt, vội đỡ tên đó lên cùng bờ môi xin lỗi rồi rút.

“Cháu có sao không Nhật Khang!!!”

“Anh có ra khỏi nhà tôi hay không?! Ra ngay!!!” Cô bé quát càng dữ tợn hơn.

“Anh sẽ ra... khỏi nhà em liền nhưng anh nhắc cho em nhớ một điều. Em và con người đó không thể nào có thể ở bên nhau được đâu...” Nhật Khang bậm chặt lấy bờ môi đang rơm rớm máu.

“Anh?!” Định giáng thêm một cú tát vào mặt nữa nhưng...

“Anh quyết sẽ cho em trở lại về với ngày xưa... Tính cách này không hợp với em một chút nào!!!” Tên đó đã vội chụp lấy bàn tay mảnh khảnh kia một cách nhanh chóng.

Ôm cái mặt sưng húp vì cú đánh của cô bé, từng bước chậm rãi ra khỏi nhà. Tên đó hậm hực trong con tức giận như vũ bão. Nhưng điều đầu tiên làm tên đó giận tím tái mặt lúc này, không phải là cú đấm của cô bé mà chính là Bang Hắc Động. Không biết gã đã làm cái gì? Có thể khiến cô bé thay đổi đến như vậy, không phải là 180 độ nữa mà tới 360 độ thì đúng hơn...

“Khoan đi đã... Tôi là chính tôi mà anh không bao giờ có thể thay đổi được!!!” Cô bé nhấn mạnh giọng nói, khi tên đó đang bước vội ra cánh cửa.

Nụ cười nhạt hiện rõ trên đôi môi tên đó. Ừ đúng, em là chính em!!! Không có thể thay đổi được nhưng anh sẽ làm cho em phải thay đổi. Vẫn câu nói cũ từ ngàn xưa mà anh thắm đến tận xương “*Mưa dầm phải thấm đất*” thôi.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đắc đo

“Con gái, con vừa làm cái gì thế?” Người mẹ sững sờ vô cùng khi thấy hình ảnh đó đập ngay vào mắt của mình lúc này.

“Con có phải là Thủy Tiên của ba mẹ hay không?” Giọng nói lấp bắp thấy rõ.

“...”

“Con vẫn là con của ba mẹ, con vẫn ngoan ngoãn nhưng không còn ngoan ngoãn một cách mù quáng. Không phải ai nói gì cũng dạ bảo vâng nữa.” Cô bé hạ giọng xuống nhìn mẹ của mình nói.

“Con đã lớn rồi! Con cần có ý kiến của con, con mong mẹ hiểu.” Cô bé nhìn trân trân vào gương mặt của mẹ cùng thái độ mạnh mẽ về nhấn mạnh.

Con tim của một người mẹ bỗng đập rộn ràng, những suy nghĩ dần xéo nội tâm ghê gớm. Phải con gái của mẹ đã lớn! Con không còn là con bé con mà ba mẹ lo lắng từng chút một. Con cần có ý kiến song con gái ơi, con đang thay đổi mà sự thay đổi này quả thật làm mẹ vô cùng kinh ngạc... Làm sao mẹ có thể dung nạp nổi cái thay đổi này của con chứ? Khóe mắt rung rung nghẹn ngào, người mẹ nhìn cô bé nghĩ. Làm thế nào con cho ba mẹ thấy, người con trai mà con nói sẽ cho con hạnh phúc...? Con gái ơi, con quả thật luôn luôn là nỗi lo lắng đến tận tim gan của ba mẹ. Dù đến hơi thở cuối, ba mẹ vẫn không ngừng thôi lo lắng cho con được đây? Hãy suy nghĩ lại đi con gái!!! Người mẹ gục cả người xuống trong cơn nức nghẹn ngào. Bởi hình tượng mẫu mực của đứa con gái mà bà đã xây dựng cho cô bé bỗng đổ vỡ từ lúc nào. Còn gì sốc hơn lúc này nữa chứ???

“Kìa mẹ...”

Cô bé tiến lại gần và ôm mẹ vào lòng. Bởi ngay lúc này, mẹ của cô bé quá sốc, bà đã ngã nhào xuống ngay tại nền đất... Tiếng gọi thất thanh của cô bé như cổ lầy gọi mẹ nhưng hình như là hoàn toàn vô vọng.

- - - - -

Người ra kẻ vào tấp nập, trên bàn ăn bỗng chốc được hiện ra rõ ràng các món ăn hấp dẫn tựa như bức tranh nhiều màu sắc. Khiến ai nhìn vào chắc sẽ thêm thương mến. Đúng là tầng lớp giàu có, kẻ giàu thì ăn không hết, còn người đói thì chả có cái gì để mà ăn. Ranh giới giữa người nghèo và người giàu quả thật là rất mong manh, thoáng qua như con phù du.

“Kìa, xin chào ngài thứ trưởng Bách Tùng, lâu quá không gặp ngài.” Vỹ đầu gấu tiến lại gần cùng cái bắt tay chào hỏi.

“Xin chào, lâu quá không gặp Lý Vỹ. Ngài cũng mạnh khỏe chứ?” Thứ trưởng cười tươi đáp lễ lại cái chào ấy.

“Thật là hôm nay vinh dự quá! Ngài đến thăm tệt xá của tôi, mời ngài...” Vỹ đầu gấu cười mỉm nói.

“Xin giới thiệu đây là người đã nhờ tôi. Cậu ấy muốn gặp và nói chuyện với ngài Lý Vỹ.” Thứ trưởng cười to, quay sang nhấn mạnh giọng nhìn hân.

“Xin chào ngài Lý Vỹ, tên của tôi Triệu Tuấn Minh. Mong buổi gặp gỡ ban đầu sẽ để lại ấn tượng tốt cho ngài!” Hân cười nhẹ đáp lời.

“Chà chà! Đúng là tuổi trẻ tài cao, hân hạnh được biết đến cậu!” Vỹ đầu gấu cười nhìn hân.

Tâm trạng bất ổn hiện rõ trên gương mặt của hân, cố gắng lấn nờ nụ cười trên môi miễn cưỡng nhưng sao thật là chán nản quá!!! Liên... Em đang ra sao và như thế nào? Bờ môi có mấp máy, lấy ly rượu uống ừng ực về chán chường. Không biết ngài thứ trưởng làm gì lâu quá! Đã đến giờ rồi mà ngài chưa đánh tiếng hỏi nữa... Chộp nhẹ ánh mắt, hân nhìn vào chiếc đồng hồ. Trời ơi! Đã hơn 20 phút trôi qua, lời qua tiếng lại như vậy chưa đủ hay sao?

“Có chuyện này tôi muốn nhờ ngài Lý Vỹ... Tôi muốn hỏi ngài về một người?” Thứ trưởng Bách Tùng bắt đầu vào câu chuyện sau những lần ánh mắt như có điện của hắn lờm nãy giờ.

Ly rượu trên tay chợt buông xuống chiếc bàn, Vỹ đầu gấu chớp một ánh mắt ngạc nhiên hỏi.

“Ngài thứ trưởng cứ nói, giữa chúng ta còn gì là xa lạ nữa?”

“Một cô gái tên Nguyễn Thị Phương Liên, ngài Lý Vỹ có biết hay không?” Hắn nhanh nhẩu chen ngang lời nói vào khi ngài thứ trưởng Bách Tùng sắp định nói.

“Cô ta còn có một cái tên khác là Liên nắm đấm!” Ánh mắt thiết tha như muốn có ngay câu trả lời từ Vỹ đầu gấu một cách nhanh chóng và dứt khoát.

“Liên nắm đấm?” Vỹ đầu gấu nghiêng cả người khi nghe cái tên đó.

Con người quyền lực ấy, chợt khẽ run run hàng mi vội dán vào ánh nhìn kia cùng một ánh mắt đáp lễ dâng lên sự tò mò, hỏi ngược lại hắn.

“Làm sao cậu biết cô ta?”

“Cô ấy là bạn...” Hắn định nói thêm từ “bạn gái” song vì chưa biết đám này ra sao? Cậu nói chợt biết giữ ý tứ hơn, hắn điềm tĩnh lại nói tiếp.

“Cô ấy là bạn thân của tôi!!! Ngày hôm qua tôi nghe tin cô ấy bị ám sát. Hôm nay tôi đến đây mong ngài hãy thả cô ấy ra!!!” Hắn nhấn mạnh bằng giọng nói rần rờ của thằng con trai vừa mới bắt đầu vỡ giọng nhìn Vỹ đầu gấu.

“Không biết cô ta có làm gì đắc tội đến ngài hay không, theo tôi thiết nghĩ chúng ta là người lớn. Nên bỏ qua cho bọn trẻ không biết chuyện!” Thứ trưởng Bách thêm vào cùng thái độ khuyên nhủ rõ ràng.

Như con gió đập mạnh vào mặt, Vỹ đầu gấu chợt rung mình lên với bao ý nghĩ kinh ngạc. Không phải vì sợ hãi trước hắn hay là ngài thứ trưởng quyền lực kia. Cái nỗi sợ nhất lúc này của ông là không hề an tâm giao nó ra. Làm sao ông có thể tin tưởng được họ có thật là những con người tốt hay là có âm mưu gì? Khẽ nhoen một nụ cười Vỹ đầu gấu hạ giọng xuống, gương mặt giãn ra cười trừ nhìn cả hai người.

“Thật tình tôi không biết cô gái nào là Liên nắm đấm. Tôi sẽ cho đàn em điều tra xem, có biết có cô gái này hay không. Có gì tôi sẽ báo cho ngài thứ trưởng và quý ngài Tuấn Minh đây. Tôi đảm bảo sẽ có câu trả lời nhanh nhất có thể!!!”

“Nhưng tôi...” Cậu nói từ môi hắn định thốt ra thì...

“VẬY TẤT CẢ LÀ NHỜ NGÀI. MONG NGÀI LÝ VỸ GIÚP ĐỠ CHO, TÌM GIÚP CÔ GÁI ẤY!!!” Ngài thứ trưởng đã chặn ngay lại và đáp lại nụ cười tươi tắn kia.

“Vâng ngài cứ tin ở tôi!!!” Vỹ đầu gấu cười nhẹ đáp lời.

Nén chặt lấy đôi môi vào lòng, con tức giận không thể nịn được nổi nữa... Hắn túm lấy ly rượu kế bên và tu ừng ực. Thật là ba xạo, giam giữ người ta mà dám nói là không có ư? Như không thể chịu đựng nổi thêm nữa, hắn không cần chào lấy một câu nói. Nhanh và mạnh bước những bước chân ung dung ra khỏi bàn ăn kia...

Chớp một cái nhìn và hình như mập mờ đoán ra con người vừa mới bước ra từ bàn ăn sang trọng của Vỹ đầu gấu vừa rồi. Minh phi trào buông ra câu nói hỏi ngược chính mình. Con người này có lẽ nào đã cứu Liên nắm đấm vào đêm hôm ấy?

- ---o---

Những xung đột, mâu thuẫn nội tâm dần xé ghe vỡ. Không cuộn chỉ nào gỡ nổi cuộn chỉ nào, tất cả chồng chéo lên nhau tạo thành cuộn chỉ rối. Không ai có thể gỡ được ngoài chính bản thân của người giăng tơ...

Trước hẻm cách nhà nhỏ không xa

“Anh về cẩn thận nhé!” Nhỏ cười nhẹ nhìn Khiêm.

“Hay là mai mốt em cho anh lên nhà em chơi đi!” Khiêm cười khúc khích nhìn nhỏ nói.

“Thôi kì lắm, chừng nào chúng ta ra khỏi trường, tốt nghiệp đi. Khi đó, em mời anh lên nhà em chơi nhé.” Nhỏ chợt lắc lắc cái đầu về một bên và úp gương mặt xuống.

Cốc vào cái đầu ấy một cái thật là đáng yêu... Khiêm cười tí mắt.

“Ừ, anh biết rồi! Thật là cứ mắc cỡ hoài à. Không biết đến bao giờ em mới tự tin lên nữa.”

“Cứ từ từ rồi sẽ đến cái ngày đó thôi mà!” Nhỏ cười nụ ần ý nhìn Khiêm.

“Có một món quà mà anh đã mua nó từ rất lâu. Em hãy nhắm mắt lại đi!” Khiêm hạ giọng nhìn nhỏ.

“Món quà hà anh? Hôm nay là ngày gì sao anh?” Nhỏ lắc cái đầu vẹo về một bên, thắc mắc hỏi Khiêm.

“Nào em nhắm mắt lại đi!!!” Khiêm nhấn mạnh câu nói.

“Món quà gì hà anh???” Gương mặt hiện lên rõ mồn một, nhỏ vội nhắm tịt lấy hai mắt và bắt đầu liến láu cái miệng hỏi.

Về mặt giãn ra, thật rõ ràng các cơ mặt bắt đầu ứng đỏ hừng hực bờ má... Ngay lúc này không cần dùng đến những mỹ phẩm, bờ má ấy cũng đã đỏ lên vì hai chữ mắc cỡ rồi. Cái miệng cong cong lên cùng âm thanh lấp bắp của tiếng nói, không rõ đầu cũng không rõ đuôi dành cho Gia Khiêm.

“Anh... anh oi... đây là...”

“Trời oi, em nói lấp đầy ư? Em đừng làm anh sợ nha!!!” Khiêm hốt hoảng nắm lấy bàn tay của nhỏ và trấn an.

“Nhưng anh oi, đây là... Tại sao anh lại tặng cho em chứ?” Nhỏ ngơ ngác ánh nhìn như không tin vào mắt mình thứ đang đang cầm trên tay lúc này.

“Anh đã suy nghĩ rất nhiều và anh thấy chúng ta cần có một kỉ vật tình yêu. Đây là món quà mà anh ưng ý nhất, nó có tên “*Ngôi Sao Xanh*” . Ông chủ cửa hiệu cho anh biết, sợi dây chuyền này tượng trưng cho niềm tin và hi vọng. Anh mong tình yêu của chúng ta sẽ mãi mãi trường tồn cũng như màu xanh bất diệt của cuộc sống này!!!” Khiêm cười nhẹ cùng ánh mắt thể hiện rõ sự trân trọng, yêu thương dành cho nhỏ.

Nụ cười hiện rõ trên gương mặt của nhỏ. Còn gì vui sướng hơn lúc này khi mà tai nhỏ nghe, mắt nhỏ thấy, con người ấm áp đã cho nhỏ những điều diệu kì? Khẽ nắm lấy bàn tay của người ấy, với bản tính vốn nhút nhát của mình. Nhỏ không dám cả gan nhìn lấy, hướng hồ là cái nắm chặt lấy tay như lúc này, khẽ cất tiếng nói nhìn Khiêm.

“Em cảm ơn anh!!! Em sẽ giữ mãi kỉ vật tình yêu của chúng ta. Nó đẹp quá, cứ như những vì sao lấp lánh mà em thích màu xanh lắm!!!”

Niềm vui, sự phấn khích tột độ, nhỏ bẽn lẽn nhìn Khiêm. Thật nhẹ nhàng và từ tốn đặt lên gương mặt kia một cái hôn. Nụ hôn đến thật nhanh trên gương mặt... Dĩ nhiên đôi bàn chân thoăn thoắt của cô nàng mắc cỡ, vội lấu tấu chạy tọt vào nhà. Không dám nhìn vào mặt của đối phương, cái người mà mình vừa mới trao xong nụ hôn phớt qua ấy...

“Cô... ấy... vừa... mới...” Ngay lúc này, chính bản thân Gia Khiêm cũng nhận ra, chính mình cũng đang nói lấp.

Cái nói lấp không thể ngăn cản được, chạm nhẹ lên đôi má của mình anh cảm nhận rõ ràng con nóng hổi từ nụ hôn kia... Cùng lúc các sợi dây thần kinh giật giật liên hồi.

“Minh sao lại run vậy nè?!” Bờ môi lấp bắp câu nói rõ là ngớ ngẩn.

Bóp chặt các ngón tay lại với nhau, ánh mắt dường như đã dời theo từ lúc nào... Cái nhìn càng cay nghiệt, càng tức giận khi lòng tự tôn bị đè bẹp đĩnh điểm. Cái miệng quẹo về một bên. Tôi sẽ không để cho cô hạnh phúc đâu!!!

Song song với ánh nhìn ấy cũng có một ánh nhìn khác đã theo dõi và dõi mắt theo ánh nhìn đang day nghiêng kia... Gương mặt nhiều trầm tư và suy nghĩ nhưng cuối cùng các cơ mặt cũng giãn ra cùng lúc bờ môi lấm bầm. Tôi sẽ chờ coi cô làm được com cháo gì? Dù sao để chính tay của mình làm chuyện đó thì quá dơ bẩn. Khẽ run run hàng mi. Cô cứ làm và người nhảy vào nắm lấy cơ hội chính là tôi. Cười mằn nguyện với suy nghĩ trong đầu lúc này của người con gái...

Quá ghê gớm, quá hắc ám... Ai, ai? Kẻ nào lại muốn tiếp tục hãm hại Thùy Dương? Và liệu lần này có còn may mắn như những lần trước hay không? Gia Khiêm sẽ đến lúc cấp bách hay không?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bước ngoặt

6:00 Hôm sau...

Các cơ tay của nó bắt đầu cử động từng chút một. Hít vào thở ra nặng trĩu, cổ gượng người dậy với các vết băng bó đầy thân thể. Khẽ nhìn dáo dạt xung quanh, cái miệng khô rang vì con khát đã hoành hành, nó trả lời trong giọng khàn đục.

“Đây là đâu? Tuấn Minh...”

Nó cất tiếng thất thanh gọi to cái tên ấy và cố gồng người lên, nhón nhén những bước chân nặng trĩu xuống đất, mò mẫm tìm hắt trong vô vọng... Trong đầu nó ngay lúc này chỉ toàn hiện diện hình ảnh của hắt, nó mong mỏi hắt biết bao. Tuấn Minh... Tuấn Minh...? Nó mở vội lấy cánh cửa và nói gót những bước chân ra khỏi căn phòng ấy.

“Đây là đâu? Đây không phải là nhà của Tuấn Minh...”

Nó lăm bắm câu nói và nói những dấu chân ra đây phòng lớn ở nơi xa kia, nó cảm nhận được có thứ ánh sáng lóe lên. Những bước chân càng gần và gần hơn, thật rõ ràng nó bước vào cái nơi đây mà trận ấy...

“Bắt đại ca, đây là tình hình của tháng này mà bọn đàn em đã làm được.” Một tên đàn em trình lên tờ danh sách.

“Đề đó đi! Lát tối tao sẽ coi, còn chuyện tao nhờ mày điều tra về con người đó ra sao rồi?” Vỹ đầu gấu hỏi tên đàn em.

“Dạ, em đã điều tra người đó. Có ghi tất cả vào đây, mời đại ca xem...” Tên đàn em trình lên xấp bìa hồ sơ được gói kĩ đưa cho Vỹ đầu gấu.

“Và em cũng đã mời mẹ của Liên nắm đấm đến rồi!” Tên đàn em nhẹ giọng nói.

Nó có nghe lầm hay không? Bờ môi cong cong lên rõ ràng khi câu nói của tên thuộc hạ kia vừa thốt nên. Mời mẹ của mình ư? Vịn chặt lấy thành tường, nó tiến những bước chân vào cùng ánh mắt lạnh lùng.

“Các người... các người mời mẹ của tôi đến làm gì?” Dồn hết sức lực cho câu nói ấy, nó bỗng ngã quỵ xuống nền đất...

“Ồ!? Đại ca ơi, cô ta đã tỉnh lại rồi kia?” Tiếng tên đàn em vội nói to và chỉ vào hướng nó đang ngã nhào xuống nền đất.

“Phương Liên!?” Sững sờ cả người, Vỹ đầu gấu khẽ run run hàng môi gọi tên nó.

“Các người muốn gì? Các người bắt tôi về đây chưa đủ hay sao còn bắt mẹ của tôi về nữa?” Nó nhiu hàng mi cùng vẻ mặt căng thẳng tột độ, khi nó biết đến mẹ của nó đã bị bắt đến đây. Chính nó bây giờ không thể làm được gì để cứu mẹ nó ra lúc này.

“Nếu tôi mà còn sống, tôi sẽ không để cho các người yên đâu... Các người hãy thả mẹ của tôi ra mau!!! Thả mẹ của tôi ra...” Nó cố thều thào câu nói còn sót lại vài lời song con đau cùng vết thương cũ lẫn mới, làm nó ngất lịm đi ngay sau đó...

“Mau gọi bác sĩ nhanh lên!!!” Vỹ đầu gấu hét hoảng la to cùng lúc ông chạy thật nhanh tiến lại phía nó và ôm nó vào lòng.

Nhanh bẻ nó vào phòng cùng âm thanh thất thểu, vô cùng bất an trên bờ môi... Cừ chỉ, hành động ấy không ai có thể hiểu nổi? Vì lý do gì song bọn đàn em có thể biết được một điều tình hình sức khỏe của Liên nắm đấm bây giờ vô cùng quan trọng.

Cùng lúc ấy tại nhà của Tuấn Minh

“Mau gọi cho tôi những con người giỏi nhất!!!” Hần nghiêm nghị ra lệnh tập hợp đội ngũ nói với ông quán gia.

“Thưa cậu chủ đã chuẩn bị đầy đủ!!!” Viên quản gia nói hùng hồn.

Ngó ngược ngó xuôi, đám tinh binh anh dũng mà mình đã triệu tập đầy đủ. Hít một làn hơi thật dài, hần chớp nhẹ đôi mắt và lớn giọng nói.

“Tôi muốn các anh làm phi vụ này thành công hoàn toàn. Lần này sẽ khác những lần trước, đó là nơi vô cùng nguy hiểm, nơi có rất nhiều người cũng anh dũng thiện chiến chẳng kém gì các anh. Tôi muốn các anh vào đó cứu lấy cho tôi một người!!!” Hần chìa ra một bức hình cùng lúc tập hợp hết đội binh tinh nhuệ của mình, nhìn chăm chú vào căn biệt thự nói.

“Đây là sơ đồ của căn biệt thự. Nhiệm vụ của các anh tối nay nhất định phải hành động cho tôi thật nhanh chóng và gọn gàng rút lui. Các anh cứ bàn tính thật kĩ đi! Đúng 10 giờ tối nay chúng ta hành động. Bất chấp mọi thứ, cứu lấy cô gái này ra cho tôi!!!” Hần mở to sòng sọc đôi mắt của mình nhìn vào đám tinh binh.

Anh sẽ cứu em ra, cho dù có bằng bất cứ thủ đoạn hay tiêu hao bao nhiêu tiền bạc. Anh cũng nhất định giải cứu em ra chỗ quý quái đó!!! Nắm chặt lòng bàn tay, các sợi dây cơ bắp nổi lên trên tay hần cùng vẻ quyết tâm hiện trên gương mặt. Cố gắng chờ anh thêm một chút nữa nhé em! Cái bọn khốn đó chúng đã làm em đau khổ... Bậm chặt lấy bờ môi khẽ run run. Sau khi giải cứu cho em xong cũng là lúc anh sẽ thanh toán bọn chúng. Chúng mày hãy chờ đi, chính tay ta sẽ giải thể cái tập đoàn khốn nạn đó!!!

- - - - -

7:00

“Nhìn cho thật kĩ con nhóc mập đó!!! Nhiệm vụ của các người đó, đây là một nửa số tiền. Làm xong số còn lại các người sẽ được đưa sau!!!” Giọng nói cất lên cùng lúc chỉ thẳng ra xa.

“Tôi muốn các người làm ăn cho thật ra hồn!!!” Chĩa ra phong bì và như muốn nhấn mạnh lại câu nói thêm một lần nữa liếc ánh nhìn sắc lạnh, nhắc nhở người phía đối diện.

“Quý cô cứ yên tâm!!! Chỉ việc đánh người thôi cũng không có quá khó với bọn này. Chi hào phóng như thế thì bọn tôi sẽ làm đầy đủ ba chỉ tiêu khiến cô hài lòng. Đó là sạch - đẹp - tốt!” Người con trai xa lạ cầm xấp tiền nhận lấy hít hà.

“Cô cứ chờ tin tốt của tôi...” Người con trai với gương mặt bụi bặm, hớn hờ nở nụ cười hưng phấn khi cầm lấy xấp tiền của cô gái kia vào lòng và cười lớn tiếng.

“Thế thì tốt!!!” Cô gái nhoẻn một nụ cười tươi tắn và dán ánh nhìn vào gương mặt đang vui vẻ hớn hờ kia, đôi môi đầy nghiêng hẳn bảem. Cô sẽ không còn hạnh phúc mãi được đâu...

- - -o- - -

7:30

“Con không muốn, con muốn đi học. Tại sao ba mẹ cứ ép con ở nhà???” Cô bé nói to.

“Nếu con không hứa là dứt khoát với cái thằng đó. Vậy con hãy nghỉ học đi!!! Cuối tháng này ba sẽ dành cho con một suất đi nước ngoài du học. Mọi chuyện ở đây con sẽ quên mau thôi.” Người ba nhấn mạnh giọng nói.

“Đi nước ngoài du học?!” Cô bé tròn tròn xoe đôi mắt dành cho người ba của mình.

“Ba vừa nói gì? Đây lại là ý kiến của ai? Có phải của tên khốn Nhật Khang kia hay không? Tên đó nói với ba mẹ bày mưu mô gì với cuộc đời của con nữa?” Cô bé lờng lộn lên con tam bành, quyết sẽ cho cái tên đáng ghét đó nhưng ngay lúc này không thể được...

“Con không muốn đi đâu hết... Con sẽ ở lại thành phố A và sẽ đi học!!!” Dứt lời cô bé túm lấy chiếc cặp táp và chạy ào ra ngoài nhưng không vì ở phía trước đã có đám vệ sĩ mà ba cô bé đã thuê riêng, chặn sẵn ở cửa ngoài kia.

“Xin cô chủ vào nhà. Ông chủ cấm cô ra khỏi nhà!!!” Người đàn ông cao to lực lưỡng chặn ngay cánh cổng, nói to với cô bé.

“Ồ?! Các người... các người...” Vẻ run run níu lấy chiếc cặp táp vào lòng và nuốt con giận vào, lồm lủi chậm rãi từng bước chân vào nhà.

Quay xuống ngó thêm một lần nữa vẫn là ánh mắt nghiêm nghị của ba dành cho cô bé. Tại sao ba mẹ cứ ép buộc cuộc đời của con thế này? Con tức giận như chưa bao giờ nặng nề đến thế này. Lồm bồm bờ môi mấp máy những câu nói không thành lời. Anh... em... xin lỗi anh...

8:00

Về thất tha thất thểu, Hắc Động lồm lủi bước những dấu chân chậm rãi vào sân trường. Cái mặt bơ ra như vừa đánh mất đi một cái gì đó quan trọng lắm. Những ý nghĩ chông chéo lên nhau. Tại sao hôm nay cô ấy lại không đi học...? Cô ấy đã hứa với mình là sẽ đi học mà... Nhoẻn một nụ cười nhạt hân nghĩ. Có phải ba em lại nhốt bắt em ở nhà, không cho em đến trường nữa hay không? Ánh nhìn xa xăm vào hàng cây xanh ngắt một màu.

Trong khung cảnh ấy, cảm giác như được trở về với thiên nhiên của mẹ hiền nơi vũ trụ thật bao la rộng lớn biết bao. Nếu được quay trở lại, có lẽ anh sẽ biết cách sống tốt hơn, để anh có thể đường hoàng sánh đôi bên em. Chứ không phải như bây giờ lại... Nhìn lại chính bản thân của mình, gãi tự giễu một nụ cười chua chát trên bờ môi. Anh đúng là một thằng tồi tệ, anh chẳng có gì ngoài một tình cảm tha thiết dành cho em cả... Anh không thể nào cho em những thứ hoa lệ, phù phiếm ngoài kia. Bỗng gãi chớp nhẹ hàng mi nhớ về hình ảnh của cái ngày hôm ấy, làm gã không khỏi đau lòng khi ba của cô bé đã nói đến thân phận và nhân cách của gã.

“Tôi cảm cậu qua lại với con gái của tôi!!! Cậu đừng có mơ mộng quen với con gái nhà tôi... Con của tôi không thể nào xứng với một kẻ lông bông, đầu đường xó chợ như cậu được. Hãy trở về nơi của cậu, đừng có mơ mà trèo cao nữa!!!”

Mình là một thằng lông bông ư? Gãi gục cái đầu của mình xuống gầm bàn và thẩn thờ buồn bã. Gã buồn đến độ mà nhỏ Thùy Dương ngồi bên cạnh hay cả lớp cũng cảm nhận thấy khung cảnh đó...

Hôm nay trời nhẹ lên cao. Tôi buồn mà chẳng biết vì sao tôi buồn?

Con người này... Nhỏ lồm bồm nghĩ suy về thái độ hôm nay của gã? Tại sao hôm nay gương mặt lạ lẫm??? Vừa bước vào lớp học, nhận ngay con tam bành của thầy Toán mà không hề phản ứng lại. Đã vậy ngồi lặng thinh cười một mình và bây giờ lại gục người xuống. Có lẽ nào là vì tình yêu mà u buồn? Định mở lời hỏi thăm song chợt nhỏ bắt gặp ánh mắt của Gia Khiêm ngăn cản... Không hiểu lý do tại sao? Chợt nhỏ nhặt lấy tờ giấy mà Khiêm viết cho mình: *“Em hãy để cho cậu ta yên, đừng hỏi gì đó!”*

Thế nhưng quay sang nhìn vào gương mặt ấy thật tội nghiệp. Có lẽ đây là lần đầu tiên, nhỏ mới cảm thấy mình không còn ghét gã nữa mà nhỏ lại cảm thấy quý mến con người này. Nếu như không có gã, có lẽ nhỏ sẽ không có hạnh phúc như bây giờ... Dù con người ta có tốt, có xấu nhưng tận sâu trong mỗi con tim đều xứng đáng có một bóng hình để được yêu thương. Lời nói bỗng cất lên và nhỏ hạ giọng như một chuyên gia tâm lý.

“Không có con đường nào trải toàn thảm hoa nếu bạn không tự mình bước qua!!!”

Cái đầu cúi xuống, gãi nghe rõ rành mạch câu nói của con nhỏ mập Thùy Dương. Chợt gã hỏi dừng lại chính bản thân của mình. Nếu mình buông lời thì mình không còn là mình nữa... Cô ấy đã tin tưởng mình đến như vậy mà. Phải rồi mình sẽ chứng minh cho gia đình của cô ấy thấy, mình có thể cho cô ấy hạnh phúc. Mình không phải là một kẻ lông bông xó chợ!!!

Bắt chợt gã nhòm thân hình như cây tre của mình dậy và nhoẻn một nụ cười tươi tắn, túm lấy bờ vai của nhỏ, gã nói.

“Cám ơn nha Dương béo. Tôi xin lỗi vì đã phá cô, từ giờ tôi sẽ tôn trọng cô. À, từ giờ không gọi là Dương béo hay mập nữa nên gọi là Thùy Dương

hen!!!”

Trời ạ!!! Nhỏ nhũn thâm trong bụng cùng tiếng lòng mừng mừng vui vui tốt cùng. Khi nhỏ biết được hạt giống mà nhỏ gieo trồng đã có ngày nở hoa. Con người này đã hứa là không còn chọc phá mình nữa ư? Tốt quá, tốt quá rồi... Mím cười về hí hửng, nháy đôi mắt thật tinh anh dành cho Khiêm.

- ---o---

9:00

Nắm chặt lòng bàn tay thật chặt, các ngón tay gãy xương, những ngón tay chai sần sùi như in dấu một cuộc đời lắm nhiều chông gai... Một cuộc đời đã qua đi nhưng đọng lại trong tim là cả một nỗi đau đớn. Khuôn miệng mở ra và không biết tại sao khép lại như không muốn nói ra... Có phải chăng con người đang đứng ở phía trước của mình đã là một cái gì đó rất thân quen, cứ tưởng đã biến mất đi thật lâu nhưng tưởng sẽ phai phôi nhạt nhoà đi. Dòng lệ rung rung tuôn trào ra, mặn đắng bờ môi, bầu vú chặt lấy vạt áo sần cũ vì bạc màu, cố giữ vững cho thân mình không buông lơi ra.

Bước chân càng nhanh về phía trước... Gương mặt khắc khổ càng nhìn chăm chú, cái miệng bỗng quẹo về một bên, hàng mi run run cuối cùng mở một lời nói.

“Lâu quá không gặp...”

“Bà...” Cúi cái đầu xuống, gục cả thân người mà không muốn nói dù chỉ là nửa lời nào...

“Tôi xin lỗi bà, bà hãy tha thứ cho tôi!!!” Cùng một cử chỉ cũng là cái cúi người xuống như xấu hổ song nhưng nén chặt vào tận con tim, bờ môi đã thốt nên một câu nói.

“Cám ơn ông đã hỏi thăm!!!” Giọt nước mắt bắt đầu tuôn trào ra không ngừng. Bao nhiêu cảm xúc bị nén chặt lại song vỡ òa ra, lời nói bắt đầu chậm rãi, hé mở khuôn miệng.

Đưa bàn tay ra của mình, người đàn ông vội nắm lấy bàn tay kia nhưng thật bất ngờ, bàn tay ấy đã buông lơi ra một cách nhanh chóng. Về sững sờ kinh ngạc không thể tin đây là sự thật.

“Bà... bà còn giận tôi đấy ư?”

“Có phải là mơ hay không? Tại sao bây giờ ông mới tìm gặp tôi?” Người đàn bà bắt đầu đưa gương mặt sắc lạnh của mình, nhìn chăm chú vào người đàn ông kia.

Ngay lúc này có thể cảm nhận được vẻ đẹp mà Liên nắm đầm thừa hưởng từ chính nhan sắc của người mẹ mình.

“Tôi xin lỗi bà... Tôi... tôi đã có lỗi với bà nhiều lắm!!!” Bờ môi nhấp máy không thể thốt nên lời nói từ đại ca Vỹ đầu gấu.

“Vậy thì có gì ông lại tìm tôi sau 17 năm quên lãng?” Người đàn bà hỏi ngược lại cùng ánh nhìn lạnh lẽo như cửa vào vết thương đã ngủ yên bấy lâu nay.

“Bà đừng nói với tôi như thế! Tôi đã có lỗi với bà... tôi muốn hỏi bà một chuyện?” Lúc này giọng nói bỗng nghiêm nghị trở lại, nhìn vào ánh mắt sắc lạnh kia Vỹ đầu gấu hỏi.

“Không biết câu hỏi của ông là gì?” Người đàn bà hạ giọng hỏi lại.

“Liên nắm đầm có phải là con của tôi không?” Câu hỏi thốt ra nhanh và có uy lực nhìn thẳng vào người đối diện.

Giật bắn cả người lên, người đàn bà chợt run cầm cập đôi bàn tay... Hướng ánh nhìn vào gương mặt kia như không thể tin được con người ấy tại sao lại hỏi câu hỏi đó...

“Đây là món quà mà tôi nhớ không lầm tôi đã tặng cho bà!” Cùng lúc món đồ được chìa ra trên tay Vỹ đầu gấu.

“Món quà này được đeo trên người của con bé... Tôi cảm nhận con bé chính là...” Câu nói bỗng nghẹn ngào chưa kịp nói hết câu thì...

“Nó là con gái của tôi!!!” Chớp nhẹ nhàng đôi mắt, khi câu hỏi được đặt trúng vấn đề nhưng vẫn một ánh mắt cũ trả lại cái nhìn ấy một cách thẳng thừng, cắt ngang câu nói giữa chừng kia.

“Tôi biết bà sẽ nói như vậy, bà không cần phải giấu tôi nữa.” Sửa lại gọng kính một cách chậm rãi, người đàn ông biết sẽ có câu trả lời này và chép miệng trả lời bằng một câu nói nghiêm nghị.

“Tôi đã xét nghiệm ADN, con bé chính là con gái của tôi!!!” Tiến lại gần chiếc bàn, Vỹ đầu gấu chìa ra xấp giấy tờ và nói đồng dục nhìn người phụ nữ ấy cũng tức là mẹ của nó Liên nắm đầm.

Con tim đập lên từng hồi, những nốt nhạc cứ thế réo vang không ngừng nghỉ... Có phải chăng là sự thật? Sao lòng mình lại cảm thấy bất an vô cùng thế này... Người mẹ lâm bầm với bao nỗi trăn trở cho sự việc đang xảy ra lúc này.

- ---o---

11:00

“Lát nữa anh có chuyện riêng nên em tự về nhà nhé!!!” Khiêm nói nhỏ nhẹ nhìn nhỏ nói.

“Có chuyện gì thế anh?” Ngược vội lên chiếc đồng hồ, nhỏ chu đôi môi lên vẻ tiếc nuối hỏi Khiêm.

“Anh đi với anh Hắc Động một tí, em đừng suy nghĩ lung tung mà!!!” Vuốt lên cái đầu đang vấy bám những nghĩ suy kia, Khiêm nhovn nụ cười tươi rói, anh chàng bật lên câu nói cùng bao cung bậc cảm xúc nhìn nhỏ.

“Sao anh biết em muốn hỏi câu nói đó thế?” Ánh mắt lóe lên một tia hi vọng, nhỏ cúi cái đầu xuống vì mắc cỡ.

“Anh biết ngay mà... Bé Dương của anh cũng biết ghen đó nha!!! Anh cũng có giá lắm à nha...” Vuốt mái tóc của mình lên, Khiêm nhìn lên bầu trời với vẻ tự tin, anh chàng cong cong cái mỏ, vẻ tự kiêu thấy rõ.

“Hừ! Ai thèm anh chứ? Anh đi đi. Em về đây...” Nhỏ xị cái mặt xuống cùng giọng nói xéo xắt nhìn Khiêm.

Nhỏ tiến những bước chân về phía trước một cách chậm rãi đang định đi tiếp thì...

“Bé Dương của anh giận rồi à?” Khiêm vội chạy theo nhỏ.

“Thôi mà cho anh xin lỗi. Anh biết lỗi rồi! Anh chỉ đùa cho vui thôi mà...” Bắt đầu bài ca năn nỉ, Khiêm xin lỗi nhỏ rồi rít.

“Không tha thứ đâu...” Nhỏ xị cái mặt xuống và nói to về hờn dỗi.

“Em giận anh thật đó ư?” Nắm lấy bàn tay của nhỏ Khiêm nhìn chăm chú.

Đáp lại cái nhìn ấy bằng một ánh nhìn trân trân. Một giây, hai giây và ba giây, cuối cùng nhỏ bật ra nụ cười, không thể tiếp tục nín nhịn được nữa.

“Haha... Anh ngốc quá à...” Nhỏ hé mở nụ cười chọc gẹo nhìn Khiêm.

“Anh đã bị em dụ! Xem ra anh cũng có ngày bị cho vào tròng nhé!!!” Nhỏ vênh cái mặt lên trời giống Khiêm ban nãy cũng cái điệu bộ ấy.

“Em ghê lắm nha, ngày mai biết tay anh!” Cốc yêu vào đầu nhỏ một cú, Khiêm nhú hàng lông mày nói.

“Thôi anh đi đây! Có gì tối anh về anh nhắn tin cho em nhé.” Ngó vào chiếc đồng hồ đeo tay, Khiêm hạ giọng.

“Về nhà nhớ là nhắn tin cho anh để anh biết em về an toàn!!!” Thơm nhẹ vào vàng trán của nhỏ một cái.

“Vâng!” Nhỏ trả lời một cách nhẹ nhàng bước đi.

Cái vẫy tay chào tạm biệt. Họ chớp một ánh nhìn không dứt vào đối phương.

Những tình cảm đã đến rất chậm rãi và nó đã được nuôi dưỡng bằng một chút xúc tác. Đó là thứ xúc tác mà chỉ có con tim có thể làm được mà thôi...

Để xem nào lát nữa về nhà mình sẽ làm gì nhỉ? Lắm bả trong miệng nhỏ nghĩ. Ừm! Xếp lại quần áo, giặt đồ, ăn một bữa ngon lành nữa. À! Còn phải xem bộ phim hoạt hình lúc 9 giờ tối nay. Cười tít mắt trước mở công việc đầy đặc và thú vị của mình, nhỏ nhanh nhẩu đôi chân, chậm rãi lướt thật êm trên con đường về. Hít một hơi thật dài, nhỏ cảm nhận thấy được mùi hoa sữa thơm lừng từ phía xa. Những cánh hoa sữa mềm mịn, chúng luôn làm nhỏ cảm thấy sáng khoái. Nếu được trở lại thời bé xiu thì tốt biết mấy nhỉ? Nhỏ chợt lóe lên một sáng kiến. Có trò vui rồi đây. Hihi...

11:30

“Cô là Hà Trần Thùy Dương đúng không?” Giọng nói ồ ồ như xe lửa tiếng lại gần nhỏ.

“Ừm. Có chuyện gì không?” Nhỏ đáp ứng vội lảng tránh định bước đi thì...

“Chúng tôi có chuyện muốn nói với cô!!!” Giọng nói xa lạ kia chặn nhỏ lại dứt khoát nói.

Chưa kịp trả lời, giọng nói ồ ồ như tên lửa đã tóm lấy chiếc cặp của nhỏ lên. Xốc nhỏ lên kéo vào chiếc xe to tướng như đã được chuẩn bị sẵn từ trước đó.

“Nè? Các người... các người...” Nhỏ the thé câu nói, định hỏi dừng lại đám người ấy nhưng không thể kịp.

Vì chiếc khăn đã được chuẩn bị từ lúc nào đã đánh úp vào chiếc mũi của nhỏ. Nhỏ rũ rụi cả thân mình cùng lúc các tứ chi giãn ra.

- - -o- - -

13:00

Ngó dọc ngó xuôi, cô bé cảm nhận thấy quyết tâm đang rực cháy ở trong con tim của mình. Túm chặt lấy chiếc túi lên vai, cô bé hít một hơi thật dài và chuẩn bị hết sức lực cũng như can đảm. Bậm chặt lấy bờ môi về quyết tâm. Các cơ tay lúc này giãn ra, nắm chặt lấy sợi dây đã được chuẩn bị, siết thật chặt và một, hai, ba... Cô bé phóng nhanh với vận tốc kinh hoàng từ trên tầng lầu bay xuống nền đất. Một cảm giác lướt nhanh theo cơn gió. Cái miệng há rộng ra đón lấy bao nhiêu cảm giác lâng lâng. Cứ như đang được đu quay mà ai đã từng được treo ngược cả thân hình xuống lúc này, có lẽ sẽ cảm giác được sự ớn lạnh cả người cùng lúc mồ hôi tuôn ra dừ dội.

Hai con mắt ngó nghiêng, cô bé chớp chớp liên hồi như chưa định thần con hoàng hôn thì...

“Báo cáo cô chú bỏ trốn!!!” Giọng nói thất thanh vang lên từ người vệ sĩ.

Cô bé cuống cuống, buông rơi sợi dây ra cùng lúc móc ra trong chiếc túi những vũ khí mà mình đã chuẩn bị sẵn.

Vật dụng đầu tiên được móc ra là cản trở bước đi của đối tượng, đó là những viên bi xanh. Vật dụng thứ hai, làm cho đối tượng mờ mắt. Hỗn hợp gồm súng nước, xà phòng tạo thành hỗn hợp cay mắt tạm thời. Vật dụng thứ ba thân công bách phát bách trúng, cây ná huyền thoại.

Cô bé tung ra hết ba tuyệt kỹ khiến cả đám vệ sĩ ngã nhào ngay xuống nền đất, mồm miệng thì rớt rít la lên.

“Trời ơi!!!”

Nụ cười rúc rích khi đã cản xong đám vệ sĩ khó ưa. Vác lên chiếc ba lô và bắt đầu sử dụng binh pháp của Tôn Tử, đó là “*36 kế chạy là thượng sách*”. Đôi chân thoăn thoắt cô bé chạy nhanh, chạy thực mạng như chưa từng được chạy. Có lẽ nếu nói đến trên thế giới này có một cuộc thi chạy thì cuộc thi chạy vì tình yêu luôn luôn là số một. Bạn có đồng ý với tôi không nhỉ?

- - - - -

Hé mở ánh mắt, cái nhìn chậm rãi dạo dặt căn phòng. Lúc này có lẽ nó đã định thần được là mình đang ở nơi nào...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Sập bẫy

Bước những bước chân chậm rãi, nó dạo dặt một ánh nhìn, bờ môi mấp máy. Căn phòng nào là căn phòng hôm đó? Nhíu hàng lông mày, nó lăm bằm thần thờ, mở từng cánh cửa và gương mặt xị xuống về e dè... Có lẽ nó đã biết là mình đang lọt vào mê hồn trận mà đường ra là ở đâu đây? Chắc chỉ có người nhốt nó mới có thể có câu trả lời chính xác nhất.

“Ồ?” Nó ngáp một cái rõ dài và chán nản lạng lẽ về căn phòng cũ thì...

Nét mặt lúc này giãn ra khi bóng hình kia loáng thoáng lướt qua, kia là... là... Nó lăm bằm ngạc nhiên nhìn hình ảnh trước mắt mình hiện giờ.

“Tôi muốn nhìn nhận con bé!!!” Giọng nói nhấn mạnh cùng ánh mắt chăm chú vào người đàn bà.

“Không bao giờ tôi cho ông nhận con bé... Hãy quên đi, vì ông không xứng đáng!!!” Người đàn bà liếc ánh nhìn ấy bằng đôi mắt sắc nét của mình.

“Bà không cảm thấy con bé sống với bà là khổ cực và gian nan hay sao? Nếu con bé sống với tôi, con bé sẽ được sung sướng.” Người đàn ông lên tiếng đáp trả không ai khác chính là đại ca Võ đầu gấu.

Gương mặt lúc này bỗng thay đổi sắc diện nhanh chóng, từ tốn chậm rãi, các cử chỉ rồi bời bắt đầu, rom róm hai hàng lệ.

“Con bé sống với tôi quả thật là rất... rất gian khổ!!!” Người đàn bà ngáp ngừng câu nói.

“Vì thế cho nên...” Câu nói chưa kịp thốt ra hết thì...

“Ai cho ông có cái quyền quyết định cuộc đời của người khác?” Nó nhảy bổ vào, nhanh nhẩu tiến lại gần người mẹ đang rung rung dòng lệ...

Vẫn gương mặt sắc lẹm ấy, cùng ánh nhìn hung dữ dành cho người đang chễm chệ trên chiếc ghế bành to cao kia.

“Con gái à... Chúng ta về thôi con!!!” Người mẹ nắm lấy bàn tay nó, bà nhanh chóng câu nói thúc giục.

“Mẹ à... Gã khốn đó làm gì mẹ thế?!” Nó quay sang và nhìn mẹ hỏi.

“Không có gì đâu con gái, chúng ta về đi con! Con nghe lời mẹ đi, về nhà đừng hỏi nữa!!!” Người mẹ nghẹn lại câu nói, hít một hơi thật dài, bà tha thiết nói.

Chớp chớp ánh nhìn vào gương mặt của mẹ, nó bỗng xót xa và đau đớn vô cùng. Có cảm giác, mẹ của nó đã bị một cú sốc gì đó ghê gớm lắm song cú sốc ấy là gì? Nhưng giờ phút này, nó cần nén chặt con tức vào lòng. Quay lại liếc một cái vào người đàn ông đó, bờ môi vẫn không quên lắm bầm. Chờ đây, tôi mà khỏi bệnh dù có là ai, chính bàn tay này sẽ đè bẹp ông.

“Vậy thì ta đi mẹ à!” Nó hạ giọng, nắm lấy bàn tay của mẹ bước đi. Hai mẹ con định bước ra khỏi gian phòng đó thì..

“Nếu thương con Liên, bà hãy cho con bé về với tôi...” Người đàn ông nhòm dậy và đồng dục một câu nói thất thanh.

Người đàn ông vừa nói câu nói gì vậy? Và tại sao lại có ý là mình về chung sống với ông ta? Về ngờ ngác, nó nhìn vào chính người mẹ của mình bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Những câu nói luôn bao quanh nhưng không biết mình có nên hỏi mẹ hay không? Nắm chặt lấy cánh tay của mẹ, các ngón tay bầu vịu lấy nhau, đan chéo như muốn mẹ hãy trả lời cho nó. Câu nói ẩn ý vừa rồi là gì?

“Mẹ...” Nó ngập ngừng tiếng gọi.

“Dù bà có che giấu thì cuối cùng sự thật vẫn mãi là sự thật. Không bao giờ có thể chối bỏ được!!!” Vỹ đầu gấu nhấn mạnh giọng nói, nhìn hai mẹ con nó.

“Ông...” Cúi cái đầu xuống, hé mở khuôn miệng, mẹ nó bắt đầu câu nói.

“Con gái à, có một việc mà mẹ đã giấu con...” Câu nói bỗng đứt quãng nhìn nó, vẻ trần trụi hiện rõ trên gương mặt người mẹ lúc này.

- ---0---

14:00

“Anh à... em chờ anh ở chỗ cũ nha!!!” Cô bé thủ thủ trong chiếc điện thoại.

Gương mặt giãn ra cùng nụ cười tươi tắn. Đôi chân thoăn thoắt, gãi chạy như điên. Những bước chân nhanh và mạnh hoà với âm thanh vui sướng, tràn ngập cả con tim, chúng ồn ào náo nhiệt biết bao.

“Thùy Tiên!!!” Gã hét to cái tên ấy cùng vẻ hừng khởi nhìn cô bé.

“Anh...” Cô bé vội chạy lại nhìn Hắc Động, một ánh nhìn thiết tha như đã xa nhau từ rất lâu.

Một cái ôm nhau thật chặt, nụ cười tươi tắn, cảm giác lâng lâng tựa như cơn gió đang âu yếm, lớn vồn bay khắp nơi. Chúng cứ quẩn quýt mãi, ngăn nga thành điệp khúc tình yêu ngọt ngào. Khẽ cất cao bài hát yêu thương, thế giới này nếu không có tình yêu, có lẽ con người sẽ sống một kiếp sống thật vô nghĩa. Ta sống, ta cười, ta nghĩ và ta làm tất cả đều vì ai? Nếu không vì một người ta yêu thương, có lẽ ta sẽ sống lạnh lùng như một con robot mà đã là robot thì làm gì có cảm xúc...

“Anh nhớ em nhiều lắm!!!” Gã ghì chặt cô bé vào vòng tay của mình cùng vẻ mặt ngất ngây hạnh phúc.

“Hic... em cũng nhớ anh nhiều lắm!!!” Giọng nói bỗng trầm xuống nghẹn ngào ở cổ họng, cô bé rung rung cảm xúc hạnh phúc.

Khi bây giờ, cô bé có thể cảm nhận vòng tay của anh... Anh đã thật là gần, gần lắm với em..

“Em cứ tưởng sẽ không thể nào gặp anh được nữa... Em đã phải rất khó khăn, mới có thể trốn ra ngoài gặp anh được!!!” Cô bé ngược gương mặt lên nhìn gã.

“Em trốn ra ư?” Gã ngờ ngác, bắt ngờ nhìn cô bé.

“Vâng!” Cô bé nhấn giọng.

“Ba không cho em đi học nữa... ba thuê vệ sĩ canh gác em hằng ngày. Em đã trèo xuống tầng lầu và đánh ngã đám vệ sĩ.” Hít một làn hơi dài cùng lúc vòng tay cô buông ra, ánh mắt bắt đầu nhìn xa xăm lên bầu trời.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc cô bé vội nắm lấy bàn tay của gã.

“Anh có thật sự yêu thương em không?” Ánh mắt lúc này bỗng nhìn gã chăm chú thật lâu, chờ đợi câu trả lời từ gã.

Không một cô gái đang yêu, sẽ yêu và sắp yêu nào mà không hỏi người con trai mình chọn, sẽ mang lại cho cô ấy hạnh phúc hay không? Hỏi những chàng trai, nếu bạn biết được rằng, cô gái mà bạn yêu chỉ cần một câu nói “có”. Chỉ một câu nói nhẹ nhàng thế thôi cũng khiến cả một đời này. Mãi mãi ngàn sau, nếu có sinh ra thêm một kiếp nữa, người con gái ấy, sẽ chỉ muốn yêu một mình bạn mà thôi...

“Anh biết bây giờ, em còn nghi ngờ tình cảm và cả tương lai về tình yêu của chúng ta...” Gã lắc cái đầu về một bên nhìn cô bé nói.

“Anh sẽ mãi mãi nắm lấy bàn tay này!!! Cho dù bàn tay em có buông tay anh nhưng anh vẫn mãi mãi ghi dấu em trong con tim của anh... Em hãy tin

tưởng ở anh!!” Gã ghì chặt lấy bàn tay của cô bé vào lồng ngực, nơi con tim đang đập thành thịch từng nhịp.

“Suốt cuộc đời này, mãi mãi Bang Hắc Động chỉ yêu mỗi một mình Thủy Tiên!!! Không người con gái nào, có thể thay thế em trong con tim của anh.” Gã nhấn giọng với vẻ khẳng định và dứt khoát.

“Anh...” Cô bé chợt òa lên nức nở, cả gương mặt lúc này không biết đã lấm lem bao nhiêu giọt nước mắt vì ngất ngây hạnh phúc.

Gã nhoen nụ cười mỉm và... rất chậm rãi, từ từ gã móc ra một hộp quà nhỏ xinh, nhìn cô bé nói.

“Đây là một vật mà anh muốn dành cho em!”

Gã chậm rãi mở lấy chiếc hộp ra và đưa lên cho cô bé xem món quà ấy là gì? Một cái nhìn, hai cái nhìn và ba cái nhìn.

“Anh à, cái này là...” Cô bé lấp bắp khóe môi, với vẻ đầy ngỡ ngàng.

“Đây là kỉ vật mà khi anh còn nhỏ, mẹ đã trao cho anh. Mẹ đã dặn anh, *con hãy trao nó cho người con gái mà con yêu nhất.*” Gã cười mỉm khi cho cô bé thấy món quà này.

“Em hãy nhận chiếc nhẫn này và hãy xem như đây là kỉ vật tình yêu của chúng ta. Em là người mà anh đã dành trọn cả yêu thương cho đến hết cuộc đời này. Hãy cùng anh đi hết con đường tình em nhé!” Gã chia món quà lên cao như chờ đợi một cái gật đầu đầy e lệ của cô bé.

Dòng lệ cứ ngân ngấn mãi trên gương mặt của cô bé. Có phải đây là sự thật hay là ảo vọng? Cô bé đưa bàn tay của mình chạm lấy chiếc nhẫn và nhìn món quà đáng kính trọng ấy, đặt lên lòng bàn tay của mình. Cái nhìn chăm chăm, cô bé chợt nhận ra những dòng chữ khắc trên chiếc nhẫn *“I love you forever”*.

“Anh này... anh làm em khóc rồi nè! Mau đeo nhẫn cho em mau lên!!!” Cô bé chợt đánh một cú thật đau vào cái đầu của gã.

Bị quỳnh ngay một cú đâm đau điếng vào ngay giữa đầu, gã hậm hực giọng nói.

“Chưa gì em đã bạo hành gia đình rồi? Em mà dữ thế này, ai dám lấy chứ?”

“Cái gì? Anh nói gì hả?” Cô bé véo cái lỗ tai của gã xách ngược lên và quát to.

“Em là bà Bang đó nha!!!” Ý nghĩ chợt loé lên trong đầu, cô bé cười khoái chí với ý nghĩa vu vơ của tương lai kia.

Nụ cười chât ngắt khi nhìn chiếc nhẫn, đưa bàn tay đeo nhẫn nhìn lên bầu trời cao, cô bé hớn hờ nói.

“Đẹp quá!!! Chiếc nhẫn vừa in như đã được dành riêng cho em vậy đó. Hìhì... chứng tỏ em là bà Bang tương lai rồi.”

“Hà!?” Gã dán ánh nhìn vào gương mặt ấy và cười tủm tỉm.

“Là la là la la, em yêu anh nhiều hơn. Là la là la la, lòng em cứ hát vang. Và những lúc đêm mưa buồn không gọi tên. Và những lúc đêm không còn cô đơn quanh mình... Hát vang, hát vang rằng em yêu anh.”

- ---o---

17:00

Hai bàn tay bắt đầu có cảm giác, các ngón tay nhúc nhích, những dấu hiệu của một cơn ngủ say mê. Đôi mắt mỗi một, nhỏ dáo dác cặp mắt nhìn xung quanh.

“Đây là đâu? Tại sao mình lại bị trói như thế này?”

“Tỉnh dậy rồi à? Cô ngủ lâu hơn tôi tưởng đó!” Giọng nói từ tồn xuất hiện và nhoen một nụ cười nhìn nhỏ.

“Anh... anh là... là ai? Tại sao anh lại bắt trói tôi đến đây?” Nhỏ run run đôi môi nhìn người con trai xa lạ kia.

“Chà chà... Vì cô đã đắc tội đến một người, cho nên lúc này cô phải ở đây.” Người con trai túm lấy con dao trên miệng, bắt đầu là lướt những đường nét trên đường sống của con dao rất có tay nghề, nói với nhỏ.

Đầu óc choáng váng trước câu nói ấy, nhỏ trở hai con mắt sòng sọc mà không hiểu nổi câu nói của người con trai ấy là gì?

“Chắc anh bắt lầm người rồi, vì tôi làm gì đắc tội với ai?” Chớp đôi mắt, nhỏ liến láu hỏi ngược lại.

“Làm sao mà làm được. Cô là Hà Trần Thủy Dương đúng chứ!?” Người con trai nhấn giọng, nhìn nhỏ.

17:10 Tại nhà hàng

“Khiêm sao thế?” Ngân hỏi dừng lại nhìn Gia Khiêm.

“Không có gì...” Giọng nói hạ xuống, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt, Khiêm trả lời Hoàng Ngân.

Ngước vội lên chiếc đồng hồ. Tại sao đến giờ mà cô ấy không nhắn cho mình một tin nhắn cũng như hồi âm? Gọi điện cũng không có liên lạc được. Nuốt con mận đắng xuống cuống họng, Khiêm chợt cảm thấy vô cùng bất an. Anh vội quay sang nhìn Hoàng Ngân một ánh nhìn.

“Có lẽ mình phải về đây, mình có chút chuyện!!!”

“Ồ kia, còn chờ Hắc Động và Thủy Tiên nữa... Khiêm chờ một chút nữa đi, ăn xong bữa chiều rồi về. Cũng lâu rồi không gặp họ mà...” Ngân thêm vào câu nói, trấn an nhìn Khiêm.

Và rồi chẳng hiểu vì sao Khiêm đã nán lại chiếc ghế. Anh tiếp tục cuộc chờ đợi trong cơn mỏi mòn đầy lo âu.

Ngó lên chiếc đồng hồ treo lưng lửng trên tường, nụ cười mẫn nguyện hiện rõ trên từng nét mặt và cử chỉ kia...

Cùng lúc đó

“Xin lỗi nha, tụi mình đến trễ!” Cô bé chạy vào và thở hổn hển nói.

“Hai người đó nha... Hẹn người ta mà lâu quá đi.” Ngân cười nhẹ đáp lời.

“Nào chúng ta dọn món lên đi, bọn anh đói quá rồi!” Hắc Động túm lấy cái menu và bắt đầu dán ánh mắt vào.

“Mình ra đây một chút!” Khiêm nói nhặt vội đứng lên.

Không một tiếng trả lời, tất cả chỉ là một âm thanh im lặng đến ghê người. Đầu óc bắt đầu choáng váng lạ lùng, Khiêm chợt bấm số máy điện thoại nhà của nhỏ thì...

“Anh Hắc Động, em nhờ anh một chút việc!!!” Khiêm chạy vào vội về thất thần.

“Có chuyện gì thế chú em?” Gã giật bắn cả người trước dáng vẻ cuống cuống của Khiêm lúc này.

“Thủy Dương mất tích rồi anh ơi... Em gọi điện thoại cho cô ấy mà cô ấy không nghe. Lúc này em mới gọi cho ba mẹ Dương thì... Ba mẹ cô ấy tưởng Dương đi với em... nhưng em và cô ấy tạm biệt nhau lúc trưa mà?” Khiêm nói với thái độ bất an, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt.

“Em bình tĩnh đi!!! Em và Dương gặp nhau lần cuối ở đâu? Mau dẫn anh đi xem” Hắc Động nói.

Và nhanh như cắt, Khiêm chạy thục mạng lại cái nơi mà anh và nhỏ chia tay nhau...

“Thật là anh ấy và mình chưa ăn gì mà?” Cô bé xị cái mặt xuống.

“Thôi chúng ta ăn đi nhé Ngân!” Cô bé giục cô bạn xuống chiếc ghế.

Vịn chặt lấy thành bàn ăn, Ngân thở làn hơi nhẹ nhẹ, ánh mắt như xoáy vào hình bóng của Gia Khiêm vừa chạy đi...

17:30

Bầu trời bắt đầu nhường lại vị trí cho màn đêm tối đen như mực. Một cơn gió thoảng qua nhẹ nhàng, vương vấn mang theo mùi vị nồng nồng của hương hoa bưởi dịu mát. Hít nhẹ chiếc mũi, nhỏ khẽ bắt đầu mở to đôi mắt cùng tiếng thét vang, xé tan không gian yên tĩnh. Bật chặt lấy bờ môi bởi nhỏ biết bây giờ mình đã rơi vào vòng tay của quỷ dữ... Cái quạt mạnh thêm một lần nữa vào cơ thể của nhỏ, từng đòn quạt nhanh và mạnh giáng vào cả cơ thể. Bây giờ tiếng hét vang lớn hoà cùng tiếng âm thanh hét vang của nhỏ lúc này, càng ghê gớm và đáng sợ biết bao. Đôi mắt đỏ hoe, chưa bao giờ ngay lúc này nhỏ lại đón đau thể này...

“Các người tha cho tôi đi... tôi đau quá!!! Tôi không làm gì mà... các người đừng làm vậy mà... Tôi van xin các người đó... tôi thật sự đau quá!!!!” Con sụt sịt của nước mũi vào trong, nhỏ lấp bắp van xin rồi rít.

Âm thanh lúc này của nhỏ hét vang, điên cả cơ thể lên vì cú đánh thêm một lần nữa.

Bọn chúng đã làm gì? Đối với một cô gái không đủ sức trời gà???

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Trong em tình vẫn sáng

Tiếng van xin dường như là vô ích với lũ người đê tiện này. Từng nhịp, từng nhịp chúng giáng những đòn đau đớn vào thân thể của nhỏ... Chiếc dây nịt như con rắn uốn lượn vài vòng và nó rơi xuống khoảng không thì cũng là lúc bắt đầu những nỗi đau buốt da cắt thịt. Từng roi, từng roi quất thẳng vào cơ thể, con đau đã hình thành nhưng chỉ có thể đáp lại bằng cú nẩy thật cao. Để chống cự lại khi dây trói quá chặt mà chẳng thể nào có thể vùng dậy khỏi chiếc dây nịt kia. Con đau thấm nhuần hết cả cơ thể. Toàn thân bây giờ chẳng còn có thể nhìn ra được chiếc áo dài trắng nay đã đổi sang lấm lem vì máu tươi... Ngó nhìn vào từng gương mặt, với chút hi vọng mình được tha mạng, cổ nuốt con mẫn đắng tận họng. Vì nhỏ chợt nhận ra rằng, có chẳng là niềm vui sướng khi những đòn roi kia làm cho con thú trong bọn biến thái càng cảm thấy hả hê nhất. Khi mắt nhìn, tay làm, chúng hành hạ một con người từng chút, từng chút một... Có sự hèn hạ nào hơn là ăn hiếp con gái???

Nhỏ thiếp đi ngay lúc đó...

“Haha... Tụi bây đâu, tưới nước làm nó tỉnh cho tao?” Nụ cười càng thất thanh giòn vang, nhìn con mồi bẹp dí và mồm miệng van xin thảm thiết. Tên con trai đầu đàn quát to ra lệnh.

Ngay lập tức lũ đàn em xách vào một xô nước đen kịt thum thum, được xối thẳng vào cơ thể của nhỏ...

Con đau quá lớn, nhỏ ngất lịm đi nhưng con nước bắn đã làm nhỏ gượng dậy các giác quan... Cái miệng lúc này trắng bệch ra cùng cơ thể bưng rưng chẳng còn sức để chống trả những trận đòn ban nãy.

“Các người tha cho tôi...” Nhỏ thều thào giọng nói.

Nụ cười càng cười giòn hơn, tên con trai túm lấy chiếc dây nịt mới sau khi chiếc cũ đã đứt đôi trước sự chống cự của nhỏ. Liếc sang một ánh nhìn, tên con trai đưa bộ răng vàng hoe vì khói thuốc lá đến phát ói của mình, tiến lại gần gương mặt của nhỏ. Cổ bặm chặt lấy bờ môi trước những câu nói sắp thốt ra đến bản cả chữ và cả làn hơi kia...

“Có ai không cứu tôi với... Khiêm ơi... Anh đang ở đâu???” Nhỏ gọi cái tên ấy trong nỗi vô vọng cuối cùng còn sót lại.

“Bây giờ tôi mãn vui đây...” Tên con trai gặm chặt lấy bờ môi vào sợi dây nịt, tiến những dấu chân chậm chậm... Rất chậm rãi, rất từ tốn quất những đòn roi, nện xuống thân thể của nhỏ.

Một đòn, hai đòn, ba đòn và bắt đầu âm thanh hét vang, xâu xé cả bầu trời của nhỏ... Những đòn roi đau đớn tê buốt, chúng như vật sắt nhọn xuyên qua từng mảng da, được quất vào liên hồi. Chúng ô ạt tấn công và rồi đến khi lớp da chai sần cứng ở bên ngoài bắt đầu vỡ tung ra, tấn công lớp da bên trong. Máu bắt đầu rỉ ra. Những giọt máu be bé và rồi chúng lớn dần dần lên chảy kéo dài, cứ tái diễn liên tiếp những dòng chảy.

- ---0---

18:00

Vắt chéo hai cái chân vào nhau, những suy nghĩ chồng chéo hiện lên thật rõ ràng. Tự nhiên xuất hiện một người ba mà mình còn có ba hay sao...? Nó cười nhạt nhẽo. Nếu đã vứt bỏ tôi thì bây giờ ông nhận tôi để làm gì? Lại còn nói là muốn cho tôi hạnh phúc nữa ư? Đôi mắt lúc này của nó sòng sọc con tức giận, nện chặt vào trong tim. Liên năm đám này không cần thứ tình cảm thương hại đó!!!

Tôi đã không có ba từ nhỏ, tôi cũng sống được thì ông ta đến cũng không cần... Loé lên ánh nhìn quyết tâm, đưa gương mặt tức giận giấu vào trong lòng, hít một hơi thở dài đầy nặng trĩu. Tại sao ngày xưa ông lại bỏ hai mẹ con của tôi? Nó lăm bằm và rồi chẳng hiểu tại sao hai hàng mi xuất hiện những giọt lệ rung rung. Chúng bắt đầu trào ra nhưng khi sắp tuôn trào, nó gạt mình vội lau hết. Ném chúng đi và nện thật chặt con đau tê buốt. Hít một hơi thở sâu. Những dòng nghĩ suy cùng câu nói tự trấn an mình. Mày đang làm cái trò kịch cớm gì vậy nè?

- ---0---

“Anh đã tìm hiểu được rồi! Có một băng nhóm đã nhận tiền để giải quyết Thùy Dương.” Hạ giọng nói xuống Hắc Động nhìn Khiêm nói tiếp.

“Chúng ta mau đi đến chỗ đó đi! Anh lo...” Hắc Động thúc giục Khiêm.

“Cái gì? Ai lại muốn làm điều đó với cô ấy chứ?” Khiêm ngờ ngạc cả gương mặt, bắt đầu điếng hai hàng lông mày. Anh không thể tin được nhỏ đang bị nguy hiểm bủa vây như vậy...

18:20

Sợi dây trói đã bung ra từ lúc nào, các ngón tay chạm vào nền đất, cổ rướn người lên. Nhưng nhỏ biết cánh cửa xa xa ấy, mình không thể nào chạy ra khỏi được. Hé mở và lại nhắm vào một cách mới mẻ. Minh đau quá!!! Toàn thân tê buốt các vết thương đã thấm từng mảng, từng mảng. Minh sẽ chết mất... Nước mắt lăn dài cả khóe mắt ướt đầm hết toàn gương mặt. Nước mắt hay nước lòng chan hòa mẫn đắng bờ môi của nhỏ. Con xin lỗi cha mẹ... Em xin lỗi anh. Nhỏ nấc lên một tiếng và thiếp đi trong cơ mê man và mộng mị.

Ánh nhìn lúc này bắt đầu khẽ chớp một cái cùng những bước chân chậm rãi tiến lại gần...

“Quý cô xinh đẹp thấy thế nào?” Tên con trai với sợi dây nịt đứng sát gần há hốc cái miệng nói.

Về mặt lộ lộ những nghĩ suy và lúc này rũ xuồng hai hàng mi, người con gái vội quay lại, gương mặt quát to vào tên con trai kia.

“Thế này là chưa đủ...”

“Ăn thịt cô ta đi!!!” Cô gái chép miệng nghĩ suy nhìn ở phía nhỏ đang nằm bất tỉnh đằng kia, nhấn mạnh giọng nói.

“Hả? Ăn thịt của cô ta à?” Tên con trai quẹo cái đầu về một bên nói.

“Cô ta bây giờ kinh quá! Ai mà dám nhào vô?” Tên con trai lắc đầu ngan ngán chép miệng nói tiếp.

Như hiểu được con ngao ngán ấy là gì. Người con gái mở ra chiếc túi xách, quăng ngay cọc tiền còn tinh tươm mới sáng. Còn âm ẩm mùi thơm nồng của xấp tiền, chia vào chiếc mũi của tên con trai đó nói.

“Thế này đã đủ chưa?”

“Chà, tiền còn mới và thơm biết bao!” Hai con người lóe lên niềm vui sướng.

Tên con trai cười tít mắt định nắm lấy thì...

“Ăn thịt cô ta đi, rồi tiền đây!!!” Cái giật lại cùng về kênh kiệu cô gái nói.

Chu cái mỏ lên, tên con trai lấy ngón tay cái của mình hít hà lên chiếc mũi và chuẩn bị tiến hành màn giờ trò dâm tặc...

- ---o---

18:30

“Con mãi mãi là con gái của ta mà không thể thay đổi được!!!” Vỹ đầu gấu lên giọng nói nhìn nó.

“Tôi không thừa nhận thì cái danh nghĩa người ba ấy cũng vô nghĩa?!” Nó quát to cùng giọng điệu từ chối thẳng thừng.

“Con...” Vỹ đầu gấu nghe xong câu nói ấy, ông tức giận tím tái cả gương mặt.

Bàn tay của ông giơ cao lên định sẽ cho nó cái tát nẩy lửa nhưng không. Nó vênh mặt lên cùng ánh nhìn tóe khói như thách thức cái tát ấy, có dám làm hay không. Họa chăng nếu có làm nó cũng không sợ... Thờ ra lãn hơi nhẹ nhàng, ông bấm chặt bờ môi cùng giọng nói giãn ra dịu đi.

“Phải, ba không có quyền ép con phải nhận ba nhưng con mãi mãi là con của ba!!!”

“Còn tôi mãi mãi không bao giờ thừa nhận ông đâu...” Nó dán cái nhìn chăm chăm vào ông ta, ngay lúc này cửa miệng hé mở câu nói.

Nó quay mặt ra khỏi căn phòng. Dường như còn sót lại cái gì đó, nó vội nói thêm câu cuối.

“Một khi đã từ bỏ thì đừng bao giờ hối hận!!!”

Cơ mặt lúc này giãn ra cùng câu nói ẩn ý kia, Vỹ đầu gấu lăm bắm hai từ “*hối hận?*!”

- ---o---

18:40

“Đừng mà...” Nhỏ nắc nhen trong con giàn giụa nước mắt, cổ giật mạnh nẩy liên hồi lăn lộn trên nền đất...

Hai cánh tay như cố giữ chặt lấy chiếc áo dài mỏng manh nhưng thật khó khăn biết bao nhiêu. Bàn tay to lớn lỏng lẻo kia như những móng vuốt sắt nhọn, đâm thủng xuyên qua lớp thịt rỉ máu. Nước mắt như mưa cứ tuôn trào ra mãi, hơi thở cũng như nguồn sức lực cuối cùng mà nhỏ có thể giữ lấy có lẽ không thể... Nghiến chặt lấy đôi môi, các ngón tay cùng lúc căng lên, sự quyết tâm còn tí chút, nhỏ chọc thủng ngón cái vào đôi mắt kia... Ngay lập tức, tên con trai kia choáng váng và âm thanh la to. Hai bàn tay của tên con trai lúc này, cổ chạm lên con mắt và nhe hàm răng ra với con tức giận đang dâng trào...

Chạy... và cố gắng chút sức lực còn sót lại. Nhỏ mở to đôi mắt và bắt đầu dáo dạt những ánh nhìn ra khỏi căn nhà cũ này, đôi môi lăm bắm. Đây là đâu...? Minh nên rời khỏi nơi này thế nào đây? Những ý nghĩ cứ nối tiếp nhau, chúng dần xéo nội tâm nhỏ ngày một mỗi một hơn.

“Tú Châu?!” Và ngay chính lúc này nhỏ mở to cặp mắt cùng tiếng gọi vang xa.

“...” Người con gái giật mình trước sự xuất hiện của nhỏ, không thể nhúc nhích nổi các cơ mặt, đứng trơ trơ im lặng nhìn nhỏ.

“Tại sao cậu lại ở đây?” Nhỏ tiến chậm chậm lại gần cùng về ngơ ngác nhìn Tú Châu.

Con tức giận như núi lửa phun trào, tên con trai chạy nhanh tiến lại gần. Lẽ dĩ nhiên nhanh như cắt, đã túm lấy nhỏ cùng những cú tát như điên cuồng.. Ngay lập tức nhỏ ngã bổ xuống nền đất, về mặt thất thần vì con tát quá nhanh và mạnh ấy. Nhỏ biết bây giờ mình không có thể nào trốn thoát được song câu nói bỗng thốt nên lời vào lúc này.

“Đừng nói với mình là cậu chính là người bày ra trò này?!” Nhỏ run run câu nói như mong một lời nói dối từ cô bạn thân, nhỏ khẽ ép chặt bàn tay vào lồng ngực.

“Phải là do một tay tôi làm!!” Giọng nói lúc này cất lên cùng các cơ mặt lẫn cơ thể cử động, Tú Châu lạnh lùng nhìn nhỏ.

“Cậu...” Nhỏ như không tin được sự thật đốn đau thế này...

Giương mặt ấy sao mà có thể bình thản đến như vậy chứ? Nhỏ gục người xuống nền đất chai sạn khô cứng kia và bắt đầu giọt ngắn giọt dài. Ngay lúc này nỗi đau bị dằn dặt vì đòn roi dây nịt hay con sấm sỡ cũng không đau đớn bằng những câu nói như muối xát vào con tim như bây giờ.

“Tình bạn của chúng ta bao lâu nay cũng không thể xóa đi lửa hận thù và oán hận của cậu dành cho mình sao?” Nước mắt càng tuôn trào ra mặn đắng bờ môi, nhỏ như gục ngã hoàn toàn cả sức lực và ý chí.

“Cậu muốn mình bị làm cho thân tàn ma dại có đúng không?” Nhỏ run run câu nói nắc nghẹn nhìn Tú Châu.

Vẫn chỉ là cái im lặng đầy ghê sợ từ của cô bạn thân. Chớp nhẹ hàng mi, nhỏ thều thào.

“Cậu hãy làm đi?!”

“Quý cô đề tôi đưa con nhỏ vào tiếp tục, cô về đi!” Tên con trai vừa dứt lời cùng cái túm đầu lên của nhỏ, kéo từ từ vào bên trong.

“Tình bạn của chúng ta bao lâu nay cũng không thể xóa lấp đi lửa hận thù oán hận của cậu dành cho mình sao?” Tú Châu chột điếng cả người lăm bắm lại câu nói ấy.

Thoáng trong miền kí ức chợt hiện về, Tú Châu bỗng thấy rõ ràng hiện hữu khung cảnh tình bạn ngày xưa của mình và Thùy Dương.. Chúng mình từng là một đôi bạn rất thân, thân thiết lắm.. cái gì cũng bên nhau, ngay cả sở thích cũng giống nhau kì lạ. Suốt quãng thời gian làm bạn bè, không bao giờ mình cảm thấy có sự ganh ghét, tị nạnh. Cậu là một cái gì đó mà mình luôn muốn níu giữ và quý trọng.. Thế nhưng.. mình đã ganh ghét cậu vì...

“Dừng tay lại!!!” Con nắc nghẹn ngào, Tú Châu vội chạy vào trong căn phòng kia cùng tiếng hét vang.

Trước cửa nhà kho cũ

“Bọn bây là ai? Biến đi!” Tiếng một thằng con trai khác nói.

Không để ý câu nói kia, gã sấn vào cùng cú đâm như búa bổ vào đám con trai kia. Ngay trong chốc lát, cả đám lăn đùng ra trên nền đất, về sừng sốt cùng câu nói.

“Tụi bây là ai???”

“Bang Hắc Động!!!” Gã nói to cùng bước chân dồn dập vào căn nhà...

Bọn đàn em lăm bắm bảo nhau, Bang Hắc Động ư?

“Chúng ta chia hai phía tìm kiếm đi em!” Hắc Động nói vang.

Dáng vẻ hốt hải, Khiêm chạy vào như kẻ mộng mị, giọng nói thì la thất thanh, anh mong mọi nhỏ sẽ nghe được. Cùng lúc đó có tiếng la to như con địa chấn, anh vội chạy lại căn phòng. Cảnh tượng mà anh thấy lúc này là tên con trai đang kẻ con dao, ép vào cổ một cô gái xuống nền đất với ý định là giết chết người. Và người kìm hãm con dao đó không ai khác chính là nhỏ (vội chút hơi tàn yếu đuối). Không chút nghĩ suy, Khiêm tiến lại gần, anh trấn áp cái tên con trai đang điên cuồng biến thái kia.

“Em.. em sao lại ra nông nỗi này?” Buông con dao văng ra xa cùng cái nắm tay lấy nhỏ, anh xót xa.

Khiêm dán một ánh nhìn... khắp toàn thân rỉ máu. Máu... những vết máu khô hay vết máu tươi, chúng lăm lem hết bộ áo dài... và kia chẳng lẽ là...

“Tên đó đã...” Khiêm bỗng nghẹn nghẹn cuồng hống.

“Tên đó định làm chuyện đó...” Nhỏ nắc con nghẹn nghẹn lên cùng khóe mắt rung rung.

“Anh Khiêm ơi!!!” Nhỏ nhào vô và ôm chầm lấy vòng tay ấy.

“Em đừng khóc, cho anh xin lỗi” Bậm chặt bờ môi, con tức giận lúc này hiện lên rõ tận đầu. Chúng nỗi những vết hằn như muốn nuốt chửng cái con người xấu xa kia.

“Ai? Ai đã làm chuyện tồi tệ này với em?” Khiêm cương người gồng lên nhìn nhỏ.

“Chính là tôi!!!” Tú Châu giương người dậy cùng khuôn mặt lấm lem vết máu, rỉ ở khóe miệng.

“Là cô?” Khiêm quay sang gương mặt nhìn cô gái này chăm chú.

Ngay lúc đó, nếu với sự tức giận đang vây kín tội đồ này, anh sẽ cho cô ta một trận nhưng cả cô ta cũng bị thương. Anh đành nín nhịn, nắm lấy bàn tay của nhỏ, cả hai diu nhau từng bước chân ra về.

Đi được chừng vài ba bước thì tên con trai biến thái lúc nãy bỗng hăm he giọng nói. Vì bị cú ngã quá đau điếng mà Gia Khiêm dành cho mình, tên đó hét to và chạy với tốc độ nhanh của một người có ma thuốc vào người. Nắm vội lấy cái gì đó mà tên đó có thể vớ được, túm chặt vào tay và giáng ngay một đòn chí tử...

“Á!!!” Âm thanh lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng khóc lóc thê thảm từ cửa miệng của Tú Châu...

Hắc Động vội chạy vào, gương mặt gã bơ ra lấm bầm. Trời ơi, sao lại thế này? Hắc Động nện ngay cú đấm điên cuồng của chính mình vào gương mặt đang say thuốc kia... Cú đấm quá đau làm tên con trai ngã ngay tức khắc cùng con trào bọt ri ri ở khóe miệng.

“Anh Động, mau gọi cấp cứu!!” Khiêm hét to vào Hắc Động với vẻ mặt thảm thiết.

- ---o---

Lúc ấy tại bàn ăn của Thủy Tiên và Hoàng Ngân

“Cậu làm gì mà cứ đứng ngồi không yên thế?” Cô bé ngơ ngác nhìn Hoàng Ngân.

“À, tại mình ăn tức bụng quá thôi!” Ngân cười trừ khi cô bắt đầu mối lo lo cho sự việc bất ổn này.

Cô bỗng nhớ lại sự việc cách đây vài hôm.

“Chị Ngân à, chị biết không? Con nhỏ Dương thế mà cũng có kẻ thù ngầm đó chứ?” Tiếng cô em gái ở lớp dưới nói.

“Ý của em là sao?” Ngân hỏi dồn nhìn cô gái.

“Thì cô bạn thân của mình lại hăm hại mình mới ghê! Đúng là họa vô đơn chí, nếu không có anh Khiêm, có lẽ cô ta không thể nào mà rửa tội danh kia được” Cô em lớp dưới chép miệng nói.

Bạn thân mà lại đi hăm hại ư? Xem ra tình yêu này của cô đã chịu không ít gian khó đó Thủy Dương... Nếu thêm một chuyện nữa... câu nói vừa buột ra trong ý nghĩ thoáng qua. Ngân bỗng ánh lên ý nghĩ, cô cười mỉm. Mình có thể mượn nước đẩy thuyền sau chuyện này cũng nên...

- ---o---

“Nếu ghét một ai đó đến như thế tại sao cô không cho cái con người kia một trận nên thân. Để tôi nói cho cô nghe nhé, cô hãy làm một cú thật đáng... Ví dụ như là bắt cóc chẳng hạn?” Tin nhắn hiện lên, được gửi từ đường dây điện thoại di động.

Cầm chiếc điện thoại trên tay, Tú Châu cảm thấy hừng hực cơn nóng giận ở khóe miệng...

- ---o---

Nếu không thể chính mình làm cái việc ác đó thì mượn tay một ai khác cũng không hề gì? Có gì Khiêm có thể chấp nhận một con người như cô ta chứ? Chi bằng cứ thêm thắt đủ thứ vào haha... Trai cò hại nhau và ngư ông đắc lợi thôi...

Ngân bỗng giật mình trước sự việc kia, cô toát cả mồ hôi, gương mặt nóng bừng bừng. Ngó vội lên chiếc đồng hồ, cô lấm bầm. Không biết đã xảy ra cái gì rồi? Đúng là chả có ai làm trò gì ra hồn người hết!!! Ánh mắt lúc này bỗng sắc và nhọn đến kinh hoàng. Những ý nghĩ đen tối bắt đầu xuất hiện...

- ---o---

20:00

Tiếng xe cấp cứu hét vang, làm ồn ào cả góc đường... Nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ, Khiêm chột bưng bưng cả gương mặt, miệng mồm thì lấm bầm đủ kiểu. Em sẽ không có sao đâu... em cố nha Dương!!! Anh hít một hơi dài cùng khóe mắt lúc này chảy ra những giọt nước mắt.

Nước mắt đàn ông, những giọt nước mắt hiếm thấy mà không phải người con trai nào có thể rơi xuống được, chỉ khi người con gái ấy đã dành cho anh ta cả một chân tình.

Mình... mình đang ở đâu đây? Nhỏ lấm bầm trong cơn mê man... những hình ảnh trắng xóa đủ màu lúc này cứ bay tứ tung trong đầu nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Xin lỗi em

Khúc cây gỗ cắm trong tay từ từ tiến lại gần và thật gần... Tên con trai không quên hết văng.

“Mày chết nè!!!”

Vội quay sang và thấy hành động đó, tưởng chừng như có thể cản lại con điên cuồng kia nhưng với một người không biết võ như Gia Khiêm là một điều gì đó vô cùng khó khăn. Anh né qua né lại, cứ tưởng tên đó sẽ yếu sức song nụ cười cùng con điên có lẽ cao trào lên đỉnh điểm. Tên đó biết được những cú né kia cùng lúc đập một cái thật mạnh làm Khiêm ngã bổ ngay xuống nền đất... Hai chân duỗi ra, tay chân chống mạnh xuống nền đất... Đầu óc thì khòì nói choáng váng liên hồi sau vài đường xoay vòng kia. Nụ cười giãn ra, cả cơ mặt của tên con trai kia chỉ chờ đợi có thể, tên đó túm thật chặt khúc cây và cứ thế đánh một cú thật mạnh thật đau, thật dữ dội vào người.

Tiếng “bình” nghe rõ kêu..

Tiếng đánh đã nổi lên nhưng cảm nhận cơn đau không có, Gia Khiêm mở choàng đôi mắt ra. Chính giây phút này, Khiêm nhìn thấy cái người đang nằm bẹp dí dưới chân của anh và nhận lấy cú đánh ấy không ai khác chính là nhỏ Thủy Dương.

“Thủy Dương?! Em... em... ngốc quá!!!” Khiêm hốt hoảng hét văng cái tên ấy.

Hé mở khuôn miệng be bé, nhỏ cười mẫn nguyện cùng câu nói thêu thào.

“May quá anh không có gì...” Câu nói vừa dứt, nhỏ ngất lịm ngay trên vòng tay Gia Khiêm.

“Thủy Dương ơi!!!” Tiếng khóc nức nện thành tiếng la to thất thanh cả căn phòng..

Khiêm ôm chầm nhỏ vào lòng, cái ôm siết chặt như cú sốc quá to lớn mà anh đã nếm trải được... Tận mắt chứng kiến nhỏ đã đỡ cho mình cú đánh vào người... Một người bạn trai bất lực hoàn toàn, không thể đánh nhau hay là bảo vệ được người bạn gái, còn điều gì gọi là đón đau hơn nữa? Anh chỉ có thể lặng lẽ nhìn em mà không thể bảo vệ được em?! Anh có lỗi với em nhiều lắm..

21:00 Tại bệnh viện...

Tiếng bước chân dồn dập chạy vào bệnh viện nhanh chóng cùng vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt, cái miệng cong cong của cô bé liến láu túm lấy Hắc Động.

“Đã có gì xảy ra thế anh? Anh có sao hay không?”

“Suyt!” Hắc Động vội ra tín hiệu im lặng và ngược vội ra dấu cái nhìn dành cho Thủy Tiên và Hoàng Ngân.

“Anh không sao chỉ có Khiêm là có gì thôi!” Giọng nói lúc này bỗng nhọt nhọt xuống.

“Khiêm sao hả anh?” Cô bé hỏi.

“Tại anh đến cứu Thủy Dương, bọn anh chia ra hai hướng tìm kiếm. Lúc anh thấy cậu ấy và Thủy Dương thì...” Gã bỗng ngập ngừng câu nói.

“Thủy Dương bê vết máu trên vòng tay của Gia Khiêm... giờ không biết thế nào nữa!” Hắc Động nhẹ giọng nói tiếp.

“Trời ơi?! Sao lại ra nông nổi thế này?” Cô bé bỗng xót xa khi nghe thấy những điều tồi tệ ấy.

“Thủy Dương bê vết máu mẹ ư? Ai lại làm thế chứ, cô ấy có làm gì nên tội tình này đâu chứ?” Cô bé nện con tức nói thật mạnh mẽ vào cái người ác độc nào đó.

Nhưng cô bé không hề hay biết rằng cái người giáng tiếp gây ra tội ác kia, lại chính là người đứng song song bên cạnh của mình lúc này.

Đôi mắt lúc này chợt rù xuống, Hoàng Ngân nhìn chăm chăm vào bóng hình của Gia Khiêm... Anh làm lủi ngòi một xó ở góc tường, hai tay chấp lại với nhau vẽ thần thờ. Cú sốc ấy đã cướp đi của anh hết linh hồn, có chăng thể xác lúc này chỉ là sự hối hận đau khổ tội cùng đang vây quanh không có lối thoát... Hé mở khuôn miệng cô bỗng xót xa... Nhìn đáng vẻ cử chỉ ấy của anh, sao lòng em lại nhói đau ở con tim đến thế này?!

Chính là tại anh!!! Nếu anh đến sớm một chút, có lẽ em sẽ không bị hành hạ thế thảm thế này? Con người mình quả thật là tồi tệ hết sức... Tại sao mình có thể để cô ấy đỡ lấy cho mình cú đánh đó chứ? Bật chặt bờ môi, con tung tức ở lồng ngực. Khiêm muốn lao thật nhanh vào căn phòng cấp cứu kia để theo dõi xem cô ấy ra sao...? Anh muốn ở bên em biết bao nhưng tại sao mình lại chỉ có thể ở đây ngồi và chờ? Tại sao mình không thể bảo vệ nổi người mình yêu chứ??? Nếu mình có võ có lẽ... Bất ngờ câu nói bỗng thốt ra từ lúc nào.

“Có lẽ cô ấy sẽ không bị nặng đến thế này...” Câu nói vừa dứt cũng là lúc gương mặt gục xuống, giờ chẳng có ai hay bất cứ lời nói nào có thể thức tỉnh con tim băng giá này.

- - -o----

21:40

Chiếc xe hơi to chạy chậm chậm tiến lại. Hít một hơi dài và quay gương mặt sang, hần nhìn dáo dạt bọn vệ sĩ, vẫn câu nói đã nói đi nói lại cả chục lần.

“Mọi người hãy nhớ bắt chấp mọi hiểm nguy cứu được cô gái ấy.”

“Vâng!!!” Bọn vệ sĩ nói giọng dứt khoát.

Trong tích tắc, cả bọn gồm mười người tinh anh và thiện chiến nhanh nhau vào trận. Kê căn dây, kê đu quay, tất cả bọn chúng biến mất tầm trong màn đêm yên tĩnh kia... Ngược nhìn chiếc đồng hồ đang chạy chậm chậm, hần bắt đầu những tính toán. Bởi mệnh lệnh mà hần dành cho bọn vệ sĩ là tất cả đều phải gọn và nhanh trước 22 giờ tối nay.

Lăn qua lăn lại chiếc giường, nó hậm hực nhòm người dậy và hỏi ngược lại mẹ nó.

“Tại sao mẹ cứ muốn con ở đây chứ? Con không muốn ở trong căn nhà của ông ta???”

“Vậy con muốn sao hả con gái?” Mẹ nó nhẹ giọng.

“Con muốn mẹ con chúng ta trở lại căn nhà xưa!!!” Lúc này nó tiến lại gần cùng cái tựa đầu vào vòng tay ấm áp của mẹ.

“Không ai có thể xen vào tình cảm mẹ con của chúng ta hết!!!” Nó dứt khoát câu nói cùng ánh nhìn đầy kiên quyết vào mẹ nó.

Ôm trọn đứa con gái bé nhỏ vào lòng, người mẹ lúc này cảm nhận được sự quyết tâm đang dần xé tâm tư con bé. Nó làm sao có thể chấp nhận được một người ba từ trên trời rớt xuống thế này và lại còn... Lại còn cho con bé một trận thập tử nhất sinh, có họa chẳng với bản tính này có lẽ việc nhận ba và tiếp quản cái sự nghiệp to lớn của ông nên dập tắt đi là vừa.

Mẹ nó nhớ lại cuộc trò chuyện cách đây sáng sớm...

“Tôi đã bỏ rất nhiều tâm huyết vào sự nghiệp này... Tôi đã hi sinh rất nhiều!!!” Vỹ đầu gấu nhấn mạnh.

“Cứ tưởng đến cuối đời, cái chức danh này tôi sẽ phải nhường cho thằng đàn em nào đó mà tôi ưng ý tin tưởng nhất vì...” Câu nói hạ xuống tiếp lời.

“Tôi không thể có một đứa con trai nào hết... Niềm tin đã rực sáng trong tôi khi tôi biết mình có con Liên trên cõi đời này?!” Nhìn mẹ nó trân trân.

“Bà hãy cho tôi nhận lại con bé, tôi muốn giao cho con bé hết tất cả mọi thứ mà tôi có, từ tiền tài địa vị. Bởi nó chính là người thừa kế sáng giá mà đã từ bao lâu nay lòng tôi luôn ao ước!!!” Câu nói vừa dứt cũng là lúc nụ cười rạng rỡ, hé thật tươi tắn trên đôi môi đại ca Vỹ đầu gấu.

Có phải vì cái chức vị này, ông đã bắt chấp tất cả để ngồi lên và giờ ông cảm thấy nuối tiếc khi giao nó cho một người ngoài dòng máu? Con gái của ông là sự lựa chọn đúng đắn nhất cho tương lai sau này nhưng... Người mẹ thờ dài trong con mỗi một suy tư. Con bé không phải là một cô gái bình thường, nó là Liên năm đám. Liệu hai con người, hai bản chất cứng đầu ương bướng giống nhau, có thể chấp nhận hạ mình xuống vì cái tôi quá lớn hay không???

Bất thành linh lúc này...

“Có người lạ đột nhập!!!” Tiếng đàn em la to thất thanh từ ngoài cửa chạy vào.

Nó bỗng giật mình và nghe hết câu nói ban nãy kia. Nắm chặt lấy bờ vai của mẹ, nó trấn an.

“Mẹ yên tâm, con có thể bảo vệ được mẹ. Mẹ đừng lo mẹ nha!!!”

“Mẹ lúc nào cũng an tâm khi ở bên con gái mà!!!” Vịn chặt lấy bàn tay kia của nó, người mẹ thờ nhẹ một lần hơi và cười nhẹ nhìn nó.

“Mẹ... con chỉ cần có mẹ thôi, mẹ đừng bỏ con cho ông ta mẹ nhé! Chỉ hai mẹ con mình thôi...” Nó vội ôm mẹ vào lòng thủ thi cùng những dòng suy nghĩ đã giấu kín bấy lâu nay.

“Con... con gái của mẹ” Tiếng nấc nghẹn đã thành tiếng khi người mẹ nghe thật rõ từng câu, từng chữ của đứa con gái.

Bây giờ bà có thể tin tưởng rằng, dù con người của 17 năm về trước có lừa dối hay bỏ rơi bà nhưng đứa con gái mà bà đã hi sinh cả tính mạng. Dành cả tuổi thanh xuân để con bé được sống, con bé sẽ không bao giờ bỏ rơi mình.

“Mẹ chỉ cần có một mình Phương Liên của mẹ!!!” Người mẹ nghẹn ngào câu nói nhìn nó.

Và lúc ấy, hai mẹ con ôm chầm lấy nhau trong niềm hạnh phúc ấm áp.

Lúc này tình hình đặc sắc đang được diễn ra trong sân nhà khu biệt thự của Võ đầu gấu.

Cú đá thẳng vào đám thuộc hạ quèn, bọn vệ sĩ áo đen sòng sọc tiến vào. Không một câu nói mà chỉ là những cú đấm thật đau điếng vào từng người... Cả đám thuộc hạ quèn chỉ còn biết há hốc mồm miệng. Vì có lẽ trời mà sập xuống bọn chúng cũng không ngờ lại có ngày có bọn đột kích này lại được huấn luyện quá tuyệt vời đến thế. Cả đám nháo nhào chạy thẳng vô trong cùng âm thanh la thất thanh.

“Có kẻ lạ đột nhập!!!”

Và lẽ dĩ nhiên chỉ cần có thế, bọn vệ sĩ chạy nhào vô. Phân chia ra thành nhiều hướng, thoát một cái bọn vệ sĩ áo đen đã thâu tóm toàn bộ căn biệt thự.

Tin vừa nghe khiến Võ đầu gấu bậm trợn, giận tím cả gan ruột. Khựng cả tấm thân đồ sộ của mình dậy.

“Tụi bây mau giần trận cho ta!!!” Khẽ rít con nén từ kẽ răng.

“Đám đột nhập vào dinh thự của ta ư? Kẻ đó chắc cũng gan hùm lắm nhưng nếu vào rồi thì chúng mày đừng hòng ra được!!!” Nhấn giọng cùng lúc bàn tay ra hiệu cho đàn em nhanh chân thực hiện màn giần trận.

Cả đám tinh binh vệ sĩ chạy vào từng căn phòng. Chúng lướt qua nếu cảm thấy không phải là con người mà chúng muốn tìm, những bước chân chạy nhanh nhẹn đến rõ ràng. Quả không hổ danh đám vệ sĩ được huấn luyện của nhà nước!!!

Cùng lúc ấy...

“Cái gì? Đám tinh binh được Tuấn Minh kêu đi ư?” Thử Trưởng Bách Tùng ngo ngắc ánh nhìn dành cho tên thuộc hạ.

“Dạ, cậu Tuấn Minh nói cần nhờ vào việc riêng nên thuộc hạ đã cho mượn một nhóm mười người!” Người vừa cúi gương mặt xuống, chính là thuộc hạ thân tín của thử trưởng Bách Tùng.

“Hừm! Không khéo thằng nhóc lại đem vào trò đùa gì nữa đây? Thật hết chịu nổi với cháu trai của chị hai mà... Không có ba mẹ ở đây, thằng nhóc quậy hết đường nói. Không khéo...” Nhíu hàng lông mày đầy suy tư.

Bỗng nhớ ra điều gì đó thử trưởng Bách Tùng giật mình.

“Con bé kia có thể lắm!!! Mau sai người đến đây, ta có chuyện muốn sai việc...” Hạ giọng và ra ngay hiệu lệnh.

“Dạ thuộc hạ đi ngay!!!” Thuộc hạ nói to.

21:55

Trong chớp mắt, đám vệ sĩ tinh anh đã biết được cô gái ấy đang ở đâu. Nhanh nhau những bước chân, cả bọn lúc này rút thật êm ra khỏi căn biệt thự. Trên bờ vai của anh chàng vệ sĩ to tướng nhất nhóm, bế nó trên tay, xung quanh là cả đám vệ sĩ khác, hùng hổ với tất cả vũ khí trên tay. Nếu ai mà dám hó hé thì bọn người được huấn luyện ấy sẽ ra tay nhanh mà không cần nghĩ suy.

Bất thành linh, những tiếng kèn tiếng trống dừng dừng hết vang ỏi cùng lúc. Từ bên trong, mấy chục tên đàn em nháo nhào chạy ra. Bọn chúng chạy thành vòng tròn với mục đích bao vây đàn áp đối phương. Tay nhắm lấy vào đám vệ sĩ, trận đấu đã bắt đầu với con người chủ đã bước ra với dáng vẻ hùng dũng uy nghiêm.

“Chúng bây là người của ai? Dám cả gan đột nhập vào biệt thự của ta...” Vẫn ánh mắt, phong thái cũ Võ đầu gấu hét vang lên. Đưa ra bàn tay chỉ thẳng vào đám vệ sĩ đen kìa.

Phong thái bình tĩnh như không hề lo sợ dù chỉ là một chút, cả đám vệ sĩ đen kìa đáp lại cái nhìn trân trân ấy. Bọn họ chờ xem, con người có uy quyền kia sẽ làm trò gì tiếp theo... Trong lúc đó người đứng đầu của đám vệ sĩ lúc này nhỏ to vào tay người đang bế bồng nó trên tay và như chợt hiểu ra được thời gian sắp tới. Đột nhiên, cả đám vệ sĩ bắt đầu nhào tới tấn công vào ma trận. Đòn đầu tiên được ra tay, xoay vòng vòng xung quanh cùng những cú đấm thất thần nhanh và mạnh vào ma trận kia.

Cả đám ngã nhào ra, các bàn tay nắm chặt lại với nhau lúc này bỗng buông ra cứng cứng sùng đồ. Chỉ trong cái nháy mắt, năm người vệ sĩ tấn công vào đám ma trận kia. Cùng lúc năm người vệ sĩ khác trong đó có anh chàng bế nó trên tay nhảy lên hàng rào ra khỏi căn biệt thự, dưới sự bảo kê của bốn anh chàng tinh anh khác.

Nhiệm vụ có lẽ đã hoàn thành cùng tiếng “bíp” phát ra từ chiếc đồng hồ kêu vang trên tay. Đám vệ sĩ đen còn lại với thân pháp nhanh và mạnh, bọn họ lúc này nghiêm nhiên hoàn toàn có thể thoải mái đối phó với cả đám thuộc hạ kia mà không chút lo lắng...

Chớp đôi mắt tinh anh của mình, Võ đầu gấu dường như điếng cả hơi thở. Ông dường như không tin nổi với tài cán như hổ báo của mười con người tài nghệ thuộc hàng đẳng cấp thế này. Bậm chặt lấy bờ môi, các ngón tay lúc này kêu lên một cái “rắc” thật to.

“Ai trong tụi bây bắt được đám này, tao sẽ trọng thưởng!!!” Võ đầu gấu nhấn giọng.

Đại ca sẽ trọng thưởng? Cả đám chỉ cần nghe có thể thôi, niềm vui sướng hân hoan trong lòng, bọn chúng nhào vô năm con người vệ sĩ đen kìa cùng tiếng hét vang.

“Tiến lên anh em!!!”

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngàn lời yêu thương

Ôi, cái đầu của mình! Nó choáng váng cả thân xác và mơ mơ màng màng những hình ảnh trong đầu. Chuyện gì đã xảy ra thế này? Định thần lại được vài giây, nó bắt đầu cảm giác lơ lửng và nó đã biết mình đang ở đâu... Hai con mắt mở to cùng ánh nhìn thật rõ. Mình đang được ai bế bổng trên vai... Cái gã này chắc chính là người nện cho mình một cú đau điếng. Con tức giận nổi lên, nó bấu lấy bàn tay của mình vào bả vai u thịt bắp kia.

Cảm nhận được con đau điếng cả thân người, gã con trai to tướng bỗng khựng người lại. Lúc này cắn chặt lấy đôi môi, nhú hai bàn chân nện xuống nền đất, hai bàn chân thoăn thoắt chạy nhanh hơn nữa.

“Cái con người này...?” Nó nói to muốn xuyên thủng qua lớp da kia, để gã bỏ mình xuống.

Nó càng mạnh mẽ dữ dội xoáy thẳng vào lớp da ấy nhưng cái con người kia càng như hổ báo phóng thật nhanh, lao với vận tốc kinh hoàng, đến cả nó cũng bợ phờ cả gương mặt. Cho đến khi tỉnh lại con xây xẩm mặt mày cũng là lúc nó được bế vào xe, gương mặt đỏ đần. Sao mà nhiều sao nổi lên thế này?

... Một bàn tay bỗng chìa ra và nắm thật chặt vào tay nó. Như có phản xạ nó giật, giật thật mạnh vào gương mặt kia cú đau điếng vào đầu và lúc này cái miệng cong cong lên, nó chỉ còn biết nhe răng ra cười.

“Trời ơi là Tuấn Minh???”

“Em đánh người cứu em bằng màn chào đón nồng hậu quá!!!” Ôm cái đầu và bắt đầu thề thảm kêu nó rồi rít.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Nó tiến lại gần, bắt đầu cử chỉ nhẹ nhàng gờ lên gương mặt kia một cách đáng yêu.

“Để em xem cú đâm có đau không?” Cùng lúc nó xuyt xoa, xoa lên vết thương cách đáng yêu.

Nụ cười tươi tắn hiện hữu trên đôi môi của hắn, chỉ cần nhìn nó là bao buồn phiền ở tận sâu trong lòng tan biến hết. Nắm lấy bàn tay, hắn nhìn nó thật chậm rãi... Khung cảnh trong chiếc xe lúc này mới thật là lung linh và huyền ảo làm sao... Se se một chút lạnh lạnh của không gian trong chiếc xe. Chỗ ngồi thì không quá rộng cũng không quá chật nhưng đủ để hai con người, hai trái tim bùng bùng con nóng của tình yêu...

“Anh nhớ em lắm Phương Liên!” Hắn hần học giọng nói khi bắt đầu, nhìn vào từng vết thương đang hiện hữu trên thân thể nó.

“Tại sao em phải chịu đựng nhiều nỗi đau vất vả thế này chứ? Anh ước gì mình có thể bảo vệ cho em... Anh không muốn ai làm tổn thương em nữa!!!” Vuốt lên thật êm gương mặt có chút tèm nhem của vết thương ở khóe miệng, hắn chợt thốt nên câu nói ấp úng.

Câu nói lúc này cùng khoé mắt giọt ngắn giọt dài của nó, khê hiện hữu trong con nắc nhen.

“Tuấn Minh!!!” Nó bỗng ôm choàng lấy con người đó và bắt đầu những tiếng khóc trào ra với bao nhiêu là nỗi buồn phiền.

Có lẽ đã rất lâu, lâu lắm rồi. Nó không thể biết cảm giác khóc lại sung sướng thế này? Nếu ngày xưa giọt nước mắt đầu tiên mà nó trải qua là chứng kiến cảnh mẹ nó bị ức hiếp hay mắng mỏ. Lúc ấy nó đã thấm nhủ, dù chỉ là một giọt nước mắt nó cũng không hề muốn tuôn trào ra nhưng sao bây giờ... Sao bây giờ, nó cảm thấy được khóc trên bờ vai ấm áp kia thật là hạnh phúc, ngọt ngào biết bao nhiêu. Ngay lúc này, nó chợt hiểu ra rằng, chỉ cần được ở bên con người kia, được tựa đầu vào bờ vai ấy cũng đủ lắm rồi!

- ---0---

23:00

“Chúng tôi muốn đến hỏi những người có liên quan đến vụ án đánh nhau đó? Xin hỏi ai là người chứng kiến?” Giọng nói của anh công an bạn y phục màu xanh bắt mắt tiến vào.

“Dạ, có chúng em!!!” Gã nhanh nhẩu nói to.

“Còn có ai khác nữa hay không? Chúng tôi muốn tìm hiểu vì đây là một việc nghiêm trọng.” Anh công an lúc này nhấn giọng hỏi.

“Dạ, có em nữa!” Khiêm đứng dậy và nói.

“Vậy mời hai cậu đến đồn công an, để chúng tôi hỏi về tình tiết của sự việc!” Anh công an chìa bàn tay ra với vẻ thiện chí, mời hai chàng trai bước ra khỏi phòng chờ cấp cứu.

“Hai cháu đi đi... Có việc gì để bác và bác gái lo cho con Dương được rồi.” Giọng của ba Thủy Dương lên tiếng.

Hít một làn hơi, Khiêm quay lại nhìn vào căn phòng cấp cứu vẫn chưa tắt ánh đèn sáng, buồn buồn nét mặt anh hạ giọng.

“Dạ, vậy cháu đi rồi lại về... Có gì bác cho cháu biết tin tức của Dương nha bác!!!” Nhấn giọng nhìn ba của của nhỏ.

“Ừ, cháu yên tâm!” Ba nhỏ nói nhẹ.

Cả hai anh chàng lúc này in những dấu chân ra khỏi căn phòng chờ cấp cứu... Bao nỗi niềm lo lắng cứ bao vây lấy Gia Khiêm.

Tiếng “bụp” vang lên cùng lúc ánh đèn bỗng vụt tắt và tiếng bánh xe nghiêng chật xuống nền đất, chạy ra khỏi phòng cấp cứu. Ba mẹ của Dương tức nhỏ vội chạy lại cùng câu nói liến láu vào cô con gái của mình.

“Bác sĩ, con gái của tôi?” Mẹ của nhỏ run run hỏi.

Mở lấy chiếc khẩu trang y tế ra, vị bác sĩ lúc này bỗng hạ thấp giọng nói xuống.

“Tình hình rất nguy kịch, vết thương do dây nịt càn quét hết toàn thân của cô gái nhưng...” Lúc này giọng nói bỗng nhiều suy tư nhìn ba mẹ nhỏ.

“Nhưng sao thế hả bác sĩ?” Người cha chen vào hỏi.

“Cú đánh thẳng vào đầu chấn thương não quá nặng mà có lẽ cả nhà không biết cô gái có một khối u trong não từ rất lâu. Sau vết đánh ấy, khối u đã di căn lớn hơn tấn công vào não bộ. Theo suy đoán của chúng tôi, khối u đó có thể đè lên dây thần kinh gây mù vĩnh viễn.” Vị bác sĩ hạ giọng nói.

“Cái... cái gì? Gây mù vĩnh viễn ư?” Người mẹ của nhỏ lúc này bỗng choáng váng cả thân người, khi nghe rõ mồn một từng câu nói của vị bác sĩ kia.

“Ông ơi... con gái của chúng ta... sao nó lại bạc mệnh đến thế này chứ?!” Hai tay chân run run đứng không vững. Giọng nói kêu gào thiết tha từng hồi, trong không gian yên ắng lạ thường của dãy phòng chờ cấp cứu.

Ba mẹ của nhỏ chỉ còn biết ôm lấy nhau, khóc cho đứa con gái yêu thương của họ lại gặp hoàn cảnh oái ăm thế này... Ông trời quả thật không có mắt mà.

Có những sóng gió nổi lên, sóng của cuộc đời thường đầy cạm bẫy mà chính bản thân của từng con người không thể nào có thể ngăn cản được. Ngoài bình thân chấp nhận nó đến một cách từ tốn nhất.

Cùng lúc đó tại đồn công an

“Mọi chuyện là thế này...” Hắc Động trả lời.

“Chúng tôi đã hiểu và chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra!” Anh công an nhỏ nhẹ nói.

“Vậy bọn em xin về trước!” Hắc Động nói.

Bất thành linh, có một anh công an khác chạy vào và thủ thi bên đôi tai của anh sếp công an đang ngồi ban nãy. Ngược một cái nhìn nghiêm nghị, anh công an lúc này chột nói to.

“Anh Gia Khiêm có thể về còn anh Hắc Động thì không thể?!”

“Có chuyện gì thế?” Ánh mắt lúc này chột lóe lên và nhìn vào anh sếp công an đang nói kia.

“Có người báo án cho chúng tôi biết, anh đang bắt cóc người và họ chỉ anh là thủ phạm” Anh công an hạ giọng.

“Bắt cóc ai? Có làm hay không?” Hắc Động phân bua.

“Người ta nói anh bắt cóc Vũ Thanh Thủy Tiên!!!”

Cái gì? Minh có nghe làm hay không, vu cáo mình bắt cóc cô ấy ư? Minh thương cô ấy không hết mà bắt cóc gì chứ? Ngã cái đầu về một bên ngẫm nghĩ. Kiểu này chắc ba của Thủy Tiên đã tố cáo mình rồi... Lấp bắp, lấm bầm đủ thứ với chút hi vọng ít ỏi là gã có thể tìm hiểu sự việc này hay không..

“Bây giờ mời anh Bang Hắc Động ở lại cho chúng ta điều tra!!!” Anh công an lúc này nghiêm nghị nói.

Nắm lấy bả vai của gã, Gia Khiêm trấn an.

“Em sẽ mời luật sư cho anh, lát nữa sẽ có người đến bảo lãnh anh ra. Giờ em phải đến bệnh viện gấp, anh thông cảm cho em nha!”

“Ừ, anh hiểu rồi. Thôi em về đi!” Hắc Động chép môi trả lời.

- ---o---

Vòng vây ngày càng căng thẳng, đám vệ sĩ đen chỉ có năm người mà đã hạ gục hết tất cả thầy đám đàn em của Võ đầu gấu... Con tức giận dâng lên hùng hục, đồ cả vành tai, bậm chặt lấy cái môi thâm thâm tím tím vì khói thuốc lá của mình. Ngay lúc này, ông ta hét lên vang lên cả góc trời. Tiếng hét có uy lực ghê gớm như con vũ bão muốn xé tan màn đêm.. Vịn chặt lấy thành ghế, Võ đầu gấu rút ra từ trong chiếc túi của mình một vũ khí, thứ vũ khí mà có lẽ bọn đàn em hay bất cứ ai trong căn nhà đều chưa từng biết...

“Đùng” Tiếng thất thanh vang lớn khi vừa được tung ra, làm cả bọn đàn em xanh ròn cả mặt. Cả đám quá khiếp vía bởi sức công phá mà thứ vũ khí kia được tung ra... Chỉ cần một phát, bọn vệ sĩ đen kia đã ngã nhào xuống không còn chút sức lực nào.

Tiếng bước chận chậm rãi tiếng về phía trước, nơi đám vệ sĩ đen đang nằm sải lai hết cả năm người. Hít làn hơi dài, lúc này ông mới cảm nhận được sức mạnh mà thứ vũ khí ấy đem lại.

“Quả thật chúng có ma lực có thể thay đổi cục diện...” Khẽ ra hiệu, bảo bọn đàn em tháo khăn bịt mặt của đám vệ sĩ đen ấy là ai...

Điều tồi tệ có lẽ đã đến, lúc này Võ đầu gấu chỉ còn nước run run hai bàn tay... Các cơ mặt đơ cứng của một người dùng quá nhiều thuốc lá. Nuốt con nước bọt vào trong cuống họng, mồ hôi tay chân tuôn ra ào ào như vũ bão.

“Đây chính là... là...” Lắm bậm câu nói ngập ngừng.

- ---o---

Nó được đưa đến một căn phòng mà khi bước vào, hai con mắt ngơ ngác của nó chỉ còn biết trầm trồ vì quá là đẹp. Cả căn phòng được dát toàn bộ một màu trắng tinh ngà ngà, tôn lên sắc thái của khu vườn cổ tích hiện đại, từ những vật trang trí nhỏ nhất. Dù là cái bàn hay chiếc ghế, những vật dụng lộng lẫy nhất làm lóa mắt người nhìn. Ánh lên vẻ ngưỡng mộ của một cô gái mà có lẽ lần đầu tiên trong cuộc đời nó mới thấy quần áo, giày dép đẹp lung linh đến như vậy. Những vật dụng điểm xuyết vào nét đẹp của người phụ nữ ngày nay.

“Đây là phòng gì thế?” Bờ môi láu táu hỏi dồn dập nhìn hấn.

“Đây là nơi trang điểm, em sẽ vào đây và sẽ có người biến hóa cho em. Anh muốn tạo cho em một điều kì diệu!” Hấn túm lấy bàn tay của nó và nhỏ nhẹ.

“Điều kì diệu...?” Nó ấp úng nhìn hấn.

“Em muốn biết khi em là Liên thanh tao như thế nào không? Nơi này ngày xưa em đến nhiều lắm đó, khi ấy em là Liên thanh tao nên em không nhớ còn bây giờ em hãy là Liên nắm đấm của anh nhé!!!” Hấn tựa đầu hấn vào đầu nó nhìn nhau song song.

Nhoèn một nụ cười e ấp, nó khẽ giật cách nhẹ nhàng và buông ra bàn tay hấn. Khi người tư vấn bước ra với vẻ mặt hân hoan nhìn nó nói.

“Mời quý cô vào!”

Đôi mắt nó cứ giãn ra và chớp chớp liên hồi, nhìn những hành động và cử chỉ của các chuyên gia tư vấn trang điểm... Mọi thứ quá nhanh và quá dồn dập. Từ người làm tóc cắt tỉa, xoay qua xoay lại, nó chỉ còn ngơ ngác mà nhìn mình từ chiếc gương ma mị. Có phải đây là mình hay không? Mái tóc tém cũn cốn tuy thật thô kệch nhưng được các chuyên gia chỉnh sửa lại thành những đường nét mềm mại và... lại có thêm những lọn uốn uốn ở khóe đuôi tóc nữa chứ? Nó chột cười mím trước cái diện mạo quá mới mẻ này của mình. Cúi gương mặt xuống, nó nắm chặt các ngón tay lại với nhau, lòng nhủ thầm. Mình cũng nữ tính, con gái lắm chứ bộ!

Và có lẽ đến lúc này, thật sự nó chỉ còn có thể đứng chết lạng đi mà không còn có thể nói lấy dù chỉ là một lời nói...

“Quý cô muốn mặc thử loại quần áo nào?” Người con gái thanh lịch bước ra hỏi nó.

“Ồ?! Tôi... tôi không biết...” Nó ấp úng.

“Vậy để tôi chọn cho quý cô nha... Với ngoại hình này của quý cô, bộ quần áo này là tuyệt vời nhất. Quý cô có thể thử nếu không ưng, chúng tôi có thể cho quý cô nhiều sự lựa chọn khác.” Nhìn dáo dạt qua toàn căn phòng và cô gái thanh lịch nhẹ nhàng ướm thử bộ đồ với cái nhìn.

Hai bàn tay cứ ngơ ngậy vào nhau và chúng lẩn tránh một cái gì đó. Hấn đứng cũng không yên mà ngồi cũng không xong. Hít một hơi dài, ngó vào căn phòng xa xa kia, lắm bậm câu nói trong ngò nghếch. Sao mà lâu thế nhỉ? Chớp con mắt nhìn vào chiếc đồng hồ, hấn vội rút ra chiếc điện thoại dạn dò thêm một lần nữa.

“Chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa vào!!!” Giọng nói thì hết sức vẻ nghiêm trọng.

- ---o---

Lúc này tại nhà của thứ trưởng Bách Tùng

“Cái gì? Đám thuộc hạ của ta chỉ về một nửa thôi ư?!” Giọng nói ồ ồ hết vang.

“Đạ, đám tình binh của chúng chỉ về một nửa còn một nửa không biết bây giờ ra sao nữa...” Thuộc hạ giãn ra câu nói như sợ con tức giận của ngài thứ trưởng.

“Đám tình binh còn lại nói gì? Phi vụ mà Tuấn Minh sai đi làm gì?” Hoi dồn dập nhìn tên thuộc hạ.

“Đạ, đám tình binh của chúng ta về nói cậu Tuấn Minh sai đi giải cứu cho một cô gái!” Tên thuộc hạ e dè trả lời.

“Đừng nói với ta là Liên nắm đám?!” Ngài thứ trưởng lúc này bỗng quay sang chăm chăm ánh nhìn vào tên thuộc hạ.

“Đạ thưa đúng...” Giọng nói hạ xuống thấy rõ.

“Thế thì ta biết đám tình binh còn lại ở đâu rồi. Mau sai người đến nhà của Lý Vỹ đi. Đám tình binh còn lại ở đó đấy! Việc này cần làm cho gọn nếu không ngài thứ trưởng biết thì phiền phức nữa!!!” Ngài thứ trưởng nhấn giọng và bắt đầu ánh mắt nhiều suy tư.

Cô gái kia là ai? Bản lĩnh mỗi chàng thiếu nữ của mình quả cao thâm. Mượn đám tình binh của mình vào mục đích quái gở ư? Lại còn... xem ra cả dòng họ đã quá nuông chiều chàng thiếu nữ này rồi...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đôi mắt

Chiếc đầm dài đuôi cá hiện hữu giữa căn phòng, với vóc dáng của một đứa con gái mạnh khỏe, không quá khó để nó diện những bộ quần áo xinh xắn, ôm sát các đường cong của cơ thể... Nom trông thấy nó từ xa, hần bắt đầu sững sờ cả đôi mắt từ ánh mắt đến giọng nói. Hần không thể điều khiển nổi ý chí của mình, khi nó lúc này đẹp và thanh tao vô cùng trong chiếc đầm đuôi cá quá diễm lệ.

... Tiến chậm chậm lại gần, nụ cười hàm tiếu xuất hiện cùng cái bẽn lèn ngất ngây.

“Có kì lắm không?” Ánh mắt ngại ngùng nhìn hần.

“Không... em đẹp lắm!!! Bộ váy này em mặc làm anh... thích lắm!” Hần ấp úng câu nói nhìn nó.

Nó cúi cái đầu xuống và niềm vui sướng bỗng nhen nhóm trong tim.

“Thế à?! Cảm ơn... Em cứ tưởng anh không thích chứ...”

Gương mặt rụt rè lúc này của nó nếu bọn đàn em mà nhìn thấy, chỉ còn biết cười phá lên. Vì đường đường chị Liên nắm đám lại dịu dàng, e ấp như cánh hoa mà ai nhìn vào đều muốn chở che.

“Ta đi đâu thế?” Nó nhỏ nhẹ.

“Đến một nơi em sẽ thích lắm!!! Anh sẽ dành cho em một điều đặc biệt.” Cười tí mắt nhìn nó.

Về mặt nó cứ ngỡ ngỡ ra, các giác quan lúc này chẳng hiểu sao cứ nắm chặt lấy bàn tay của hần. Hai bàn chân thì cứ đi theo hần cách vô thức. Không biết sẽ đi về đâu và đi tới đâu nhưng nó hiểu một điều, dù đến nơi nào chỉ cần có con người đó hiện diện là hần bên cạnh... Nó nghẹn ngào chất ngất trong lòng. Em chỉ cần có thể thôi, có phải quá tham lam không anh?

- - -o- - -

Bệnh viện

Những cử động rất khẽ từ các ngón tay, có lẽ thuốc đã hết tác dụng với nhỏ khi những hàng mi hé mở từ từ, cảm giác đau nhói lúc này đã được hiện lên tâm trí... Ánh nhìn đảo dạt xung quanh căn phòng, nhỏ nhoen nụ cười. Vì nhỏ biết bây giờ mình đã được giải thoát khỏi bàn tay ma quỷ đáng sợ kia. Hít làn hơi nhẹ, nghẹn ngào của chiếc mũi thì...

“Em đã tỉnh dậy rồi sao?” Khiêm tiến lại gần và nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ.

“Khiêm!” Nhỏ lúc này bỗng rung rung hai hàng mi.

“May quá bọn người xấu đó không làm hại gì đến anh...” Cười tươi tắn nhìn Khiêm.

Thế nhưng đáp lại gương mặt tươi tắn của nhỏ là vẻ thất thần, chạnh lòng. Khi chính anh cảm lòng không đành bật thốt ra câu nói.

“Anh thật là một người bạn trai tồi tệ, anh không thể bảo vệ được cho em...” Gục cái đầu xuống về xót xa.

“Không... anh đừng nói thế mà... việc đó chỉ là một tai nạn thôi! Dù sao em cũng bị thương sẵn rồi, có thêm một cú nữa cũng không sao hết. Anh xem, không phải em đã tỉnh dậy rồi sao.” Nhỏ căng ra đôi mắt và lắc lắc cái đầu, khẽ cười nhẹ nhìn Khiêm.

“Nếu anh mà bị thương em sẽ đau lòng lắm!!!” Siết lấy bàn tay Khiêm nhỏ trấn an.

“Thùy Dương ngốc của anh!!!” Giọng nói lúc này nghẹn ngào ở cuống họng bởi anh quá vui sướng và hạnh phúc trước tình cảm bao la và rộng lớn của nhỏ.

Nén chặt bao suy nghĩ vào lòng. Mình đã làm việc tốt gì mà được có cô ấy ở trong cuộc đời này chứ... Mình cần phải biết trân trọng cô ấy nhiều và thật nhiều hơn nữa!!!

Ngay tại lúc đó, trước cánh cửa phòng của nhỏ

Vịn chặt lấy thành cửa, mẹ của nhỏ lúc này chỉ còn biết nén cơn khóc vào lòng. Tựa đầu vào bờ vai của chồng mình cùng câu nói giàn giụa nước mắt.

“Sao ông trời lại làm thế với con bé chứ? Con bé đã khổ sở bao nhiêu với tình cảm đó để rồi phải nhận lấy thế này...” Nước mắt càng tuôn trào ra từng dòng...

Có lẽ nỗi đau khi biết đứa con gái duy nhất của mình, sắp phải hứng chịu lấy tương lai mịt mù. Trước mắt bậc làm cha, làm mẹ những người không khỏi chạnh lòng. Bởi họ biết rằng, rồi đây khi sự thật được hé lộ, liệu đứa con gái của họ có còn muốn sống hay là sẽ...?

Có ai đã từng uống cà phê chưa? Cảm giác ấy thế nào??? Câu trả lời có lẽ đã ở trong tim của từng người... Nếu cuộc sống giống một tách cà phê đắng đắng, khi chạm môi nhưng lại nồng nàn xuống cuống họng, để rồi lưu luyến cả một tâm hồn thì hay biết bao nhiêu...

- - - - -

“Cậu có thể về nhà!” Người luật sư tiến lại gần và nói.

“Dạ, cảm ơn chú!” Hắc Động cúi đầu lễ phép.

Nhưng một cái quát tháo thẳng thừng vào mặt gã.

“Thằng khốn nạn! May mà là có người chống lưng cho nếu không, tao sẽ chìm mày xuống tận đáy cùng của xã hội!!!” Ba của cô bé tiến lại gần cùng ánh mắt hừng hực như muốn ăn tươi nuốt sống gã.

“Con gái của tao đâu?!” Quát to vào mặt Hắc Động.

Cúi đầu thấp xuống, gã biết mình nên lễ phép với cái người đã có công sinh thành và dưỡng dục cô bé... Mặc cho bao nhiêu lời la mắng, sỉ nhục vẫn thái độ vô cùng nhã nhặn, gã chỉ biết nói một câu.

“Dạ, cháu không rõ Thùy Tiên đang ở đâu nữa, vì hồi chiều nay cháu có việc nên...”

“Thằng khốn, con tao đi với mày mà mày nói là không rõ ư?!” Cú đấm như búa bổ nện ngay vào mặt, âm thanh hét vang.

Gã ngã nhào vì cú đấm như trời giáng đó, may là có mấy anh công an ở đó túm lấy người ba của cô bé. Nếu không gã sẽ ăn thêm vài cú nặng nề và thậm chí khóc nữa...

“Nếu gặp Thùy Tiên, cháu sẽ nói cô ấy về nhà!!! Cháu xin lỗi vì đã làm hai bác lo lắng.” Lau vội lấy vết máu đang chảy ra rỉ rả kia, gã vẫn lễ phép cúi người xuống và kính cẩn nói.

“Mày...” Ba của cô bé nghe xong câu nói muốn nện thêm mấy cú nữa nhưng...

Người vợ lúc này tiến lại gần, khẽ chớp hàng mi, bà bắt đầu nói thêm vào.

“Khí quản con Tiên rất yếu, con bé chịu không nổi nơi ở nào mà có nhiều bụi bặm đâu! Cậu hãy chú ý và cố gắng chăm sóc con bé cẩn thận... cậu...”

“Cậu nói với con bé là tôi nhớ con bé lắm...” Giọng nói lúc này bỗng run run, hai hàng mi sắp trào.

Và có lẽ chính lúc này, người mẹ biết mình quá yếu đuối, nắm chặt lấy cánh tay của gã, người mẹ thốt nên.

“Cậu hãy buông tay con bé ra đi... Con bé quen sống sung sướng rồi, nếu đi theo cậu, con bé sẽ đau bệnh và ốm yếu đi...”

“Nếu con bé có gì, cậu hãy gọi cho tôi!!!” Mẹ cô bé nhẹ nhàng nhét vào lòng bàn tay của gã một tờ giấy.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc ba cô bé túm lấy người vợ giục lên chiếc xe hơi sang trọng. Ngoái đầu lại nhìn chằm chằm bóng dáng chiếc xe, gã chợt hiện lên

bao câu hỏi. Cô ấy và mình liệu có thể? Mình có đủ sức lo cho cô ấy hay không? Tự tin của mình đâu rồi...? Gã cười nhạt cho số phận của mình quá hẩm hiu.

- - - - -

Chiếc xe hơi sang trọng từ từ bước vào. Nó đảo dặt hai con mắt trước sự lộng lẫy và xa hoa kia.

“Anh à... Chúng ta vào đây làm gì thế?” Bậm chặt lấy bờ môi cong cong nó hỏi hần.

Nhoèn nụ cười, hần không nói mà chỉ xiết gương mặt kênh kiệu của mình lên trời... Nó nhìn và bắt đầu cảm thấy tung túc, quay sang một bên chả thèm hỏi nữa, lòng nhũ thắm. Để lát coi ai nói trước cho biết!

Hần chia đôi giày bóng loáng của mình ra với về bánh bao, dán cái nhìn vào nhà hàng. Ngay lập tức, từ bên trong mấy anh chàng phục vụ chạy ra, kẻ tiếp đón niềm nở. Nó chớp mắt lia lịa nghĩ ngợi. Cứ như là ông chủ vậy đó!

“Thưa cậu chủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong!” Tiếng nói liến láu của người nhân viên.

“Tốt!!!” Hần cười tùm tùm và cúi người thấp xuống cùng lúc bàn tay chia ra như chào đón nó bước ra khỏi chiếc xe.

Ánh nhìn đầu tiên mà nó có thể cảm nhận được là vẻ đẹp của sự lộng lẫy, tráng lệ và thật rất mỹ miều.

“Đây là... anh ơ?!” Cái miệng lúc này cong cong lên cùng lúc nó lấp ba lấp ba câu nói dồn dập.

Hần nắm lấy bàn tay của nó và dặt nó vào dây hành lang dài sang trọng đó... Bao ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn nó, ai nấy đều hần hoan một nụ cười tươi tắn về cung kính.

“Kính chào thiếu gia Tuấn Minh và cô Phương Liên!!!” Cả đám người đồng thanh nói to.

Ngoái lại cái nhìn ấy, nó chỉ còn biết khẽ run run hai hàng lệ. Bởi nó biết cuộc đời của nó đã bước sang một trang mới mà hần chính là người đã dẫn nó vào mê hồn tình ái. Ôi, cái mê hồn tình này... Nó đã bước vào rồi và có lẽ nó không hề muốn đi ra... Bàn tay kia đã siết chặt lấy nó từng ngón tay, nó cảm nhận tình yêu thương tha thiết mà có lẽ suốt cuộc đời này, nó chỉ cần bàn tay ấy thôi là đủ.

- - - - -

Bệnh viện

“Bác sĩ, con gái của chúng tôi có thể...” Mẹ của nhỏ nói.

Tiếng của ai như tiếng của mẹ thì phải?! Nhỏ cố bước chân chậm rãi ra khỏi căn phòng.

“Tình hình sức khỏe của bệnh nhân còn rất yếu, tôi sợ ca phẫu thuật hơi...” Vị bác sĩ trầm tư.

“Đó là chưa kể ca phẫu thuật chỉ có 30% thành công. Nếu không cẩn thận, có thể bị mù ngay sau ca phẫu thuật... Phải chi bệnh nhân không bị cú đánh vào đầu, có lẽ ca phẫu thuật sẽ chiếm tỉ lệ thành công hơn còn đáng này...” Áp ứng câu nói trong ngập ngừng, vị bác sĩ nhẹ giọng nói.

“Chả lẽ con gái của chúng tôi không còn một chút hi vọng nào sao bác sĩ?” Mẹ của nhỏ lúc này giàn giụa nước mắt.

“Tôi nghĩ người nhà nên cho bệnh nhân biết chuyện này để bệnh nhân chuẩn bị sẵn tinh thần đón tiếp ca phẫu thuật. Mong bà hãy cố lên!!!” Vị bác sĩ tiến lại gần người mẹ, nắm chặt lấy bờ vai trấn an mẹ nhỏ.

Nhỏ tròn xoe đôi mắt cùng lúc bàn tay chậm rãi gờ lên... Cái miệng lấp bấp câu nói.

“Mình bị mù? Mình sẽ không còn thấy ánh sáng này nữa ư?”

Đầu óc quay cuồng cuộn, bao luồn suy nghĩ lúc này chợt hiện lên rõ ràng. Những hình ảnh cứ thoát ần, thoát hiện và nhỏ vờ òa ra tất cả. Phải rồi, mình hay bị mờ mờ đôi mắt, có lúc hình ảnh chợt đến và rồi lại chợt đi... Nhỏ gục người xuống nền đất cùng lúc giọt ngắn giọt dài. Vậy mà mình cứ tưởng là do thiếu ăn nên mình bị chóng mặt vậy mà... Tay chân lúc này bắt đầu bưng rùng, mọi thứ tất tần tạt trên cơ thể buông và giãn ra. Bởi nhỏ biết, mình đã hoàn toàn đặt dấu chấm hỏi cho cuộc sống này... Mình sẽ phải nói với anh ấy ra sao? Anh ấy có thể hiểu và yêu một người mù lòa hay không? Anh ấy có bỏ mình hay không? Anh ấy có... Những dấu chấm hỏi cứ thế mà tăng dần dần lên từ lúc nào... Làm sao em biết được chỉ nay mai thôi, mình sẽ không thể ngắm nhìn gương mặt ấy thêm một lần nào nữa...

Hồi những vì sao tinh tú trên bầu trời kia, người có hiểu cho nỗi lòng của con hay không...? Gác lại ánh nhìn vạn vật bằng một màn đêm yên ắng tĩnh lặng mãi mãi ư??? Con không hề muốn như thế? Nhưng con có thể làm gì được lúc này? Xin người hãy chỉ bảo dẫn lối cho con với. Tình yêu của em, có lẽ em sẽ phải từ bỏ anh thôi!!!

- - - - -

Cùng lúc đó, tại nhà hàng nơi của cặp đôi Tuấn Minh và Phương Liên

Nó nuốt con ừng ực vào lòng, dần bao nhiêu cái thích thú vào từng món ăn. Hết món này tới món khác, bao nhiêu là son hào hải vị. Nào là tôm, cua, cá, thịt... nó chỉ các món ăn cùng cái miệng đếm đếm. Há cái miệng to ơi là to và bắt đầu gấp lấy gấp để các món ăn vào miệng... Lần đầu tiên, nó biết cảm giác nhét tất cả món ăn ngon vào miệng và nhai. Trời ơi, sung sướng đến chết mất...

Hắn cười lộ rõ trước thái độ ngây ngô trẻ con của nó...

“Em được ăn hết đúng không?” Nó nhai nhồm nhoàm hỏi hắn.

“Ừ, tất cả là của em!!!” Hắn cười nắc nẻ nhìn nó.

Và như mở cờ trong bụng, nụ cười ồ ồ lên. Nó há cái họng và gấp thức ăn liên tục vào chén bên cạnh. Miệng nhai nhóp nhép, tu nước ừng ực... đến độ nước dãi lăm lem chạy ra hết cả bàn ăn.

“Em ăn từ từ thôi...” Hắn thay đổi gương mặt và nhìn nó e dè.

“Hả?” Đến lúc này nó mới ngó xuống và nhìn.

Gương mặt ừ dột thấy rõ, nó vội túm lấy chiếc khăn, lau đi những vết tích kia cùng câu nói cất lên.

“Xin lỗi, cứ nhìn thấy thức ăn là em lại không kìm chế được!!!”

“Thôi không có gì đâu, em cứ ăn tiếp đi... May là anh đã chọn một chỗ riêng biệt nên không ai thấy em hết!” Hắn cười nhẹ an ủi nó.

“Em ăn hết đi còn món tráng miệng nữa đó!!!” Hắn lên giọng vẻ ản ý nhìn nó.

“Có món tráng miệng nữa hả? Vậy bày lên đi, em ăn no rồi!!!” Nhanh nhâu lời nói nó háo hức đón chờ những món tráng miệng sắp được dọn lên.

“Ồ!!!” Hắn bắt đầu lắc lắc cái đầu về một bên, cười thầm trước dáng vẻ ăn uống của nó tợn đến thế nhưng nhìn và biết quả thật là khác nhau một trời một vực.

- - -o- - -

Hết xoay qua rồi lại xoay lại, không thể nào nhắm mắt nổi. Ngược nhìn lên chiếc đồng hồ.

“Sao giờ mà anh ấy chưa về nữa?” Cô bé ừ dột nói.

Cốc... cốc... Tiếng cánh cửa lúc này vang lên.

“Anh nè Tiên!!!” Hắc Động gõ cửa và nói.

“A! Anh về rồi à? Anh làm em chờ mãi... Sao mà lâu vậy anh?”

Nụ cười tươi tắn, gã bước vào căn nhà. Hít làn hơi và nhìn xung quanh căn hộ của mình lúc này... Nơi này quá nhỏ và thấp còn đồ đạc thì hơi lung tung, ngẫm nghĩ rồi nụ cười gượng gạo lúc này chợt xuất hiện.

“Em này em về...” Câu nói chưa thốt ra hết lời thì...

“Anh mà đuổi em về là biết tay em đó!!!” Cô bé vội chặn lại ngay sau đó cùng ánh nhìn tóe khói.

Như hiểu ra bản chất này của cô bé, gã vội nhe hàm răng ra và túm cô bé vào lòng mình với giọng nói thủ thỉ bên tai.

“Ngày mai là thứ bảy, chúng ta đi đâu chơi xa nha em... Anh muốn đi đâu chơi với em quá hay là chúng ta rời khỏi cái thành phố ngột ngạt này có được không em?!”

“Wow... hìhì. Vui quá, để em đi chuẩn bị quần áo và đồ dùng nè!” Cô bé cười vui sướng và đáp lại cái ôm ấy là vẻ mặt hớn hờ đến tột độ.

Ngó dọc ngó ngang và nhảy cõn lên vì sung sướng. Ánh mắt hân hoan vui vẻ như không hề biết rằng, một vở kịch sắp được diễn ra dành cho cô bé...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trắng và đen

Món kem hấp dẫn được bày lên thật đẹp mắt, từ những ly kem đơn giản đến những ly kem đủ màu đủ sắc... Chúng hấp dẫn thực khách ngay từ cái nhìn đầu tiên mà người nghệ sĩ ẩm thực đã thôi hồn vào. Những ai chỉ cần nhìn vào, chỉ còn muốn một điều suy nghĩ duy nhất “ăn thật không nổi”. Và cả nó cũng vậy, nó nhìn chăm chăm từng ly kem chễm chệ đủ màu sắc, chật lười nuốt tiếc. Nhìn mà hết muốn ăn à!!!

“Sao thế?” Hấn hỏi dồn nhìn nó.

“Trông đẹp quá nên ăn thấy uổng sao đó!” Nó xị cái mặt xuống.

“Những món này là làm riêng cho em đó nên em phải ăn cho hết... Em chọn món nào mà em thích đi, em không ăn là anh buồn đấy!” Hấn nghiêm nghị ánh nhìn.

“Hay anh chọn cho em đi, em không biết cái nào ngon hết?” Ngó dọc qua một lượt các món kem và phân búa.

Tầm tìm một nụ cười, hấn nhẹ nhàng chọn lấy một ly cao và to nhất. Đường như đã đặt sẵn từ lúc nào.

“Ly này em phải ăn cho hết đó!!!”

Lấy ngay chiếc muỗng và bắt đầu nếm nếm lên miệng, vị ngọt và thanh của nhân socola làm nó thích thú, tê tê đầu lưỡi. Nếm thêm vị trà xanh tươi mát nữa, lúc này nó nhâm nhi ừng ực như bị nghiện. Và bất chợt, hai hàng mi lúc này cong cong, nó ngó cả gương mặt hỏi.

“Có cái gì ở trong ly kem nè?!”

“Em xem thử coi nó là cái gì?” Như chỉ chờ đợi thể thôi, hấn bắt đầu từ tốn ngược vệt gương mặt lên và chớp hàng mi dày của mình nhìn nó.

Con tò mò lúc này bao vây lấy nó, nhẹ nhàng lấy chiếc muỗng khui ra chính giữa của ly kem... Có cái gì đó to to và tròn tròn, nó lăm bằm. Con tò mò ngày càng căng thẳng, nó bắt đầu khui chúng lên, các ngón tay kích thích đến tận độ. Nén chặt bờ môi vào, nhanh nhẩu quăng ngay chiếc muỗng xuống cùng lúc bàn tay của mình thọc vào ly kem..

“Tuấn Minh à... Có sợi dây chuyền trong ly kem nè! Hên quá, anh chọn đại một ly kem mà trúng ngay sợi dây chuyền...” Nó reo vang.

“Nó đẹp quá anh ơi, cái hột to lăm mà màu đen nhìn long lanh ghê!!!” Nó nhìn kĩ và cảm nhận niềm vui háo hức trong lòng lúc này.

“Em thích nó chứ?” Hấn hỏi nó.

Cái gật đầu lia lịa cùng cái miệng cong cong lên, nó thủ thỉ đến đáng yêu.

“Chúng ta cứ im im mà lấy về nha anh!!!”

Đáp lại câu nói khờ khạo kia là nụ cười đến tận tận nguyên và ngây ngất. Hấn đứng dậy cách chậm rãi, tiến lại gần nó cùng hành động nhanh nhẩu. Cầm lên sợi dây chuyền đó, hấn nhúng qua thao nước sạch và chiếc khăn như đã được chuẩn bị sẵn từ lúc nào... Mọi thứ xong xuôi tất cả, cất lên câu nói ầm ập. Hấn ôm lấy bờ vai ấy cùng lúc sợi dây chuyền long lanh kia được hé lộ.

“Em hãy xem điều kì diệu anh dành cho em nhé!”

“Ồ!” Nó ngẩn ngơ.

Câu nói vừa dứt, cũng là lúc tất cả các ánh đèn sáng trưng chợt vụt tắt. Thay vào đó là ánh sáng diệu kì của sợi dây chuyền thứ hai được lấy ra từ chiếc túi quần... Hai sợi dây chuyền song song phát sáng trong màn đêm yên ắng tĩnh lặng.

“Chúng là một đôi cũng như anh và em vậy. Sợi dây chuyền kim cương đen và kim cương trắng.. Chúng sẽ phát sáng nếu bộ đôi này hòa chung nhịp đập!” Câu nói vừa dứt cũng là lúc hai sợi dây nhập lại làm một, hòa quyện với nhau thành hai màu sắc tương phản “*trắng và đen*”.

Thứ ánh sáng ma thuật huyền diệu đã xuất hiện. Lúc này câu nói của nó bỗng ập ứng.

“Anh à, đó là chữ... *Tuấn Minh love Phương Liên* ” Nó nghẹn ngào thốt nên.

“Chúng ta sẽ bên nhau mãi mãi!!!” Dứt lời hấn vội ôm chầm lấy nó từ đằng sau.

“Anh xấu lắm...” Nó nghẹn ngào nói hoà lẫn nước mắt tuôn rơi ra xối xả...

Nếu những đứa con gái khác có lẽ sẽ chất ngất trong niềm sung sướng tốt độ nhưng... Nhưng với nó thì sao? Một đứa con gái đầu đường xó chợ, lại có thể có được thứ hạnh phúc tuyệt vời này ư?

Tình yêu của chúng ta bắt đầu từ những trò đùa ản ỷ... Chúng ta có quá nhiều khoảng cách mà em luôn luôn suy nghĩ. Anh là con nhà giàu còn em cô gái giang hồ. Cứ nghĩ con tim sẽ không bao giờ muốn yêu một lần nào nữa nhưng... Em vẫn muốn được thử một lần, em muốn được anh yêu và yêu anh.

Đầu em biết con đường phía trước lắm chông gai nhưng em vẫn tin. Nếu lòng kiên định còn mãi thì có khó gì cho hai trái tim đến được với nhau, phải không anh?

- ---O----

Toa xe lửa

Tiếng xập xình... ùng ùng... Chốc chốc lại nghe cả âm thanh vang to inh ỏi của người qua kẻ lại.

Một cái ôm chầm lấy nhau, một cái hôn nhẹ lên bờ má và một cái níu kéo vầy vẩy đôi tay. Những yêu thương mà kẻ đi người ở lại dành cho nhau, làm người thấy đều quần áo thất tận con tim đến tận cùng.

Có chẳng gặp nhau trong một kiếp người đã khó mà giữ lấy cái định mệnh ấy càng khó hơn?

“Anh?! Anh làm gì mà nhìn thần thờ vậy?” Cô bé tiến lại gần về ngây ngô.

“À... không có gì?” Gã cười trừ.

“Anh mua vé xe rồi, chúng ta lên tàu đi em!” Gã giục cô bé.

“Vâng!” Cô bé trả lời vẻ rất ngọt ngào nhìn Hắc Động.

Nắm chặt lấy bàn tay của người mà cô bé yêu quý, nụ cười hạnh phúc trên bờ môi... Những điều kì diệu mà cô bé có thể liên tưởng đến. Một buổi đi chơi xa của hai đứa, đi tàu lửa nè, nhìn ngắm mọi người và sẽ không ngủ. Chỉ để có cảm giác được chiếc xe không lồ dẫn ta chu du khắp nơi. Túm vói lấy vạt áo của gã, cô bé thủ thủ bao nhiêu điều đáng yêu.

“Anh à, chúng ta sẽ đến nơi đó trong bao lâu hả anh?” Cười tí mắt nhìn gã.

Gã tựa đầu đáp lại câu hỏi ấy bằng nụ cười nhẹ.

“Nhanh lắm! Chỉ chiều là chúng ta tới rồi. Anh sẽ dẫn em ra vùng biển nơi có sóng đánh, cồn cát, người dân quanh năm lao động...”

“Đó là quê hương của anh!!!” Gã chậm rãi ngân nga.

“Quê hương của anh à?” Cô bé phản hỏi.

“Chà em vui quá à... em sẽ được tới cái nơi mà anh sinh ra...” Tựa thật chặt vào bờ vai kia, cô bé vui sướng đến chất ngất cùng cái miệng láu táu nhiều chuyện trên trời và cả dưới đất cùng Hắc Động.

Âm thanh của bánh xe cứ nghiêng chắt lấy lỗ tai của gã. Chúng nối tiếp những suy nghĩ trong đầu, gã chớp ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời cao xanh kia. Có cái gì đó bỗng nghẹn ngào đến nghẹt thở, vội hít ra làn hơi trong giọng nói mấp máy. Thời gian có thể trôi chậm đi được không?

- ---O----

Chiếc lá nhẹ nhàng rơi từ tốn xuống nền đất, trước khi đáp cách khoan khoái. Chúng bay qua, bay lại trên không trung như tiếc nuối một cuộc sống đã quá khó khăn, khi biết rằng cuộc đời sẽ chấm dứt trở về với cát bụi...

Bỗng một tiếng kêu giật mình lên vai nhỏ.

“Hù!”

“Em nhìn suy tư gì thế?” Giọng nói tiếng sát gần và cười.

“Chỉ là vắn vơ thôi anh à! Sao nhìn anh trông vui thế?” Nhoen một nụ cười nhẹ, nhỏ vội quay sang.

Vội đáp lại câu nói kia bằng một cái ôm thật chặt từ phía sau.

“Anh vui vì anh biết em đã khỏi bệnh!!! Và...”

“Anh vừa cho hai kẻ tàn ác ấy lãnh lấy hậu quả... Từ nay sẽ không còn ai có thể hãm hại hay ganh tị với Thùy Dương của anh nữa!!!” Lúc này giọng nói chột nhún giọng.

“Từ nay về sau sẽ không còn ai có thể hãm hại...” Nhỏ cười nhạt.

“Anh à, thôi anh đừng làm thế... Anh đừng làm Tú Châu nữa vì cô ấy đã hối hận lắm rồi, em không muốn dồn người ta đến đường cùng” Nhỏ hé cái miệng đáp lại cùng thái độ năn nỉ.

“Nhưng bọn chúng đã làm em...” Khiêm tốn tức khi nhớ lại khung cảnh ngày hôm ấy.

“Dù sao đến lúc cuối cùng bạn ấy đã giải cứu cho em, em không muốn cả tương lai của bạn ấy đánh mất. Anh tha cho bạn ấy nha anh!!!” Nắm lấy bàn tay của Gia Khiêm nhỏ hạ giọng.

Ánh nhìn chăm chăm vào nhỏ, bao ý định trả thù cho cái bọn khốn kia chợt vụt tắt. Chớp khe hai hàng mi, anh biết được rằng người con gái anh yêu rất thánh thiện và trong sáng biết bao. Cầm lấy bàn tay của nhỏ, anh chỉ còn có một nghĩ suy ngay lúc này, đó là mãi mãi yêu thương người con gái này.

“Anh sẽ làm những gì mà em muốn!!!”

“Cám ơn anh!!!” Nhỏ cười tươi nhìn Khiêm.

Bờ vai ấy... gương mặt ấy và cả tình yêu ấy. Em sợ, em thật sự sợ lắm... Em sợ mình sẽ vĩnh viễn không thể được nhìn thấy anh được nữa. Không biết đến cái ngày ấy đó em phải đối diện ra sao, em vẫn chưa có câu trả lời cho chính bản thân của mình nữa. Anh ơi! Anh có hiểu cho nỗi lòng của em hay không... Nhỏ sụt sịt chiếc mũi với muôn vàn tâm sự ngổn ngang, đầu tựa đầu vào bờ vai kia. Cái siết chặt lấy các ngón tay như thể nhỏ biết rằng, khoảng không ảm áp chân tình này có ngày rồi cũng sẽ biến mất đi...

Cách đây ba tiếng đồng hồ trước tại chính căn phòng này

Hít một làn hơi dài, mẹ của nhỏ vội múc lấy chén cháo ra. Cố ngăn cho dòng lệ sắp tuôn... quay sang nhìn nhỏ.

“Cháo còn nóng đây, con ăn đi!”

Chén cháo được đặt vào ngay bàn tay của nhỏ, vẽ chậm rãi từ tốn, nhỏ múc lên nhấp nháp từ từ... Những câu nói muốn thốt ra nhưng lại thật khó để nói nên lời, nhìn bóng dáng của mẹ cầm lên trái táo gọt cho nhỏ ăn...

Bất chợt nhỏ thốt nên câu nói đau lòng, xé tan không gian yên tĩnh lúc này...

“Mẹ ơi, có phải con không còn thấy được ánh sáng nữa đúng không?!” Giọt ngắn giọt dài, nhỏ buông lời chiếc muỗng xuống cùng câu nói run run.

Câu nói vừa thốt ra của nhỏ cũng là lúc mẹ nhỏ điếng cả người, cái tay bần loạn... Lấp bắp câu nói không đầu không đuôi.

“Nào có... con nói gì thế?”

“Hôm mẹ nói chuyện với bác sĩ, con đã nghe hết rồi!” Nhỏ hạ giọng nói.

“Mẹ đừng dối con, con biết tất cả rồi!” Nhỏ quay sang nhìn mẹ trân trân.

Ngay lúc này, hai bàn tay chợt giãn ra các tứ chi nắm chặt lấy nhau. Giọt ngắn giọt dài, cố nén lại chỉ cần một chút dao động sẽ vỡ òa ra tất cả.

“Con gái ơi!!! Mẹ không muốn con biết quá sớm... Con còn bao nhiêu ước mơ mà bây giờ thì đã vụt tắt hoàn toàn...” Nước mắt không thể ngưng cứ thế tuôn trào ra mãi.

“Không mẹ ơi... con là đứa con gái bất hiếu của ba mẹ. Con đã để cho ba mẹ thêm lo lắng... Con bất hiếu với ba mẹ lắm, con xin lỗi ba mẹ!!!!” Nhỏ cúi gập người xuống nước nỏ.

“Con gái ơi, không phải lỗi của con đâu... Ông trời đang thử thách con gái của mẹ thôi, con đừng quá lo lắng. Dù có gì, ba mẹ vẫn luôn luôn bảo vệ cho con!!! Con là đứa con gái mà ba mẹ rất yêu thương.” Người mẹ trấn an đứa con gái của mình bằng giọng nói tha thiết.

“Mẹ ơi!!! Con có chuyện này con muốn nói với mẹ.” Nhỏ gục đầu mình vào lòng ngực ảm áp kia, nụ cười mặt đáng chết bờ môi.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình, nhỏ định thần lại.

“Em sao thế?” Gia Khiêm hỏi dồn dập.

“Không có gì đâu anh...” Nhỏ vội lau đi những giọt nước mắt vương vẩn kia và nhoẻn ngay nụ cười tươi xinh.

“Anh này, tối nay chúng ta đi đâu vui vui đi...” Nhỏ giục nhìn Khiêm.

“Ừ!” Gật cái đầu lia lịa cùng giọng nói hân hoan.

“Em ở bệnh viện cũng chán rồi, chúng ta đi đâu cho em khuấy khỏa nhé!!! Tối nay anh qua rước em nha...” Dứt lời anh hôn nhẹ lên vàng trán của nhỏ với bao cảm xúc.

Nếu có một con đường nào khác, em sẽ không chọn chính con đường này nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Xao xuyến con tim

Xinh xịch...

Tiếng đường ray nghiêng chặt cách đau đốn xuống nền đất. Tiếng ù ù như cối xay gió xé tan bầu không khí yên tĩnh của vùng biển tĩnh lặng.. Chớp mắt mọi người lũ lượt tay xách, tay mang ùng ục xuống toa tàu... Kề lên, kẻ xuống âm thanh hỗn tạp hòa lẫn, tạo nên khúc nhạc sinh sôi đầy vui nhộn mà chỉ có ai đã từng đi mới cảm thấy tuyệt vời như thế nào.

“Wow...” Cô bé hét vang và dán ánh mắt thích thú vào vùng biển mênh mông đang hiện hữu trước mắt mình.

“Em này... cứ như là con nít vậy đó!!!” Gã cúi người xuống nhặt lấy các túi đồ.

Cùng lúc bản tính con nít hiện về, cô bé chạy ủa ra vùng biển... Câu nói thất thanh làm vùng biển yên tĩnh nay chợt dậy sóng.

“Thích quá đi!!!”

“Em cẩn thận đó, bãi biển nhiều vỏ sò, em coi chừng té...” Câu nói chưa dứt thì...

“Á!!! Đau quá à...” Cô bé hét vang và ngã nhào xuống nền cát.

“Anh đã nói rồi mà... Đã bảo là coi chừng không té vậy mà thế này đó! Để anh coi nào...” Hắc Động cười nhìn vết thương của cô bé.

Gã cúi người xuống và từ tốn lấy ra vết xước ở dưới bàn chân của cô bé, vẻ hí hửng thích thú. Nụ cười cứ tím tím mãi, chốc chốc còn lắc lắc cái đầu ngao ngán...

Vết ử đột hiện rõ trên gương mặt của cô bé... Bậm chặt lấy đôi môi vì vết cắt của vỏ sò khá đau.

“Anh cứ cười hoài à nha...” Cô bé bắt đầu nổi quạu.

“Hehe... Thôi anh biết rồi, anh không cười nữa... Nào chúng ta đi đến nơi này nhé!” Nhíu hàng lông mày của mình, nhìn những dấu chân bước đi xiêu vẹo kia...

Không nói lời nào gã nhanh nhẩu túm ngay cô bé và vác thật nhanh lên đôi vai của mình.

“Ồ? Anh à...” Cô bé ấp úng.

“Để anh cõng em nhé, nào...” Câu nói vừa dứt cũng là lúc đôi chân gã bắt đầu bước từng bước chậm rãi vào ngôi làng ven biển.

Một mảng màu hơi tăm tối về ngôi làng miền biển này... Các dãy nhà cách nhau từ rất xa, căn nào cũng thế, chỉ toàn một mảng màu u buồn. Nếu nhìn thật kĩ từng căn nhà rất nghèo nàn về vật liệu lẫn cách trang trí. Nếu người ở xa hay vốn dĩ đã quen với cuộc sống xa hoa lộng lẫy ắt sẽ cảm thấy nơi này rất thô sơ. Cuộc sống là một chuỗi ngày dài gian khổ mà những con người dân mặc dù biết đau khổ, gian khó nhưng họ vẫn bám lấy cuộc sống này... Nhiều người luôn đặt một dấu chấm hỏi to tướng. Tại sao vì khô, vì khó mà cứ bám lấy là vì cái gì? Đó có lẽ gọi là hồn quê, thứ tình cảm máu mủ mà những con người dù đi xa thật xa, vẫn mong có ngày trở về. Có chăng là sớm hay muộn mà thôi...

“Anh rất có bản lĩnh vì nếu không, anh sẽ không một thân một mình lên thành phố nơi có bao phù hoa lẫn cạm bẫy...” Vịn chặt lấy bờ vai của gã, cô bé bất giác se lại bao cung bậc của cảm xúc.

Lúc này bỗng nhẹ lòng ghê gớm khi nghĩ về con người ấy, cô bé tựa gương mặt của mình lên bờ vai ấm áp kia, khẽ cất lên câu nói tha thiết.

“Anh ơi, cảm ơn anh đã đến bên đời em!!!”

“Đến nơi rồi, em xuống vào nhà nhé! Để anh đi tìm một chút đồ hen.” Gã cười nhìn cô bé nói.

Mở to đôi mắt với vẻ tò mò tốt độ... Cô bé mở toan cánh cửa và bắt đầu bao cái nhìn cho căn nhà bé xíu này. Trước khoảng sân có cây bưởi thơm mát, có lẽ chưa tới mùa bưởi nên chúng chỉ toàn một màu xanh của lá cây, mé bên kia là cái giếng nước. Nụ cười thích thú, cô bé bước chậm rãi đến bên giếng nước ngó ánh nhìn vào trong.

“Chà giếng trong quá!!!” Nụ cười càng vui sướng cô bé bắt đầu vớ lấy cái gàu nước chuẩn bị múc nó lên.

Hít làn hơi thật sâu vào gàu nước kia, cô bé cảm thấy hưng phấn lạ lùng, cái miệng lúc này chợt ồ ồ lên.

“Nước mát ghê! Có cảm giác nước cũng có mùi vị nữa...” Câu nói vừa dứt cô bé liền múc gàu nước lên và bắt đầu cảm nhận nguồn nước trong lành sáng khoái...

Lần nước mát lành từ từ vào miệng, chúng nhau nhau xuống tận họng. Khi xuống lỗ lướt xuống rồi, cũng là lúc cảm giác lâng lâng thật tuyệt vời.

“Trời ơi, sao mà mát và ngọt ghê!!!” Nhắm hai mắt lại, cô bé xuýt xoa cảm giác.

“Em vào nhà chưa?! Em làm gì thế?” Gã chạy từ ngoài vào nhà và ngo ngắc ánh nhìn.

“Uống nước anh à, nước ngon ghê?!” Cười thất thanh nhìn Hắc Động.

“Em đúng là... bé ngọc mà.” Gương mặt lúc này giãn ra cùng cái bật cười to tưởng từ cái miệng.

“Cái gì?” Cô bé quát to.

“Đó là nước sông mà, uống vào đau bụng bây giờ...” Túm lấy cái gàu trong tay, gã nói hùng hồn.

“Anh thì uống không sao, em mà uống lỡ bệnh thì sao?” Nghiêm nghị ánh nhìn dành cho cô bé.

Cái mặt lúc này xị xuống, cô bé biết rằng mình quá sợ... nhưng chợt nhanh nhẹn cái miệng hời to nhìn gã.

“Anh làm gì vậy?”

“Em ngồi ở đây nha, chờ anh quét dọn lau chùi xong rồi em vào...” Nói xong gã túm lấy cây chổi vừa mới sang nhà hàng xóm mượn.

“Cho em làm chung với!” Cô bé cười vang.

“Không!!!” Gã bỗng quát to nhìn cô bé.

“Anh...” Cô bé như giật cả người, ánh nhìn lúc này điên cả lên... Có lẽ chưa bao giờ cô bé nhìn thấy hình ảnh của gã lại dữ tợn đến vậy?

Vội hạ giọng nói xuống, gã biết mình vừa làm hành động hơi quá đáng vừa rồi.

“Anh hơi quá với em một chút nhưng anh không muốn em vào... Em không nên làm những việc này, em nghe lời anh đi!!!” Gã nhìn chăm chăm cô bé.

“Vâng...” Cô bé chép miệng nói và lặng yên theo dõi Hắc Động làm.

Nếu mình làm giúp cho anh ấy thì sao? Cô bé hỏi dừng lại mình câu hỏi vớ vẩn. Chính bản thân mình chưa hề đụng đến làm việc nhà, lỡ làm hậu đậu có chuyện gì nữa, còn chưa kể... Cô bé cong cong cái mõ của mình nghĩ suy. Phở mình rất yếu, nơi nào có quá nhiều bụi bặm mình sẽ chết mất... Bây giờ mình thật là ghét bản thân của mình quá đi. Thủy Tiên ơi, mình phải biết làm cái gì đó đi. Cũng đến lúc mình phải từ bỏ cái địa vị tiểu thư đài cát này rồi... Nắm chặt lấy bàn tay của mình, với ý chí quyết tâm. Vì tình yêu mình phải hi sinh tất cả, kể cả nấu ăn, giặt đồ... Nói chung tất tần công việc nhà. Bao nhiêu ý chí ấy, cô bé chợt lóe lên niềm vui, những niềm vui sung sướng ngập lòng khi nghĩ đến một ai đó... Cô bé cười tít mắt khi nghĩ đến những điều ấy.

- - - - -

Cùng lúc đó tại nhà của thứ trưởng Bách Tùng

“Cái gì? Đám tình binh của ta đã bị thương?!” Ngài thứ trưởng quát to.

“Dạ, theo điều tra là năm người còn lại có nguy cơ bị thương rất nặng, chưa kể tàn tật vĩnh viễn nếu...” Tên thuộc hạ lúc này lắp bắp câu nói chưa hết thì...

“Hừm!!!” Bóp chặt các ngón tay vào cùm âm thanh kêu lên một tiếng “rắc” nghe rõ.

“Gã đó dám cho đám tình binh mà ta đã bỏ bao công sức nuôi dưỡng ư? Thật là quá đáng mà... Nếu không vì nể những tháng năm quen biết, ta đây đã đập gã xuống rồi.” Vẻ tức giận hiện rõ trên gương mặt lúc này của thứ trưởng Bách Tùng.

“Ngài thứ trưởng, theo thuộc hạ thăm dò được. Lần này đám tình binh ấy bị trúng vũ khí AVTU00” Tên thuộc hạ thì thào giọng nói.

“Cái gì??? Lão ta dám lấy thứ đó diệt tình binh của ta ư? Khốn kiếp!!!” Cú giật mình lên cùng cái nghiêng chặt kê răng, thứ trưởng nói to.

“Theo thuộc hạ thấy, con người này rất tham lam và nguy hiểm. Gã ta cứ như con đầu nhừ mà ngài cần nên nhả bỏ!” Tên thuộc hạ thêm vào.

“Người nói phải!!!” Như bùng tình sau cơn buồn bực, ngài thứ trưởng lúc này vẹo cái miệng về một bên, lóe lên bao ánh nhìn sắc lạnh.

- - - - -

“Anh làm cái gì thế? Anh nấu ăn à?! Có ngon không ta???” Nó láu táu cái miệng, chặc lưỡi nhìn.

“Bí mật! Em ăn rồi sẽ biết, ai mà lát nữa thèm không cho ăn...” Hắc cười tự đắc trên nó.

“Xì! Dám nói thế à? Có giỏi thì nhào vô?” Nó cốc vào đầu hắn một cú cùng cái vẻ mặt trêu tức đáng yêu.

“Không thèm nói với em nữa...” Hắn chuyển biến gương mặt nhanh chóng.

“Áy! Anh giận à? Thôi mà... em sẽ ăn mà. Anh nấu ăn, em rửa chén ha..” Nó nói dồn dập vẻ năn nỉ nhìn hắn.

“...” Hắn cười tủm tỉm.

“Em ra ngồi trước đi, anh làm xong sẽ cho em biết mà... Đảm bảo em sẽ chết ngất đấy!” Hắn vênh cái mặt lên.

Khẽ chớp hai hàng mi, nó bước chậm rãi ra khỏi căn bếp, nụ cười thì khỏi nói, ngay lúc này nó cười đến ngất ngây ngất. Nếu mẹ mà gặp anh ấy, có lẽ mẹ sẽ thích anh ấy lắm!!! Mẹ ơi... mẹ có biết là anh ấy tốt với con lắm không? Gờ nhẹ lên sợi dây chuyền trên cổ, nó chỉ còn biết cúi đầu xuống, bước những bước chân chậm chậm... Còn gì hạnh phúc đến hơn thế này chứ?

- - - - -

Gương mặt bỗng mở to cùng cái miệng há hốc vẻ ngạc nhiên trước ánh nhìn của mình lúc này... Điều kì diệu đã đến với cuộc đời của mình sao?

Bộ quần áo bánh bao, sáng loáng cùng vẻ ngoài ưu tú mà đã được ông trời ban cho quá nhiều ưu điểm. Học vấn toàn tài, vẻ đẹp trời cho và còn cả địa vị xã hội cũng thuộc hàng cao quý. Nếu không dùng đến hai chữ “hoàn hảo” để hình dung có lẽ trên đời này ít ai sánh ngang bằng.

“Em thích chứ?” Chia ra bàn tay của mình, Gia Khiêm mở ngay khuôn miệng nhìn nhỏ.

Cái gật đầu thật nhẹ, nhỏ choáng váng cả người, nắm chặt lấy bàn tay của người ấy... Bao cái ngờ ngác ngay lúc này, đó là chiếc du thuyền sang trọng, một chiếc du thuyền xinh đẹp giữa bầu trời đêm. Chiếc du thuyền màu trắng sáng tinh, mỉm cười chào đón nhỏ với nụ cười thân thiện...

Nụ cười mãi nguyên hiện hữu trên đôi môi của người ấy cùng lúc là cái vỗ tay thật to. Như ra hiệu cho điều kì diệu thứ hai mà Phạm Gia Khiêm sắp xếp làm cho Hà Trần Thủy Dương...

Bất thành linh, ánh đèn từ chiếc du thuyền chọt vụt tắt giữa bầu trời đêm kia... Thoáng trong vài giây ngắn ngủi, thứ ánh sáng ma mị làm say đắm, quyến rũ lòng người xuất hiện. Thứ ánh sáng của tình yêu thương bao la, khi đã hiện hữu ngay và rõ ràng làm lóa mắt con tim bé nhỏ kia...

“*Gia Khiêm mãi yêu Thủy Dương*” Dòng chữ lung linh, long lanh, lóng lánh hiện trên nền mặt của chiếc du thuyền... Dòng chữ thật to đập ngay vào mắt rõ ràng, kèm theo tiếng nói thất thanh của bao nhiêu con người cất lên khúc ca tình yêu “Ngày hạnh phúc”.

“*Người đã đến bên anh một ngày, sưởi ấm anh qua đêm đông dài. Từ ánh mắt đầu trao nhau, lòng em đã đắm yêu anh. Từ hôm ấy anh bỗng nhớ nhiều, nhìn mắt ai nói lên bao điều. Dường như đã từ bao năm, mình sinh ra dành cho nhau... Em đã luôn nguyện cầu một người chờ che cho em bình yên, một người ấm áp sẽ quan tâm biết em cần gì hơn nữa... Anh đã thấy một người sẽ cùng với anh vượt ngàn bão giông. Và giờ là khoảnh khắc mình mãi mãi bên nhau...*”

Nước mắt những giọt nước mắt chan hòa mặn đắng bờ môi... Nhỏ vội òa lên nức nở.

“Anh xấu lắm!!!”

“Anh muốn dành cho em những điều tuyệt vời nhất!!! Em là tất cả của anh, cho dù có phải hi sinh mọi thứ, anh vẫn sẵn sàng muốn được yêu em!!!” Một cái ôm siết chặt lấy người con gái mà mình vô cùng yêu thương, chậm rãi thốt lên những nỗi lòng từ tận con tim.

“Gia Khiêm...” Nhỏ bỗng ngượng ngùng trước câu nói kia.

“Anh tốt với em quá làm sao em...” Câu nói định thốt ra song ý chí đã kịp ngăn chặn lấy cùng cái hốt hoảng.

“Em định nói gì hả em?” Khiêm nhìn nhỏ hỏi.

“Em tính nói là chúng ta có được lên du thuyền không hả anh?” Nhỏ vội lảng sang đề tài khác.

“Được chứ! Chúng ta lên du thuyền nào!” Khiêm cười tươi tắn.

Anh nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ. Hí hửng dặt cô vào thế giới tình yêu mà anh đã dày công chuẩn bị từ rất lâu. Người con gái anh yêu, anh muốn cho em mọi thứ tốt nhất trên cõi đời!!!

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ngọt ngào

Vắt chéo chân lên về chễm chệ trên chiếc ghế sofa, hết bấm bấm cái tivi liên tục và rồi lại thờ dài với bao niềm chán chường. Ngó vào căn bếp, nó ngâm thanh kẹo vào mồm nghĩ. Không biết làm cái gì mà lâu quá... đói muốn chết luôn! Đuổi các tứ chi ra nó lừ đừ cả cơ thể, hai con mắt lúc này hiện lên vẻ đói ghê gớm nhưng không thể làm được gì. Hết nhìn rồi lại ngắm ngôi nhà, chẳng biết từ lúc nào hai con mắt đã nhắm tịt lại ngủ thiếp đi.

“Món ăn xong rồi nè!!!” Hân hồ hởi bùng ra thì...

Hai cái chân vắt chéo lên ghế sofa còn thân người thì ôi thôi, con gái con đũa mà ngủ chẳng giống ai nữa... Nhìn thật kĩ hân chỉ còn biết cười trừ. Ai đòi con gái mà ngâm kẹo lúc ngủ mới ghê, nước dãi thì chảy ra ướt hết cả chiếc gối... Lấy nhẹ nhàng chiếc gối ra một cách cẩn thận... Hân sợ đánh thức cô bạn gái đang chìm trong giấc ngủ ngáy ngất này. Chạy vào nhà tắm, hân lấy vội ra chiếc khăn, chậm rãi chùi nhẹ nhẹ lên gương mặt kia... Nước dãi chảy ra thế này, ngủ có mà kiến nó tha làm tổ mất, gã cười thầm với cái suy nghĩ vui vẻ của mình. Và chính phút giây nhìn nó ngủ, hân chợt hồi hộp chính bản thân mình. Gia đình của mình có chấp nhận cô ấy không? Cả gia đình toàn tai to mặt lớn, ai nấy đều tham vọng với ý đồ bá chủ kinh tế. Những cuộc hôn nhân chính trị không tình yêu... Hân thở ra làn hơi nặng trĩu. Mình biết hôn nhân chính trị là gì rồi, thế nhưng lòng hồi hộp lòng mình không hề muốn nghĩ đến điều đó... Mình sẽ ra sao khi trở về nước M? Cô ấy có hiểu cho tình cảnh của mình hay không? Vịn lấy bàn tay nhỏ bé của nó, hân bắt đầu cảm thấy tung tức ở con tim. Nếu không thể bên em, anh liệu có sống nổi hay không? Anh rất yêu em Liên à? Nhưng anh cảm thấy thật éo le trước tình cảnh này của chúng ta... Liệu có kì tích xuất hiện không em? Hân ngơ ngác câu nói dành cho mình cùng ánh mắt buồn bã.

Kì tích có xuất hiện hay không? Câu trả lời đã dành trong tim của mỗi con người...

- ---o---

Nuốt một chén com, hai chén com và chén đến chén thứ ba thì...

“Thôi, là con gái ăn vừa thôi. Không em mập đó!” Gã lắc lắc cái đầu nhìn cô bé.

“Nhưng mà em còn đói, cho thêm chén nữa đi, em muốn ăn nữa...” “Cô bé xị cái mặt xuống cùng về hí hửng nũng nịu nhìn Hắc Động.

“Em muốn ăn nữa... anh nấu ăn ngon quá!!! Mấy món ăn dân dã không ngờ lại ngon thế này. Anh là siêu nhất!!!” Cô bé chìa ra bàn tay vẽ dương dương tự đắc.

“Ừ, em ăn nữa đi!” Gã cười tươi và vớ lấy cái chén xối vào chén thứ ba cho cô bé.

“Wow, tuyệt vời!!!” Cô bé la to vẻ thích thú.

“Ăn xong chúng ta đến một nơi em sẽ thích lắm!!!” Gã mở câu nói trong niềm tò mò.

“Chà, hay quá thế thì chúng ta ăn nhanh đi... Em mong muốn đi đến nơi quá!” Quá phấn khích trong lòng, cô bé vội nuốt vào miệng ăn thật nhanh.

Thật là nhìn cách ăn uống chỉ muốn cười đau bụng... Hắc Động cười trước dáng vẻ trẻ con đến đáng yêu của Thủy Tiên.

- ---o---

Những món ăn ngon được bày ra, nhỏ nhấm nháp từ tốn từng chút một... Ánh nhìn chăm chú, Khiêm hỏi dồn dập.

“Em ăn có ngon không?”

“Vâng ngon lắm!!!” Nhỏ cười nhẹ.

“Anh này, nếu một ngày nào đó chúng ta xa nhau thì thế nào?” Giọng nói nghiêm nghị hân lên nhìn Khiêm chăm chú.

“Em đùa anh đúng không?” Chóp đôi mắt nhìn nhỏ và rồi Khiêm bật cười.

“Nếu có thì sao?!” Nhỏ nhấn mạnh giọng.

Đáp lại cái nhìn kia bằng vẻ mặt vô cùng cương quyết, Gia Khiêm vội nắm chặt lấy bàn tay của nhỏ, cái nắm chặt như thể hiện quyết tâm cho lời nói của mình sắp sửa thốt ra.

“Thì anh sẽ điên lên mất!!!”

Con tim nhỏ lúc này chợt đập thật nhanh, các cơ đuổi ra cùng con sóng lòng như muốn tuôn trào ra và rồi nhỏ biết rằng, mình buộc lòng phải nén chúng vào.

“Chúng ta ra ngoài đó ngắm sông đêm nha anh... Em muốn ngắm quá!!!” Nhỏ cười mỉm nhìn Khiêm.

“Ừ!” Vội nắm lấy bàn tay của nhỏ, Khiêm dịu nhỏ chậm rãi ra lan can của chiếc du thuyền.

Một cái nắm tay ấm áp, một cử chỉ yêu thương và một bờ vai an toàn. Tất cả mọi thứ đó đều khiến cho nhỏ chột ngất trong niềm hạnh phúc. Và... ngay trong phút giây đó, đôi mắt của nhỏ chột nhắm lại, cái giác quan của thị giác chột biến mất đi, cùng lúc các ngón tay bắt đầu hoạt động. Thật nhẹ nhàng và thật chậm rãi... nhỏ gờ thật êm lên gương mặt của người ấy... Các ngón tay từ tốn, lướt êm ái lên các đường nét tuyệt đẹp kia. Vầng trán cao, đôi lông mày rậm, cặp mắt to, chiếc mũi thanh tú...

“Anh có một gương mặt thật là đẹp!!!” Nhỏ cười tươi tắn nói.

... Bất chợt, khi ngón tay vô tình chạm vào bờ môi kia... Tim của nhỏ bỗng đập rung rinh lên về dữ dội... các ngón tay đơ cứng đi.

Anh rất nhẹ nhàng và rất tinh tế. Bàn tay anh kéo nhỏ tiến lại gần, thật gần mình. Nơi hai con người bắt đầu có những cảm nhận được hơi thở của đối phương, nồng ấm và tha thiết biết bao nhiêu... Như một phản xạ tự nhiên, nụ hôn đã đến thật êm ái và ngọt ngào...

Bên anh, bên anh em say trong hạnh phúc những giai điệu tuyệt vời...

- ---O----

Khung cảnh miền quê ban đêm thật yên ắng và tĩnh lặng... những bước chân lúc này nối tiếp nhau một cách nhanh nhau. Có tiếng lá kêu xào xạc của con gió thổi qua, cô bé cười lảng lảng như kẻ say rượu, túm lấy bàn tay của gã và bắt đầu những câu nói ngân nga.

“Anh đi nhanh lên... chậm quá à...”

“Em biết đường không mà dẫn dắt thành thạo quá ta?” Gã cười trước hành động của cô bé.

“Ai nói em không biết đường chứ? Anh dẫn em ra biển nè đúng không?!” Cô bé nói thêm vào.

Nắm lấy bàn tay lúc này, gã vội kéo cô bé về một hướng... và giọng nói đứt quãng trong làn hơi giữa những đám cỏ xanh um tùm kia...

“Nhắm mắt lại nhé em...” Gã làm ra vẻ trịnh trọng, bắt đầu chạy đi sau bụi cây.

Nhắm tịt đôi mắt lại nhưng cái miệng thì không thôi liến láu thất thanh.

“Anh xong chưa sao mà lâu thế?” Hài dòn dập.

Một phút, hai phút và ba phút trôi qua... Cô bé bắt đầu cảm thấy lạnh lạnh ở sống lưng của mình, ghì chặt đôi môi và rồi không nén nổi con tò mò, những bước chân cứ nối tiếp nhau chậm chậm đi sâu vào bụi rậm kia...

Những thân cây cỏ dại mọc um tùm, chúng sống hoang dã, mãnh liệt ghê gớm dù không được ai chăm sóc nhưng theo thời gian chúng cứ cao lên... cao thật là cao. Có cảm giác chúng giống như những cái bóng, cứ bay lòn vòn bên mình. Nếu không chú ý kỹ, có lẽ ai yếu bóng vía sẽ tưởng đó là ma mắt. Dấu chân của cô bé lúc này chột khựng lại, các ngón chân chột cứng đờ ra thay vào đó là đôi mắt lóe lên về hốt hoảng... Có thật đây là sự thật hay không? Cô nhìn thật rõ, đôi mắt của cô bé biết mình đang thấy chúng, sừng sững hiện hữu ngay trước mắt mình. Tuy chỉ là thứ ánh sáng leo lét của ánh trăng nhưng... Bờ môi nóng và khô đi, con nuốt nước bọt xuống tận cổ, làm cô bé có cảm giác mình đang bị thôi miên. Minh... mình tại sao không thể đi được vậy nè...? Chân tay mình tê hết rồi... Tiếng sột sột ở khoeo mũi, nhắm chặt hai mắt lại như muốn né tránh những hình ảnh kia song càng nhắm chúng lại càng gần và thật gần hơn nữa... Trời ơi mình sợ quá! Lúc này cuống họng chột mất giọng, không thể nói được lời nào thì...

“Em làm sao thế?” Gã tiến lại gần và nắm lấy bàn tay của cô bé.

Há hốc mồm miệng ra, cô bé hét vang như con thôi miên lúc này đã biến mất. Đưa ánh nhìn về phía bãi đất hoang kia, cô bé nhanh nhau nói.

“Anh ơi, đó là nghĩa địa kia...!!!!”

“Anh đã dặn là đứng đó chờ anh mà, em biết không khu nghĩa địa này ghê lắm!” Gã bắt đầu thêm thắt vào.

“Nó chuyên gia dụ lòng người đến đây... một đi không trở về đó...” Giọng nói bắt đầu trũng xuống thấy rõ.

“Ồi!!!” Câu nói của gã vừa dứt cũng là lúc cô bé nhảy lên trên người của gã, mồm miệng và hai con mắt lúc này thi đua nhau hoạt động với công suất cực lớn.

“Ta đi thôi, em sợ quá... Em sẽ không cãi lời anh nữa huhu... em sợ quá à!!!” Hét lên inh ỏi về sợ sệt, tái xanh mặt cô bé vội ôm lấy ôm để Hắc Động lúc này.

Nụ cười phá lên vì kinh ngạc, bé cô bé vào lòng gã bắt đầu nhỏ nhẹ.

“Chúng ta đi đến nơi anh đã chuẩn bị cho em nhé!!!”

Tựa đầu thật êm vào bờ vai kia, chớp chớp bao cái nhìn xa xa... Cô bé bắt đầu nghiêm trang đón chờ món quà của người mà cô bé yêu thương dành tặng. Bao câu hỏi xuất hiện trong đầu... Nụ cười rạng rỡ tung cánh như muốn bay thật cao trên nền trời đêm đen kia, nơi có các vì sao và cả những điều kỳ bí mà cô bé biết chắc rằng, chỉ lát nữa thôi mình sẽ được cảm nhận.

Khung cảnh thần tiên tựa như bức tranh đã xuất hiện... Hắc Động chỉ cho cô bé thấy đây là nơi của mình lớn lên với bao hồi ức tuyệt đẹp... Con suối chảy róc rách từ trên cao, nhìn xa xa cứ như con rồng đang phun châu nhả ngọc, còn nhìn gần tựa như dải lụa mềm quấn quanh sườn đồi. Tiến lại gần và bắt đầu những ánh nhìn trầm trồ ngưỡng mộ, trước kiệt tác của mẹ thiên nhiên dành cho nơi non nước hữu tình này. Sát hai bên là trải dài đám hoa cúc, chúng ngập tràn thung lũng cứ như đây là thiên đường của những nàng cúc... Cả hai lúc này ngồi bẹp xuống bên tảng đá, bên dưới là nơi dòng thác tuyệt vời ấy đổ xuống, với tay ra mức ngum nước lên lòng bàn tay. Một cảm giác thật thích thú và lạ lùng vô cùng. Nước rất thanh, nụ cười giòn tan đã xuất hiện trên đôi môi của cô bé. Dù biết cơ thể mình rất yếu nhưng ngum nước mát tận họng đã xuống và cảm giác lúc này, cô bé chỉ còn biết ôm vội lấy gã.

“Cám ơn anh đã dẫn em đến đây, nơi này đẹp quá!” Giọng nói bỗng nhẹ xuống.

Gã bắt đầu “suyt” một cái như còn điều bí mật nữa đang chờ đợi tiếp, mon men tiến lại gần cạnh cây liễu ở phía trước và bắt đầu bày trò...

Đôi mắt chớp chớp liên tục... Cái miệng chum chim hé nở chậm chậm như không thể nén nổi con tò mò vậy kén ngập lòng.

“Em xem nhé!!!” Túm lấy chiếc bao ni lông trong tay, gã nhoen nụ cười và bắt đầu “suyt” thêm lần thứ hai.

... Từ trong chiếc túi ni lông, khung cảnh thần tiên non nước hữu tình này lại xuất hiện nữa. Đầu tiên là sự ngỡ ngàng, bối rối và cảm giác lâng lâng bay bổng. Ghi chặt lấy chiếc áo mình đang mặc, cô bé bắt đầu chiêm ngưỡng hình ảnh tuyệt vời mà có lẽ từ xưa đến giờ cô bé chưa từng thấy bao giờ. Màu sáng chiếu, thứ màu vàng chói dịu nhẹ, thấp sáng cả vùng nước non, từng con từng con đóm đóm bay ra khỏi chiếc túi. Chúng bay vài vòng nhẹ nhàng rồi chọt bay thật cao trên nền trời... Như tiếc nuôi cho nét đẹp còn quá ít ỏi, chúng lượn tới lượn lui trên khung cảnh kia, làm cho kẻ ở lại dán ánh nhìn ngây ngất và nuôi tiếc...

“Anh à... em ước muốn sẽ cùng anh ở mãi nơi đây!!!” Giọng nói của cô bé lúc này chọt nghẹn ngào nhìn Hắc Động.

Cầm chặt con đóm đóm trong tay, chọt gã buông ra cùng cái nhìn lúc này thần thờ.

“Em nói thật chứ?!”

“Em muốn ở đây, nơi quê hương của anh và cũng là quê hương của em... Em chỉ muốn mỗi một mình anh thôi!!!” Tựa đầu mình thật êm lên bờ vai kia, giọng nói lúc này chọt nhỏ nhẹ đến kì lạ.

Bóp chặt các ngón tay vào, thứ âm thanh lúc này bị lấn át bởi tiếng suối chảy ào ào ngoài kia, gã hạ giọng.

“Thế nhưng sức khỏe của em sẽ không cho phép em ở đây...”

“Ai nói với anh là sức khỏe của em không cho phép chứ?” Cô bé bắt đầu nhăn mặt lên.

“Em nói rồi em muốn ở đây!!!” Thái độ kiên quyết cùng lúc cô bé chạy tọt ra khỏi thung lũng.

“Em mà đi lung tung không khéo lại đụng nghĩa địa nữa đó!” Gã cười nói.

“Hả? Anh à... em sợ quá à!!!” Câu nói lúc này bỗng ngập ngừng cô bé vội chạy lại và thủ thỉ như con nai ngoan ngoãn.

“Haha... yếu mà thích ra gió hen...” Gã càng cười vang to thất thanh hơn.

Nếu có con đường mang tên con đường tình yêu, anh sẽ không ngần ngại dắt em theo cùng tới tận chân trời góc biển nhưng... Anh biết một sự thật là mình không thể nắm lấy bàn tay ấy nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Âm mưu bắt đầu

Biệt thự của Võ đầu gấu

Năm người đó bây giờ sức cùng lực kiệt, có chăng sự sống trên cõi đời này chỉ có thể còn những khoảng thời gian ít ỏi. Minh phải làm gì bây giờ? Chả lẽ nói là vô tình đánh cho bọn chúng thừa sống thiếu chết sao? Không! Không thể nào có câu trả lời như thế được!!! Điều gì giờ đây lúc này bay lất phất. Minh quá hiểu con người kia, gã sẽ điên tiết lên, nếu gã biết bọn tinh binh mà gã đã mất công luyện rèn... Nhưng nếu giấu thì sao đây? Chắc lừa dối. Giấu cũng không xong mà nói ra cũng nản. Tại sao bọn chúng lại đột nhập vào đây chỉ với một mục đích duy nhất là giải cứu con Liên chứ? Lúc này điều gì giờ đây lại bay bay thêm một lần nữa, trong cơn mơ màng chọt Võ đầu gấu nhớ đến. Cái thằng con trai hôm ấy là ai...? Triệu Tuấn Minh?

“Mau mời Hà Khắc lên ta biểu việc!” Suy nghĩ vừa chọt lóe lên, ngay lập tức Võ đầu gấu túm lấy chiếc điện thoại và nói.

“Nếu ngồi mà chờ chết thì quả thật là ngu ngốc. Không thể như thế được, chính ta sẽ giải tỏa cái khúc mắc giằng dầy này!” Võ đầu gấu nhấn giọng nói.

Cùng lúc đó tại nhà của thứ trưởng Bách Tùng

“Thuộc hạ vừa được nghe tin dữ, đám tinh binh kia không chịu nổi vũ khí AVTU00...” tên thuộc hạ nói về e dè.

Chiếc tách cà phê ở trên tay bỗng rơi xuống nền đất và cùng lúc đó vẻ mặt hung tợn bắt đầu hiện rõ trên gương mặt.

“Tụi nó chết rồi ư?!”

“Dạ!” Tên thuộc hạ nhấn mạnh giọng.

Bóp chặt các ngón tay lại với nhau, cú nén thật chặt vào nhau tạo nên thứ âm thanh ghê rợn mà ai ở bên cũng đều ái ngại.

“Còn không mau triệu hồi Cáo chó sói cho ta!!!” Quát to ra lệnh.

“Lý Vỹ! Chính ông đã tự đào mồ chôn mình, đừng nói Bách Tùng này độc ác. Hãy trách sao ông đã giết đám tinh binh mà tôi đã huấn luyện bao lâu nay...” Vẻ giận dữ day nghiêng hàm răng, đôi mắt ánh lên vẻ đàng đàng sát khí, có vẻ như cơn tức giận đã vây kín ngập lòng lúc này.

Cách đây mấy hôm trước...

Hóp nhẹ tách trà lên miệng, nhâm nhi chiếc bánh quy... Mở lấy tờ báo và cuối cùng đôi mắt bắt đầu nhìn chăm chăm. Khuôn miệng lúc này bắt đầu hé mở, bộ râu quá khổ đã che lấp đi cái nhìn nghiêm nghị kia. Song giọng nói có ma lực cuốn hút người nghe vào, bắt đầu một nội dung mà đã bàn tính từ khá lâu.

“Ngài thứ trưởng sẽ giải quyết ra sao?”

“Dạ, cũng đã tính toán thật ổn thỏa! Bây giờ chỉ còn chờ nếu như đám tinh binh còn sống thì mọi chuyện vẫn y như cũ.” Thứ trưởng Bách Tùng hạ giọng và lẽ dĩ nhiên không quên cúi đầu.

“Ngài tỉnh thế thật ư?!” Ánh mắt lúc này chợt khựng lại, tờ báo trên tay bỗng buông xuống cùng vẻ hậm hực.

“Dạ thưa...?” Thứ trưởng Bách Tùng lúc này ngơ ngác ánh nhìn.

“Nếu không có chuyện này, tôi cũng muốn ngài hãy dẹp cái bọn chướng tai gai mắt đó đi!” Nghiêm nghị ánh nhìn.

“Đất nước của chúng ta đang đi lên, một đất nước phát triển về mọi mặt, mọi người ai nấy đều có cuộc sống bình ổn, lẽ dĩ nhiên...” Giọng nói lúc này chợt lên giọng cùng âm thanh phát ra có uy lực.

“Tôi không hề muốn thấy có bất cứ thành phần bất hảo nào còn tồn tại trên đất nước này! Tôi biết bọn chúng cũng đã đóng góp cho chúng ta nhiều điều song bọn chúng thật là... Dẹp bỏ chúng đi càng nhanh càng tốt, đó là điều mà tôi mong muốn. Ngài thứ trưởng thấy sao?!” Hối dòn cùng ánh nhìn xoáy thẳng đây ẩn ý dành cho ngài thứ trưởng Bách Tùng.

Cúi cái đầu xuống, vẻ mặt lúc này chợt giãn ra thấy rõ. Có vẻ như bao năm qua mình đã thao túng cho thế giới ngầm quá lâu và lần này theo chỉ thị của ngài thủ tướng là bọn chúng phải bị tiêu diệt đi...

“Dạ, tôi sẽ làm liền!” Chớp nhẹ ánh mắt, ngoài câu nói muôn thưở mà ngài thứ trưởng có thể đáp lại.

“Làm liền là bao giờ?” Thủ tướng lúc này hỏi.

“Dạ, tôi sẽ làm nhanh và gọn! Ngài thủ tướng cứ yên tâm, sẽ không quá một tháng nữa. Tôi sẽ làm cho bọn chúng sập ngay, ngài hãy chờ tin tốt của tôi!!!” Thứ trưởng Bách Tùng nhấn mạnh giọng nói cùng ý chí quyết tâm.

“Tốt!!! Tôi chờ tin của ngài thứ trưởng.” Ngay lập tức ngài thủ tướng vội đứng dậy vỗ vỗ lên bờ vai kia với vẻ phấn khích tột cùng.

Cuộc chiến của thế giới ngầm và nhà nước?

- - - - -

Nó bật người dậy cùng lúc các tứ chi nhúc nhích, ngáp cái dài về thần thờ của một người bị bỏ đói ghê gớm. Không nói không rằng, căn bếp là nơi mà ý chí của nó nghĩ đến đầu tiên. Mở cánh cửa tủ lạnh ra... ngó ngược ngó xuôi và nó chợt nhận ra rằng trong chiếc tủ này, không hề có đồ ăn sẵn mà muốn ăn thì phải làm. Chặt lười chu cái mỏ về ủ dột. Nếu không ăn thì đói chết mất! Nghĩ sao làm vậy nó bắt đầu các bước làm, nào là lấy đồ trong tủ ra, xem xét coi nấu món gì... Vài giây nghĩ suy, nó đã biết mình sẽ làm món gì rồi. Thế là tay xách tay mang, nó hí hục ục ục trong căn bếp xinh xắn với dáng vẻ bận rộn.

Ngó dọc rồi lại ngó xuôi, hần nhủ cặp lông mày. Quái lạ cô ấy biến đâu mất rồi...?

“Xoảng” Âm thanh thất thanh của món đồ rơi thẳng xuống nền đất... như phản xạ tự nhiên không nói không rằng, hần vội chạy tọt vào căn bếp và...

“Em... có sao không em?” Hân hốt hoảng nhìn ma trận được đặt chễm chệ dưới sàn.

“Em nấu đồ ăn à?! Sao không nói anh nấu cho em ăn?” Câu nói vừa dứt cũng là lúc hân cúi người xuống thu dọn chiến trường.

“Ồ, thì tính nấu cho anh ăn mà, ai ngờ cái chảo nóng quá em chiên trứng không được, đổ hết rồi...” Nó xì cái mặt xuống ủ dột, vẻ tiếc nuối cả gương mặt nó hạ giọng.

“Thôi ra sofa ngồi đi, để anh nấu ăn cho em nè... Chờ anh tí thôi nha!” Hân lắc lắc cái đầu với vẻ tủm tỉm cười.

Mình thật là tệ mà... nấu ăn cũng không xong. Nó nhận xì gương mặt xuống, vớ lấy ly nước tu ừng ực... Mình cần phải học nấu ăn thôi! Ánh mắt lúc này chột lóe lên bao cung bậc vui vẻ. Nhất định phải nấu ăn cho anh ấy mới được.

-- --o----

Trường THPT “Cánh Buồm”

Rào Rào...

Ông trời rầm rì lên một tiếng và cùng lúc cơn mưa nặng nề bắt đầu trút xuống mặt đất... Hạt mưa cứ rơi xuống nền đất đang khô rang và nóng bức như xóa tan bầu không khí nặng nề này. Khẽ nhìn ra ngoài lan can, nhỏ chột thất quặn đi khi thấy bóng dáng của cánh hoa phượng. Ghi chặt chiếc áo dài vào tay, nhỏ lăm bằm trong làn hơi khàn đục. Mình sẽ còn nhìn thấy ánh sáng này bao lâu nữa? Bất giác câu nói của vị bác sĩ lúc trước, văng vẳng bên tai của nhỏ.

“Nếu nhanh thì ba tháng còn chậm thì sáu tháng, con hãy chuẩn bị tinh thần nhé con gái!”

Như một người bị ma mị dẫn dắt, nhỏ bắt đầu những dấu chân chậm rãi bước ra ngoài sân trường... Gió lúc này thổi lên xào xạc, đám gió xoáy mạnh cả góc cây. Đôi mắt nhỏ hé hé như cố gượng dậy bước ra khỏi khoảng sân kia... Mưa... gió... chúng thấm dẫm cả gương mặt và đôi mắt. Hít một làn hơi dài đầy mệt mỏi, nhỏ cố gắng thưởng thức cái mùi vị, sắc hương mà ngay từ bây giờ, nhỏ muốn nếm thử hết tất cả. Nụ cười sung sướng hân hoan, khi nhỏ xoay vài vòng và đón lấy chúng, những hạt mưa nhẹ nhẹ. Chúng vây quanh cả thân thể, ướt ướt hết gương mặt... Cảm giác được gột rửa đi bao muộn phiền mà có lẽ là lâu lắm rồi nhỏ mới vui sướng thế này.

Chỉ cần một lần và mãi mãi nhớ...

Ngước vội xuống khoảng sân kia từ trên cao, Hoàng Ngân chột nhứ hàng mi lăm bằm. Cô ta... đang làm gì vậy? Tắm mưa ư?! Đâu còn con nít nữa mà muốn tắm mưa?

-- --o----

“Hả???” Tin dữ như sét đánh ngang tai, cái miệng chột hét lên, nổ tung cả gian phòng.

“Cái thằng oắt con ấy là cháu của thứ trưởng Bách Tùng đấy ư?” Vỹ đầu gấu nghiêng chặt hàm răng.

“Dạ và còn điều này nữa, ngài cũng cần nên biết, gã ta chính là người bí ẩn đã ra tay cứu Liên nắm đấm ngày hôm đầu tiên của trận đấu!” Minh phi trào lúc này thêm vào.

“Hừm! Hèn gì lại có thân thế và quyền lực nên mới có thể sai tình binh của thứ trưởng. Phen này ta đụng phải ổ kiến lửa rồi!” Vỹ đầu gấu chép môi nói.

“Cấp báo!!!” Tiếng tên đàn em hót hải la to thất thanh vội chạy vào.

“Có chuyện gì?” Vỹ đầu gấu hỏi.

“Có giấy phép tạm giữ hàng hóa của ta ở cảng Mộng Mơ!” Tên đàn em nhảy vào và nói to.

“Cái gì? Hàng hóa của ta ở cảng Mộng Mơ ư? Cử người đến hỏi chưa? Ai tạm giữ hàng hóa của chúng ta?” Ghi chặt cây xì gà trong miệng Vỹ đầu gấu nhòm người dậy và nghiêm nghị.

“Dạ, đó là ngài thứ trưởng Bách Tùng...” Tên đàn em e dè nói.

“Cái gì? Thứ trưởng Bách Tùng ư? Gã ta bắt đầu thực hiện âm mưu rồi sao?!” Cây xì gà trong tay đột ngột rơi ra và bay thẳng xuống nền đất như quả bất ngờ trước sự việc này.

Lúc này tại cảng Mộng Mơ...

“Mau thu hồi hết hàng hóa, bỏ vào kho và sai người canh cho cẩn thận. Đây là chi thị của ngài thứ trưởng, cấm mắt một món hàng nào. Nếu ai muốn chết thì cứ việc thử!” Tên thuộc hạ của thứ trưởng Bách Tùng thêm vào và không quên nhấn mạnh bằng gương mặt đầy nghiêm nghị.

Cách đó không xa, gần chiếc xe hơi sang trọng, tên thuộc hạ bước từng bước ung dung lại gần... Ngay lập tức, cánh cửa hé mở cùng lúc gương mặt của thứ trưởng Bách Tùng hiện rõ.

“Xong chưa?”

“Đạ, thưa ngài xong rồi! Giờ chỉ còn chờ cá cắn câu thôi!” Tên thuộc hạ cười nhẹ báo.

Đôi ánh nhìn về phía những container to tướng đang chuẩn bị bỏ vào kho. Ngài thứ trưởng lúc này bắt đầu giọng nói ồ ồ của mình, tiếng gió lẩn át âm thanh, nghe cứ như tiếng rì rào không rõ đầu đuôi.

“Đừng trách ta Lý Vỹ, ta buộc lòng phải mất đi người. Một quân cờ trên ván cờ mà ta cũng rất đau lòng, dẫu sao về chuyện tiền bạc người rất thoáng...”
Chắc rồi.

“Có vẻ như quân cờ lẩn sau ta thêm vào trên bàn cờ, sẽ khó khăn lắm trong việc tìm kiếm.” Cười nhạt.

- ---o---

“Em ăn thấy ngon không?” Hấn hỏi dồn nhìn nó.

“Anh nấu ăn ngon lắm đó nha... Em không ngờ anh cũng biết nấu ăn nữa...” Cái gật đầu lia lịa và nhoeo nụ cười tươi tắn.

“Anh mới biết nấu hôm qua thôi!” Hấn nhấn giọng trả lời nó.

“Hả? Hôm qua?” Nó ngơ ngác ánh nhìn.

“Vậy mấy món hôm qua anh làm lâu là thế đó hả?!” Nó tiến sát lại gần gương mặt của hấn.

“Thế mấy món hôm qua, có ăn được không anh?” He hé cười nụ nhìn hấn hỏi.

“May mà em không ăn những món này...” Hấn lắc cái đầu về e dè.

“Em ăn khen ngon là tốt rồi!” Hấn vênh cái mặt tự tin.

“Chà, cái này phải để coi lại thế nào hen... Có thể là khẩu vị ban ngày của em nó hơi tệ.” Cười nắc nẻ ghẹo hấn.

“Em dám chê anh ha...” Hấn xì mặt xuống.

“Khỏi cho em uống nước luôn!” Hấn hậm hực nhìn nó.

“Hả, có nước nữa hả? Vậy thì anh mang ra đi, nãy giờ ăn khát nước muốn chết luôn nè. Mang ra đi anh!” Nó giục hấn.

Hấn miễn cưỡng chạy vào bếp và cầm ra ly sinh tố bơ mà mình đã làm sẵn. Rất tự nhiên, rất hào phóng, nó ăn cả đĩa thức ăn lẫn tu ừng ực ly sinh tố. Xong xuôi đầu đó là tấm thân nằm dài trườn ra thật êm trên chiếc ghế sofa.

“Em không tính phụ anh dọn dẹp sao?” Hấn nhìn chăm chăm.

Vắt chéo đôi chân lên thành ghế, nó bắt đầu chu chu cái mỏ lên trời, đôi bàn tay chỉ tro bắm cái nút của điều khiển tivi.

“Anh làm đi! Em hậu đậu lắm, làm có khi bể đồ vỡ nữa... và lại...” Nó cười nói.

“Anh là bé yêu của em mà, bé yêu của em phải biết thương em chứ!!!” Câu nói vừa dứt là lúc nó dán đôi mắt vào màn hình tivi, nơi mà bắt đầu nụ cười hết cỡ xuất hiện trên gương mặt.

Lắc lắc cái đầu và hít làn hơi lên nghĩ. Mình có làm không khi yêu Liên nắm đầm nh? Đường đường công tử Tuấn Minh chưa bao giờ biết nấu ăn, nay còn phải học nấu ăn, làm việc nhà... Thời đại đã đổi ngôi rồi! Đúng là thân phận con trai hẩm hiu mà, ai biểu yêu rồi thành cực thế này... Hấn bắt đầu thu dọn mớ hỗn độn trên bàn ăn và cả mớ lằng nhằng đang vấy gọi hấn từ căn nhà bếp...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nỗi sống

Chiếc võng đung đưa qua lại thật nhẹ nhàng, he hé đôi mắt mơ màng. Thời tiết mát mẻ và trong xanh thế này ăn và ngủ là điều kì diệu nhất. Túm vội chiếc khăn lông, che đi gương mặt và lim dim tiếp tục con mơ màng thì...

“Dậy... dậy nào...” Hắc Động quát to.

“Anh này em đang ngủ mà!!!” Nhíu hàng lông mày lại, cô bé trợn đôi mắt lên.

“Tắm biển đi em... Ai đòi ra bãi tắm có mình em là nằm ngủ à?” Gã phân bua nhìn cô bé.

“Nhưng... tắm lúc này, da em sẽ đen mất... nắng quá đi!!! Em không tắm đâu...” Cô bé chặc lưỡi nói.

“...” Gã ním cười, nụ cười tinh ranh của mình lúc này xuất hiện.

Ngay trong tích tắc, gã bế cô bé lên, hai chân thoăn thoắt của gã chạy tọt ra bãi tắm. Mặc cho tiếng la thất thanh của cô bé... và trong nháy mắt, gã cho cô bé uống ngay ngụm nước biển đầu tiên.

“Mát không em hehe...” Gã the thé giọng nói.

Ngoái nhìn cả thân hình dưới làn nước mát rượi, cô bé bậm chặt lấy đôi môi... Không thể chịu đựng nổi cơn tức giận này và cũng nụ cười tinh ranh ban nãy của gã, cô bé đáp lại ngay với màn trình diễn rất ư dễ thương.

“Cho anh chết nè...” Cô bé dùng tay tát ngay để nước biển vào người của gã... Gã sợ quá chạy cong chân, nhong nhong trên biển. Cứ tưởng cô bé sẽ thực mạng vì màn rượt đuổi nhưng không, cô bé chạy và chạy... Gã cố gắng và...

“Cho anh xin nhé, em...” Gã thờ hồng học.

“Em làm gì mà khỏe quá! Chạy không mệt hả em?” Gã bắt đầu rên rỉ van xin.

“Không đời nào...” Cô bé chu cái mồm lên và nhún giọng.

“Anh muốn chơi mà, chơi tới cùng nè!” Câu nói vừa dứt xong cô bé vội chạy tới.

Gã thờ hồng học trong làn hơi, ngã bổ ra ngay xuống nền cát.

Nụ cười lém lỉnh của mình, cô bé lên giọng.

“Em sẽ tha nếu anh làm mô hình cát cho em hihi...” Nụ cười thích thú hiện lên.

“Trời ơi...! Chết tôi rồi!!!” Gã kêu vang.

“Ngồi im đi, ai biểu chứ...” Cô bé nhún giọng.

“Xem nào, làm cái gì cho anh ném mìn nè...” Nghĩ đến trò chơi, làm cô bé cười lấy cười để và bắt tay nhanh chân chạy ra bãi cát, xúc đất thật nhiều vào mô hình tượng sống đó.

Anh biết mình không nên kiểm hãm cuộc đời của em. Anh biết mình không nên giữ em bên mình. Anh chỉ mong muốn một điều duy nhất thôi, đó là được nhìn thấy nụ cười tươi như đóa hoa kia...

Anh... anh xin lỗi em, tình yêu của anh. Nếu có kiếp sau hay nếu anh được sinh ra thêm một lần nữa. Anh vẫn muốn được yêu em mãi mãi...

- ---o---

“Đại ca, hàng hóa của chúng ta ở cảng toàn là hàng quý... Bây giờ bị tạm giữ rồi thì làm sao bây giờ đây hả đại ca?” Tên đàn em nói vào.

“Hừm! Ta biết rồi nhưng không thể bứt dây động rừng được. Chúng bây đã cử người đi nói chuyện với bọn kiểm soát chưa?” Võ đầu gấu hỏi.

“Dạ, tụi em hỏi rồi nhưng thất bại đại ca ơi... Tụi em xì pin ra gấp đôi hơn những lần trước mà bọn kiểm soát đều không dám nhận. Qua thăm dò, em biết được đây là chỉ thị của ngài thứ trưởng. Hàng hóa đó nếu để thất thoát dù chỉ là một chút, bọn chúng sẽ chết toi!” Tên đàn em nói.

Thứ trưởng Bách Tùng, ngài đang muốn làm gì với tôi đây? Ngài muốn chặn đường làm ăn của tôi thật sao? Tôi đâu hẹp hòi về các khoảng chi sau mỗi phi vụ... Nếu ngài đã cắt đứt sợi dây làm ăn của chúng ta thì buộc lòng Võ đầu gấu này phải xù lông nhím của mình lên để bảo vệ bản thân thôi! Nhanh và chính xác, Võ đầu gấu cho tập hợp bọn đàn em tinh anh và tài giỏi của mình, với mục đích là sẽ làm phi vụ trott lọt, giải phóng món hàng hóa đã bị vây kín.

- ---o----

“Con gái, con đã chuẩn bị xong chưa?” Mẹ của nhỏ thêu thảo hỏi.

“Mẹ cho con cuối tuần nha, cũng không lâu nữa đâu... Con muốn... con rất muốn!” Gượng người dậy, vớ lấy chiếc túi xách trong tay, nhỏ róm róm hai hàng lệ.

Nụ cười hiện rõ trên vành môi của người mẹ, bà ôm cô con gái bé bỏng của mình vào lòng cùng giọng nói ấm áp.

“Cố lên con gái! Ba mẹ lúc nào cũng ở bên con gái mà.”

“Vâng! Con sẽ dứt khoát mẹ à...” Nhỏ hạ giọng.

Biệt thự nhà Gia Khiêm

“Con trai của ba mẹ, khi nào con dẫn bạn gái của con về cho ba mẹ gặp mặt nào?” Mẹ của Gia Khiêm hạ giọng hỏi con trai.

Gương mặt bắt đầu chuyển biến sang vẻ ửng đỏ thật đáng yêu.

“Sẽ sớm thôi mẹ!” Khiêm trả lời.

“Cô gái đó là con cái nhà ai? Con quen lâu chưa?” Ba của Gia Khiêm hỏi dồn dập.

“Cô ấy chỉ là một cô gái bình thường, chúng con mới quen nhau được vài tháng!” Lúc này gương mặt phấn chấn vô cùng.

“Con yêu thương cô ấy lắm, cô ấy đã vì con mà hi sinh rất nhiều... Con không biết ba mẹ có thích cô ấy hay không nhưng đối với con cô ấy rất đặc biệt. Ba mẹ, con mong ba mẹ hãy chấp nhận cô ấy!!!” Giọng nói lúc này bỗng nghiêm nghị hẳn lên.

Khẽ chớp hai hàng mi long lanh, người ba bắt đầu ôn tồn nói.

“Người con gái mà con khen thế này, làm chính ba cũng tò mò, cuối tuần nay con dẫn con bé đến đi!”

“Dạ!” Vẻ rạng rỡ Gia Khiêm nhanh nhẩu đáp.

Sẽ không còn bao lâu nữa, anh sẽ dẫn em ra mắt gia đình của anh. Chỉ nghĩ đến đó thôi, nụ cười tươi tắn xuất hiện, một nụ cười ấm áp mà ai chỉ cần nhìn vào thôi cũng đủ xiêu lòng.

- - -o- - -

Cảng Mộng Mơ

“Tụi bây là ai?” Quát to.

“Tụi tao muốn vào!!!” Nhấn mạnh và hăm he khúc gối trong tay.

“Bọn bây có biết đây là đâu hay không?” Anh chàng hải quan lùi chậm chậm và bắt đầu giọt ngắn giọt dài trên vầng trán.

“Tụi tao nhắc lại thêm một lần nữa, tụi tao muốn vào!” Và nhanh như cắt, gã con trai với thân hình vạm vỡ sấn lại gần, túm ngay cú đầu đinh vào và dĩ nhiên cú đâm chỉ nhằm mục đích hù dọa gã kia.

“Tụi bây sẽ hối hận nếu vào đó!!!” Chàng sĩ quan sợ quá, cong đuôi bỏ chạy không quên nói thêm câu nói chan chát.

“Tụi bây mau nhanh vào lấy container hàng đi!” Gã con trai vạm vỡ nhanh nhẩu nói lớn cùng lúc bọn đàn em chạy vào tức tối tìm kiếm kiện hàng.

... Thế nhưng khi bọn chúng chỉ vừa vào kho hàng. Kế hoạch như đã được sắp đặt sẵn, những bước chân của bọn đàn em lúc này chợt nhẹ nhè và thật lúi từng bước, từng bước lại gần cánh cửa.

“Tụi bây sao thế, sao không vào?” Giọng nói của gã con trai vạm vỡ quát to.

“Đại ca oi...” Tiếng của tên đàn em e dè.

Ngay lập tức, từ trong kho hàng một loạt tinh binh gồm mấy chục người, chuẩn bị tất tẩn tất vũ khí hiện đại. Tay kẻ tay, lũ lượt bước chậm rãi ra và hè vào lũ người chạy xông xộc vào kho hàng kia... Lúc này bọn đàn em của gã con trai vạm vỡ bắt đầu xanh mặt cùng tiếng nuốt cái ọc của con nước bọt xuống đắng nghét, quay sang nhìn người đại ca, bọn đàn em bắt đầu ánh mắt cử chỉ sợ sệt thấy rõ. Trong đám đó, một tên láu táu cái miệng hết vang.

“Chạy đi tụi bây ơi, chết tới nơi rồi...”

Câu nói vừa dứt cũng là lúc lũ đàn em chả còn biết gì nữa, đôi chân thoăn thoắt chạy tứ lung tung... Chúng cố chạy thoát ra với hi vọng mong manh, tề nhánh các hướng đi, ai sống ai chết chỉ có số mệnh an bài nhưng...

Tiếng súng bắt đầu nổi lên “đùng... đùng”

Làn tên của mũi đạn bay tứ tung, chúng như xé tan con gió, bay với vận tốc kinh hoàng trúng vào hồng tâm, làm cả bọn đàn em chạy tứ lung tung... Trong nháy mắt, bọn đàn em không thể khống chế nổi con địa chấn quá lâu. Và điều hiển nhiên mà chúng ta có thể cảm nhận được ngay lúc này, đó là xác người nằm chết như ngã rạ ra, lênh láng vết máu tứ tung...

Vịn chặt lấy cây súng tĩa trong tay, gã con trai vạm vỡ biết rằng, mình chỉ là thân cô thế cô mà thôi. Mồ hôi tuôn ra như tắm, cố giữ tâm mình bình tĩnh, gã biết thân chết đang đến rất gần với mình rồi.

“Chúng mày cứ nhào vô...” Câu nói vừa hết vang cũng là lúc gã xả cây súng tĩa lia lịa.

Làn đạn bay tứ tung vào bọn tinh binh oai vệ nhưng tiếc thay cây súng tĩa vừa bắn ra được vài phát cũng là lúc gã chết, ngã bổ xuống ngay trên nền đất. Máu từ miệng và bụng tuôn ra xối xả. Máu... chúng ào ạt như vũ bão. Chỉ trong nháy mắt, cả chục tên đàn em đều chết không kịp trăn trối lời nào...

Cộc cạch

Tiếng bước chân chậm chậm, in dấu trên nền đất loang loáng máu tươi còn chưa kịp khô, nụ cười bắt đầu hiện trên nét mặt.

“Tốt lắm! Chúng bây muốn chết thì ông đây chiều lòng.” Liếc nhìn đám xác chết dưới nền đất.

“Còn không mau đem bọn chúng ra bãi tha ma đi!” Lúc này gương mặt bắt đầu chuyển đổi sắc thái, quát to tướng.

Không quá khó để nhận ra, đây chính là tên thuộc hạ Tô Trung của ngài thứ trưởng Bách Tùng.

- - - - -

Âm thanh “xình xịch”

Tiếng bước chân càng dồn dập và hốt hải tiến vào và ồn ào hết vang.

“Bẩm đại ca, bọn người của chúng ta đến bến cảng đều chết tại ngay đó!” Người đàn em nhả giọng thông báo.

“Cái gì???” Giọng nói chột run run, hai cánh tay của Vỹ đầu gấu cầm không vững món đồ trên tay. Mắt nhắm mắt, các tứ chi lúc này chỉ còn muốn rụng rời tay chân.

“Trời ơi! Đàn em của ta...” Giọng nói ngắt quãng, khàn đục.

“Có thật hay không?” Ghi chặt lấy chiếc áo của tên đàn em đang nói liến láu kia, Vỹ đầu gấu hỏi.

“Dạ, đó là sự thật... Tay trong của mình ở hải quan cho em biết, bọn chúng đã bắn chết hết đàn em của chúng ta, tệt hại hơn bọn chúng còn quăng xác...” Câu nói lúc này bỗng nghẹn ngào đi..

“Ném tất cả vào bãi tha ma, đại ca Trần Trịnh cũng tử nạn luôn... Đại ca, người phải trả thù cho bọn đàn em của chúng ta. Đại ca Trần Trịnh chết oan ức quá!!!” Tên đàn em lúc này gục người xuống, nắm chặt lấy vạt áo của Vỹ đầu gấu, mồm miệng nói.

“Trần Trịnh cũng tử nạn luôn sao?” Vỹ đầu gấu lúc này thất thần cả người.

Hơn ai hết ngay lúc này, lửa hận thù bao vây lấy ông, những ý nghĩa xấu xa bao vây lấy tâm trí. Tuy nhiên, ý nghĩ ghê gớm nhất mà ông có thể làm đó là phải trả thù.

- - - - -

Cùng lúc đó...

“Anh à...” Giọng nói bắt đầu cất vang và dõi những ánh nhìn đảo dặt khắp căn nhà.

“Anh đâu rồi...? Anh ơi!!!” Tiếng gọi hét vang lên.

Có bóng dáng của người tiến lại từ xa.

“Anh làm em hết hồn à...” Cô bé vui mừng nhoén ngay nụ cười tươi tắn.

Nhưng đôi mắt lúc này bỗng thay đổi sắc diện cùng bờ môi lấp lắp.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô bé quát to.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Xa rời vòng tay

“Ai cho anh đến đây? Anh mà không nói, tôi đánh cho anh chảy máu bây giờ!” Tiếng hét càng dữ tợn hơn, túm lấy cái đèn ngủ trên tay, cô bé ghì chặt.

“Chính Bang Hắc Động bảo ba mẹ em là em ở đây... Hai bác đang ở ngoài trước chờ em. Chúng ta ra chứ?” Giọng nói bắt đầu lên giọng cùng nụ cười thích thú, không ai khác chính là Ngô Nhật Khang.

“Cái... cái gì?” Cây đèn ngủ trên tay của cô bé lúc này chợt rớt xuống, âm thanh loảng xoảng kêu vang.

Tại sao? Tại sao anh lại làm thế chứ? Anh đã làm gì với em vậy, nói cho ba mẹ em biết chỗ này ư? Em đã làm sai chuyện gì phải không anh? Cả thân người rũ rượi, các ngón tay bây giờ không còn chút sức lực nào hết. Có chăng chỉ là làn hơi mỏng manh, yếu ớt của một người quá bất ngờ trước sự việc này...

“Chúng ta về chứ em, ở cái nơi dơ bẩn này quả thật mất thân phận quá!!!” Nhật Khang thêm vào.

“Anh im đi!!! Anh còn nói nữa, tôi đánh vào mặt anh bây giờ!” Cô bé nhắm mắt và quát lớn vào Nhật Khang.

Cách đó không xa, phía sau bức tường gần nhà...

Anh không còn sự lựa chọn nào khác, ngoài con đường đó. Những câu nói xin lỗi có lẽ đã không còn có thể thốt nên lời nhưng anh phải nói ra.

“Xin lỗi em...”

- ---o---

Trường THPT “Cánh Buồm”

Chiếc điện thoại lúc này cứ bấm bấm liên tục... Vẫn là câu nói cũ, nghe muốn phát bực.

“Thuê bao của quý khách tạm thời không liên lạc được...”

“Thật là đi đâu mà điện thoại không nghe được vậy nè?” Giọng nói trầm xuống thấy rõ ràng.

Quay xuống hàng ghế, vẻ lo lắng bắt đầu hiện hữu trong bao dòng suy nghĩ. Chả lẽ cô ấy lại có chuyện nữa sao? Trời ơi, vết thương còn chưa lành hẳn mà đã có thêm rắc rối nữa thì... Nóng lòng ghé góm, vớ lấy chiếc cặp bên tay, Gia Khiêm vội chạy ào ra khỏi lớp, đôi chân thoăn thoắt chạy đến bệnh viện...

- ---o---

Biệt thự nhà Tuấn Minh

“Cậu chủ đâu? Sao dạo này tôi thấy ít về nhà thế?” Giọng nói bắt đầu cất cao hỏi.

“Dạ, cậu chủ bảo là có việc nên dọn đồ ra căn nhà trên đồi ở khuôn viên phía sau!” Viên quản gia chép miệng đáp.

Dọn ra căn nhà trên đồi? Cái thằng này lại tính bày trò gì nữa đây? Nhíu hàng mi nghĩ suy...

“Khi nào nó về, bảo nó lên gặp tôi gấp! Cũng không còn bao lâu nữa, nó phải đến nước M. Tiếp nối sự nghiệp của dòng họ đã tồn tại nhưng sao tôi cảm thấy lo lắng quá! Đứa em trai này quá ngỗ ngược, luôn muốn làm mọi điều hư hỏng. Làm sao có thể uốn nắn cây sắt đã cứng theo thời gian chứ?” Người phụ nữ sang trọng cất tiếng nói không ai khác là chị gái hắn.

“Dạ, cô chủ cũng đừng quá lo lắng! Theo tôi chỉ cần có vợ, có lẽ cậu chủ sẽ thay đổi tính nết thôi!” Viên quản gia chậm rãi nói.

Có vợ sao? Lúc này, đôi mắt bỗng ngờ ngác trước câu nói kia.

“Ý kiến hay lắm!!! Sau khi về nước, tôi và mẹ sẽ tìm kiếm cho nó.” Cười nhìn ông quản gia.

“Dạ...” Câu nói định thốt ra nửa thì người quản gia nhớ ra... và câu nói bỗng nghẹn lại ở cuống họng.

“Tôi phải tìm kiếm vài mối hợp nhãn, xứng lứa vừa đôi làm thông gia mới được!” Nụ cười tím tím ngậy ngát, người chị gái khoái chí bước từng bước chân ung dung lên phòng...

Lúc này tại căn nhà trên đồi

“Em muốn ăn món mỳ ý, anh làm đi!” Nó giục hắn.

“Em này... em cũng phải biết cùng anh làm chứ?” Hắn nhíu hàng lông mày nhìn nó.

“Em cùng anh làm cũng được nhưng em có biết làm gì đâu? Anh muốn em làm gì hả?” Nó nói to cùng ánh nhìn tỏ vẻ ngờ ngác.

Gương mặt lúc này bỗng thay đổi sắc diện nhanh chóng, hần cười tủm tỉm.

“Ừ, thôi em ngồi đi, để anh vào làm cho em ăn hen!” Câu nói vừa dứt cũng là lúc hần hiện ngay cái mặt bí xị của mình, chèo queo vào làm hi hục, thờ cả hơi tai lẫn mồ hôi nhễ nhại.

Nó cười, hai hàng mi long lanh bước những bước chân từ từ vào căn bếp... Đôi mắt chợt lóe lên bao cảm xúc.

“Cám ơn anh, em hay bắt nạt anh... Anh đừng giận em nhá! Giờ anh chỉ em đi rồi chúng ta cùng làm hen.” Rất tự nhiên, nó nhẹ nhàng ôm chầm lấy từ phía sau và bắt đầu khe khẽ câu nói.

Nụ cười ngây ngất cùng cảm giác lâng lâng ngập lòng, chỉ cần một câu nói như thế thôi... Hần quay sang cùng câu trả lời rất vui sướng.

“Dù có nấu ăn cho em suốt đời, anh cũng cam lòng hết!!!” Hần túm lấy bàn tay của nó lên âu yếm.

“Cái anh này... Nhớ giữ lấy lời nói là nấu cho em suốt đời đấy?!” Hôi dòn nhìn hần.

“OK!” Hần nhấn giọng cùng bàn tay cái chia ra vẻ thích thú.

Phải anh biết một điều, chỉ cần một điều nhỏ nhoi thôi, là anh muốn được yêu em mãi mãi...

Cùng lúc ấy tại kho chứa hàng hoá

Điều gì gà bay lất phất trong làn hơi... Khẽ hít một làn hơi thở dài cùng cái nhìn đắm chiều, xé tan màn đêm yên tĩnh.

Nhanh như gió, làn đạn đầu tiên bay ra với vận tốc kinh hoàng... Chúng như con lũ, xoáy vào không trung, đánh vào trọng điểm và chỉ trong tích tắc, nơi ấy đã lóe sáng và nhen nhóm hừng hực làn khói bay nghi ngút.

“Đại ca ơi sướng quá à!!!” Bọn đàn em hí hửng hét vang.

“Đốt cháy hết đám kho hàng của bọn chúng quá đã... thật là tuyệt vời!” Tiếng của tên đàn em thứ hai hét vang sung sướng.

Hừm! Bấy nhiêu đó thôi cũng chưa đủ để người con tức giận trong tim ta... Bách Tùng... Nếu ông muốn đấu với tôi thì tôi đây sẽ chơi tới cùng! Khẽ chớp hàng lông mi dày xuống của mình, Vỹ đầu gấu bước những bước chân chậm chậm ra khỏi bãi kho giữ hàng...

Ngọn lửa vẫn âm ỉ cháy và rực cháy sáng mãi... Mọi thứ trên con đường của lửa đi qua, không ai có thể ngăn cản được. Có chăng chỉ là sự gián đoạn vài chút nhưng để rồi cuối cùng, chỉ còn lại là tàn tro mà con người dân ánh mắt nuối tiếc ở tận lòng.

- ---0---

Cốc... cốc

Tiếng gõ cửa nhanh và mạnh vào cánh cửa... Vẫn là tiếng gõ cửa cốc cốc thứ hai xuất hiện và tiếng gõ cửa thứ ba xuất hiện nhưng thật oái ăm thay, đáp lại chỉ là một sự yên ắng đầy tĩnh lặng. Đôi mắt rũ xuống cùng bao nỗi lo lắng ngổn ngang, bậm chặt lấy đôi môi, tiếng gõ cửa thứ tư lại xuất hiện... Lúc này, có lẽ con nóng lòng đã bao vây đỉnh điểm. Đôi tay vẫn tiếp tục đập mạnh vào cánh cửa. Bỗng ngay lúc này, cánh cửa nhà chợt đẩy mạnh vào bên trong cùng về ngờ ngác.

“Tại sao?” Giọng nói cất vang khi nhìn thật rõ vào khuôn viên của căn nhà.

Có lẽ nào lại như vậy? Các cơ tay buông ra cách ư ờ ời, bắt đầu nói tiếp vạn câu hỏi trong đầu... Thế nhưng được gì, khi tất cả chỉ là một mảng màu đen tăm tối. Quá tung tóe, con sóc tốt độ dâng cao cuộn cuộn, chúng như thủy triều của cơn mưa đại hồng thủy cứ dâng, dâng mãi... Đến lúc chỉ còn biết cắn chặt lấy đôi môi vào lòng cùng lúc lửa hận thù vây kín. Tại sao em lại làm thế với anh chứ???

Cùng lúc đó tại bến xe...

Khẽ chớp hai hàng mi, quay sang nhìn thêm khung cảnh một lần nữa và rồi cũng đến giờ phút phải bước lên chiếc xe. Nhiều lời muốn nói với anh, em rất muốn nói với anh... nhưng em phải nói lời nào với anh đây?

Vịn chặt lấy tấm kính của chiếc xe, cổ nén những giọt lệ sắp tuôn rơi ra, mà có lẽ càng nén thì lại càng tuôn trào ra dữ dội. Ghi chặt bờ môi, nhỏ chợt cắn nhẹ một cái, cùng lúc máu từ khóe miệng tuôn chảy ra... Nhỏ vội lau đi và bắt đầu khẽ rít lên cơn nấc nghẹn cùng các cơ quan co bóp giật mạnh liên hồi... Mẹ của nhỏ ở bên cạnh, vội nắm chặt lấy cơ thể của cô con gái.

“Con gái... con gái... con sao vậy?” Mẹ nhỏ hốt hoảng hỏi.

Con đau này càng dữ dội hơn, giống như chúng giật kinh phong... Cái miệng run run liên hồi.

“Mẹ ơi mẹ... con là kẻ đáng trách... huhu...” Nhỏ sụt sịt trong con giặt nãy cùng lúc khước mắt rung rung tuôn ra những hàng lệ thấm đầm ướt nhòe mi mắt.

Nếu ngày ấy, chúng ta đừng gặp nhau... Nếu ngày ấy, chúng ta cứ như kẻ xa lạ, có lẽ giờ đây sẽ không phải có hai chữ “nuối tiếc”. Ngàn lời nói, có lẽ bây giờ đã thành vô nghĩa... Vạn câu xin lỗi cũng trở nên thừa thãi...

Anh ơi! Tình yêu của em, người mà em yêu thương vô cùng.. Em không thể cùng anh xây dựng nên ước mơ, bao mộng ước giờ đã tan thành mây khói. Có oán bao nhiêu, có trách bao nhiêu thì trời và đất vẫn cứ chuyển động theo quỹ đạo vốn có. Chúng ta có lẽ chỉ đến thế thôi. Em không thể... không thể nào được nữa...

Anh mãi mãi trong tim em... Ở nơi phương xa, em sẽ cầu chúc cho anh hạnh phúc. Xin lỗi anh!

- - - - -

Biệt thự Thủy Tiên

“Con gái à, con ăn chút gì đi!” Mẹ của cô bé thều thào.

Vẫn thái độ, gương mặt cũ song có phần sắc lạnh hơn. Cô bé im lìm một cử chỉ... Ngược vội nhìn vào cô bé và giọt ngấn giọt dài, vương vãn trên hai hàng lệ. Lúc này, người mẹ chỉ còn biết lặng lẽ bước ra. Bời bà đã biết, đứa con gái này không còn như ngày xưa nữa rồi...

Người ba tiến lại gần, giọng nói câu gắt hỏi.

“Con bé có ăn gì chưa?”

Cái lắc đầu ngao ngán của người mẹ xuất hiện, chiếc khăn trên bàn tay chìa ra và bắt đầu lau vội đi.

“Con bé bây giờ xa lạ với tôi lắm... Còn đâu là Thủy Tiên của tôi nữa, tôi mất con rồi mình ơi!” Thái độ xót xa, mẹ cô bé đau khổ nói.

“Bà nín đi! Chuyện gì cũng có cách giải quyết thôi, dứt ra cái thằng kia là được rồi. Từ từ con bé sẽ nguôi ngoai...” Người ba giục động viên mẹ cô bé.

“Tôi hi vọng giống như lời ông nói. Vì con bé... con bé là báu vật của tôi mà...” Lúc này giọng nói càng nghèn nghẹn dữ dội hơn.

Ôm chặt con thú bông vào người, nỗi u buồn đã thấm đượm cả gương mặt. Nhìn cảnh vật với cái vẻ chán nản rồi lại loay hoay bước tới bước lui... Mọi nghĩ suy bây giờ, làm cô bé choáng váng không thể cho ra một lời giải thích được...? Có gì anh lại làm thế với em? Em đã làm gì, để cho anh đi đến quyết định này... Cô bé tự hỏi lòng mình. Có phải chính ba mẹ em đã gây áp lực cho anh, để anh từ bỏ em? Tại sao anh lại ngốc đến vậy chứ... Khoé mắt rung rung thành dòng. Anh có biết là em yêu anh lắm không... Em đã nguyện sống trọn đời ở mái lều ven biển đó rồi mà.

Chúng ta sẽ sống cùng nhau, cuộc sống tuy cơ hàn nhưng em vẫn cảm thấy rất ấm áp mãi nguyện. Em có đòi hỏi gì quá đáng đâu... Điều mong ước của em chỉ vồn vện giản đơn, đó là được sống bên anh mà thôi... như vậy cũng không được sao...? Nước mắt lăn dài, thật dài và rồi ươn ướt cả đôi gò má, bao nỗi niềm như mạch nước ngầm vỡ tan, tung bọt trắng xóa... Thoảng trong cơn mơ màng, cô bé biết rằng, mình không thể nào ngồi chờ đợi số phận an bài như thế này được.

“Em sẽ tìm cho chính mình câu trả lời!!” Nén bao giọt nước mắt vào trong, nhấn mạnh giọng nói khàn đục.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Giông tố bủa vây

“Đã đến lúc ngài thứ trưởng cần ra đòn quyết định, chứ đánh phủ đầu là quá nhân từ!” Tên thuộc hạ Tô Trung nhanh nhẩu mồm miệng.

“Dạ thưa ngài thứ trưởng, nếu ngài nhân từ với kẻ thù là nhân tâm với bản thân mình đó!” Giọng nói lúc này cất lên, xuất hiện chễm chệ trong bộ vest xanh đậm.

Cũng gương mặt vênh vênh láo láo, không quá khó để nhận ra con người hai mặt Cáo chó sói.

“Lão Lý Vỹ cũng tồn tại có thâm niên trong giang hồ. Trong tay nắm anh hào, nếu không tính toán kỹ, ta sẽ mất cả chì lẫn chài...” Thứ trưởng chớp nhẹ ánh mắt cùng giọng ồ ồ nói.

“Vậy thuộc hạ xin hiến kế này cho ngài thứ trưởng, đảm bảo không mất một binh một tốt nào...” Cáo chó sói khẽ rít qua lỗ tai cùng ánh mắt thích thú lạ thường.

“Hay, hay lắm!!! Xong phi vụ này, ta sẽ đề bạt ngươi một chức vụ xứng đáng.” Thứ trưởng cười vang nói.

“Dạ, cảm ơn ngài thứ trưởng đã chiếu cố!!!” Cáo chó sói lễ phép cung kính cúi đầu.

Đáp lại cái nhìn hân hoan mà ngài thứ trưởng dành cho con người ma mãnh kia. Tô Trung lờm một cái bằng ánh mắt đầy nghiêm sắc lạnh, khẽ rít hàm răng lăm bằm. Mây dấm vượt qua tao, ghi công với ngài thứ trưởng sao?

- - - - -

Nó đẩy nhẹ cánh cửa cách nhẹ nhàng một cái và mở toan ra... Ánh nhìn bắt đầu tò mò vào căn phòng kia. Anh ấy đã thức chưa nhỉ? Sao mà thức trễ quá... Ôm cái bụng vào lòng, nó nhận xị. Đói quá!!! Nằm trên chiếc giường là một giấc ngủ còn say nồng chưa muốn dậy, tiến lại chậm chậm và cái nhìn trân trôn.

“Anh ấy... anh ấy ngủ dễ thương quá!!!” Nó chợt run run bờ môi lấp bắp nói.

Nhoẽn nụ cười tươi tắn của mình, nó thích thú tột độ, gờ thật êm trên gương mặt hần. Chao ôi, gương mặt mềm mịn làm sao... làn da con gái của nó mà còn không bằng gương mặt trắng tinh như sứ này của anh. Ý nghĩ điên rồ lúc này xuất hiện, làm nó chợt thấy vui sướng ngập lòng. Đáng lý ra anh phải làm con gái nè và em là con trai mới đúng. Chúng ta mà được mườì hai bà mẹ nắn lại, có lẽ sẽ vui lắm hen... con thỉnh thích vẫn chưa dứt. Ngay lúc đó, nó tiến lại chiếc giường thật gần, nơi gương mặt kia đang say sưa giấc ngủ. Nhìn chậm rãi các đường nét, nhìn thật lâu và nhìn không hề chớp mắt.

Bất thành linh, bàn tay nhanh nhẹn kia túm lấy cả thân người của nó và nhóm người dậy nhìn thẳng.

“Em làm gì phòng của anh?”

Hai cánh tay bị ép chặt cứng ngắc, không cử động được, vẻ sợ sệt e dè, nó cười trừ.

“À, em đói bụng quá! Tỉnh vào kêu anh nấu gì cho em ăn đó mà...” Nó cố gỡ rối ra cái bấu víu kia của hần.

Nhưng có lẽ là vô ích, nó há hốc mồm miệng. Khi thấy hần bắt đầu tiến lại gần mình, cùng cái nơi gọi là thiên đường tình yêu thì... nó hét vang.

“Em đau bụng quá!!!” Gạt vội cái nắm chặt tay kia ra, đôi chân thoăn thoắt lúc này ào ào ra khỏi phòng.

Mình, mình sao vậy nè... cứ đập dữ dội vậy... Nó đứng ở góc tường và bắt đầu bài ca nghĩ ngơ ngẩn. Tự nhiên vào đó chi vậy? Ôi, xấu hổ quá đi mất!!!

Nó vừa đi ngay ra khỏi căn phòng cũng là lúc hần túm túm cười khanh khách, ngó vội chiếc đồng hồ nói.

“Chắc cô ấy đói quá nên...” Nụ cười càng mở rộng khuôn miệng hơn nữa.

Xoảng...

Tiếng kính hét vang đập mạnh vào thành cửa kêu cái rắc. Âm thanh nhanh và xoáy vào trong...

“Các người... các người là ai?” Giọng nói lấp bắp trong làn hơi khăn đục.

Vẫn là cái im lặng đến ghê người, bọn người bí ẩn chỉ chờ câu nói vừa thốt lên. Trong chớp mắt, chúng tiến lại gần cùng chiếc khăn tắm sẵn thuốc mê. Người đàn bà ngã lịm ngay xuống nền đất...

Cùng lúc ấy tại phía sau dãy nhà phụ

Tiếng quát tháo càng dữ dội hơn, Vỹ đầu gấu cầm sẵn cây súng trong tay, thất thanh giọng nói.

“Mau dập lửa cho ta... mau lên!!! Không lửa nó bén sang dãy nhà chính bây giờ.”

Kẻ ra, kẻ chạy vào tấp nập... Mọi người ai nấy cùng chung tay dập tắt ngọn lửa đang cháy âm ỉ kia. Ngọn lửa bén gót, cháy lan với tốc độ nhanh chóng. Chỉ cần con gió thổi lên, ngọn lửa càng anh dũng lặng yên cười, quật lộn lại với con người. Có chẳng sau màn dập lửa kia, chỉ còn sót lại chút làn hơi tiếc nuối. Hiện trạng còn nguyên vẹn những món đồ, có lẽ đã không còn... Hơi thở dốc nặng nề bao vây lấy tâm trí và cả nguồn sức lực còn sót lại cuối cùng.

“Kẻ nào gây ra đám cháy?” Vỹ đầu gấu nhấn giọng nói.

“Dạ bẩm đại ca, tụi em cũng không rõ nữa. Ngọn lửa bén nhọn cháy lan ra dãy nhà phụ...” Tiếng tên đàn em nói thêm vào.

“Tự nhiên lại xảy ra cháy nhà ư? Mau vào kiểm tra dãy nhà chính cho ta, coi có ai bị biến mất hay không?” Vỹ đầu gấu nhứ hàng lông mày rậm của mình và như hiểu ra sự thật, ông vội quát to.

Có lẽ nào lại là... nhưng đâu có ai biết được mọi thông tin của mình chứ?

“Bẩm đại ca, mẹ của Liên nắm đầm bị biến mất...” Tiếng tên đàn em vội quay lại và thở hổn hển.

“Hả?” Có lẽ nào điều ta lo lắng đã thành sự thật.

Cùng lúc đó...

Tiếng chén đĩa rơi xuống trên nền đất...

“Em... em sao vậy? Cầm giúp anh úp chén vào rồi mà cũng rớt nữa hả em?” Hấn nhìn nó hỏi.

Lắc lắc cái đầu mộng mị, cùng hàng mi bên trái giật giật liên hồi, quay sang và nhìn chậm rãi, nó thò thè.

“Anh à, sao tự nhiên em thấy bất an quá!”

“Em bình tĩnh, không có gì đâu. Chắc em lo vớ vẩn thôi à!” Nắm vội lấy bàn tay của nó và cố gắng trấn an.

“Không anh ơi... Cảm giác này làm em bất an vô cùng... Em... em lo lắng anh à... Cứ mỗi lần em lo lắng là lại có chuyện.” Chẳng kịp suy nghĩ, nó vội buông ra cái tạp dề, nhanh nhẹn đôi chân tiến ra phòng khác, vớ lấy chiếc giày và mang vào.

Hấn vội chạy theo cùng câu hỏi dồn dập nhìn nó.

“Em đi đâu vậy?”

“Em muốn đi tìm mẹ... cũng ba ngày rồi em chưa gặp mẹ... Xin lỗi anh, cứ mỗi lần có chuyện gì lo lắng, người mà em muốn đi tìm nhất chính là mẹ. Anh chờ em tìm mẹ nha!” Câu nói vừa dứt cũng là lúc nó mang lấy chiếc giày xong, mở vội cánh cửa và chạy ào ra, ngồi trên chiếc mô tô với tốc độ kinh hoàng.

“Em đi cẩn thận!!!” Hấn nói to câu nói nhưng có lẽ câu nói của hấn cũng không nhanh bằng hành động gió bay mây lướt của nó trên chiếc mô tô.

- - - - -

Biệt thự Thủy Tiên

Có vậy thôi mà muốn nhốt mình ư? Cô bé túm vội ra một cây sắt nhỏ và dài. Cô bé cọ cọ vài cái, chỉ trong nháy mắt, ổ khóa đã bung ra. Lúc này, nụ cười tủm tỉm hiện hữu ngay ngất.

“Phải thế chứ Tiên à, mình cũng học nhanh lắm về khoản bẻ khóa này mà hì...” Giọng nói vừa dứt cũng là lúc chiếc ba lô trên vai chạy vèo xuống lan can, bay ra khỏi nhà lần thứ nhất và lần này có lẽ đã nhanh và thành thạo hơn rất nhiều.

Reng... reng...

Chiếc điện thoại kêu vang inh ỏi.

Ghét thật, ai mà cứ gọi hoài thế? Lăn qua lăn lại trên chiếc giường, hậm hực trong con ngái ngủ.

“Alô, ai gọi vậy?”

“Là tôi đây! Thủy Tiên lại bỏ trốn khỏi nhà nữa rồi.” Giọng nói nhấn mạnh.

“Có thể cô ấy sẽ đến tìm anh nữa... anh liệu mà tính đi!!!” Ngay lúc này, chiếc điện thoại bỗng buông ra cùng cái tiếng nuôi chắc lưỡi.

Hắc Động cúp vội chiếc điện thoại cùng vẻ ngẩn ngơ, ý nghĩ nối tiếp nhau mà không biết đường đâu nữa mà lần. Em lại tới tìm anh nữa sao Thủy Tiên?

- - - - -

Chiếc xe lao nhanh trong làn gió, không quá khó, nó đã đến nhà của Vỹ đầu gấu. Vẫn ánh mắt, thái độ cũ.

“Mẹ của tôi đâu?” Nhấn giọng hỏi.

Gương mặt lúc này tiêu tụy xuống sắc rõ ràng, điều gì gả trên tay chột buông ra.

“Con đã về rồi ư?”

“Mẹ tôi ở phòng nào thế? Tôi muốn tìm mẹ tôi!” Nó hạnh học nói.

“Chị Liên, mẹ của chị đã bị bắt cóc rồi...” Tên đàn em bắt đầu giọng nói.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc nó cảm thấy đầu óc trống trải... Nhíu hàng mi lên vẻ sắc lạnh, đôi môi cong lên. Nó hỏi con người nhiều tâm trạng đang chễm chệ trên chiếc ghế kia.

“Ông nói đi, mẹ của tôi là sao... bị bắt cóc là thế nào?”

“Ta xin lỗi con, mẹ của con đã bị bắt cóc mà ta không thể nào bảo vệ được...” Rung rung bờ môi nhìn nó.

“Cái gì?!” Bàn tay của nó bóp chặt, khế rít ở khóe miệng, không thể tin được cái sự thật này.

“Mẹ của tôi? Ông làm ăn cái kiểu gì vậy?” Nó quát to.

“Ai đang bắt cóc mẹ của tôi, ông nói đi...” Giọng nói vừa thốt ra cũng là lúc nó tiến lại gần Vỹ đầu gấu.

“Giờ đây ông còn làm gì mà không lo tìm mẹ cho tôi đi, hay ông muốn tôi đi tìm?” Đưa gương mặt sát gần, trước bao ánh mắt của bọn đàn em.

--o--

Vịn chặt bàn tay vào cánh cửa hàng rào, các ngón tay bấu chặt lấy nhau, như có điều gì nghiền ngệten ở cuống họng. Tiến lại gần và lại quay đi... lòng tự hỏi lòng, những bước chân in dấu đến đây là đúng hay sai? Song con tung tức ở tận sâu trong tim, cứ âm ỉ cháy, cháy mãi, chúng cứ chấp chôn trong suy nghĩ. Cánh cửa đẩy mạnh vào, tạo nên cái rầm rồ rảng... Nhíu hàng lông mày thanh tú của mình, cô bé lẩm bầm. Sao cánh cửa lại không khóa thế này?

Một bước chân, hai bước chân... những bước chân tiến chậm rãi vào ngôi nhà, nơi đã từng rất quen thuộc với cô bé... Giọng nói lúc này bỗng hết vang thất thanh cùng câu nói lấp bắp khàn đục. Các ngón tay chỉ tứ tung loạn xạ... Nghiến chặt hàm răng, thứ âm thanh có thể nghe được lúc này, đó là con tức giận vẩy kín tận não, khối âm ỉ cháy bùng bùng... làn khói của lòng người chẳng?

Chiếc ba lô vác trên tay lúc này rơi xuống nền nhà... Tứ chi thì rụng rời cùng đôi mắt sừng sốt, như không dám tin điều tồi tệ ấy đã diễn ra lại là... sự thật. Có phải đôi mắt đã nhòa hay hình ảnh mà mình nhìn thấy là ảo giác. Không... không phải ảo giác mà đây là sự thật. Một sự thật hiển nhiên mà một con ngốc như mình bây giờ đã chứng kiến rõ ràng. Phải chăng mình lại ngu ngốc thêm một lần nữa ư? Nước mắt những giọt nước mắt rơi xuống, chúng òn ào nổi sóng. Chẳng mấy chốc, chúng đã thấm đẫm đôi mắt của cô bé cùng giọt ngấn giọt dài xuống nền nhà.

“Cô gái này là ai thế anh?” Giọng nói bắt đầu cất tiếng và lẽ dĩ nhiên dán cái nhìn chăm chăm vào cô bé.

Lắc cái đầu về một bên cùng cái miệng he hé, nửa muốn nói nửa thôi.

“Thôi bé về đi... bé thấy rồi đó!” Hắc Động chép môi nói.

Tiến lại gần và lúc này cô bé vẫn chưa muốn biết cái sự thật chua chát kia, là người mà cô bé yêu thương vô cùng, lại có thể chung chạ chung gối với một cô gái không rõ nguồn gốc kia. Làm sao có thể tin được, người mà mình đang yêu thương bỗng chốc một ngày thay đổi nhanh như gió, bay qua núi như thế này?

“Không phải thế... anh đang lừa dối em đúng không?” Giọng nói cô bé càng khàn đục nhưng vẫn nghe rõ câu hỏi.

Bất thành linh, cái buống tay thật lạnh lùng từ bàn tay kia... cô bé dơ cả gương mặt.

“Bé con à, em về đi, về làm công chúa của em đi... Anh chán em rồi... anh cũng chán cả cái gia đình của em!!!” Dứt lời cũng là lúc cái tức giận như cơn cuồng phong, gãi đẩy cô bé thật xa mình ra.

“Có về hay không?” Như muốn làm cú thật đau thật điếng vào người, gãi thêm vào câu cuối.

“Đừng làm thế với em mà anh... đừng mà anh...!” Cô bé tiến lại gần với thái độ khản khoản, giọng nói tha thiết.

Ánh mắt ấy, gương mặt ấy khi Hắc Động nhìn... như có cái gì thất nệten lại ở tim song gãi chọt bặm chặt lấy đôi môi của mình. Ngay lập tức, lời nói tàn nhẫn cùng hành động thẳng thừng của mình. Gãi đẩy cô bé ngã xuống nền nhà...

Cú té ngã nhào như con chấn động dữ dội, cả thân người bỗng ngã xuống như vết cắt thật sâu vào tận tim gan... Ngược vội lên nhìn gãi, cô bé biết giờ đây mình đã không còn là gì với anh nữa. Anh đã có bóng hình khác ngoài mình rồi. Người con gái kia, người con gái đã đến sau và đã có tất cả... còn mình đã hoàn toàn là kẻ xa lạ. Lúi cúi nhặt lấy chiếc túi xách, gương mặt thấm đẫm nhọt nhòa.

“Được rồi, em sẽ về! Kể từ giờ phút này, em sẽ không làm phiền anh nữa đâu!!!” Lời nói vừa tuôn ra cũng là lúc nước mắt càng tuôn ra dữ dội.

Chạy... chạy và chạy, cô bé cố chạy vội trong màn mưa đã bắt đầu trút những giọt mưa nặng nề, thấm đẫm xuống bầu trời.

Phải chăng nỗi lòng có thấu trời xanh?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Những cung bậc tình cảm trời dậy

Gió... những cơn gió nhẹ nhẹ, thổi vào lòng người mát lạnh cả thân người. Mưa... những cơn mưa phát phor giữa bầu trời, để rồi trút xuống, ướt nhòe đi bao muộn phiền. Nếu có thể trút hết đi bao muộn phiền thì hay biết mấy nhưng... Không hiểu sao nỗi cô đơn, buồn giá lại bao vây mình thế này?

Cô bé ngồi bẹp xuống nền đất, hai chân duỗi ra và bắt đầu chiêm ngưỡng màn mưa tuyệt đẹp mà lần đầu mình có thể cảm nhận được. Ngược vội lên nhìn bầu trời đang trút những hạt mưa, chúng thật đẹp làm sao... Từng hạt, từng hạt long lanh tựa như những hạt ngọc, làm huyền bí cả nhân gian. Chúng gieo vào lòng người bao nhiêu cái đẹp, để rồi lại vụt tắt thật nhanh chóng giữa cuộc đời.

Gương mặt lúc này chợt cười rúc rích. Tình yêu là cái gì? Tại sao có thể cùng nhau hứa những lời hứa, cùng nhau dệt bao mộng ước, để rồi vụt tắt như chưa hề xảy ra? Nào là hết yêu, chán nhau... Nếu biết trước có ngày hôm nay thì những lời nói ngày xưa của anh, tôi đã không muốn nghe làm gì? Và... và tại sao tôi lại bị ngốc đến hai lần thế này? Người thứ nhất... người thứ hai? Hai con người đã cho tôi những hồi ức rất đẹp và cũng chính hai người đã cho tôi vụn giọt nước mắt... lý do là gì chứ? Tôi có tội tình gì để phải chịu bao đau khổ này? Chính tôi... tôi đã tự đào cho chính mình cái hố tình mà tôi đã lấp đầy bao yêu thương dành cho anh, để rồi tôi không thể nào dứt ra được? Tiếng nấc nghẹn càng dữ dội. Đàn ông các anh ai cũng thế, khi yêu thì sẵn lòng đưa rước, khi hết yêu cũng là lúc chia tay... Cô bé bỗng cười thất thanh. Có bao giờ các anh hiểu rằng, khi con gái yêu thương một ai đó, cũng là lúc tình cảm càng sâu đậm càng khó dứt ra...

Còn các anh? Nhanh chóng say nắng một người mới... Các anh chưa bao giờ lưu luyến tình cũ, có chăng là chút vẩn vương? Các anh không bao giờ cảm thấy có lỗi với người con gái đó ư? Tiếng gào thét trong nỗi lòng, dường như vang to cả bầu trời...

Có lẽ chữ duyên đã chấm dứt thật rồi. Dù có khóc bao nhiêu giọt nước mắt, dù có đau đớn bao nhiêu, dù có vạn nghĩ suy để tìm kiếm bóng hình cũ nhưng tất cả chỉ là hư vô... Bởi vì một lẽ rất đơn giản, khi tình cảm đã hết thì có làm bao nhiêu điều, níu kéo trái tim cũng chỉ là vô nghĩa. Nếu là của mình sẽ là của mình, đi một vòng lớn, những con người đã có duyên tiền định sẽ có ngày gặp lại. Âu cũng là số phận...

Ngược vội lên nhìn ánh sáng mỏng manh kia, cô bé mờ mờ ảo ảo, thoáng giây phút nhìn không rõ lắm, những hình ảnh đang hiện hữu ở trước mắt của mình.

“Nhật Khang?!” Cô bé khẽ gọi cái tên ấy cùng ánh nhìn ngơ ngác.

Chia ra cây dù đã thấm đẫm nước mưa, Nhật Khang bắt đầu giọng nói nhỏ nhẹ.

“Em coi chừng bệnh đó!!!”

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô bé bắt đầu giọng nói khàn đục.

Nụ cười gượng gượng trên đôi môi của mình, Nhật Khang vội ngồi bẹp xuống nền đất cùng với cô bé.

“Cũng lâu rồi chúng ta không tắm mưa em nhỉ? Anh nhớ từ hồi chúng ta còn bé xíu...” Cười mỉm.

“Em còn nhớ hay không?!” Tên đó vội quay sang nhìn chăm chăm.

Ngày xưa ư? Cô bé bắt đầu cơn mơ màng của mình về ngày xưa. Đôi mắt nhìn chậm rãi trong màn mưa, cô bé sực sực chiếc mũi, khẽ hít làn hơi dài của mình và rồi nụ cười chưa chút.

“Huhu... ngày xưa...” Tiếng khóc nức dài trong màn mưa, tiếng khóc càng lớn và dữ dội hơn, cô bé vội co rút cả thân người của mình vào góc tường.

Nỗi cô đơn giá buốt tận tim gan, giờ trong khoảnh khắc này, cô bé mới biết được cảm giác của vết cắt tận sâu trong con tim là gì rồi...

“Bình tĩnh lại em...” Giọng nói cất lên, một vòng tay êm ái, tên đó vội ôm cô bé vào lòng...

Cái ôm siết chặt vào lòng, với bao cố gắng, bao ý nghĩ mong muốn xoa dịu đi vết thương đang rỉ máu kia nhưng có lẽ nào...?

Ánh mắt dõi theo từ phía xa xa... Cái nhìn đượm buồn u uất, nức nghẹn vào lòng, Hắc Động làm lùi những bước chân. Sẽ mau thôi, em sẽ quên đi bóng hình này, bóng hình u ám đã làm bận lòng em. Thời gian, thời gian... rồi cũng có ngày... em sẽ không còn nhớ con người có cái tên là Bang Hắc Động này. Gã chia bàn tay của mình ra, cơn mưa vẫn cứ rơi rả rít, chúng ướt cả lòng bàn tay. Mình có sai lầm không...? Gã ngược vội lên nhìn bầu trời trong cơn mưa, tự hỏi cho chính bản thân mình. Nụ cười, nụ cười chưa chút bờ môi. Giờ thì đã quá muộn!!!

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại reo vang, gã lau vội đi gương mặt đang thấm đẫm nước mưa kia.

“Alô, là tôi Bang Hắc Động đây!”

“Anh Động, là em Phương Liên đây, em có việc muốn nhờ anh!” Giọng nói nó vang lên trong điện thoại.

“Ừ chờ anh chút, anh tới liền!” Gã vừa dứt câu nói cùng bước chân vội vã rồi đi.

Cùng lúc ấy

Buông lỏng ra bàn tay, cô bé lên giọng.

“Cám ơn anh, tôi đã làm phiền anh nhiều quá!” Cười gượng.

Nhật Khang chợt giật bắn cả thân thể, hít nhẹ làn hơi lạnh buốt trong màn mưa.

“Đề anh đưa em về!” Chìa ra bàn tay của mình với nụ cười âm áp.

Đôi theo ánh nhìn từ đôi bàn tay kia, cô bé lăm lăm nghĩ suy. Tại sao chứ?

Mím nhẹ nụ cười, cũng với ánh mắt tha thiết. Nhật Khang đưa bàn tay to lớn của mình lên, tên đó vội xoa cái đầu của cô bé và nhanh nhẩu nói.

“Nào ta về ăn một bát mì to nhé em!!!”

“Ăn mì?” Cô bé ngơ ngác ánh nhìn.

- ---o---

Biệt thự Vỹ đầu gấu

Những cú điện thoại cứ nhấn nút và tắt nút liên tục. Giọng nói mấp máy những câu hỏi không đầu không đuôi và rồi cuối cùng câu trả lời dứt khoát nhất.

“Đại ca à... tụi em đã tìm ra được rồi!”

“Ở đâu?” Như con chấn động dữ dội, Vỹ đầu gấu tiến lại gần, túm lấy chiếc áo, mồm miệng thì nói thất thanh.

“Ở đâu?” Nó cũng nhấn giọng hỏi.

“Kẻ mà đại ca đã biết quá rõ ràng!” Tiếng tên đàn em nói.

“Kẻ mà ông biết là sao? Ông nói đi, ai thế?” Nó lên giọng cùng mồm miệng liến láu hỏi.

Hít nhẹ làn hơi, Vỹ đầu gấu chớp nhẹ hàng mi cùng cái nắm chặt ở bả vai của nó, cất giọng về quyết tâm.

“Con hãy yên tâm, chờ ba rước mẹ con về!”

“Ồ? Hay để tôi cùng đi với ông cứu mẹ.” Nó vội ngơ ngác trước cái nắm chặt ở bả vai của mình, nó hé mở bờ môi của mình cùng ánh mắt đã hiện dụ hơn rất nhiều.

- ---o---

Lúc này tại thành phố B

“Con gái, con đã sắp xếp hết mọi thứ ổn thỏa chưa?” Giọng nói cất vang lên từ căn bếp.

“Dạ rồi, mẹ chờ con một lát!” Nhỏ nhoèn nụ cười nhẹ cùng cái thờ dài lặng lẽ.

Nhìn xa xăm ra bãi biển đang lênh đênh nổi sóng kia, nhỏ tự hỏi. Giờ này anh đang làm gì thế?

Cùng lúc ấy

Cốc... cốc... Tiếng gõ cửa thất thanh và gõ ngày càng lớn vang dữ dội hơn...

Bước chân vội tiến lại gần cánh cửa, vẻ lo lắng hiện rõ trên gương mặt.

“Sao rồi, có được không?”

“Dạ thưa bà chủ, cậu chủ vẫn không hề muốn động đến món ăn, dù chỉ là một chút!” Giọng người giúp việc vang lên nói.

“Đề tôi cho... Con trai à là mẹ đây, con mở cửa cho mẹ có được không?” Mẹ của Gia Khiêm cầm khay đồ ăn đứng trước cửa phòng nhẹ giọng nói.

“Con xin lỗi mẹ... con muốn được yên tĩnh.” Hơi thở yếu ớt cùng giọng nói khàn đục bắt đầu cất lên.

“Con trai à... nhưng con...” Người phụ nữ lúc này càng bất an lo lắng vô vãn, gõ cốc cốc vào thành cửa.

“Con mở cửa đi Khiêm!!!” Nhấn giọng nói.

Cánh cửa lúc này chợt hé hé, gương mặt bắt đầu hiện ra cùng vẻ u sầu.

“Con không sao, con vẫn ổn mẹ à...”

“À cậu chủ, có lá thư gửi cho cậu.” Cô giúp việc nhanh nhẩu bóc ra trong túi của mình.

“Tôi không muốn đọc của ai hết, chị đem đi đi...” Chóp nhẹ cái nhìn và quát to.

Nhú hàng mi của mình, nhìn vào bìa lá thư, chị giúp việc hạ giọng.

“Tên người gửi là Thủy Dương...”

“Mau đưa lá thư đây...” Giọng nói lúc này cất lên cùng cử chỉ nắm chặt lòng bàn tay.

“Ồ?” Giật bắn cả người nhưng chị giúp việc cũng chia ra lá thư, trước vẻ sừng sốt của bà chủ.

“Con trai...” Người mẹ khẽ gọi.

Mọi suy nghĩ của một người mẹ tình tể, có lẽ cũng đã hiểu được sự mập mờ thay đổi của đứa con trai mà mình yêu quý là gì rồi? Một cô gái? Chẳng lẽ là người con gái mà ngày hôm đó, con muốn dặt về giới thiệu với gia đình nhưng... Giọt ngắn giọt dài, bà bắt đầu rung rung. Người con gái đó, cô thật sự là ai? Tại sao lại làm con trai của tôi thay đổi như vậy chứ?

Nội dung lá thư nhỏ gửi

Ngày... tháng... năm...

Thành phố A.

Chúng ta chia tay đi anh, đừng tìm kiếm em làm gì. Em không còn ở thành phố A nữa đâu. Có lẽ anh không phải là định mệnh của em, nên chúng ta chỉ thế này thôi, cảm ơn anh về tất cả mọi thứ. Chúc anh hạnh phúc!

Thủy Dương.

Hai lỗ tai ù đặc đi... tiếng đánh thật mạnh vào thành cửa sổ, cú đánh bật tung cả lớp giấy dán tường hiện ra một mảng to tướng. Tí tách... từng giọt, từng giọt máu rì rì rơi xuống nền nhà. Cái ghì chặt, thật chặt vào kẽ răng, có lẽ nào lại là một cơn tức giận đến tận tim gan.

Thoảng qua một làn gió nhẹ nhàng, lá thư trên bàn vội bay xuống nền đất cách êm ái... Ánh mắt thần thờ, người con trai cố mở to trừng mắt của mình ra. Anh cố gắng gượng thân người của mình, nhặt lên tờ giấy. Em nói đôi ta không phải là định mệnh của nhau?

Nếu chỉ là cơn cảm cúm bình thường, chỉ vài ba liều thuốc, ăn vài tô cháo nóng. Có lẽ tôi sẽ mau hết bệnh nhưng không, tôi biết mình đã thấm dầm dề cơn mưa đó. Một cơn mưa của tình yêu mà chính em là người đã níu lấy bàn tay này, dẫn dắt tôi vào cùng đón nhận cơn mưa ấy. Cái gì mà con người của cơn mưa hôm nào, cái gì là hi sinh tất cả vì tôi... Tất cả chỉ là dối trá mà em muốn tôi nếm trải phải không?

Cả thân người của Gia Khiêm lúc này ướt sũng mồ hôi nhễ nhại, chúng thấm dầm bộ quần áo đang mặc trên người. Còn đâu là những đường nét xinh đẹp mỹ miều của hot boy ngày nào, quần quai vì tức giận, cái miệng queo về một bên, gục cả đầu lẫn thân người vào bờ tường... cùng cơn tức tưng tưng trong lồng ngực. Có lẽ cú sốc về lá thư cùng sự ra đi vội vàng của Thủy Dương, đã in dấu ấn vào trang giấy mà khó có thể phai nhòa.

Nuốt vội cơn nấc nghẹn vào lòng, nhỏ gục người xuống, ngồi bẹp trên chiếc ghế bành, ôm chặt lấy cánh tay, ghì vào lồng ngực đang ép chặt cùng hơi thở dốc nặng nề. Em xin lỗi anh, anh hãy tha thứ cho em... Em có lỗi với anh nhiều lắm huhu...

Gió nhớ gì mà ngẩn ngơ ngoài hiên. Mây nhớ gì mà thì thào ngoài sân.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Quyết đấu

Tiếng nẹt pô vang cao, làm không khí của cơn mưa chiều thoáng yên tĩnh nay bỗng nổi sóng lạ lùng... Chóp khẽ hàng mi của mình cùng chiếc ly được rót đầy rượu vào, chép môi vài lần rồi mỉm nhẹ nụ cười khinh khinh của mình.

“Chuẩn bị thế nào rồi?” Người đàn ông bắt đầu đứng dậy hỏi dồn.

“Dạ bẩm ngài thứ trưởng, tất cả mọi chuyện đã chuẩn bị xong. Giờ chỉ cần chờ cá cắn câu thôi ạ!” Cái miệng dẻo quẹo của gã nhanh nhẩu nói vang, không ai khác chính là Cáo chó sói.

“Haha... chú mày khá lắm!!!” Thứ trưởng cười thất thanh.

“Dạ ngài thứ trưởng đã quá khen!!!” Cáo chó sói liến láu cười mồm nguyền.

Hừm! Mày chỉ là một kẻ hai mặt mà tính vượt lên tao ư? Không dễ dàng như vậy đâu... Chớ có vội đắc ý cái thằng khốn kia, mày leo lên được nhanh như vậy không khéo ngã nhào xuống vì độ cao bây giờ. Hít nhẹ làn hơi thở dốc của mình, ghim ánh nhìn chăm chú vào gã Cáo chó sói kia. Kẻ phản bội mãi mãi chỉ là kẻ phản bội!!! Cái chép môi cùng ý nghĩ sâu xa của mình, không ai xa lạ thuộc hạ của ngài thứ trưởng, cánh tay đắc lực Tô Trung.

“Anh Tô Trung... em mời anh dùng trà!” Cáo chó sói lại gần và chìa ra tách trà.

Giật bắn cả người song nụ cười đã xuất hiện cùng âm thanh trầm lắng.

“Cám ơn chú em nhiều!”

“Em mới vào làm có gì không đúng, mong anh bỏ qua cho em!” Cáo chó sói gục người xuống cười tươi tắn.

Vẫn tay cầm tách trà về cung kính là những suy nghĩ ghê người. Ông mày mà leo lên được cái chức ủy viên đi là ông mày chẳng cần phải hầu hạ thứ hạ cấp như mày! Thật tình, nếu không nể trước uy danh của ngài thứ trưởng Bách, có lẽ ly trà này ông mày đã hất ngay vào mặt... Dù sao cũng chỉ là một tách trà, vài ba câu nói nịnh nọt. Nói chung miễn cưỡng cũng không sao... Nụ cười càng vui sướng, gã Cáo chó sói càng cúi người xuống rồi rít như nê trọng lắm, vị đàn anh có thâm niên cao trong đám trợ thủ của ngài thứ trưởng Bách Tùng.

Cười đáp lễ và không quên trao nhau những dòng suy nghĩ về con người lắm mưu mô quỷ kế này. Để coi chú mày thế nào, tính rót mật vào tai tao à? Chiêu này xưa quá rồi...

Cách đó không xa, tại toà nhà đối diện nơi giam giữ mẹ của Liên nắm đầm.

“Khát...” Giọng nói mấp máy.

“Tôi khát quá.. cho tôi nước...” Gương mặt mẹ nó dờ dẩn cùng toàn thân đầy dây trói, khăn thiết van xin.

“Bà ta kêu nước kia mày!” Tên thuộc hạ có gương mặt nhăn sẹo lên giọng.

“Rõ là phiền phức mà... Thế đã đỡ khát chưa?” Tên thuộc hạ khác tiến lại gần cùng cốc nước trên tay, vội hất mạnh vào gương mặt người đàn bà và quát to.

Cốc nước hất mạnh vào gương mặt... Chỉ trong cái nháy mắt, con khát không đủ để người đàn bà chép môi, thấm lấy thấm để vài giọt nước vào miệng mà thay vào đó là thân người ướt sũng.

“Tôi xin các người, tôi khát nước quá...” Mẹ nó hạ giọng van xin lần nữa.

“Về âm phủ mà uống, ở đó có hà bá tha hồ cho bà uống, im đi nói nhiều quá!” Gã đàn ông có gương mặt nhăn sẹo, liếc cái nhìn sắc nhọn vào người đàn bà và không quên nện thêm mấy cú vào thân thể tàn tạ kia.

“Á, đau quá!!!” Tiếng hét dữ dội khi nhận ngay vài cú nện trên thân thể của mẹ nó từ gã đàn ông kia.

“Kia sao anh lại làm thế, dù sao bà ta cũng lớn tuổi rồi.” Tên đàn em khác thêm vào.

“Hừm ai biểu nói nhiều làm gì...” Gã nhăn sẹo tức giận, làm lủi ra một góc ngồi đốt thuốc lá phì phèo.

- - -o---

“Anh ơi, anh đừng làm thế với em mà... Em đã làm điều gì sai đúng không anh? Em sẽ sửa chữa mọi lỗi lầm mà... anh ơi, chúng ta hãy quay lại như thuở ban đầu nhé anh...” Cô bé lấm bầm trong con mề mẩn.

Chườm chiếc khăn lạnh vừa mới thay xong. Nhật Khang bắt đầu lặng lẽ dõi theo bao muộn phiền trên gương mặt lấm tẩm mồ hôi của cô bé. Khuôn miệng hé mở cùng bờ môi lấm bầm.

“Em đau lắm phải không Thủy Tiên?” Hơi thở dài nhìn cô bé.

Có lẽ là chính anh đã gây ra bao chuyện tồi tệ đến với cuộc đời của em... Nếu bàn tay này không buông ra, có lẽ em sẽ không gặp con người kia. Nắm vội lấy bàn tay của cô bé lên, Nhật Khang siết lấy các ngón tay. Có bao nhiêu cảm giác của ngày xưa nay chợt hiện về. Anh vẫn còn yêu thương em nhiều lắm.. Anh sai rồi, anh sai rồi Thủy Tiên ơi...

“Chúng ta có thể quay lại cái ngày xưa được không em?!” Lời nói cất nên cùng thái độ kiên quyết, nắm thật chặt đôi tay cô bé.

Hé mở nhẹ nhàng đôi mắt còn thoảng mộng mị, cô bé chấp chớn nghĩ suy bởi câu nói kia. Quay lại ngày xưa ư?!

- - - - -

Đừng... đừng...

Cây súng trên tay của nó bắt đầu bắn lia lịa, nện đau đięng vào những vật xung quanh, sát hai bên tứ phía là những thuộc hạ đàn em của đại ca Vỹ đầu gấu. Tất cả như mũi tên có lửa, đâm xuyên qua thùng các lớp giáo đài kiên cố nhất, bắt đầu từng mảng tróc ra dần dần.

Trong chớp mắt, từ trong pháo đài là cả binh toàn tinh binh ồ ồ như mãnh thú, bọn chúng tay xách, tay mang từ từ ủa ra với cả giàn lực lượng chuẩn bị nuốt chửng con mồi.

Hít khê điều xì gà lên tận não, Vỹ đầu gấu bắt đầu cảm thấy run run ngón tay cái. Linh tính của một người đã lẫn lộn trong giang hồ quá lâu, ông đã cảm thấy sự chẳng lành. Bậm chặt lấy bờ môi, ông ra tín hiệu của mình lên, bảo bọn đàn em ngừng ngay hành động, còn mình sai những bước chân chậm chậm, tiến lên phía trước, nhìn vào bọn tinh binh về hân học.

“Bảo người của tui bây ra đi!!!” Nhấn mạnh giọng nói.

Lời nói vừa dứt cũng là lúc chiếc xe sáng bóng màu vàng chanh sang trọng chạy vào... Lẽ dĩ nhiên, không ai có thể ngờ được con người đang bước ra xuất hiện với đôi giày, bộ vest và chiếc đồng hồ đeo trên tay. Những thứ lấp lánh đủ màu chiếu sáng của ánh kim, đủ để rực sáng một con người tầm thường.

“Chào Vỹ đầu gấu!” Hé nở khuôn miệng rộng ra, Cáo chó sói bắt đầu hít thật sâu điều xì gà với phong cách hết sức điệu bộ.

“Cáo chó sói?” Bọn đàn em của Vỹ đầu gấu đồng thanh hét vang và chỉ chỉ trỏ trỏ đủ thứ.

Làn hơi thơm phức từ điều xì gà bay bay, Cáo chó sói khẽ ngước gương mặt lên bầu trời về ngây ngất.

“Phải chính tao Cáo chó sói đây! Ngạc nhiên lắm sao? Cái này gọi là sông có khúc, người có lúc haha...” Cong cong cái mỏ và lắc lắc cái đầu cười to.

“Tui bây nên dừng chân đúng lúc theo tao, có ngày ăn sung mặc sướng còn không thì...” Cái chỉ tay về bọn đàn em của Vỹ đầu gấu.

Lời nói vừa dứt, điều xì gà bị gã thấy xuống cái rụp khoan khoái dưới đất, như để chứng minh thêm cho hành động vừa làm của mình.

“Tui bây thấy đó, chỉ cần cú đập nhẹ của tao thôi! Vỹ đầu gấu ông muốn chết đúng không?” Hôi ngược và cười nhạt.

“Mày là thằng phản chủ, thật uống công ta.” Vỹ đầu gấu nhấn giọng khinh khinh, chỉ thẳng vào gương mặt của kẻ hai mặt.

“Phản bội à?! Ông đào tạo tôi ngày nào? Ông nói mà không thấy ngược à? Xin lỗi đây một thân tôi tự dựng lên cơ đồ này, cái chức danh theo đuôi ông chỉ tổ thêm nhục...” Quát to và chọt phá lên cười ngặt ngẽ.

“Mày...” Vỹ đầu gấu tức giận.

Thì... bàn tay từ đằng sau vội nắm lấy tay ông.

“Đừng so đo với loại khốn đó!” Nó nghiêm nghị.

“Chu cha oi, Liên năm đám cũng đến à?” Cáo chó sói vênh vênh cái mặt nhìn chăm chú.

“Xem ra mọi người đồn đại cô là con gái của Vỹ đầu gấu quả không sai... Kể ra hai cha con gặp nhau cũng hy hữu lắm đó!” Gã cười thấ thanh và không quên cừ chỉ trêu tức.

Nuốt ghen con tức ở trong lòng của mình, nó căng đôi mắt ra cùng cách lên giọng chua chát.

“Kể ra thì ở đâu, mày cũng chỉ là con cầu được người ta sai thôi!” Nó cười mím.

“Mày...” Cáo chó sói tung tức cùng cái lấp báp.

“Thôi tui tao đến đây không phải để cãi tay đôi với mày, mau thả mẹ của tao ra!!!” Nó nhấn giọng.

“Tư cách gì mà đòi hỏi?” Cáo chó sói kênh kiệu gương mặt.

Như không thể chờ đợi thêm được nữa, nó túm ngay khẩu súng ngắn của mình. Nhanh và gọn lán đạn bay thẳng một đường vào điều xì gà của gã Cáo chó sói đang phì phèo kia...

Lán đạn bay qua vút tấ nhanh chóng, điều xì gà rơi tòm ngay xuống nền đất... Quá thấ thần, gã Cáo chó sói vội né sang phía đám tinh binh.

“Con quỷ này, mày dám bỏ lão à...?” Cáo chó sói quát lên.

“Tao hỏi mày thêm một lần nữa, có thả mẹ của tao không?” Nó quát to cùng khẩu súng ngắn hăm he muốn bắn thêm mấy phát nữa.

“Haha... có giỏi thì cứ vào mà cứu mẹ mày. Tụi bây đâu, tiếp đón nòng hậu bọn chúng vào.” Giọng nói cất vang cùng nụ cười thất thanh đầy thích thú.

Cáo chó sói ngược cái mặt lên bầu trời cao... từng bước từng bước chân chậm rãi vào ngôi nhà. Cáo chó sói biết mình được bao quanh bởi đám tinh binh, bọn đồ đệ tép riu của Vỹ đầu gấu có mà mơ mới vào đây được. Chỉ nghĩ đến những điều tuyệt vời thể thôi, Cáo chó sói đã cười vui sướng cùng điệu xì gà bay phất phơ trong gió...

Bọn tinh binh chạy ào ra, ngoài trang thiết bị vũ khí hiện đại, bọn tinh binh còn được đào tạo vô cùng chuyên nghiệp. Tay phải cầm súng tia hiện đại, vất chéo bên tay trái nguyên giàn đạn gồm chục viên chực chờ phòng ngự... Trong ống quần sẵn dao dăm và súng ngắn. Ai nấy đều ăn bận thứ trang phục màu đen tằm tối, bộ áo quần rộng thùng thình mà chỉ cần thoáng qua cái nhìn, cũng đủ để biết đến là bọn họ có sẵn áo giáp trong người...

“Mẹ ơi, con nhất định sẽ cứu mẹ...” Ngược vội cái nhìn nó lăm lăm.

“Anh sẽ yểm trợ cho em, mau vào trong đi! Nhanh lên Liên!!!” Hắc Động nhấn mạnh giọng nói cùng lúc cây súng chĩa trong tay, bắn lia lịa vào đám tinh binh, thúc giục nó.

“Cám ơn anh...” Nó cười mỉm.

Cùng lúc đó tại cửa hàng đồ trang sức

“Chiếc nhẫn này là hàng mới nhất của chúng tôi, chiếc nhẫn tình yêu với tên gọi rất dễ thương *“lời của trái tim”*. Mặt nhẫn hai trái tim sánh đôi bên nhau, với lát cắt tỉ mỉ từng đường nét. Quý ngài xem, trên mặt nhẫn còn có tổng cộng mười một viên kim cương màu đen ở rìa ngoài, làm nổi bật màu trắng ở chính giữa. Đây là món quà rất tuyệt vời mà ngài không nên từ bỏ!” Tiếng cô bán hàng lia lịa liên lâu nói.

Nhìn chậm rãi chiếc nhẫn, hấn bắt đầu từ từ cười cùng ý nghĩ hạnh phúc lóe lên. Minh tặng cho cô ấy chiếc nhẫn này thì thế nào nhỉ? Tình yêu của mình...

“Có thể cho hột màu trắng ở bên trong to thêm chút nữa được không? Tôi thấy nó còn hơi nhỏ...” Nhíu hàng lông mày, hấn trầm ngâm.

Cô bán hàng ngơ ngác vội nhìn vào chiếc nhẫn.

“Hột này là khoảng mười carat, nếu ngài muốn to thêm nữa thì...” E dè giọng nói.

“Mười carat rồi à?” Hấn vội nhìn và nhủ thầm.

Mua chiếc nhẫn mà hột to quá, lỡ cô ấy không muốn đeo thì thế nào?

“Thôi thế này là đủ rồi!” Lắc lắc cái đầu về một phía, hấn nói thêm vào.

“Vâng, cảm ơn ngài đã ủng hộ cửa hàng trang sức của chúng tôi. Cô gái nào mà có được món quà này chắc chắn sẽ rất hạnh phúc!” Cô bán hàng cười tươi.

Hấn cười từ từ trước lời trêu ghẹo của cô bán hàng và những ý nghĩ ngây ngô bắt đầu. Tối nay mình sẽ cho cô ấy một bất ngờ.

Đừng... đừng... rắc... rắc... bình... bình...

Những âm thanh chói tai với màn hòa tấu nổi lên đập diu... Túm vội lấy khẩu súng ngắn trong tay, nó dương dương thân mình, chĩa từng lần súng ồ ạt vào đám tinh binh kia. Cú nhào lộn té ngã, cứ xoay vòng vòng và cả cú đâm đánh trả. Nếu đối phương tiến lại gần mà đạn chưa nạp kịp lúc, sẵn có thể thưởng thức danh tiếng của chị hai giang hồ Liên năm đám. Với những cú đâm nhanh và mạnh dứt khoát có nội lực mà chưa hẳn đẳng nam nhi nào có thể sánh bằng.

Căn nhà đã vào được... nó dáo dạt bao ánh nhìn vào cái nơi ma quái này. Bãi chứa kho rác công nghiệp của nhà máy ư? Nó bắt đầu in dấu chân chậm rãi, chỉ một chút sai sót, có thể tính mạng sẽ không còn. Mẹ thì không cứu được, liên lụy đến biết bao nhiêu người...

“Suyt!” Dấu hiệu ra tiếng của Hắc Động.

Ngó trên căn gác mái và dõi ánh nhìn xuống. Hắc Động khẽ ra dấu, hai người tiếp tục lục soát tìm người. Cánh cửa từng căn phòng được hé mở nhanh chóng.

Về ứ đột hiện rõ trên gương mặt của nó. Khẽ chớp hai hàng mi, nó lăm lũi bước ra căn gác mái.

“Chúng ta qua đây bên kia tìm nào...” Nắm lấy bả vai của cô em gái, Hắc Động trấn an.

“Hay là thế này, hai anh em mình chia nhau ra đi, chứ bãi phế liệu này rộng quá!” Nó nhấn giọng.

Bờ môi định ngăn cản thì... Trong cái chớp mắt vài giây, nó đã chạy nhanh ra khỏi và lao vào dãy nhà phía bên hướng trái.

“Cô em gái này đúng là gan góc quá mà...” Hạ nhẹ làn hơi, Hắc Động nhìn nó từ xa, chép môi nói.

Màn hình tivi chiếu thẳng trực tiếp thông tin về đây nhà đối diện bên cạnh. Chóp nhẹ ánh mắt, cầm ly rượu trên tay, ngài thứ trưởng nhú hàng lông mày.

“Bọn họ là ai?” Cùng cái chỉ tay về cặp đôi nam nữ vừa tách lẻ nhau ra.

“Hai người họ là Liên năm đám và Bang Hắc Động!” Chóp chóp ánh nhìn, tên thuộc hạ Tô Trung nói.

“Liên năm đám, Bang Hắc Động ư? Có phải đó là cô gái mà Tuấn Minh muốn nhờ ta giải cứu?!” Đôi mắt lúc này chóp chóp liên hồi nghĩ suy nói.

“Dạ thưa đúng, cô ta là người mà thiếu gia Tuấn Minh sai đám tinh binh đi và gây tổn thất nặng nề!” Tô Trung thêm vào.

Căng giãn ra đôi mắt, người đàn ông với gương mặt nghiêm nghị kết hợp với những đường nét phong trần, bắt đầu lóe lên bao suy nghĩ. Cô gái này là ai? Lại có đủ sức bản lĩnh, làm cho thằng cháu ngỗ ngược này quy phục chứ? Ngoại hình chả có gì nổi trội, lại còn đấm đá. Hạng con gái thế này mà cháu thích được sao Tuấn Minh? Chắc lười nghĩ ngợi. Thật đúng với câu nói muôn thuở của ông bà xưa “*cha mẹ ăn hết đường khôn lanh của con cái.*”

Bọn canh gác? Nó bầm bầm và tiến lại gần, chĩa ngay nòng súng đang bốc khói của mình vào đám canh gác. Tiếng đùng đùng vang lên, nó nhảy lên né tránh và lượn lại vài vòng, nấp sau phía bức tường. Bậm chặt bờ môi, định rút ra nả tiếp vào bọn canh giữ nhưng... hết đạn? Nó bắt đầu nháo nhào gò vào túi đựng dự phòng đạn của mình đã vắt ngang trên người. Thật không may chẳng còn lấy một viên đạn nào hết...

Bọn canh gác cảm thấy im hơi lặng tiếng, như biết được dấu hiệu bất ổn. Chúng tiến lại gần cùng dấu chân chậm chậm... Hai người đàn ông với hai khẩu súng lâm le cầm trong tay, có thể tiến lại rất nhanh.

Nó thở dốc mạnh và giãn ra tròn mắt. Bây giờ, nó biết mình phải đấu trận này rất cam ro.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Căng thẳng tột độ

“Một, hai, hai rưỡi...” Nó lẩm bầm cùng ánh nhìn dáo dạt vào hai gã con trai đang bước tới thật gần lúc này.

Bằng... bằng...

Bất ngờ một tiếng súng nổ lên thất thanh.

Nó ngước ra ngoài ngoái nhìn vào, nụ cười hé nở trên bờ môi.

“Anh Động! Em vừa hết đạn đang lo thì may là anh đến.” Tiến lại gần nó mừng mừng tủi tủi.

“Em nạp đạn vào đi rồi ta đi tiếp nào, mau lên em ta vào thôi!” Hắc Động chia ra bộ đạn mới và chuẩn bị sẵn các tư thế chiến đấu.

“OK!” Nó nói.

Cánh cửa từ từ hé mở, nó và Hắc Động không ngờ làn đạn tía ra như mưa, ào ào trút xuống.

Đùng... đùng... đùng...

Lúc này giọng nói bắt đầu cất vang lên...

“Liên năm đám, mày có bước ra không? Mẹ của mày đang nằm trong tay của tao đấy!” Quát to.

Nó nhóm người dây ở góc tường cùng cây súng cầm chặt vào tay.

Cáo chó sói? Nó khề rít ở hai hàm răng cựa vào nhau, bậm chặt lấy bờ môi.

“Đồ khốn, thả mẹ tao ra!!!” Nó hét vang.

Cây súng ngắn trong lòng bàn tay, nó nhìn từ xa. Mày dám dùng súng uy hiếp mẹ tao ư? Nén chặt những viên đạn còn sót lại, nó quyết tâm chạy ra giải cứu cho mẹ thì...

“Em đừng dại dột! Gã đang dùng súng ngắn loại K98 thần công mới. Loại vũ khí có tính sát thương rất cao, có thể ngắm mục tiêu ở khoảng cách rất xa.

Mỗi lần đi với vận tốc cao gấp năm lần súng ngắn thường. Đảm bảo nếu em ra, lãnh ngay cú chí mạng mà không kịp cứu mẹ.” Hắc Động ở sát bên cạnh nắm lấy bả vai nó nói.

“Cái gì? Gã ta có loại súng đó sao?” Nó trở đầu mắt và liếc ngang nhìn vào khẩu súng bên văng trán của mẹ mình.

Khẽ hít làn hơi dài, nó hạ giọng xuống.

“Nhưng đó là mẹ em... em không thể...” Buông ra cú nén chặt từ bả vai của Hắc Động, nó gạt ra và chuẩn bị bước ra ngoài đón lấy cú dứt điểm mà nó biết nó nên nhận đủ thay vì mẹ của mình.

- - - - -

Mở to đôi mắt cùng bao ánh nhìn xung quanh căn phòng của mình. Hít một hơi thật mạnh vào không khí, cô bé biết mình đang ở trong chính căn phòng của mình. Nhóm cái thân thể đang yếu sức đi vì nhức mỏi, hình ảnh mập mờ về khung cảnh mưa. Mình đang ở đó đúng không? Dầm mưa, dầm con mưa suốt quãng đường... Ai đã dẫn mình về nhà thế này?

Bất chợt... cô bé ngược nhìn bàn tay đang đặt lên chiếc giường của mình. Nhật Khang?! Thân thể rũ rượi, ngồi tựa vào chiếc giường của cô bé cách ướ oải, xung quanh bên cạnh là la liệt các thứ, nào là thao nước, khăn mặt, thuốc thang, nhiệt kế...

Khẽ chớp hàng mi của mình, cô bé hỏi dừng lại bản thân. Có phải là Nhật Khang hay không? Nở một nụ cười nhạt. Vậy mà lúc mơ màng, mình cứ tưởng là anh ấy không chứ! Mình và anh ấy đã chia tay rồi... chia tay thật rồi sao?! Con sừng sốt có lẽ vẫn chưa chấm dứt, cô bé ngã nhào xuống nền đất cùng tiếng khóc nức nghẹn ngào. Mình không thể tin đó lại là sự thật...

“Em... em có sao không?” Nhật Khang chợt tỉnh giấc và vội đỡ hộ bàn tay của mình nắm lấy cô bé.

“Cám ơn...” Bàn tay của cô bé chợt buông ra.

“Xin lỗi đã làm phiền anh, anh có thể về được rồi!” Cô bé trả lời gọn lỏn.

Nhanh nhẩu bước chân nằm ngay trên chiếc giường, quay sang hướng nhìn vào trong, cố gắng tránh né đi tất cả bao cái nhìn bất an.

“Ừ, vậy anh về trước nha, em ngủ ngon!” Nụ cười gượng gượng trên bờ môi, bước chậm rãi ra khỏi căn phòng thì...

“Có cháo anh để sẵn trên bàn, em đói thì ăn nhé!” Bước chân bỗng khựng lại Nhật Khang nói nhẹ.

Tại sao anh lại quan tâm đến tôi? Là ý gì đây? Tại sao điều tôi cần, tôi mòn mỏi chờ anh trong khoảng thời gian ấy, để đáp lại là cái thờ ơ vô tình và giờ anh quay lại làm vậy? Cười nhạt đi. Có những thứ chẳng thể nào quay lại được cũng như vết cắt tận tim dù đã lành sẹo nhưng vẫn luôn âm ỉ trong tôi... Khoé mắt lúc này chợt rung rung. Tại sao người quan tâm mình lại không phải là anh ấy kia chứ... Giờ anh đang làm gì hả anh? Có phải giờ anh đang say đắm bên bóng hình của ai khác rồi chẳng? Em thật sự không tin, có một ai kia đã làm anh đổi thay!!!

- - - - -

Đừng... đừng... đừng...

Ba phát súng nổ vang cả căn phòng. Nó cất tiếng la thất thanh.

“Đây có phải là... Trời ơi... ông có sao không?” Bước chân nặng nề, nó tiến lại gần và vội ôm choàng lấy.

Máu từ vết thương ngay giữa lồng ngực bỗng tuôn ra ào ào. Loang loáng hết lớp áo vest đậm bên ngoài. Nó cố đặt bàn tay của mình lên miệng vết thương, mong sao vết thương kia sẽ thuyên giảm. Nhưng nó càng cố gắng cũng là lúc nó nhìn thấy máu càng tuôn trào ra...

“Ông sẽ không sao đâu, ông cố lên! Tôi sẽ cứu ông ra an toàn mà...” Nó nhìn và nó cảm thấy buốt khắp cơ thể.

“Chúng ta chỉ còn số đạn ít ỏi...” Tiếng tên đàn em nói nhạt.

Lắc lắc cái đầu về ngao ngán hiện lên của năm con người còn sống. Sau trận chiến quá dữ dội kia, nó dán ánh nhìn vào Vỹ đầu gấu và năm người đàn em của ông. Có cái gì nghẹn ngào buốt giá ở tim, những con người vô tội... Họ đã hi sinh vào cuộc chiến, chỉ để mong mỗi cứu lấy mẹ của mình ra và giờ thì sao? Giọng nói lúc này run run lên.

“Họ đã chết đi trong khi mẹ mình còn chưa được cứu còn ông ta thì... Ông ta còn bị thương nữa hic...” Nó hít làn hơi dài, nước mắt vội chảy ra từ lúc nào.

“Cố gắng lên em, em mà yếu đuối lúc này là chết đó!” Nắm chặt lấy bả vai của nó, Hắc Động trấn an.

“Em biết rồi, yên tâm em sẽ cố gắng!!!” Nó khẳng định với vẻ quyết tâm.

“Anh sẽ như bọn chúng, em cùng năm người này mau cứu ngài Vỹ ra ngoài gấp! Anh e vết thương để lâu sẽ nguy hiểm.” Hạ giọng nói với nó.

“Không!!! Em không muốn ai phải hi sinh nữa...” Nó nhấn giọng cùng gương mặt hân học.

“Ồ ngoài kia chừng mười tên, bọn chúng tuy có vũ khí nhưng... chỉ cần tùm gọn tên dẫn đầu là Cáo chó sói. Chúng ta có hi vọng cứu mẹ em và giải thoát cho ông ta. Anh chờ em ở đây, bảo vệ ông ta... Em chạy nhanh lắm, em chỉ cần ra là bắt được tên khốn đó thôi, chờ em...” Bậm chặt đôi môi, nó vội quay sang và nhìn gương mặt Võ đầu gấu đang quần quai vì con đau buốt kia.

“Em đi đây!” Dứt lời nó lao ra với tốc độ kinh hoàng.

“Cẩn thận đó con gái!” Võ đầu gấu thở thều thào nhưng vẫn cố mấp máy bờ môi.

Chỉ biết chạy và chạy, nó biết rằng nếu đôi bàn chân này không nhanh chóng chạy lướt nhanh hơn cả gió thì nó khó lòng cứu nổi mẹ của mình, lẫn giải cứu con người đang thều thào vết thương sắp chết kia. Nén chặt những ý nghĩ vô thường vào lòng, nó chạy và bước chân chạy nhanh, chỉ cần một chút cố gắng, nó có thể...

“Tụi bây đâu, con Liên nắm đấm kia!” Cáo chó sói hét vang và chỉ về con gió đang ủa qua chạy với vận tốc kinh hoàng là nó.

Bọn tinh binh nả súng liên hoàn vào làn gió chạy ủa qua kia. Chúng nả liên tục kèm theo tiếng hét vang của mười gã con trai. Con này là ma hay sao mà bắn không hề trúng thế? Tiếc thay làn đạn cứ nả vô ý thức. Đến khi bọn tinh binh há hốc mồm miệng, cũng là lúc Cáo chó sói nghiêm nhiên nằm trong làn đạn mà bọn chúng đã nhìn thấy rõ bóng hình của nó.

“Thả mẹ của tao ra, nhanh lên!!!” Nó hét lớn.

“Chị Liên, chị nhẹ nhẹ cái cổ của em với...” Gương mặt của gã Cáo chó sói lúc này giãn ra và cười tươi rói, như sợ sệt cây súng trong tay kia sẽ bóp cò ngay văng thái dương của mình.

“Im đi, khi nãy mày hùng hồn lắm mà, thả mẹ tao ra! Đừng nói nhiều, còn các người, mau bỏ vũ khí xuống hết!” Nó ghì chặt cây súng trên tay của mình vào đầu Cáo chó sói và quát to.

Gương mặt bọn tinh binh ngơ ngác...

“Chúng mày thả ra mau, muốn tao chết sao? Chị Liên, chị bớt giận...” Cáo chó sói hăm he mồm miệng ba tất lưỡi của mình.

Ngay lập tức, tất tần tật vũ khí trong tay của bọn tinh binh đều quăng xuống nền đất...

“Còn cả mấy thứ trong ông quần của các người nữa!!!” Chớp ánh nhìn chăm chú, nó hét vang.

Gương mặt lúc này giãn ra, chép cửa miệng của mình lại. Bọn tinh binh ngao ngán, gỡ mấy thứ vũ khí bé bé của mình, quăng ngay xuống nền đất. Tổng cộng trên mặt đất, có tất cả la liệt đăm vũ khí từ to đến nhỏ, từ hiện đại đến tân tiền nhất và cả đó chỉ là một con dao bén gót nhỏ nhỏ.

Chỉ cần chờ đợi đến đó thôi, bọn đàn em của Võ đầu gấu tiến lại gần với vẻ hân hoan.

“Tụi bây chánh hả con?” Bọn đàn em năm người hí hửng.

“Anh Động, mau cõi dây trời cho mẹ của em và đưa ông ta cùng năm người ra khỏi đây đi!” Nó nói.

“Còn em?” Hắc Động hỏi ngược.

Khẽ run run hàng mi của mình, nó nhấn giọng dứt khoát như nỗi lo sợ.

“Em tự biết mình nên làm gì, anh dẫn họ ra đi!” Nó nói nhanh nhìn Hắc Động.

Bậm chặt lấy đôi môi của mình, Hắc Động tiến lại đỡ lấy thân thể đang dần yếu đi của mẹ nó.

“Bác cố lên, con cống bác cho còn năm anh, hãy bảo vệ ngài Lý Võ!”

Nhưng có vẻ như cuộc đào tẩu đã bất thành. Cánh cửa ngôi nhà bỗng bật ra thật mạnh, nghe binh rồ kêu.

Đôi mắt lúc này của nó khẽ run run dữ dội, bờ môi cong cong lên, linh tính mách bảo cho nó biết, điều tồi tệ nhất đã đến thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Dấu ấn cuộc đời

“Muốn đi à, đâu dễ thế?” Giọng nói chậm rãi tiến vào ngôi nhà.

“Ngài thứ trưởng cứu em với!!!” Cáo chó sói liến láu cái miệng nói.

“Bách Tùng...” Vỹ đầu gấu thều thào giọng.

Đôi mắt lúc này chột hể ra cùng khuôn hàm mở to.

“Đừng trách ta Lý Vỹ!” Thứ trưởng Bách Tùng lên giọng.

“Ngài thứ trưởng, ngài cứu tôi với...” Cáo chó sói rên rĩ.

Về tiết nuôi trên gương mặt cùng các cơ mặt hiện rõ từng nét, Tô Trung bắt đầu cất cao giọng nói.

“Thôi thì mọi người sẽ nhớ chú em Cáo chó sói à!”

Cáo chó sói thất thần, mồm miệng nhanh nhẩu.

“Cái gì? Ngài không thể làm như vậy với tôi được... Tôi đã bày mưu cho ngài mà...” Cáo chó sói lắp bắp.

“Rất tiếc cho chú mày, hạng bán đứng người khác, ngài thứ trưởng không cần đâu!” Tô Trung chép miệng cùng lúc bàn tay giờ lên.

“Nào khừ chúng đi!!!” Ngón cái chìa ra bắt đầu ra lệnh cho bọn tinh binh.

Khẽ hít làn hơi dài, Hắc Động tiến lại gần, giờ ngay đôi bàn tay của mình và chạy.

“Bác theo cháu nào...”

Ngay lập tức bọn đàn em của Vỹ đầu gấu cũng nhanh nhẹn tóm gọn người đại ca vào trong góc tường...

“Thế đấy, điều mà mày phản bội đó?” Nó chép miệng và buông ra khẩu súng trên vầng thái dương của gã Cáo chó sói, thoáng vài giây là cú lặn xuống nền đất.

Làn đạn bay ra tứ tung, chúng như mũi tên sắc nhọn nện đau điếng xuống nền đất. Chúng dường như không có mắt nhìn nên cứ tha hồ tung hoành, làn đạn chỉ biết bay ra với tốc độ kinh hoàng cùng chỉ thị duy nhất, đó là sát thương đến tận cùng dành cho đối phương...

Tại biệt thự Tuấn Minh

Nhoèn nụ cười tươi tắn, hấn vui vẻ cầm món quà trên tay...

“Chị có chuyện muốn nói với em!” Người chị gái tiến lại gần hấn, vẫn phong cách và phong thái cũ mà có phần còn sang trọng quý phái hơn rất nhiều.

“Có gì nói đi!” Hấn hần học.

“Chuyện sang nước M vào cuối năm 12 này, em lo thu xếp đi!” Người chị nhấn giọng nói với hấn.

“Tôi không đi đâu hết!!!” Hấn cố tình nhại lại giọng nói kia của người chị gái.

“Em... em dám không đi sao?” Vẻ tức giận hiện rõ trên mặt chị gái hấn.

“Hết rồi đúng không? Giờ tôi muốn vào phòng!” Hấn lên giọng.

“Cái gì thế này?” Người chị gái trợn tròn đôi mắt to đen lay láy của mình.

Cái thằng này dám chống đối lại mình ư?

Khẽ chớp ánh mắt, hấn biết rằng nếu mình đi nước M thì tình cảm mà mình đã vun đắp bao lâu nay sẽ tiêu tan mất. Khó khăn lắm mình mới tìm được một tình cảm chân tình của nhân gian. Hít một làn hơi dài. Mình sẽ làm chủ cuộc đời của mình. Gương mặt lúc này hùng hồn với bao ý chí quyết tâm, có lẽ là vì tình yêu đến từ tận con tim.

Cùng lúc ấy...

“Ông Vỹ... ông ráng lên!” Mẹ của Liên nắm đầm nắm chặt lấy bàn tay của người đàn ông.

Khóe mắt rung rung những hàng lệ, cổ lau chùi với vẻ vội vội vàng vàng song càng cố lại càng tuôn không ngừng.

Hé mở nụ cười gắng gượng của mình, người đàn ông gờ nhẹ lên bàn tay gầy gò của người đàn bà mà mình đã từng có nhiều lần lỗi.

“Tôi xin lỗi bà... hãy tha thứ cho tôi.” Giọng nói từng xuống cùng ánh mắt mờ màng nhiều suy tư về ngày xưa.

“Ngày xưa tôi không phải quên bà... có quá nhiều thứ đã làm cho tôi quên lãng đi. Những công việc của một người chân ướt chân ráo lên thành phố.” Nở một nụ cười nhạt.

“Tôi đã làm đủ thứ nghề từ phụ hồ cho đến chạy bàn... Thấm thoát đã ba năm trôi qua, tôi vẫn không thể có được nghề ngỗng gì ra hồn...” Hạ giọng xuống.

“Ngay cả tiền để gửi về cho bà sắm sửa tôi cũng không có, tôi là kẻ bắt tài hèn kém.” Ánh mắt lúc này chột lóe lên bao niềm tin.

“May mắn đã mỉm cười với tôi bà ạ, một kẻ như tôi đã cứu được thiên kim con nhà giàu có và thế là tôi một bước lên con đường danh vọng.” Nắm lấy bàn tay của mình vào các ngón tay, người đàn ông cảm thấy xót xa mặn đắng bờ môi.

“Tôi đã phản bội lời hứa năm xưa với bà!!!” Rung rung hai hàng mi nhìn mẹ nó.

“Thôi ông đừng nói nữa, giờ tôi không trách cứ ông nữa đâu... Tôi đã hiểu rồi!!! Tôi chỉ có một điều mong ước duy nhất là ông bình an mà thôi.” Người đàn bà mỉm nhẹ bờ môi rồi.

“Tôi... tôi cảm ơn bà... A!!!” Câu nói chưa thốt hết lời thì vết thương bỗng trào ra cùng máu chảy dữ dội.

Tiếng hét vang cùng cơn đau đã thấm từng chút từng chút vào nỗi chịu đựng cuối cùng mà một người đàn ông có thể cắn răng thêm được nữa.

“Kìa ông Vỹ...” Người đàn bà hốt hoảng.

Đừng... đừng...

Tiếng súng căng thẳng giữa hai phe vẫn nổ ra khốc liệt, mục đích là càn quét hết không chừa lại, dù chỉ là một người sống sót. Bọn tinh binh như hổ thêm cánh, chúng ồ ạt tung hết khả năng giàn trận cũng như nã làn đạn tàn khốc vào bức chắn tường bé hẹp kia. Bởi chúng biết khi mà đạn được voi đi, bọn tép riu sẽ ngủm ngay, có điều sự thoi thóp ấy là bao lâu mà thôi...

Từng bước, từng bước những dấu chân càng tiến sâu vào bức tường chắn kia... Có vẻ như giây phút đối đầu sắp diễn ra mà có né cũng không được.

Cắn chặt lấy đôi môi, người đàn em chột hét vang điên cuồng như không thể chịu đựng thêm được nữa. Gã túm lấy quả mìn trong tay và chạy nhào ra với tốc độ điên dại.

“Lũ khốn, tụi bây sẽ chết với ông...” Hét vang.

Bốn người còn lại gồm cả nó và Hắc Động đều ngơ ngác cái nhìn... cả thân thể đơ ra. Nó cố chạy ra ngăn cản song Hắc Động đã nắm lấy bàn tay của nó và nói.

“Em muốn làm gì hả?”

“Nhưng... con người kia đã...” Nó lắp bắp cùng giọng nói càng bất an và chỉ tay về phía ấy.

Và điều mà cả đám người còn có thể nhìn thấy, đó là khung cảnh nát vụn và cháy đen. Khói bốc lên nghi ngút, đám tinh binh hốt hoảng chạy lùi lại. Bởi lẽ họ đã thấy sự mất mát quá to lớn từ bảy người trong đám tinh binh chết ngã ra vì quả mìn kia. Cái chặc lưỡi của bọn chúng, không ngờ có anh chàng còn dũng cảm hơn đội du kích cảm tử của quân hồi giáo nữa...

Đồng tử căng ra, cây súng trên tay nó buông xuống nền đất. Gập cả thân người gục xuống, đôi mắt giãn ra. Có vẻ như ngay lúc này, bao nhiêu cố gắng và hi vọng có lẽ đã chột vụt tắt. Cái người đó... cái người đã hi sinh vì chúng ta... Nó nức nở, những giọt nước mắt của nó tuôn rơi, bao nhiêu chuyện đã xảy ra nào là đánh đấm bị thương. Nó gan góc không sợ gì hết, nước mắt ư lại càng là không thể, vậy mà bây giờ giọt nước mắt của nó lại tuôn rơi vì một con người vô danh đã hi sinh tính mạng của mình và bảo vệ gia đình của nó. Cái bảo vệ ấy gọi là gì? Nó chột hỏi chính mình. Có phải là tình thân đồng đội, tình anh em? Nếu không có thứ tình cảm sâu và lớn kia. Có lẽ bây giờ người đang nằm ngoài kia trong vòng tay của bọn ác lương, chính là nó...

“Em gượng dậy đi, giờ chúng ta lại tiêu hao đi một người. Em mà mất lòng tin nữa thì ba mẹ em tính sao?” Hắc Động khuyên nhủ trấn an nó.

Nó nhanh nhẹn đôi bàn chân của mình bước vào bên trong căn phòng, nơi mẹ nó đang ở bên cùng những câu nói trấn an.

“Mẹ...!” Nó gọi vang.

“Liên à... ba của con... ba của con... Vết thương sâu quá không ngừng chảy máu con ơi...” Mẹ nó rom rớm nước mắt không ngừng.

“Liên à... con gái...” Giọng Vỹ đầu gối thều thào.

Cơ thể nó bỗng cứng ngắt đi, dõi ánh nhìn về phía trước. Nơi cuối căn phòng là hình ảnh mẹ nó và... người đàn ông kia.

“Có sao không ông Vỹ?” Bờ môi nóng khô rang, nó he hé.

“Ba không sao con à... may quá là con không sao...” Vỹ đầu gấu nhẹ giọng cười mỉm nhìn nó.

“Liên à, con gọi là ba đi!” Mẹ nó quay sang rì rầm vào lỗ tai nó.

Gọi ba sao? Nó bỗng im lìm và nhìn chăm chú toàn thân người của ông ta. Bao nhiêu ý nghĩ trong đầu hiện dần lên rõ mồn một trong từng khoảnh khắc. Ông ta là ba của mình, là ba của mình... Đó là sự thật không thể nào chối bỏ được. Mình cố quên hay cố gắng ngăn dòng nghĩ suy thì mình vẫn mang trong mình dòng máu đang chảy từng hồi nhưng tại sao... Tại sao sâu tận trong con tim này, mình vẫn chưa muốn gọi ông ta là ba? Bậm chặt lấy đôi môi của mình, lý do gì ông đã bỏ mẹ con tôi suốt bao lâu. Ông tham vọng bá chiếm trong giang hồ, thu tóm nhiều đàn em và địa bàn. Tất cả những thứ đó, bộ quan trọng hơn mẹ và tôi sao? Nó chưa chút khốc mĩ rung rung nghĩ. Giờ ông muốn tôi gọi tiếng ba ư? Thật khó lòng để mở khuôn miệng làm sao...?

“Con gái, con gái à!” Mẹ nó vội nắm chặt bàn tay của nó.

“Thôi bà đừng ép nó...” Vỹ đầu gấu cười nhẹ.

Tiếng bước chân chạy dồn dập vào căn phòng cùng lời nói nhanh nhẩu.

“Bọn chúng vào rồi!!!”

“Bọn chúng vào rồi ư?!” Nó quát to và túm ngay lấy chiếc dao bén gót bên mình tức tối chạy ra ngoài.

Làn đạn như vũ bão, chúng đâm xuyên qua mảng tường dày kia. Trong tích tắc, mảng tường rách toạc một lớp da to tướng.

“Bọn chúng... dùng súng thần công sao?” Bậm chặt lấy đôi môi, nó lóe lên ánh nhìn trân trôn.

“Chị Liên à... Nếu bọn em có tử nạn, mong chị hãy quan tâm đến gia đình của tụi em!” Cả bốn con người chột loé lên ánh nhìn kiên quyết cùng gương mặt khẩn cầu nhìn nó.

Nó nhìn thấy và cảm nhận. Trời ơi, lẽ nào lại thế?

“Không ai phải chết cả!!! Chỉ cần bắt tên cầm đầu, chúng ta sẽ có cơ hội thoát ra thôi!” Nó nhún giọng.

Dán đôi mắt ra phía xa xa ngoài kia, nơi cái con người tàn nhẫn đó đang nhâm nhi từng chút một, sáng khoải một cảm giác quan sát lấy con mồi đang vùng vẫy tận hơi thở cuối cùng. Những suy nghĩ nối tiếp nhau, nó quay sang nói.

“Hai người theo tôi còn hai người ở lại đây, chúng ta phải thử thôi... Các anh thử một phen với tôi chứ?”

“Được!!!” Cả bốn người đồng thanh, nhanh nhẩu bàn chân tiến hành trang thiết bị vũ khí còn sót lại rất ít của mình.

“Em muốn anh ở lại lo cho mẹ em và ông ta!!! Dù sao nếu em biết còn có anh, em sẽ an tâm thử vụ này...” Nó hạ giọng.

“Anh chỉ còn năm viên đạn cuối cùng, anh sẽ dùng tốt nhất, em yên tâm!!!” Rút ra cây súng ngắn, Hắc Động đếm và hạ giọng.

“Cám ơn anh!” Nó cười nhẹ.

Đưa một ánh mắt mồn mõi vào thân thể của mình vào lúc này, Vỹ đầu gấu chột nói.

“Tôi có chuyện muốn nói với người có tên Hắc Động đó!”

Lúc này tại căn phòng riêng của Tuấn Minh

Chỉnh trang lại bộ vest sang trọng, ngó vào chiếc đồng hồ. Vuốt chút keo lên mái tóc và... gì nữa ta? Hương thơm của nước hoa nam tính. Hắn tủm tỉm cười nụ trước chiếc gương. Cũng tới giờ mình hẹn cô ấy rồi!

Bước từng bước chân, hắn đứng đỉnh mở cánh cửa ra thì...

“Cái gì thế này? Mở cửa ra!!!” Hắn bực bội hét vang cả phòng.

Bọn vệ sĩ ở ngoài cánh cửa phòng nói to.

“Chúng tôi theo lệnh của cô chủ là không cho cậu Tuấn Minh ra khỏi phòng!!!” Tiếng đồng thanh của bốn anh chàng vệ sĩ.

“Thật là quá đáng mà... Chị ta tưởng chị ta là chủ của cái nhà này chắc?” Hắn đay nghiến kẻ rằng.

Hắn quay vào trong với quyết tâm ra khỏi căn phòng này ngay lập tức. Dù có phải đánh đấm với cái bọn kia nhưng... đánh đấm ư? Có thể hay không với một công tử yếu ớt, xách ngay thùng nước còn muốn rượt người nữa là...

Cùng lúc đó...

Nó chạy qua nhanh qua các rào chắn... những bước chân be bé mà lại có sức mạnh phi thường. Có lẽ qua tháng ngày rèn luyện làm khuôn vác nên không có gì có thể cản nổi sự phi phàm từ nó. Hai người đàn em của Võ đầu gấu yểm trợ nó bằng những lần đạn, những lần đạn tuy chẳng có thể địch nổi thần công siêu tốc, xé tan tường nhưng cũng phần nào giúp đỡ cho phi vụ thâu tóm lão thứ trưởng độc ác. Nó khẽ rít kể rằng. Ta mà tóm được, nhà người sẽ biết tay ta!!!

Hơi thở lúc này còn rất mong manh, tựa như ngọn đèn treo trước gió. Võ đầu gấu hít hơi dài, bắt đầu câu nói rõ ràng. Bởi có lẽ ông đã dự đoán được cái chết đang đến rất gần với mình.

“Hắc Động, ta có chuyện muốn nhờ con... Nếu con bé Liên và con có thể thoát ra ngoài, ta có chuyện này...” Nuốt xuống cổ họng với vẻ hần học.

“Toàn bộ tài sản của ta ở thành phố A có lẽ đã bị tên thứ trưởng đó thâu tóm rồi nhưng ta đã chuẩn bị sẵn số tiền ở nước ngoài. Có một tài khoản ở nước D, con hãy lấy và dùng chúng, ta muốn con giúp đỡ con bé...” Nắm chặt bàn tay của mình vào bàn tay của Hắc Động, Võ đầu gấu dán ánh nhìn tha thiết vào.

“Đây là tài sản mà ta dành cho con bé, con hãy bảo vệ hai mẹ con họ... Ta lo... ta không thể nào sống nổi...” Hơi thở lúc này yếu dần đi.

“Và còn một chuyện... ta còn một đứa con gái nữa, con bé bây giờ đang du học nước ngoài, cuối tháng này con bé sẽ về, nó tên là Lý Gia Hân. Con hãy bảo vệ nó thay ta... Ta chỉ biết nhờ và con... hai đứa con gái của ta...” Võ đầu gấu nắm lấy bàn tay kia và siết thật chặt như muốn câu trả lời từ người con trai mà ông tin tưởng hết mực.

Hắc Động khẽ chớp đôi mắt của mình, người đàn ông này... Một người đàn ông ngang tàng hống hách ấy, thể nhưng lại có những yếu đuối bình thường của một con người. Ông đã tin tưởng giao cho mình địa chỉ của số tài khoản kia, lại còn giao cho mình trọng trách bảo vệ hai người con gái của ông ta... Hắc Động ơi, mày có tài đức gì lại có thể gánh lấy trọng trách này chứ? Nhưng không nhận lời thì... Ngay chính lúc đó, Hắc Động lấy bàn tay còn lại của mình, đáp lại cái nắm tay siết chặt kia của Võ đầu gấu.

“Ngài Lý Võ xin hãy yên tâm, cháu Bang Hắc Động hứa sẽ hoàn thành hết sức mình với số tiền đó! Cháu sẽ giúp cho em Liên và cô em gái của Liên có một cuộc sống tốt. Cháu sẽ cố gắng để hai cô ấy có được một cuộc sống hạnh phúc nhất!!!” Lời nói mạnh mẽ và có uy lực được thốt ra từ người con trai.

“Cám ơn cháu...” Võ đầu gấu lúc này hé mở nụ cười hết cỡ của mình, ánh mắt không còn bao muộn phiền nữa.

Dù thần chết có đến và mang mình đi, có lẽ mình cũng mãn nguyện. Người đàn ông hít làn hơi dài, ngược nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ nhỏ bé. Nơi có bao cuộc sống tươi đẹp đang diễn ra. Có lẽ đến phút giây này, mình nên chấm dứt cuộc đời này rồi. Giọng nói lúc này vui sướng hoan hỉ.

“Bà ơi, bà con nhớ bài hát ngày xưa của chúng ta mà tôi hay hát cho bà không?” Võ đầu gấu nhìn mẹ của nó chăm chú.

Lấy vạt áo vội chùi đi làn nước mắt ướt sũng kia, mẹ nó he hé nụ cười gương.

“Bài gì tôi không nhớ nữa...”

“Anh sẽ vì em làm thơ tình ái... anh sẽ gom mây kết thành lâu đài...” Võ đầu gấu cất lên bài hát cùng ánh nhìn da diết dành cho mẹ nó.

Tiếng nấc nghẹn ngào càng tha thiết hơn trong căn phòng lúc này. Mẹ nó ôm chầm lấy người đàn ông mà cả một đời mình từng yêu thương, từng oán hận và giờ đây bà cũng chỉ biết mỗi một điều, đó mà yêu mãi một đời bóng hình này...

Hắc Động nhẹ bước chân ra, nụ cười giãn ra mãn nguyện. Thoáng trong phút giây, bóng hình làm gã muốn nhớ nhất, đó chính là cô bé, bờ môi làm bầm. Giờ này em đang làm gì thế Thủy Tiên? Em có oán hận anh không? Gã chợt nghẹn nghẹn lại cuống họng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Khoảnh khắc ấy!

“Muốn nhốt mình ở phòng hả? Mơ đi...” Hần trèo qua ô cửa sổ cách cẩn thận từng bước, từng bước chân cố gắng.

Hần nhủ thầm mình phải ra khỏi căn biệt thự này để còn đến với em Liên yêu thương nữa, chỉ nghĩ thế thôi hẳn đã cười tủm tỉm.

Bỗng tiếng la thất thanh từ dưới lan can của một cô giúp việc.

“Cậu chủ leo tường trốn kìa!!!”

Gói quà trên tay của hắn rơi xuống cái búp.

Có phải chẳng là một giấc mơ, anh đã được có em trong cuộc đời này. Dù anh biết giấc mơ nào rồi cũng có ngày thức giấc nhưng anh không hề muốn... Anh muốn mình mãi có em Phương Liên à!!!

Cùng lúc ấy

Làn đạn xuyên qua lớp da, trúng ngay mông to tướng và thớ thịt đau buốt... Nó ngã bở ngay lập tức và lăn vài vòng xuống nền đất cách đau đớn...

“Phương Liên” Tiếng gọi vắng vắng bên tai của nó. Thoáng trong khoảnh khắc, nó chợt hiện lên hình ảnh của con người đó.

“Tuấn Minh...” Nó lẩm bẩm.

Giọng nói chợt tung hô kèm theo đó là tiếng vỗ tay phanh phách.

“Hay lắm, để xem các người có giỏi hơn súng thần công không?” Tô Trung lên tiếng.

Bờ môi mấp máy trong hơi thở nặng nề, vết thương trúng ở cánh tay. Nó gờ nhẹ lên, có cảm giác rết buốt kinh khủng. Trời ơi, ngay chỗ vết thương cũ còn chưa liền sẹo...

“Quả không hổ danh là con gái của Võ đầu gấu, cô cũng gan góc lắm!” Thử trưởng Bách Tùng cười.

Giọng nói lúc này hét vang to lớn kinh khủng, xé tan bầu không khí yên tĩnh.

“Lý Võ ông có ra hay không? Con gái ông đang nằm trong tay của bọn tôi!!!” Tô Trung nhấn giọng.

“Con Liên?! Ông ơi con Liên...” Mẹ của nó vội quay sang và nói.

“Lẽ nào em Liên đã thất bại?” Hắc Động hốt hoảng.

Trong tích tắc, những con người sức tàn lực kiệt chậm rãi bước ra đường đường chính chính. Dõi theo bao cái nhìn về những con người hùng hậu kia, nơi mà có lẽ chỉ cần dấu hiệu ra lệnh, có lẽ họ đã tan tác ngay bây giờ...

Nó nằm bẹp dí xuống nền đất, gương mặt bên trái bị cạ xuống nền đất cách đau điếng, lẩm bẩm đôi môi của mình nó thều thào.

“Mẹ... ông ta...”

“Ngài muốn gì? Tôi nhớ là chúng ta đều qua lại rất tốt đẹp... Lý do gì ngài lại dồn tôi vào đường cùng thế này?” Ôm chặt vết thương vào lòng bàn tay, Võ đầu gấu tiến lại cùng hơi thở hồng hộc.

“Bởi lẽ con đường mà ông đi đã quá xa cách so với cái xã hội này!” Đôi mắt lúc này chớp chớp vài giây và rồi cũng phát ra câu nói nhấn mạnh.

“Xa cách xã hội này? Và giờ ngài định cho qua hết những năm tháng ăn bám tôi ư?” Võ đầu gấu cười lớn và nhấn giọng nói.

“Này, ông ăn nói cho cẩn thận!” Tô Trung chen ngang vào cuộc nói chuyện với vẻ hách dịch.

Ánh mắt lúc này rõ ràng không biểu lộ một chút gì của sự tức giận. Rất chậm rãi, ngài thử trưởng quyền lực từ từ mọc ra điều gì gà thom lưng mà mình muốn nhắm nháp.

“Phải tôi đã ăn chia trên từng phi vụ của ông nhưng chính tôi cũng đã chống lưng cho ông bao nhiêu là chuyện động trời. Nếu không ông nghĩ, ông có thể tung hoành suốt hơn mười năm qua sao? Giờ đôi bàn tay này không còn có thể bảo vệ ông được nữa ngoài trừ ông... Kể ra cũng buồn thật song vì cái chức vị này, tôi buộc lòng phải hi sinh, ông đừng trách tôi!!!” Một cái nhìn trần trần từ ngài thử trưởng dành cho Võ đầu gấu.

Câu nói vừa dứt cũng là lúc bàn tay trái đưa ra dấu hiệu ra lệnh cho cuộc đâm máu sắp sửa diễn ra...

Nó mấp máy câu nói trong cơn mơ màng nhưng nó biết đôi chân mình phải cố tiến lại gần mẹ nó và cả ông ta...

Cánh tay phải của mẹ nó níu lấy bàn tay Võ đầu gấu, bà bất an lo lắng vô cùng.

“Ông à, nếu ông đã lỡ mắc nợ hai mẹ con tôi thì ông hãy mắc nợ tiếp luôn...”

Ngay lập tức, làn đạn bủa vây tứ tung về mọi phía của mọi người. Chính người đàn bà, người đàn bà can đảm kia... người đàn bà yếu đuối đã đưa ra tấm thân già cỗi đầy vết thương của thời gian, che chắn cho Võ đầu gấu.

Làn đạn cứ tiếp tục bủa vây tứ tung. Chúng vô tâm lạnh lùng không thương tiếc bất kì ai...

“Ngọc Lan!!! Tại sao bà lại làm thế chứ?” Võ đầu gấu hét vang thất thanh, nắm lấy thân người của mẹ nó.

“Mẹ...” Nó nằm bẹp dí ở một góc tường, cơn tức giận vây đầy não, không còn sức chịu đựng nào có thể ngăn cản ý chí quyết tâm kia.

Đôi chân thoăn thoắt, nó chạy thực mạng mặc cho vết máu từ cánh tay chảy ra ào ào, hết vang cả gian phòng.

“Tên khốn!!!” Nó túm lấy cổ áo của con người quyền lực nhất, con người có trong tay quyền điều khiển giết chóc kia...

“Tất cả bỏ vũ khí xuống!!!” Nó hét vang cùng lúc bộ móng vuốt sắc bén của mình cào xuống nền đất.

Bây giờ thứ vũ khí vô hình kia, có thể giết chết một con người khỏe mạnh chỉ trong vài giây...

Bọn tinh binh dõi theo ánh nhìn về e dè, bọn chúng vẫn giữ khư khư vũ khí của mình trên tay...

Bậm chặt lấy làn môi, nó biết mình không có gì trong tay ngoài bộ móng vuốt này nhưng bọn tinh binh quá khôn lanh. Nếu không thử thì... rướn cao cái cổ của mình nó lên giọng.

“Có bỏ xuống hay không???” Câu nói vừa dứt cũng là lúc chiếc cổ của ngài thứ trưởng xuất hiện vài giọt máu rơi xuống tận cổ.

“Tụi bây mau buông vũ khí xuống mau!!!” Thứ trưởng la to ra lệnh.

“Mau bỏ xuống nhanh lên, ngài thứ trưởng là quan trọng nhất!” Tô Trung với dáng vẻ hốt hải nói.

“Ngọc Lan...” Vỹ đầu gấu ôm chặt vết thương đang rỉ máu của mình, ông bắt đầu gờ nhẹ nhàng từng chút một trên gương mặt kia.

Nỗi đau quá lớn lao, càng nhìn nỗi đau càng hiện hữu một cách rõ ràng.

“Tại sao bà lại làm vậy chứ... Tôi sắp chết rồi... bà con hi vọng sống mà...” Vỹ đầu gấu nức nở nghẹn ngào câu nói nhìn mẹ nó.

“Tôi thấy xứng đáng là được rồi!!!” Mẹ của nó cười tươi.

“Mở cửa nhà kho mau! Các người tự lấy dây trói mình lại đi. Các anh mau thu vũ khí vào, một nửa bỏ vào túi một nửa đập bẻ hết cho tôi. Anh Động mau ra lấy xe chạy vào đây và đưa mẹ em với ông ta ra mau!!!” Nó nhấn giọng và dồn dập ra lệnh.

- - - - -

Biệt thự Thủy Tiên

Cầm chiếc muỗng ăn từ tốn, cô hòng nuốt xuống mặn đắng bờ môi. Cái nhìn lúc này chán nản vô vàn, cô bé vội buông ra câu nói nhạt.

“Con muốn lên phòng nghỉ ngơi, xin phép ba mẹ!”

“Con gái à, con ăn ít quá đó...” Mẹ của cô bé lo lắng nói.

“Được rồi, con lên phòng đi!” Ba cô bé thêm vào.

“Nhưng con bé...” Mẹ cô bé hỏi ngược.

“Cứ để con bé thế đi, dù sao con bé cũng cần thời gian!!!” Người ba nhấn giọng nhìn vợ.

Buông tay rồi sao? Mình có thật là đã chia tay với anh ấy không? Dấu chấm hỏi to tướng đặt sẵn ngay trong đầu của cô bé lúc này. Ngược với cái nhìn lên bầu trời. Mình có nên buông tay không...?

Cốc... cốc...

Tiếng gõ cửa phòng đập nhẹ vào thành cửa.

“Ai đó?!” Cô bé giật bắn cả người cùng dòng suy nghĩ vừa cắt ngang.

“Chào em, em đã khỏe hơn chưa?” Nhật Khang tiến lại gần cùng bó hoa tươi thắm chìa ra.

Ngó vào những bông hoa hồng nhung thắm đỏ kia. Chúng thật đẹp và rạng rỡ làm sao. Đôi mắt đượm bao nỗi u sầu, dòng lệ lúc này rung rung, đỏ cay khoé mắt. Bờ môi mấp máy câu hỏi. Ngày ấy mình và anh ấy đã từng đến một nơi có rất nhiều loài hoa... Nơi ấy đẹp biết bao và loài hoa nào cũng mang theo nhiều màu sắc. Trong các loài hoa đó, có một loài hoa mang tên Thủy Tiên. Anh ấy đã cho mình thấy... bao nhiêu kí ức tươi đẹp như thế... Trời ơi làm sao... làm sao mình có thể xóa nhòa đi được đây...? Đóa hoa trên tay của cô bé chợt buông xuống nền đất cùng gương mặt giàn giụa nước mắt. Bước chân lúc này vội chạy ra ngoài ban công, nơi cô bé không muốn cho ai thấy, dòng nước mắt của mình đang tuôn rơi. Có chăng người đó là Ngó Nhật Khang...

Người ta thường nói, mất một khoảng thời ngắn cho một mối tình nhưng lại đánh đổi cả đời người để quên đi mối tình đó. Thời gian... điều kì diệu của thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương.

- - - - -

Lúc này tại bãi kho phế liệu

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi hoàn tất. Bốn tinh binh đều tay trái tay phải vào người, tất tần tật quần áo lột sạch ra chỉ còn sót lại chiếc quần đùi dài cùng bộ áo mỏng manh (xem ra ý kiến của Liên nắm đầm nhà ta rất hữu hiệu). Vũ khí chất đầy túi, bốn anh chàng nhanh chân chạy lại gần chiếc xe to tướng, nơi đã chuẩn bị sẵn lực lượng để đào thoát.

“Thả ngài thứ trưởng ra...” Tô Trung nói.

Cổ căng đôi mắt của mình ra và có vẻ như vết thương ở cánh tay làm nó mỏi mệt.

“Bọn tôi sẽ bỏ ông ta ở dọc đường, giờ im đi muốn chết không. Ông hãy yên vị theo tôi, chắc ông biết cảm giác máu chảy là gì rồi đó!” Kề sát gương mặt của con người quyền lực kia nó nói.

Chiếc xe lao thật nhanh ra khỏi bãi kho phế liệu kinh hoàng kia. Chỉ còn nhìn thấy bóng dáng của đám tinh binh từ phía xa. Giờ phút này, nó đã cảm nhận được gánh nặng đã trút xuống nhẹ nhàng.

“Bốn anh trái ông ta lại cho tôi...” Nó thở hồng hộc cùng lúc buông ra bộ móng tay sắc nhọn của mình ra khỏi chiếc cổ của ngài thứ trưởng.

“Mẹ ơi... mẹ tỉnh lại mẹ ơi. Đừng bỏ con một mình mẹ ơi...huhu...” Tiến chậm chậm lại gần mẹ nó, nó nhìn và tiếng khóc vỡ oà lên.

Gương mặt giãn ra các cơ, người đàn bà hiền hậu nắm lấy bàn tay của nó và bàn tay của Vũ đầu gấu.

“Con gái à... con hãy tha thứ cho ba của con đi... Con hãy coi như đây là ý nguyện cuối cùng của mẹ... được không...” Mẹ nó thều thào giọng cùng ánh nhìn khẩn thiết.

Quay sang nhìn gương mặt hiền học cũng đang âm ỉ vết thương ở lồng ngực, nó cúi thân người của mình xuống.

“Ba... con tha thứ cho ba...!” Nó nói dứt khoát.

Nụ cười mãn nguyện xuất hiện trên gương mặt, Vũ đầu gấu nắm lấy bàn tay của nó cùng cái nhìn âu yếm thật lâu.

“Cám ơn con đã tha thứ cho ba... ba vui lắm!!”

“Thế là tốt rồi... Liên à... Giờ phút này mẹ muốn con hứa với mẹ một điều...” Mẹ nó thở dốc vì vết thương ở tâm lưng chẳng chịt làn đạn.

“Mẹ nói đi... con nghe mẹ ơi...” Nó rom róm nước mắt nói.

“Hãy hứa với mẹ, từ bỏ cái nghề chị hai giang hồ đi con... Mẹ không muốn con theo cái nghề ấy nữa...” Mẹ nó lên giọng nhìn nó.

“Dạ con hứa sẽ từ bỏ cái nghề ấy, con sẽ không theo nữa... Con muốn mẹ ở bên con mãi mãi. Mẹ ơi... mẹ sẽ không có gì đâu mà...” Nó vội ôm chặt lấy người mẹ đang thoi thóp với vết thương chẳng chịt kia cùng tiếng khóc nức nở.

“Mẹ mong con hãy cố gắng sống cho tốt, đừng làm những chuyện động trời nữa... để mẹ ở tuổi vàng mím cười con nhé... Mẹ xin lỗi vì đã không nuôi dưỡng con cho danh hoàng, lại bắt con lao đầu vào dòng đời. Để con gái của mẹ chịu nhiều vất vả... mẹ có lỗi với con nhiều lắm...” Câu nói vừa dứt lời cũng là lúc bàn tay mà bà nắm chặt đứa con gái yêu quý chột buông ra cách vô hồn...

Nó mở to đôi mắt sòng sọc, đay nghiến thân thể cùng cú giạt này lửa dành cho mẹ mình. Nó hi vọng sẽ lấy mẹ dậy nhưng vô ích bởi thân thể này, thân thể của người mẹ đã không còn chút hơi ấm gì cả... Đây có phải là sự thật hay không?

“Không mẹ ơi...!!!” Nó gào to cùng tiếng hét vang trong chiếc xe bởi sự mất mát quá lớn lao này.

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Mong manh tình về

Hôm nay là ngày thứ bao nhiêu rồi? Nhỏ ngược vội lên tờ lịch tường và bắt đầu miên man đôi dòng nghĩ suy. Anh ấy chắc bây giờ đang ôn thi tốt nghiệp rồi... Bao mơ ước về tương lai sắp thành hiện thực. Con đường học vấn và con đường sự nghiệp chắc chắn xung quanh sẽ có khối các cô gái... Những cô gái toàn tài xinh đẹp, không thua gì Hoàng Ngân. Rung rung khoe mắt. Rồi anh ấy cũng sẽ quên đi mình. Nở một nụ cười nhạt. Có chăng chỉ là kỉ niệm nhạt nhòa của chúng ta mà thôi...

Hai bàn tay của nhỏ đan vào nhau, những bước chân chậm rãi in rõ trên nền đất. Nơi đây đẹp quá! Không hổ danh là thiên đường của thành phố B. Nhỏ

cười mỉm. Mình sẽ cố trân trọng từng khoảnh khắc còn lại của cuộc đời. Vì chẳng bao lâu nữa, đôi mắt này vĩnh viễn sẽ là một màn đen tối tăm. Cố lên thôi, hãy cố mà vui lên vì cuộc sống này...

“Đây là...?” Nhỏ lóe lên bao ánh nhìn vào nơi đang hiện hữu trước mặt của mình.

- ---o----

Bệnh viện

“Chúng tôi rất tiếc, ông Lý Vỹ đã ra đi...” Vị bác sĩ chậm chậm tiến ra phòng cấp cứu thông báo.

“Thôi bốn anh về biệt thự của ngài Vỹ thông báo cho mọi người biết đi và chuẩn bị sẵn lực lượng ứng phó với ngài thứ trưởng... Hai giờ sau, tôi và Liên sẽ có mặt ở đó! Có lẽ giờ cô ấy muốn một mình.” Hắc Động nói.

“Vậy tại này về trước, anh Động hãy lo cho chị Liên đi. Tại em sẽ lo hết mọi việc, chờ anh chị về!” Một trong bốn người nói.

Có phải đây là sự thật? Ngày hôm nay mình đã mất đi mẹ, người ba vừa mới nhận cũng ra đi. Bao nỗi đau, bao sự thật chồng chéo lên nhau. Mình không còn có thể rơi nổi giọt nước mắt... Tại sao chứ... tại sao mình lại phải chịu nỗi đau này chứ...? Khung cảnh ma ám của giây phút đó, khiến đầu óc nó ma mị vô cùng. Hình ảnh của mẹ, hình ảnh của ba... Trời ơi... nếu ba không vì cứu mình... có lẽ ba sẽ không phải chết thế này...

Cách đây mấy tiếng đồng hồ trước

Khi mẹ nó đang bị tên Cáo chó sói ghì chặt con dao vào cổ. Gã hét vang muốn nó ra mặt. Không còn con đường nào khác, nó phải bước ra với hai bàn tay giờ lên cao...

Nụ cười nham hiểm hiện rõ trên từng nét mặt, gã Cáo chó sói vừa thấy bóng dáng nó bước ra, phản kích nói ngược lại lời hứa của gã. Cùng lúc cây súng trên tay của gã chia thẳng vào, làn đạn mạnh mẽ dữ dội bay với tốc độ kinh hoàng. Làn đạn bay thẳng trúng vào nơi gã đã ngắm sẵn và lập tức vết máu tuôn ra dữ dội. Ngay lúc đó, người đang ôm vết thương vào lồng ngực không ai khác chính là Vỹ đầu gấu.

“Ba...” Nó lấp bắp bờ môi, vội rút ra con dao găm thủ sẵn trong ống quần, bay tới gã Cáo chó sói kia, tấn công ngay vào bàn chân.

Ngay tức khắc, Cáo chó sói té bổ xuống nền đất quần quai vì vết thương kia.

“Con khốn Liên!” Cáo chó sói thất thanh.

Chỉ cần nhiều đó thôi, nó chạy tới ôm chầm lấy Vỹ đầu gấu.

“Kia ba có sao không? Vết thương... máu ra nhiều quá, viên đạn này... Tại sao ba lại nhận cho tôi chứ? Ba sẽ chết đó!!!” Nó bối rối không rõ câu chữ.

“Con là con gái của ta... Ta cảm thấy xứng đáng mà!!!” Vỹ đầu gấu cười tươi rói.

Ba ơi... con là đứa con gái bất hiếu với ba... Con phải là người lãnh vết đạn đó cho ba, nếu con lãnh có lẽ người nằm lặng yên kia là con. Con là đứa con gái tồi tệ nhất trên đời này... Nếu con lãnh, có lẽ mẹ sẽ không chết... con phải làm sao để ba với mẹ quay về với con đây? Ông trời ơi!! Ông nếu có tồn tại hãy cho con biết, con nên làm gì bây giờ... Con sẽ phải làm sao với cuộc sống này đây? Con đã trở thành một đứa không ba không mẹ chỉ trong một ngày... Tại sao khi con còn ba mẹ, con đã không biết quý trọng. Đáng lý ra con sẽ có quãng thời gian ấm êm... Vậy mà con đã không biết... Con mong được quay trở lại tháng ngày kia quá... huhu...

Hồi những ai đang còn có ba mẹ. Hãy biết quý trọng và yêu thương. Đừng để chữ hối tiếc đã quá muộn màng...

- ---o----

Khẽ nhón nụ cười tươi tắn của mình, nhỏ bắt đầu dạo dặt bao ánh nhìn vào khung cảnh này... Một nơi thật đẹp làm sao, khuôn viên trải dài toàn cây xanh ngắt, đâu đó là con suối nhân tạo của hình ảnh đức mẹ đang ôm con, thật là càng ngắm và càng nhìn lại càng ấm lòng vô cùng. Những bước chân càng tiến vào, bước chân hối thúc nhỏ hãy khám phá cho hết bao điều đẹp đẽ này, nếu không sẽ hối tiếc mất.

Bất thành linh...

“Xin hỏi cô là ai?” Một giọng nói tiến lại gần.

Nhỏ vội quay sang cùng ánh mắt ngo ngắc.

“Dạ thưa, con thấy nơi đây đẹp quá! Cho nên con muốn vào xem thôi, con không có ý nào khác đâu...” Nhỏ lấp bắp nói.

Nở một nụ cười, người sơ trang phục áo trắng tinh khôi của nhà thờ cất tiếng nói.

“À không sao đâu, con cứ tham quan nhưng nhớ giữ yên tĩnh nha con!”

“Dạ!” Nhỏ cúi người xuống lễ phép.

Chà còn bao nhiêu nơi cần tham quan nữa, nhỏ nhớn nụ cười và bắt đầu dán ánh mắt vào khuôn viên nhà thờ...

“*Một dòng xanh xanh. Một dòng tràn mông mênh. Một dòng nồng ý biếc. Một dòng sầu mấy kiếp...*” Tiếng đàn đồng thanh hát vang từ nhà thờ.

“Có tiếng hát ở đâu đó...” Con tò mò nổi lên vây kín tâm trí của nhỏ, đôi chân miên man từng bước chân theo âm thanh của gió.

- - -o- - -

Biệt thự Vỹ đầu gấu

Tin dữ như sét đánh ngang tai. Lý Vỹ (Vỹ đầu gấu) đã bỏ mạng chết ngay tại trận chiến đẫm máu ở kho hàng. Bao câu nói râm rang và những nuối tiếc cùng suy tư. Cuối cùng là người lên thay thế chức danh của đại ca Vỹ đầu gấu đang nắm trùm kia sẽ là ai? Một cuộc tổng tuyển cử chọi diễn ra sôi nổi. Ai ai cũng muốn lên cái chức danh ấy, một chức danh oai dũng mà ai cũng muốn. Xem ra cuộc chiến diễn ra đẫm máu sẽ xuất hiện...

Buổi họp bàn diễn ra sôi nổi, mọi người râm rì với nhau và cuộc nói chuyện râm rang ấy bỗng im lặng. Thay vào đó, câu nói hùng hồn của bốn con người là vệ sĩ thân cận của Vỹ đầu gấu, nói chính xác hơn là năm người. Trong đó một người đã bỏ mạng cho cuộc chiến tàn khốc này, lẽ dĩ nhiên câu nói của bốn người thân tín ấy có sức trọng lượng và hùng hồn nhất ngay lúc này.

“Mọi người trật tự! Đại ca Lý Vỹ đã chết lúc 4 giờ 20 phút chiều nay tại bệnh viện. Kẻ làm đại ca ra nông nổi này không ai khác chính là thứ trưởng Bách Tùng. Con người đó muốn thay đổi ngành nghề giang hồ của chúng ta, phải sạch hoàn toàn bao năm qua trong các phi vụ. Lần này là một mũi tên trúng hai phát, thứ trưởng Bách Tùng đã bắt cóc mẹ của Liên nắm đấm. Và còn điều này nữa, có lẽ mọi người đã biết Liên nắm đấm chính là con gái của ngài Lý Vỹ...” Đại diện một anh trong đó cất cao giọng nói giữa gian phòng khách tên Cao Đình Sang.

“Lẽ dĩ nhiên, người lên nắm trùm không ai khác chính là Liên nắm đấm, mời Phương Liên!” Người con trai nhấn giọng và cười tươi, chìa bàn tay ra giới thiệu người con gái sắp bước lên ngay chính diện trung tâm căn phòng.

Mọi người ai nấy đều đổ dồn bao ánh mắt vào nó tức Liên nắm đấm.

“Hả? Cô gái này là con của Vỹ đại ca ư?!” Giọng nói khác vang lên.

“Thật là bất ngờ, đúng là gan góc quá!!!” Một giọng khác lại chen vào.

“Tôi nghe nói cô ta cũng từng là chị cả khu quận tư đó!” Giọng kia lại nhấn giọng thêm vào.

Về mặt hân dãi những vết sẹo, toàn thân thì băng bó khắp mảnh khăn trắng. Có vẻ như chỉ cần nhìn trực diện, đám thuộc hạ của Vỹ đầu gấu có phần nào nể nang người con gái yếu đuối kia.

“Ba tôi đã chết vô cùng oan uổng và người đáng bị trừng trị chính là thứ trưởng Bách Tùng nhưng tôi không muốn một cuộc đấu đá oan uổng nào nữa. Nay tôi hẹn mọi người ra, tôi muốn nói cho mọi người biết. Dù có giết chết ngài thứ trưởng Bách Tùng trả xong món nợ nhưng nay mai thì sao? Không ai có thể biết được nhà nước sẽ cho bao nhiêu Bách Tùng thứ hai xuất hiện. Vì sớm muộn gì thế giới ngầm này sẽ chẳng thể nào tồn tại mãi được. Toàn bộ cá thể chúng ta đều dần bị tiêu diệt, mình chứng cho điều này là ba tôi. Tôi không muốn hi sinh ai nữa...” Hít lên lần hơi dài, nó hạ giọng nói.

“Tôi muốn giải thể tất cả!!!” Nhấn giọng thông báo quyết định cùng ánh mắt kiên quyết nhìn mọi người.

“Cái gì? Giải thể tất cả?! Có làm hay không? Ý là con của đại ca muốn nói gì thì nói hả?” Tiếng nói phát ra to lớn giữa nhà.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào gương mặt vênh váo ngang tàng kia. Ai nấy đều trông ngóng một cuộc đấu đá diễn ra.

“Con người kia anh tên gì? Muốn làm người nổi trội giữa đám đông à?” Nó nhú hàng mi.

Cái miệng mỏng dính cong cong hé mở, tiến lại gần trung tâm.

“Tên tôi là Mã Siêu. Tôi không đồng ý giải tán đoàn thể này, bọn tôi sẽ làm gì để sống đây?”

Đáp lại nụ cười nham hiểm kia, nó chột thất thanh một nụ cười và đưa ánh mắt vào con người nổi trội ấy.

“Để tôi nói cho anh biết, anh nghĩ với cái nghề nghiệp đấm đá này, anh sẽ sống được bao lâu? Khi anh về già, anh có thể kiếm được một dinh thự nguy nga như ba của tôi không?” Nó vênh mặt nhìn tên con trai Mã Siêu kia.

“Sẽ không bao giờ anh có thể. Tôi không muốn ai phải chết vì cuộc chiến này nữa, còn nếu muốn thì những người trong đây cứ nhảy vào cuộc chiến với nhà nước. Nhưng có một điều các người nên nhớ, đã là nhà nước thì luôn có trong tay binh đoàn tinh binh hùng mạnh. Các anh nghĩ mình có thể lợi ngược dòng hay không?” Nó cười nhẹ tiếp lời.

“Nếu các anh nghe lời tôi, tôi sẽ cho các anh một cuộc sống đẳng hoàng từ tế. Vì đối với tôi, các anh cũng như anh em máu mủ trong nhà.” Giọng nói nó lúc này hạ xuống.

“Tôi cũng xuất thân nghèo khó nên tôi hiểu rõ... Bây giờ ai theo tôi thì cứ im lặng, còn ai muốn làm anh hùng thì cứ tự bơi một mình!” Nó nhấn giọng nói.

Gương mặt lúc này biến đổi nhanh chóng, gã con trai với gương mặt bơ sữa ấy day nghiêng hàm răng. Bởi gã biết mình đã thất thế, không thể nói chuyện xen ngang được nữa rồi.

Và kết quả đã làm nó mỉm cười sung sướng. Ai nấy đều đồng ý với lời lẽ của con gái đại ca Liên nắm đấm.

Cô gái này quả thật là không đơn giản, xứng danh con gái của đại ca Lý Vỹ. Minh phi trào nhủ thầm trong bụng nghĩ.

Mẹ ơi... con sẽ cố gắng giữ đúng lời hứa với mẹ, con sẽ thay đổi toàn bộ hệ thống làm ăn phi pháp bao lâu này. Ba mẹ hãy vững tin ở con, con gái của ba mẹ sẽ đổi mới. Nó nắm chặt sợi dây chuyền pha lên đen trong tay. Giờ này sao nó nhớ đến người ấy quá! Ngược vội vào chiếc đồng hồ, nó lăm bầm. Cũng sắp tới giờ hẹn với anh ấy rồi...

Biệt thự Tuấn Minh

Hành lý được mang ra chất đầy cốp xe. Mọi người ồ ạt chạy ra chạy vào, ai nấy đều nhanh nhẹn cho chuyến đi dài hạn sắp bắt đầu.

Gương mặt nhạt dần vì lớp phấn son chưa đậm vào. Bặm chặt đôi môi thắm đỏ của mình, người chị gái của hấn vội nhún giọng.

“Giờ tôi sẽ về nước M, toàn bộ người ở đây ông cho nghỉ hết đi, chừa khoảng hai người dọn dẹp mỗi tuần thôi. Có lẽ chuyến đi này sẽ lâu lắm tôi mới về thành phố A, ông quản gia ở lại mạnh khỏe!” Chị gái hấn nở nụ cười nhạt.

Viên quản gia già lâu năm vội cúi người xuống, lắng tai nghe hết những lời cô chủ. Ông nhẹ nhàng đáp lời.

“Tôi sẽ làm theo đúng lời của cô chủ. Khi nào cô chủ về thành phố A, chúng tôi sẽ đón tiếp nồng hậu, cô chủ đi mạnh khỏe.”

“Ông cũng ở nhà giữ gìn sức khỏe!” Người chị gái của hấn cười, quay sang nhìn cảnh vật căn biệt thự lần cuối cùng.

Hơi thở nặng nề cùng vẻ tiếc nuối hiện rõ, chậm rãi từng bước chân nới tiếp ra khỏi căn biệt thự...

- - - - -

“Anh ăn cháo đi!” Cô bé nhặt giọng xuống nói.

Nụ cười tươi tắn, Nhật Khang vội nhóm người dậy cầm bát cháo vội về sung sướng.

“Cám ơn em đã đến thăm anh!”

“Không có gì, chúng ta là bạn mà. Sao anh không mở cửa sổ ra cho thoáng mát?” Trả lời câu nói gọn lỏn, cô bé đứng dậy cùng cái nhìn ra cửa sổ.

“Anh rất vui khi em đến đây... cám ơn em nhiều lắm!” Nhật Khang cười tươi, cố bắt vào câu chuyện cách vui vẻ nhất nhưng có vẻ như cô bé chỉ đáp lại cái nhìn một vẻ thờ ơ, cùng lắm là cái gật đầu vài ba câu chuyện cho qua.

Có vẻ như để làm cho nụ cười kia xuất hiện, bản thân của anh cần phải nỗ lực thật là nhiều hơn nữa...

Trút hơi thở dài, cô bé nói.

“Chắc anh đã mệt rồi, em về đây!” Vớ lấy chiếc túi xách bên tay thì...

“Thủy Tiên à... anh muốn... ừm em ở lại dùng cơm với nhà anh không?!” Nhật Khang nhanh nhẩu câu nói nhìn cô bé.

Chớp nhẹ hàng mi, cô bé đứng lại vài giây và rồi cái nhìn thân thiện của Nhật Khang cũng đủ để cô bé gật đầu miễn cưỡng.

“Ừ cũng được...”

“Cám ơn em!” Nhật Khang hân hoan giọng nói của mình vang cả gian phòng.

- - - - -

20:00 Tại nhà hàng

“Có cần dọn món khai vị lên cho cô không ạ?” Giọng nói của anh chàng phục vụ hỏi nó.

Nó ngược nhìn vào chiếc đồng hồ vẻ buồn buồn đáp lời anh phục vụ.

“Chưa đâu, anh chờ thêm một lát nữa đi!”

- - - - -

Mấy món ăn hấp dẫn được bày ra la liệt. Rất nhiều món ăn ngon mà mẹ của Nhật Khan đã chuẩn bị sẵn. Nhìn nụ cười của đứa con trai, có lẽ bà đã biết sợi dây tình cảm, mối thân tình thông gia đã được nối lại.

“Thùy Tiên à, con ăn nhiều vào nha!” Mẹ Nhật Khang cười nhẹ nhìn cô bé.

“Em ăn nhiều nha, mẹ anh nấu ăn ngon lắm đó!” Nhật Khang nhanh miệng chỉ vào nhiều món ăn, cố tình gấp những món mà cô bé vốn dĩ từng rất thích.

Đưa ánh nhìn vào từng món ăn, món nào món nấy đều có tôm cua còn có cả bào ngư vì cá. Những thứ thượng hạng cho một bữa cơm tối bình thường mà lại hấp dẫn thế này... Và không biết tại sao, cô bé nhẹ nhàng chiếc đũa xuống cùng câu nói nhạt.

“Cháu xin phép đi vệ sinh một chút nha hai bác.”

Vội vội vàng vàng bước chân vào nhà vệ sinh, để có thể xối nguồn nước mát lạnh vào tận gương mặt... Hít làn hơi dài, cô bé sụt sịt cái mũi. Tại sao đến ăn một bữa cơm mà mình cũng nhớ đến anh ấy quá vậy... Ghi chặt bàn tay cùng các ngón tay vào thành bồn rửa mặt, con tức giận rung lên búng búng. Bao nhiêu là kí ức, bao nhiêu điều mộng mơ mà giờ đây đã tan biến thật ư? Mình phải cố quên đi một bóng hình đã từng làm mình hạnh phúc, mình phải cố quên thật sao? Bang Hắc Động... anh ác với tôi lắm!!! Khoé mắt lúc này rung rung. Giờ anh đang làm gì? Anh có biết, anh bỏ lại tôi với con đau đớn quần quai cả thân xác hay không... Đến bao giờ, đến bao giờ tôi mới có thể quên được anh chứ???

- - -o- - -

22:30 Tại nhà hàng

“Thưa quý khách, 20 phút nữa nhà hàng của chúng tôi sẽ đóng cửa!” Nhân viên phục vụ bước ra cùng câu nói lần thứ ba thông báo cho nó biết.

“Tôi biết rồi, tôi về đây...” Nó hạ giọng cùng bao ý nghĩ ở trong đầu.

Tại sao anh ấy không đến chứ? Mình đã chờ anh ấy mòn mỏi rất lâu, ấy thế mà một cú điện thoại hay chỉ ít một tin nhắn cũng không có, là ý gì đây? Nó suy tư hàng mi cong cong của mình và rồi nó hốt hoảng. Anh ấy... đã xảy ra chuyện gì chẳng? Chỉ có khi anh ấy có chuyện gì thì anh ấy mới làm vậy thôi! Không kịp suy nghĩ nhiều điều nữa, nó tức tốc với bao ý nghĩ, chạy thẳng một mạch đến căn biệt thự của Tuấn Minh ngay lập tức.

Trước cổng biệt thự Tuấn Minh

“Xin hỏi có anh Tuấn Minh ở đây không?” Nó ngập ngừng câu nói.

“Toàn bộ người ở căn biệt thự này dọn đi hết rồi. Tôi cũng phải dọn đi nữa... cô muốn kiếm người e là hơi khó. Vì họ đã qua nước M cách đây hai giờ đồng hồ trước rồi!” Giọng nói của cô giúp việc đang xách gói đồ trên tay liến láu nói không ngớt.

“Họ đi nước M hết là sao? Chị có thể cho em biết được không?” Nó dồn dập câu hỏi tới tấp nhìn cô giúp việc.

“À thì người ta muốn dọn nhà qua đó vì người ta có dòng họ bên nước M mà...” Cô giúp việc vội trả lời một cách qua loa.

Chiếc túi xách trên tay của nó rơi xuống nền đất nghe rõ bịch. Trông mắt giãn ra căng tròn, tay chân thì rã rời... Đây lại là một sự thật gì nữa? Anh ấy? Tuấn Minh đã dọn nhà ra đi mà không cho mình một lời giải thích? Là ý gì đây hả anh? Anh hẹn tôi rồi bắt tôi ngồi chờ suốt mấy tiếng mòn mỏi. Nó cười nhạt đi. Tôi còn lo là anh sẽ bị ai làm gì nữa chứ, những suy nghĩ vớ vẩn trong tôi cứ xuất hiện để rồi tôi đến đây và nhận ra là gì... Nó há hốc mồm miệng cùng ánh nhìn trân trân vào căn biệt thự xa hoa lộng lẫy kia, giờ chỉ còn là một màu đen tăm tối. Tại sao anh lại lừa dối tôi hả Triệu Tuấn Minh???

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Con đường gian nan

Reng... reng...

Tiếng chuông điện thoại reo vang, nó hít làn hơi dài từ chiếc mũi, vội lau đi.

“Alô là tôi Phương Liên đây!”

“Liên đó à... Có chuyện không hay rồi, em mau về đi!” Hắc Động nói.

“Ừ em về ngay!” Nó trả lời dứt khoát.

Chậm rãi nhìn thật kỹ cảnh vật này một lần cuối, nó tự nhủ với lòng. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu Triệu Tuấn Minh!

- - - - -

Thành phố B tại nhà thờ

Khẽ chớp chớp hai hàng mi run run, nhỏ kiểng ngay một vị trí tương đối và chậm rãi nhìn khung cảnh nhà thờ và giàn hợp xướng. Mọi người ai nấy đang ngân nga khúc ca thiên chúa thân thương. Nhoèn nụ cười tươi tắn, nhỏ cảm giác thanh tịnh tâm hồn vô cùng... Trong phút giây tịnh tâm ấy, có thể lịm đi mơ màng một giấc mơ, nơi chỉ có niềm vui và hạnh phúc. Một nơi chỉ toàn tiếng cười, tiếng cười ngọt ngào tận con tim. Quá say sưa men giấc hạnh phúc ấy, nhỏ đã nhịp nhịp theo giàn hợp xướng cách rất tinh tế. Hai bàn tay bay lên bay xuống cùng các ngón tay muốn đánh vào từng phím đàn... Dù chỉ là ảo vọng thôi cũng đủ làm nhỏ vui sướng tột cùng.

“Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Giọng nói cất lên từ phía trước.

“...” Nhỏ mơ màng hé hé đôi mắt của mình ra, chậm rãi dán cái nhìn ngơ ngơ của mình vào giọng nói xa lạ kia.

“Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Người con trai chễm chệ đứng phía trước mặt của nhỏ, vội cất cao câu nói và nhoèn nụ cười tươi tắn.

“Tôi ư? Không đâu, tôi không cần anh giúp gì cho tôi hết!” Nhỏ ngơ ngác, lắc lắc cái đầu.

“Đây là nơi tôn nghiêm, cô nên chú ý tới cảm giác của mình. Có vẻ cô quá cảm xúc với bài thánh ca chẳng, nên cô đã hòa mình vào nó... Lần sau cô nên chú ý nha!” Giọng nói nhỏ nhẹ nhìn nhỏ.

Gục cái đầu xuống e ngại, nhỏ lăm bầm. Trời ạ, mình xấu hổ chính mình quá đi mất!

“Tôi xin lỗi, tôi sẽ chú ý... sẽ không có lần sau đâu.” Nhỏ vội đáp về luống cuống.

Người con trai cười mỉm và cúi chào nhỏ rồi lẳng lặng bước đi. Nhỏ quá xấu hổ và e ngại, vớ ngay chiếc túi cùng đi. Sau đó lòng tự dặn mình là đưa con gái vào y vô tư nhất quả đất này. Tự nhiên hòa nhập cảm xúc quá làm chi, bây giờ thành ái ngại thế này. Không lẽ anh ta nghĩ mình bị khinh quá!!! Trời ạ, mình không có như thế mà... Nhỏ đỏ bung bung cả gương mặt, nỏ những ý nghĩ chạy nhanh ra nhà thờ và nhỏ cố quên đi sự việc tồi tệ đó ngay lập tức.

Vài sự việc, vài cuộc gặp gỡ và rồi những con người xa lạ cũng có ngày thân thiết vô cùng...

- - - - -

Biệt thự Thủy Tiên

Cẩn nhẹ miểng táo lên miệng, cô bé chậm rãi nhâm nhi từng chút một...

Nhiều hàng lông mày, người ba đứng dậy bước vào ngăn tủ, nơi ông ta đã chuẩn bị sẵn một số giấy tờ. Tiến chậm chậm lại phòng khách, nơi hai mẹ con cô bé đang dùng món tráng miệng.

“Thủy Tiên, ba có chuyện muốn nói với con!” Ba cô bé cất tiếng nói.

“Dạ, ba có chuyện gì muốn nói với con?” Cô bé ngơ ngác với miểng táo trên tay.

“Chuyện ba muốn con đi du học, con thấy thế nào?” Người ba hỏi dò nhìn cô bé.

Về mặt cô bé lúc này chợt im lặng, không biểu hiện nổi một cảm xúc nào...

“Ba muốn con du học nước ngoài... Con thu xếp đi, dù sao nơi đây cũng còn quá nhiều ưu phiền đối với con.” Người ba nhấn giọng.

“Con không muốn đi nước ngoài, con muốn ở lại thành phố A!” Cô bé nói với giọng dứt khoát cùng bước chân nặng nề lên cầu thang.

Đi nước ngoài sao? Cô bé lăm bầm.

- - - - -

Tiếng hò hét vang vọng cả gian phòng, ai ai đều cạnh khóe nhau, lời ra tiếng vào không dứt được, căn phòng chợt rối rắm chẳng chút. Bởi vì một lẽ, không ai chịu nhường ai cũng như không ai chịu nghe ai nói.

Nó chạy vội vào căn biệt thự của ba nó và hỏi dồn.

“Anh Động, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ tự xưng là những người đồng sáng lập ra băng nhóm, nay thấy ngài Lý Vỹ đi, ai nấy đều muốn giành quyền lợi từ số cổ phiếu đó!” Hắc Động nói.

“Vay số cổ phiếu của ai là cao nhất?” Nó hỏi.

“Đương nhiên là ba của em rồi nhưng anh nghĩ có kẻ rắp tâm giàn trận để gây loạn, không loại trừ gã thứ trưởng đó!” Hắc Động đắm chiêu nhìn nó.

“Em biết rồi!!!” Nó vội chạy vào nhanh cắt cao giọng nói.

Cùng lúc ấy, tại trung tâm phòng khách căn biệt thự

Nó bước vào và thoáng trong phút giây, cả gian phòng ồn ào nay chợt yên ắng tĩnh lặng ghê gớm.

“Còn ai muốn nói nữa không?” Nó nhấn giọng cùng ánh mắt dao dáo xung quanh từng người, từng gương mặt.

“Không biết hôm nay các vị đến đây là có ý gì? Ba của tôi mới mất được vài giờ, chưa gì đã có kẻ rung cây nhát khi sao?” Câu nói vừa dứt cũng là lúc nó lờm một ánh mắt sắc bén rõ ràng.

“Chúng tôi đến đây chỉ muốn lấy thứ thuộc về tụi này. Dù sao ba của cô cũng đã mất, không ai dẫn dắt như rắn đã mất đầu... Tôi có nghe loáng thoáng là cô muốn giải thể cái đoàn thể này?!” Giọng nói của người đàn ông rắn rỏi, trạc tuổi ngũ tuần khá ôn hòa lên tiếng nhìn nhỏ.

“Vậy bác muốn lấy cái gì?” Nó hỏi ngược.

“Đương nhiên là tiền rồi, chả lẽ là cô à?” Giọng nói khác thêm vào và cười khoái chí, không ai khác chính là Mã Siêu.

Ngay lập tức, cả căn phòng ai nấy đều cười toét chí, vì câu nói quá mắc cười vừa rồi của Mã Siêu.

Để tôi xem cô có tài cán gì? Mã Siêu lăm bắm trong miệng.

Nó nhún nụ cười tươi tắn cùng bàn tay vỗ phanh phách trên bàn tay của mình. Rảo một ánh mắt nhìn, đáp lễ lại câu nói của gã con trai Mã Siêu kia.

“Anh là ai?” Nó vênh mặt hỏi.

“Tôi là Mã Siêu, người hôm qua đã nói chuyện với cô?” Gã nhấn giọng.

“Tôi không biết và tôi cũng không quan tâm vì người cần tôi chú ý chính là đám chú bác đang nắm trong tay cổ phần hiện giờ. Ai không có phận sự thì nên câm họng đi!” Nó giơ đôi bàn tay của mình ra, chỉ đích danh gã con trai lão lếu kia.

“Này chú em, nếu chú mà còn phát ngôn bừa bãi, đừng để nắm đám này của tôi vọng thẳng vào mặt...” Nó nhòm người dậy và ánh mắt lúc này đã nhạt dần hơn nữa.

“Bây giờ tài sản của ba tôi, không còn một cent nào cho các chú xâu xé đâu!” Nó buông xuống câu nói mạnh mẽ.

“Hả? Cái gì??? Tiền của tôi giờ sao đây?” Đám chú bác hốt hoảng, hét vang inh ỏi, ai ai cũng đồng thanh hỏi ngược nó.

Khẽ lắc nhẹ cái đầu, nó hỏi ngược lại câu hỏi chất vấn kia.

“Tiền đó đã bị niêm phong rồi!”

“Niêm phong là sao...?” Giọng nói ồ ồ lúc này nói to.

“Cấp báo!!!” Giọng nói to vang dội, vội vã chạy thẳng vào gian phòng khách.

Cả gian phòng bỗng xôn xao nay chợt nín lặng trước câu nói hỗn hển kia.

“Có chuyện gì?” Nó hỏi.

“Dạ cấp báo, công an đã vào cuộc!” Tiếng tên đàn em nén lại và bất ngờ thốt ra.

“Công an tới rồi kìa!!!” Mọi người hốt hải câu nói to ồ ồ vang lên.

Công an tới rồi ư? Nó lăm bắm. Khẽ chớp hàng mi, nó biết con phong ba đã kéo đến thật rồi, xem ra không đầu cũng không xong.

“Mọi người im lặng hết đi, để tôi ra!!!” Vịn chặt lấy chiếc ghế ngồi của mình, nó gồng mình đứng dậy và hét lớn.

- - - - -

Quán cà phê

“Minh nghe nói cậu và anh Động chia tay rồi sao?” Hoàng Ngân chép môi hỏi.

Khuấy tách cà phê, cô bé biết rõ câu hỏi kia là gì nhưng rồi vẫn phong thái cũ. Cô bé nhòm gương mặt lên, nhìn xoáy vào gương mặt cô bạn thân trả lời.

“Ừ... chúng mình chia tay rồi!”

“Lý do chia tay là gì?” Hoàng Ngân hỏi dồn nhìn cô bé.

Ngước vội lên nhìn gương mặt của cô bạn thân. Ánh nhìn xoay sang, hướng bên trái, cô bé lắp bắp.

“Tụi mình chia tay vì điều gì ư?” Rũ nét tươi xinh của mình, cô bé lắc đầu ngao ngán.

“Không biết nữa... mình thấy anh ta ở trên giường cùng một cô gái...” Cô bé hạ giọng xuống.

“Trời! Làm gì mà có chuyện đó? Anh ấy nổi tiếng đứng đắn chung tình lắm, rất chính trực mà...” Nắm chặt bàn tay cô bạn thân, Hoàng Ngân nhấn giọng.

“Cậu có thể bị anh ấy lừa rồi, anh ấy chắc muốn giúp cậu khỏi khó xử với gia đình của cậu đấy!” Ngân quả quyết nói.

“Lẽ nào? Sao lại là thế chứ?!” Cô bé lắp bắp bờ môi, rung rung dữ dội.

Nếu... nếu đó là sự thật thì mình đã trách oan anh ấy rồi... Mình đã không tin là con người ấy lại phản bội mình mà. Giờ nghe những lời nói của cô bạn thân, càng làm cho cô bé thêm sáng suốt. Những ý nghĩ bây giờ chỉ còn một ý nghĩ, đó là chạy... chạy thật nhanh lại nhà của anh ấy. Cô bé mong mỗi một câu nói thật sự từ con tim của anh ấy. Nụ cười hé nở trên bờ môi, cứ tưởng đã vụt tắt nay lại tươi tắn vô cùng.

“Cám ơn cậu nhiều lắm Ngân à!” Vội vàng chạy ào ra khỏi quán cà phê.

- ---o---

Tại biệt thự của Võ đầu gấu

“Theo lệnh bắt giữ, chúng tôi sẽ bắt cô Nguyễn Thị Phương Liên về thẩm vấn. Nghi ngờ cô dính líu tới những phi vụ làm ăn phi pháp!” Anh công an chia ra bảng thông báo.

“Là chỉ thị của ai? Ai vu khống chị Liên mới lên nhận chức, đã biết gì mà làm ăn?” Bọn đàn em chanh chua chen ngang.

“Đây là lệnh, không được cãi, mau theo tôi!” Anh công an nhấn giọng.

“Khoan đã, trước khi cô Phương Liên theo các anh. Tôi muốn dẫn luật sư của chúng tôi theo! Luật sư của chúng tôi đã có mặt và sẽ bảo vệ thân chủ, phòng ai đó làm chuyện mờ ám...” Hắc Động vội nắm lấy bàn tay của anh công an dẫn Liên đi, cười nhẹ.

Anh chàng công an lúc này chợt hiện rõ gương mặt bất an. Tờ giấy lệnh bắt giữ nay có vẻ như không còn hiệu lực lắm.

“Nhưng dù sao cũng mời cô đến đồn, chúng tôi muốn thẩm vấn!” Hít làn hơi dài, anh công an nói.

“Em cứ đi đi... Đây là luật sư rất nổi tiếng, ông ấy sẽ bảo vệ em. Cứ bình tĩnh, bọn chúng sẽ không làm được gì em đâu. Vì em không có làm gì mà... anh sẽ lo cho em hết!!!” Hắc Động nhấn nhủ nó.

Chóp chóp hàng mi, nó nhẹ xuống hơi thở căng thẳng của mình và nhovn nụ cười tươi nhìn Hắc Động.

“Cám ơn anh...”

Bóng dáng nó khuất đi cùng chiếc xe bắt giữ. Mọi người ai nấy đều áo dáo ánh nhìn cay nghiệt. Ba thì chết không khéo con gái ngồi tù đấy!

Và như thấu hiểu rõ mọi sự việc diễn ra, Hắc Động quay lại bàn tranh luận bằng câu nói có khí chất của mình.

“Nếu các vị còn muốn có tiền thì nên đoàn kết với nhau... Vì ngay bây giờ, đoàn thể này sắp sửa lên bàn tòa rồi!!!”

“Anh là ai? Anh có quyền gì mà lên giọng?” Mã Siêu hoành hoạ.

“Tôi không là ai hết nhưng là người giữ tiền của các vị. Nếu không muốn mất một cái nào thì đừng có hoành hoạ tôi kiểu đó, cậu nhóc Mã Siêu!!!” Hắc Động nghiêm nghị dứt câu trả lời xong.

Gã vội quay vào trong nơi có hàng ngàn công việc đang rối như tơ vò, cần có một bàn tay để giải quyết lúc này.

Cái nhìn vênh vào lúc này vội xoay sang rí tai vào lỗ tai của Minh phi trào.

“Đại ca, gã đó bố lão quá!!!” Mã Siêu nói.

“Dù sao nó cũng nắm trong tay đàn em, cai quản cả quận một không phải là tay vừa!” Minh phi trào chép môi.

“Tao còn nghe, bốn người thân cận còn sống nói, trước lúc anh Võ chết dường như đã giao cho hần ta hết mọi quyền lực, kể cả chiếc nhẫn ấn soái hãn đang đeo kia... Xem ra con đường một bước lên mây của hần sẽ nhanh thôi, con rể tương lai của đại ca Võ mà...” Câu nói lúc này của Minh phi trào

chợt khựng lại với bao nhiêu tức giận.

Mình phi trào chớp ánh mắt nghĩ suy tự nhủ với lòng. Bang Hắc Động, tao không dễ để mày ngồi lên cái ghế anh cả giang hồ đâu!!!

Lúc này, tại trước cửa nhà Hắc Động...

Hít làn hơi dài, cô bé cứ vòng vài bước chân và rồi lại ngồi bẹp xuống nền đất nặng nề. Sao lâu quá mà anh ấy chưa về nữa?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Nước mắt

Bỗng...

“Ồ kia... có phải là cô nhóc của ngày hôm đó?” Giọng nói tiến chậm chậm lại gần và cười thích thú.

“Cô là ai?” Cô bé nhìn.

“Tôi à? Tôi là cô gái nằm trên giường bữa đó... cô nhớ tôi chứ?” Cười to cùng ánh nhìn đầy ngụ ý dành cho cô bé.

“Cô... là...” Cô bé lắp bắp từng câu nói và đến khi cô bé nhìn rõ gương mặt kia cũng là lúc vẻ buồn buồn xuất hiện.

“Đến kiếm anh Động à? Anh ấy bây giờ nhiều việc bận rộn lắm! Có thể sẽ không có thời gian gặp cô đâu... mà cô gặp anh ấy để làm gì? Không phải hai người đã chia tay nhau rồi sao?” Cô gái lạ hỏi dồn và nhủ hàng mi thắc mắc.

Vẫn là cái im lặng đến ghê người, cô bé không biết mình phải nói hay hỏi thêm một câu gì nữa...

“Thôi về đi... cô và anh ấy không thể đâu. Về làm công chúa của cô đi!!!” Cô gái nhún giọng và cười khanh khách nhìn cô bé.

Ngước vội lên nhìn về mặt thích thú vui sướng ấy, cô bé khẽ run run hàng mi. Con nắc nghẹn ở cuống họng xuất hiện, bùa vây kín cả gương mặt, nắm chặt chiếc túi xách bên tay, gồng thật dữ dội.

“Tôi đã quá sai lầm khi đến đây, có lẽ sẽ không còn cơ hội nào tôi đến đây nữa đâu... cảm ơn cô! Phiền cô ở lại đây chăm sóc cho anh ấy!!!” Cô bé cúi người xuống đáp lễ cùng câu nói nghẹn ngào.

Có thể giữa chúng ta đã chấm dứt thật rồi vào cái ngày mưa nhạt nhoà ấy. Em biết dù mình có muốn níu kéo anh lại nhưng có thể trong tim anh đã không còn bóng hình của em nữa rồi. Những công việc bận rộn bu quanh anh, anh sẽ chẳng còn thời gian để nhớ đến em nữa... Hít làn hơi nặng trĩu của mình, lặng lẽ từ từ, cô bé in dấu chân ra khỏi con hẻm kia. Anh à, anh sẽ quên em đúng không? Ngoái lại nhìn con hẻm phủ màn đêm kia, ánh đèn đường vằng vặc chiếu sáng góc đường, càng làm cô bé mờ ảo hình ảnh đang nhạt dần trước mắt của mình. Chỉ có mỗi một mình em ngu ngốc đến đây... em thật là kẻ quá si tình mà... Em tự làm khổ mình rồi còn làm phiền đến cuộc sống của anh nữa... Tiếng nắc căng sâu hơn. Em sẽ không còn làm phiền đến cuộc sống của anh nữa đâu... em sẽ không làm phiền anh nữa đâu... huhu... Bước chân dữ dội cong đôi chân lên, cô bé bước vội vã ra khỏi con hẻm ngay lập tức...

Giọt nước mắt em rơi khi anh nói lời chia tay. Giọt nước mắt em rơi vì anh, anh có biết không? Giọt nước mắt ngơ ngếch vì đã quá làm tin vào một giấc mơ... Giọt nước mắt cay đắng... em khóc cho chính em, cho cuộc đời bạc bẽo này. Chúng ta chấm hết thật rồi!!!

- - - - -

Đồn công an

Điều xi gà bay bay theo làn gió lên không trung chợt khựng lại trước câu nói xanh rờn vừa rồi.

“Cái gì? Không bắt được con nhỏ đó ư?” Ngài thứ trưởng quát to.

“Dạ... con nhỏ đó quá khôn lanh đã có sẵn luật sư. Cảnh sát của chúng ta thiếu bằng chứng về phi vụ đó nên không thể vu khống nó được...” Tô Trung trả lời e dè.

“Chả lẽ luật sư đó có tài lắm hay sao mà khiến nó thoát được?” Thứ trưởng điên tiết lên, cầm điều xi gà quăng thẳng xuống nền đất.

“Đó là... đại luật sư nổi tiếng Trần Thanh Hòa!” Tô Trung chậm rãi nói ra cái tên ấy.

“Hả? Con người đó sao?” Ngài thứ trưởng há hốc mồm miệng kinh ngạc, hai hàng lông mi nhủ lại với nhau.

Thoảng trong ý nghĩ, có lẽ ông đã nhớ ra đó là người nào rồi, lăm bắm bờ môi nghĩ suy. Người cái đầu là thằng đó, có tiền cũng chưa chắc gì mướn được ông ta... Xem ra thể lực của con nhỏ đó không phải là tay vừa... Xét gương mặt lên vẻ khinh khinh. Lý Vỹ để tôi coi con gái của ông sẽ làm nên cơm cháo gì... Nếu nó làm ăn phi pháp ta cho vào tù một gông ngay!

“Dầu sao bây giờ con nhỏ đó cũng không còn là thứ ta lo lắng, ta muốn nghỉ ngơi một thời gian, vụ của Lý Vỹ làm ta quá phiền muộn... Bảo thuộc hạ canh chừng mọi động tĩnh của con nhỏ đó cho ta, có dịp cứ hốt chúng vào tù!” Thứ trưởng chắc lưỡi và thở dài.

“Dạ em biết rồi thứ trưởng!” Tô Trung nhau nhau đáp lời.

Trước cổng đồn công an

“Cám ơn luật sư Trần... Không có bác chắc cháu sẽ tiêu mất!!!” Cúi người xuống, nó vội nở nụ cười.

Đáp lại nụ cười tươi tắn ấy, đại luật sư hạ giọng nhỏ nhẹ.

“Cũng không có gì, chẳng qua bác có mối thâm giao với Hắc Động... Mà xem ra cháu nên ý tứ, có thể ngại thứ trưởng sẽ không dễ yên vậy đâu!” Luật sư Trần chép môi nhìn nó.

“Dạ cháu sẽ chú ý! Cám ơn bác về mọi chuyện...” Nó cúi người thêm một lần nữa.

“Cám ơn bác về mọi chuyện!!!” Giọng nói lúc này tiến lại gần, chìa ra bàn tay chào hỏi đáp lễ.

“Cám ơn bác nhiều lắm, đã giúp cháu thế này!” Hắc Động nói cười nhìn luật sư Trần.

“Không có gì... thôi bác về đây!” Luật sư Trần cười và nhanh chóng bước ngay đến chiếc xe hơi sang trọng, như đã chờ đợi sẵn, lên ngay xe và biến hút trong màn đêm yên tĩnh.

Nó ngơ ngác cái nhìn từ xa.

“Sao anh đến đúng lúc quá... Mà sao anh quen được vị luật sư đó vậy?” Câu hỏi càng dồn dập nhìn Hắc Động.

“Anh nào có cái phước đó mà quen con người toàn tài kia chứ?” Cười to.

Lấy chiếc xe ra khỏi bãi xe, Hắc Động tiếp lời.

“Vị luật sư đó là bạn bè của ba mẹ Gia Khiêm. Người anh em tốt đã giúp đỡ anh rất nhiều... Em lên xe đi, chúng ta còn nhiều chuyện cần làm lắm. Anh đã hứa với ba em là sẽ cho em cuộc sống tốt đẹp!!!” Chìa ra nón bảo hiểm trên tay và nhấn mạnh giọng nói nhìn nó.

“Cám ơn anh...” Nó nhỏ nhẹ câu trả lời của mình.

“Có gì đâu nào, chúng ta là anh em của nhau rồi cần gì nói đến những lời này... Mà cuối tháng này, cô em gái của em ở nước ngoài sẽ về đó?!” Hắc Động thêm vào nhìn nó.

“Em gái?” Nó ngơ ngác ngồi yên vị trên chiếc xe ngẫm nghĩ.

“Ừ! Em gái cùng ba khác mẹ với em... tên gì nhỉ? À, nhớ rồi... Lý Gia Hân!” Hắc Động suy tư vài giây nói.

Nó khẽ bắt đầu miên man đôi dòng về cô em gái của mình.

“Đưa em gái của mình sẽ thế nào nhỉ? Chắc rất xinh đẹp và mỹ miều...” Nó khẽ nói đằng sau lưng Hắc Động.

“Còn phải nói, chỉ ít con bé ở sạch hơn chị của mình!” Hắc Động cười toét rung trên chiếc mô tô của mình.

“Hả? Anh muốn ăn đấm không? Dám nói với em thế à?! Cho còn dám nói em thế nữa không nè...” Nó tức giận cú ngay vào đầu nơi có chiếc nón bảo hiểm, nghe rõ bình một tiếng.

“Thôi cho anh xin hai chữ yên bình...” Hắc Động e dè.

- - - - -

Sáng hôm sau, tại trường THPT “Cánh Buồm”

“Gia Khiêm à, mình có bài tập này hơi khó hiểu?” Cô gái tiến lại gần với bộ áo dài mỏng manh đến lộ lộ từng đường nét ra ngoài.

“Tôi không biết, bạn hỏi người khác đi!” Ngó sang và vênh ngay cái mặt về hần học.

Câu nói vừa dứt lời cũng là lúc anh đứng dậy ngay sau đó, bước chân nặng nề đi ra ngoài.

Mọi ánh mắt bắt đầu đổ dồn, đặt dấu chấm hỏi to tướng. Tính tình của Gia Khiêm đang thay đổi đi... Không còn ân cần nhỏ nhẹ mà thay vào là chanh chảnh về hắc dịch và rất lạnh lùng...

Có chuyện gì đã tác động đến anh? Câu hỏi mà ai ai, nhất là bọn con gái yêu mến vẻ đẹp trai kia, đều tò mò muốn biết lý do vì sao...

Từ giờ không cần phải sống làm sao cho tốt đẹp hay thân thiện với mọi người nữa! Cười nhép môi nghĩ. Hãy sống cho thật lạnh lùng vào, cổ mờ đôi mắt thật to nhìn rõ từng bóng hình gian xảo... Nhất là những cô gái có vẻ ngoài đáng thương, yếu ớt! Nén chặt bàn tay vào và kêu cái rắc. Những người con gái ma mãnh đó, lúc nào cũng chỉ gieo vào lòng người sự bảo bọc che chở, cho đến khi hết giá trị dụng cụ cũng là lúc đá đi không tiếc thương. Chính cô đã dạy cho tôi biết, thế nào là cay đắng của cuộc đời... Trái đất này tròn lắm, cho nên cũng có ngày, tôi sẽ cho cô thấy. Hà Trần Thủy Dương... Phạm Gia Khiêm này quyết tâm sẽ cho mọi người thấy bản lĩnh thật sự của tôi!!! Hít làn hơi thở ra mạnh mẽ cho sự quyết tâm của bản thân.

Những nghĩ suy của hôm nay liệu có thành sự thật? Khi bạn gieo xuống một hạt mầm, bạn có bao giờ biết rằng, hạt mầm ấy có ngày đơm hoa kết trái hay không? Và liệu thứ trái ấy, có ngon và ngọt hay chỉ là vị nhẫn và đắng chát bờ môi?

Tại sao lại là, vì lợi ích mười năm trồng cây, vì lợi ích trăm năm trồng người?

Có phải chăng việc chăm sóc một cái cây rất dễ, chỉ cần siêng năng chăm chỉ, cây sẽ ra đúng trái xum xuê đúng ý. Còn con người lại cần một quá trình dài lâu để yêu thương và che chở... Cũng như thứ tình cảm bị chà đạp đến tận cùng của nỗi đau, con người sẽ tự phát, đem nỗi đau ấy đi chà đạp những nạn nhân kế tiếp. Ngoài tìm người buộc dây ra, ta chẳng còn cách nào có thể gỡ nổi cuộn chỉ rối, sâu trong trái tim đang chai sạn đi mà thôi!

- ---o---

“Con đã quyết định sang nước ngoài du học!” Cô bé nhấn giọng cứng về mặt nghiêm nghị.

“Con đã sửa giờ bay lại rồi, không cần chờ cuối tuần đâu, ngày mai con sẽ đi...” Cúi người xuống, cô bé run run bờ môi.

“Ba mẹ ở lại giữ gìn sức khỏe, con đi học lần này sẽ lâu lắm... Con sẽ cố gắng học hành, để không làm ba mẹ phiền lòng.” Thủy Tiên hạ giọng nhìn ba mẹ.

“Ồi con gái của mẹ.... Mẹ yêu con lắm, con gái của mẹ!” Mẹ của cô bé nức nở, chạy lại ôm chầm lấy con gái của mình.

“Con cũng yêu mẹ lắm, mẹ yêu của con!!!” Cô bé nhẹ nhàng vỗ về trên bờ vai của mẹ mình.

Phải rồi... mình sẽ xa rời nơi đây! Ba nói đúng, ở cái nơi có lắm nhiều muộn phiền này, chỉ làm cho mình thêm đau khổ mà thôi. Có lẽ xa rời nơi đây, tìm quên bằng chuyện học hành, nó sẽ giúp cho mình khuấy khỏa. Tôi nhất định sẽ quên anh thôi!!!

- ---o---

“Thưa bác sĩ, bệnh tình của cháu thế nào ạ?” Nhỏ thở dài hỏi bác sĩ.

“Khỏi u ngày càng lớn dần lên... Có vẻ cháu cần quyết định là phẫu thuật hay không?” Vị bác sĩ nhấn giọng trả lời nó.

“Vậy nếu phẫu thuật không thành công, cháu sẽ không thấy ánh sáng nữa đúng không bác sĩ?” Nhỏ hỏi dồn.

“Cũng chưa chắc nữa... mà nếu chờ cho khối u đó to lên cũng đến ngày cháu cần phải phẫu thuật, chỉ là sớm hay muộn mà thôi...” Vị bác sĩ nhẹ giọng khuyên nhỏ.

“Vậy... vậy cháu sẽ chờ đến lúc khối u đó to lên. Khi đó cháu sẽ phẫu thuật, cháu muốn tận hưởng cuộc sống này thêm một thời gian nữa!” Nhỏ thở dài cùng ánh mắt van xin nhìn bác sĩ.

Những con gió, chúng thổi qua rì rào rì rào... Thoang thoang mùi hương dịu ngọt của hương vị cuộc sống. Nhắm đôi mắt lại, nhỏ cố tưởng tượng ra khung cảnh mà mình sắp sửa hình dung ra, một mảng đen tăm tối mãi mãi. Bất giác, nhỏ giật mình toát lạnh cả mồ hôi, tay chân run bần bật... Mở to đôi mắt ra, nhỏ cố gắng nhìn thật kỹ mọi cảnh vật, nơi nhỏ biết rằng, mình sẽ chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa rồi... Bờ môi khô rang nóng hổi, nhỏ lại thốt nên cái tên mà chính mình đã cố quên đi...

“Gia Khiêm?! Giờ này anh thế nào rồi? Anh có khỏe không? Anh có...”

Hàng ngàn câu hỏi muốn thốt ra song những câu hỏi mà nhỏ biết, mình sẽ chẳng có câu trả lời. Phải em biết, mình nên quên anh đi, em không có quyền để nhớ đến anh nữa. Chỉ đơn giản, em là một cô gái bất hạnh, sinh ra với hình hài chẳng mấy đẹp đẽ... may mắn đã đến với em... nhỏ rung rung khoe mát. Anh đã chấp nhận em, chấp nhận một cô gái béo mập. Anh là người con trai rất tốt, anh rất tốt với em... Anh mang đến cho em những điều kỳ diệu mà có lẽ đến cuối cuộc đời này, em vẫn không thể quên anh. Anh ơi...? Nhỏ ghi chặt bàn tay, nhấn thẳng và lồng ngực đang hùng hực con đau buốt. Anh có oán hận em không? Anh có tha thứ cho em không? Nếu... nếu mai này chúng ta vô tình gặp lại nhau... Anh... anh có nhận ra em không hay anh sẽ xem em là người xa lạ. Một người xa lạ anh đã từng yêu. Chúng ta... những con người xa lạ đến với nhau vì tình yêu và cũng vì tình yêu mà chúng ta chia tay nhau để thành người xa lạ, vòng tròn quẩn quanh... Trái đất có tròn để chúng ta có thể gặp nhau thêm một lần nữa không? Nhỏ nghẹn ngào khi câu hỏi cứ lảng vảng xung quanh mình, những câu hỏi sẽ mãi là ẩn số mà thôi, nhỏ thầm nhủ. Giấc mơ trong tôi hãy ngủ ngoan đi và đừng thức dậy!!!

“Cô gái... tôi có thể giúp gì cho cô hay không?” Giọng nói từ phía xa vang lên.

Nhỏ giàn giụa nước mắt, vội vã lau nhanh chóng nhưng có đôi dòng lệ vẫn còn sót lại tí chút trên gương mặt lấm tấm kia.

“Tôi không có gì hết... Cảm ơn!”

“Chúa sẽ luôn bên cạnh mọi người, chỉ cần cô có lòng tin vào người...” Anh chàng lúc này chột nhỏ nhẹ.

“Cảm ơn anh, tôi chỉ là một kẻ ngoại đạo. Có gì không đúng, mong anh bỏ qua cho...” Nhỏ quay sang hé nở nụ cười tươi tắn.

“Không sao, chỉ là hai lần gặp cô đều là những cung bậc khác nhau thôi!” Người con trai lúc này cười tươi nhìn nhỏ.

Ánh mắt lúc này chớp chớp, nhỏ hé mở khuôn miệng.

“À anh là...” Nhỏ lắp bắp.

“Tôi tên Quách Thanh Hoàng, người dạy ca giàn hợp xướng của nhà thờ. Hôm kia chúng ta đã gặp nhau...” Anh chàng cười tươi.

“À tôi nhớ anh là ai rồi... Anh ca và đàn cũng hay lắm!!!” Nhỏ rạo rức khi nghĩ đến giọng hát và tiếng đàn ấy.

“Nếu rảnh rồi cô có thể đến đây, chúng tôi luôn chào đón. Tôi thấy cô thích lắm, cô có muốn gia nhập vào hội của chúng tôi không?” Thanh Hoàng nói nhẹ nhìn nhỏ.

“Gia nhập ư?” Nhỏ ngơ ngác cùng bờ môi lấm bầm, mình có thể sao?

- - - - -

Biệt thự đại ca Vỹ

Tiếng nói hót hải, chạy vội lại căn phòng ăn của gian phòng.

“Anh Minh, em nghe nói gã Hắc Động đã bảo lãnh Liên nắm đầm ra an toàn!” Mã Siêu nói.

“Nhanh đến thế sao? Xem ra gã ta cũng không phải là tay vừa?!” Minh phi trào chép môi và hóp nhẹ tách cà phê trên môi, đôi mắt lúc này bắt đầu những ý đồ mà chưa biết lúc nào sẽ lên kế hoạch mà thôi.

“Anh Minh, anh tính thế nào?” Mã Siêu hỏi dồn.

“Chưa đâu, cứ chờ coi thế nào. Dù sao bọn chúng nói là nếu biết đoàn kết thì tiền sẽ vào túi chúng ta, để coi có tiền vào túi thật hay không...” Minh phi trào hạ giọng.

Cùng lúc đó

Tiếng chào đón tung hô, hét vang cả căn biệt thự bởi bọn thuộc hạ đã biết người cầm đầu đã trở về Liên nắm đầm.

“Mừng chị Liên trở về!” Bọn đàn em hào hứng.

“Cảm ơn mọi người, tôi đã an toàn... Có lẽ chúng ta cũng nên đi vào quỹ đạo từ bây giờ!” Nó hạ giọng xuống.

“Sau đám tang của ba tôi, tôi muốn thay đổi đi hệ thống, nào chúng ta bắt đầu chứ?!” Nó nhoen nụ cười với ánh mắt quyết đoán nhìn mọi người.

“Hoan hô, chị Liên giỏi quá!!!” Đồng loạt tiếng đàn em hét vang và tiếng hét càng vang dữ dội.

Giờ đây mình chỉ có một điều mong mỏi duy nhất, đó là thay đổi đi tất cả mọi chuyện làm ăn phạm pháp này... Ba ơi, mẹ ơi hai người hãy phù hộ cho con. Con sẽ giữ đúng lời hứa với mẹ cũng như giữ vững đám anh anh kết nghĩa của ba, con sẽ không để ai phải đói khát...

Reng... reng...

Hắc Động vội mở lấy chiếc điện thoại của gã.

“Alô, ai đấy?”

“Là em Nguyệt đây... Hôm qua cô nhóc đến tìm anh đấy!”

“Ai?” Gã hỏi dồn dập.

“Thì cô nhóc hôm anh nhờ em đóng giả tình cảm trên giường đó! Hôm qua hình như chờ anh lâu lắm, em thấy con bé có vẻ buồn buồn, anh hỏi thăm thử xem sao?” Cô gái tên Nguyệt chép môi.

“Thủy Tiên... Ừ, anh biết rồi, cảm ơn em!” Gã lắp bắp cùng câu nói lúc này chợt dừng xuống.

Cô ấy đến tìm mình ư? Gã tự hỏi và rồi ánh mắt lúc này trũng xuống. Cô ấy đến thì sao chứ, mình đã hứa với mẹ của cô ấy rồi. Lời hứa sẽ buông tay em ra... để cho em cuộc sống hạnh phúc.

Về mơ màng Hắc Động chợt nhớ đến cái ngày đó, cái ngày định mệnh mà buộc lòng từ đáy sâu con tim của mình, gã không hề muốn nhắc đến hai chữ chia tay...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Háng Năm Tuổi Đẹp

Nước B

Thu xếp lại mớ quần áo cất trong hộp tủ. Cô gái với gương mặt thanh tú nhoèn nụ cười tươi tắn, vội quay sang thúc giục cô bạn cùng phòng.

“Cậu nhanh lên phụ mình một tay nào!!!”

“Trời ạ! Cuối tuần này cậu mới về nước, làm gì mà dọn đồ nhanh dữ?” Cô bạn gái với mái tóc màu hạt dẻ, rướn cái cổ từ cái gối ôm tò mò hỏi.

“Mình nóng lòng về nước, mình nhớ ba của mình lắm... Thời gian nghỉ hè là tuyệt nhất để mình gần ba. Mình nhớ những món ăn ở đó lắm rồi!!!” Xét hai bím tóc mềm của mình, cô gái nhoèn thêm nụ cười thanh thoát.

“Chà... mê món ăn dữ vậy à? May là mê ba chứ không phải mê anh nào hén!” Cô bạn gái màu tóc hạt dẻ lắc lắc cái đầu và cười tủm tỉm.

“Không có đâu... mình chỉ thích mỗi ba mình thôi, ba là thần tượng của mình. Mình mong ước, sau này gặp mẫu con trai giống như ba của mình.” Cô gái với bím tóc cười và cười vô cùng vui sướng.

Cô bạn màu tóc hạt dẻ vội nhìn trân trân ánh mắt kia và khẽ hạ giọng.

“Hèn gì bao anh chàng ở đây tỉnh tò cậu mà cậu lơ hết... Ai dè thích mẫu bạn trai giống ba, cái đó khó lắm à nha!” Cô bạn gái chắc lưỡi nhìn cô bạn.

Hai bím tóc dày được luồn lách vào trong các ngón tay, cô gái vội xoay vòng vòng ngân nga câu hát.

“Mình tin con người định mệnh của mình sẽ xuất hiện, chỉ là mình cần kiên nhẫn để chờ đợi mà thôi hìhì... Phải mình sẽ chờ, mình sẽ đợi và mình sẽ tìm kiếm nếu có con người đó xuất hiện thì mình sẽ nắm thật chặt anh ấy... Mình sẽ không để cho anh ấy biến mất khỏi bàn tay đâu!!!” Cô gái bím tóc dày vội xoay sang khẳng định cho cô bạn màu tóc hạt dẻ thấy.

Cùng lúc ấy...

“Anh Hắc Động nghĩ gì mà thần thờ thế?” Nó vội chen ngang luôn suy nghĩ kia của gã.

“Hà? À không, anh không có nghĩ gì hết... Anh tính ngày mai chúng ta bắt tay vào làm ăn chính thức đi!” Cười nhẹ, gã nhanh nhẩu vớ lấy tập giấy tờ trên bàn và chạy vào phòng, hết sức chú tâm vào mớ công việc dày đặc kia.

Mình không nên suy nghĩ quá nhiều như vậy nữa... Bất thình lình chuông điện thoại reo vang..

Sân bay Mơ Ước

Nhoèn một nụ cười, cô bé vội ôm choàng lấy ba mẹ cùng cái hôn nhẹ lên hai đấng sinh thành của mình thật âu yếm. Bao cảm xúc cứ trào dậy không ngừng nghỉ vào giờ phút này.

“Chuyến đi này sẽ rất dài... dài lắm mà không biết bao giờ mình mới có ngày về... Mẹ ở lại mạnh khỏe, con đi rồi con lại về... con yêu mẹ!!!” Hít làn hơi dài đầy nặng trĩu, cô bé trấn an gương mặt đang sụt sùi dòng nước mắt của mẹ mình.

“Con gái à...” Mẹ cô bé rưng rưng những dòng lệ sắp tuôn ra.

“Ba ở lại chăm sóc mẹ nha!” Bàn tay của cô bé nắm lấy bàn tay của ba và cố cười thật tươi tắn.

“Con học cho tốt!!!” Ba cô bé nhấn giọng.

Và rồi nụ cười tươi tắn lúc này cô bé dành cho cô bạn thân thiết của mình.

“Cám ơn cậu về mọi chuyện!!!” Một cái ôm thật chặt.

Đáp lại cái ôm ấy cũng là về e dè của Hoàng Ngân chợt hỏi dừng lại câu hỏi.

“Anh Động có biết hôm nay cậu đi không Tiên?”

Chớp chớp hai hàng mi run run, cô bé hé mở khuôn miệng.

“Anh ấy không biết đâu...?”

“Tại sao vậy?” Ngân hỏi dồn.

“Vì... chúng mình đã chia tay rồi... Phiên cậu ở lại chăm sóc cho ba mẹ họ mình nha! Mai này về nước, mình sẽ không quên công của cậu đâu.” Cô bé trả lời gọn lỏn, nắm nhẹ bàn tay của Ngân cô bé cười tươi, cố gắng lãng sang câu chuyện khác.

“Thôi đến giờ mình phải đi rồi! Chào tất cả mọi người!!!” Cô bé mở khuôn miệng thật to và vẫy vẫy bàn tay, từ từ tiến vào cổng soát vé.

Lúc này tin nhắn hiện lên được gửi từ Hoàng Ngân.

“Thủy Tiên sẽ đi nước ngoài vào lúc 15 giờ chiều ngày hôm nay, anh có biết không? Anh tới liền đi... nếu không anh sẽ mãi mãi không còn cơ hội gặp được cô ấy nữa đâu!” Hoàng Ngân nhấn tin trong điện thoại.

Hắc Động vội vã chạy... Gã chạy và cố chạy thật nhanh... những bước chân nối tiếp nhau, chúng ô ạt như vũ bão. Dường như ngay lúc này, gã chẳng còn tâm trí nào khác ngoài cong đôi bàn chân mà chạy như điên. Em đừng đi... em đừng đi Thủy Tiên ơi... Gã lăm bắm câu nói trong khăn đực.

Ánh nhìn cuối cùng cô bé thấy là bóng dáng của ba mẹ và cô bạn thân Hoàng Ngân... Lăm bắm bờ môi khô rang của mình, cô bé lăm lũi cúi người, xoay vào nơi soát vé với sự thật đau đớn vô vãn. Nét mặt lúc này chỉ còn biết cắn răng chịu đựng cho con đau xuất hiện. Con người vô tâm ấy cũng không đến ư? Níu chặt chiếc giỏ xách trong tay, cắn chặt đôi môi... Cô bé ngoảnh mặt bước vội vàng, bước chân muốn tìm quên đi càng nhanh càng tốt con người tồi tệ, xấu xa ấy. Anh độc ác lắm Bang Hắc Động!!!

Em đã từng có bao mộng ước cho tình yêu của đôi ta. Thật nhiều, thật nhiều... nơi có em và anh tay trong tay, chúng ta chung sống ở căn nhà hạnh phúc ấy... Bao quanh chỉ toàn là tiếng cười đùa nhưng giờ đây giấc mơ ấy quá xa vời với em. Nó xa đến mức, bàn tay này không còn đủ sức giữ lấy con tim anh nữa rồi. Tại sao thế hả anh? Anh cho em biết đi... có phải là lỗi lầm ở em hay không? Em không hề muốn cuộc tình của đôi ta đứt đoạn như thế này... Dẫu rằng tình cảm của chúng ta bây giờ chỉ là hư vô...

Tạm biệt anh, em chúc anh tìm kiếm một bến bờ khác vui vẻ và hạnh phúc hơn em

Lăm bắm bờ môi, Hoàng Ngân bắt an. Sao giờ mà anh Động còn chưa tới nữa chứ?

Trước cổng sân bay Mơ Ước

Gã thờ dốc nặng nề, bờ lưng ướt đầm mồ hôi nhễ nhại. Đôi mắt liến láu nhìn đảo dặt xung quanh cùng mồm miệng gọi to cái tên.

“Thủy Tiên...” Hắc Động gọi to tên cô bé.

Tất cả mọi người... ai này đều dán ánh mắt nhìn gã. Có chăng là anh chàng khờ khạo tìm người yêu?

Bờ môi rung bần bật, gã chợt lo sợ nỗi sợ vậy kín hết tâm trí của gã... Gã sợ mình sẽ không còn có thể nhìn bóng hình ấy thêm một lần nữa.

“Thủy Tiên em ở đâu vậy? Em ở đâu thế, cho anh biết đi Thủy Tiên?!” Hắc Động vừa chạy vừa hét vang inh ỏi khắp nơi.

Có tiếng bước chân chậm chậm tiến lại gần, nắm lấy bờ vai của gã từ phía sau...

“Thủy Tiên có phải là em...” Gã quay vội sang và nói to.

Nhưng gương mặt của gã lúc này đờ đẫn đi cùng câu nói ngờ nghệch.

“Hoàng Ngân? Thủy Tiên đâu em...”

Khẽ hít làn hơi dài cùng cái chỉ tay về bầu trời trong xanh kia.

“Cô ấy đi rồi... Anh đến muộn quá, cô ấy...” Hoàng Ngân e dè câu nói.

“Cái gì?” Gã ngạc nhiên khi nghe câu nói từ Hoàng Ngân cùng lúc cơ thể bùng ra, ngã bổ xuống nền đất không còn chút sức lực nào.

“Kìa anh Động... anh sao vậy? Bình tĩnh anh ơi!” Ngân hốt hoảng vội đỡ người anh của mình dậy.

“Cô ấy đã đi... đi thật rồi sao... Tại sao em không chờ anh đến... Thủy Tiên ơi... anh... anh có lỗi với em nhiều lắm!!!” Giọng nói lúc này nghẹn ngào đến đau thắt, gả ôm cái đầu gục xuống nền đất về quần quai đón đau.

Có lẽ giờ đây, chẳng ai có thể đủ sức thuyết phục hay an ủi nổi. Có chăng chỉ một mình gã tự đứng dậy với vết thương ấy mà thôi...

Phải chính anh... chính anh đã buông tay em ra. Chính anh đã gây cho em vết thương đau đớn, đến nỗi em cần phải trốn anh tận phương trời xa xứ? Anh là kẻ độc ác, tàn nhẫn... anh chính anh... Nở một nụ cười nhạt. Phải chi ban đầu chúng ta đừng biết nhau, có lẽ sẽ không có kết cục này nhưng thật lòng anh không bao giờ muốn chia tay, muốn làm em đau khổ Thủy Tiên ơi!!!

“Anh không còn sự lựa chọn nào hết... Anh không muốn em đi theo một thằng nghèo khổ như anh...” Chợt gã hét vang.

Sẽ rất mau, mau lắm... Em sẽ quên con người có cái tên Hắc Động này. Qua nước ngoài du học, có biết bao nhiêu người... Họ sẽ làm cho em vui, không bao giờ có chút gì buồn lòng hay buồn phiền. Hạnh phúc rồi cũng sẽ đến với em thật nhiều... Đừng nhớ đến con người bất lực này nữa vì anh chẳng thể nào làm được gì cho em. Tạm biệt người con gái anh yêu... chúc em hạnh phúc nơi phương trời xa xứ ấy.

Một người đi một người ở lại...

- ---o---

Nhỏ khẽ hít hơi dài và bắt đầu đặt những ngón tay mình lên phím đàn dương cầm... những nốt nhạc đầu tiên trôi dạt... và rồi nhỏ hé nở nụ cười.

“Tuyệt quá!!!”

“Cô cũng có chút năng khiếu đó!!!” Anh chàng đứng sát bên cười vang.

“Cảm ơn thầy giáo!!!” Nhỏ hân hoan đánh tiếp những nốt nhạc trên tiếng đàn kia.

Những nốt nhạc cứ bay bay, chúng tựa con gió lòng của nhỏ... Bao nỗi lòng, bao muộn phiền cứ trôi vào từng cung bậc, đến mức cả người và đàn hòa thành bài hát lâng lâng bao cảm xúc.

Em không hề muốn lừa dối anh... dù chỉ là ý nghĩ thoáng qua nhưng có lẽ ông trời chỉ cho em một chút niềm vui của nhân gian này. Ông đã cho em gặp anh rồi gần bên anh như một người bạn và tuyệt vời hơn là được anh yêu. Như thế đối với em cũng là quá nhiều rồi. Em không đòi hỏi hay trách móc ông trời nữa... vì em biết cái giá để được anh yêu là thế nào. Em... em sẽ chịu đựng tất cả, mọi khổ đau của anh cứ để cho em giữ hết. Kẻ đáng nguyên rủa trong cuộc đời này chính là em. Em thừa sẽ là kẻ được anh hận thù mãi mãi còn hơn để anh bận lòng buồn phiền vì con nhỏ mù này... Anh sẽ đau, chỉ đau một chút thôi rồi cũng có bóng hình khác. Một cô gái khác sẽ lấp đầy con tim của anh. Một cô gái tốt hơn em về mọi mặt...

Nhỏ giữa giữa hai hàng lệ, về mặt đỏ hoe. Có lẽ đây là cảm xúc mà chính nhỏ không hề biết mình đã đè nén quá lâu.

Cô gái này... chàng trai đứng sát bên cạnh và chứng kiến tất cả mọi chuyện. Thoáng trong phút giây, người con trai xa lạ cảm thấy có điều gì đó đau khổ đè nặng lên người con gái này. Và chính thiên đường của chúa, âm nhạc của chúa... mới là liều thuốc có thể xoa dịu đi vết thương này.

- ---o---

Chiếc xe hơi chậm chậm tiến lại gần...

Chóp chóp hàng mi, nó buông cánh cửa xe xuống cùng cái nhìn trần trần vào căn biệt thự. Cũng chính nơi đây tôi đã biết anh, tôi đã có quãng thời gian dài với anh mà chính tôi không hề biết... Liên thanh tao ư? Cô gái đó bộ ngọt ngào và dễ thương lắm đúng không? Cho nên anh đã yêu thương cô ta, còn tôi? Nó dừng lại suy nghĩ vài giây. Còn tôi thì quá thô lỗ, quá ghê gớm... anh miễn cưỡng chấp nhận tôi vì tôi mang bóng hình của cô ta sao... Bậm chặt bờ môi, nó chưa chất. Thế tại sao anh lại tặng cho tôi cái gì là kỉ vật định tình, cái gì là tình yêu của hai chúng ta mãi bên nhau... Dứt lời nó gạt sọt dây chuyền đang yên vị trên chiếc cổ thon thon kia. Nó rơi ra nằm gọn trong lòng bàn tay của nó.

Nó nhìn... ánh nhìn cay đắng dành cho món quà mang tên gọi là tình yêu mà nó đã từng yêu thích đến phát khóc lên. Vậy mà giờ đây, món quà này lại khiến nỗi đau của nó thêm đau đớn hơn mà thôi. Vịn chặt thành xe hơi, nó nén chặt cùng nét mặt hậm hực đầy nguyền rủa cho căn biệt thự lộng lẫy kia. Chính anh, chính anh là người đã đưa tôi đến cái thế giới phù phiếm này và cũng chính anh đã đạp tôi xuống thế giới này. Anh coi tôi là gì của anh? Trò đùa hay là thứ trang trí rẻ tiền... Ngón tay bóp chặt hơn nữa vào thành xe, nghe lên tiếng rắc.

Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu... Tôi mà gặp lại anh, tôi sẽ cho anh chết, một cái chết đau đớn. Anh sẽ ăn như đòn cùng mồm miệng tuôn trào máu ra ừng ực. Cặp mắt đờ đờ sát khí với bao ý nghĩ cay độc mà nó sẽ dành cho con người đáng ghét kia. Nó giận, nó hận... Tại sao mình lại cả tin đến như vậy... tình yêu ư? Thứ tình yêu rẻ tiền mà nó đã ném được. Giờ đây, có lẽ hai chữ tình yêu sẽ mãi mãi biến mất đi trong lòng của nó cũng như con người có cái tên Triệu Tuấn Minh kia.

Tình yêu là thứ tàn nhẫn và đáng sợ...

Đến làm chi cho tôi đau khổ thế này? Lúc yêu anh, tôi đã từng hi vọng rất nhiều điều thần tiên về cái tình yêu ấy. Thứ tình yêu tuyệt đẹp mà chưa bao giờ tôi dám nghĩ dù chỉ là mơ... Vậy mà giờ đây, tôi nhận lại được gì ngoài trái đắng anh đem đến cho tôi?

Lòng ngập tràn lửa hận thù cùng tức giận vây kín tâm hồn... Đầu óc tôi bây giờ chẳng có suy nghĩ gì ngoài ba chữ “tôi hận anh”. Có lẽ suốt cuộc đời này, tôi không bao giờ muốn gặp anh dù chỉ là vô tình.

Chương 51: Cô em gái

Trường THPT “Cánh Buồm”

“Gia Khiêm!” Hoàng Ngân vội cất tiếng gọi từ xa.

“Là Ngân à, gọi mình có gì không?” Khiêm nói nhẹ.

“À... có một buổi tư vấn tuyển sinh chiều nay với mấy người có kinh nghiệm. Mình muốn rủ Khiêm đi cho vui!” Hoàng Ngân nhẹ giọng rủ rê.

“Xin lỗi Ngân... mình không muốn đi! Thôi có gì hẹn Ngân vào dịp khác.” Dứt lời là câu nói lạnh lùng xoay người rảo những bước chân ra đi.

“Kìa Gia Khiêm...” Ngân chưa thoát nên lời thì...

Về ngõ ngác không tin nổi sự thật đang hiện hữu trước mắt mình. Lẽ nào những lời mọi người đồn đại là sự thật. Gia Khiêm bây giờ đã khác xa Gia Khiêm của ngày xưa? Gương mặt lúc này chợt gục xuống vẻ buồn buồn. Mình đã đến muộn màng quá rồi!!!

- ---o---

Ở một nơi khác...

“Phương Liên...” Một giọng nói lẩm bẩm cái tên ấy trong vô vọng.

Nước B

Vẫy tay chào tất cả đám bạn cùng lớp cũng như cô bạn cùng phòng Janet xinh xắn. Gia Hân khẽ choàng thêm chiếc khăn len, rảo từng bước chân...

“Tạm biệt nhé!!!” Hé mở khuôn miệng lớn nhìn mọi người.

Mình sắp về quê hương yêu dấu rồi...

Cùng lúc đó tại biệt thự của đại ca Vỹ

Gương mặt lúc này giãn nở tiến thẳng sòng sọc vào gian phòng làm việc của nó, vội quát to.

“Tôi có chuyện muốn nói!!!”

“Có gì thế bác Bắc?” Hé mở từ từ với cái nhìn xét lên dành cho người đàn ông đứng tuổi, nó hạ giọng.

“Tại sao mà... À cô lại không cho bọn tôi tiếp tục vận chuyển hàng hóa nữa?” Vẻ mặt lúc này hiện lên sự tung tức nhưng cố nén lại.

Buông nhẹ cây bút ở trên tay của nó và đứng dậy vớ lấy tách cà phê còn nóng hổi với làn khói bay bay.

“Cái đó mà gọi là làm ăn sao? Ăn cướp thì đúng hơn...” Nó nói cùng thái độ mỉa mai thấy rõ.

“Cô nói cái gì?” Trợn tròn đôi mắt định nện ngay một cú vào gương mặt của nó thì...

Cú đỡ rất chuyên nghiệp, nó hất bàn tay như thép nguội ấy và tiếp lời.

“Bác đừng nóng thế chứ?!” Cười mỉm nhìn người đàn ông tên Bắc kia.

“Nếu cô không phải là con của đại ca Vỹ thì cô đừng hòng tôi tha mạng cho cô!” Người đàn ông bậm chặt đôi môi của mình vào vì cú đánh hụt kia.

Không vừa gì, nó cũng đáp lại bằng một câu nói chanh chua.

“Nếu bác không phải là bậc tiền bối của ba cháu thì cháu cũng không cần phải làm thế với bác đâu... Cái gì gọi là buôn bán, thật ra chỉ là lừa gạt khách hàng bằng những món hàng hóa dởm... Vô ngoài thì chế biến đủ thứ các thương hiệu nổi tiếng. Ngày xưa có thứ trường Bách chống lưng, giờ bác nghĩ ai chống lưng cho bác? Con đường mà bác làm, không sớm thì muộn cũng vào ngôi nhà đá sớm thôi!” Nó nhấn giọng.

“Hừm! Cô giỏi lắm.. cô còn rửa tôi vào nhà đá ngồi ư? Đừng ý là con gái của Lý Vỹ mà bọn này nể... cô chờ đó đi!” Người đàn ông tức giận, hậm hực bỏ ra ngoài cùng tiếng rầm của thành cửa nghe rõ kêu.

“Xem ra con đường cải tổ lại sẽ khó khăn vô cùng...” Nó chép môi.

- ---o---

Thành phố B

Chỉnh trang lại trang phục cho gọn gàng, nhỏ nhoen nụ cười cùng bó hoa tươi thắm bước vào nhà thờ. Xem nào hôm nay cần lau chùi cho mẹ thật sạch sẽ và tinh tươm. Mấy bông hoa Ly Ly này hi vọng sẽ tỏa ngát cả gian phòng. Suy nghĩ thế, nhỏ vội bắt tay vào công việc ngoan đạo ngay.

“Cám ơn con rất nhiều Thanh Hoàng!” Vị sơ cười đáp lễ.

“Dạ không có chi đâu, đó chỉ là chút việc bé nhỏ của con thôi... mẹ quá lời rồi ạ! Mẹ à cô ấy...” Thanh Hoàng cười và vô tình ngoái cái nhìn sang phía bên kia, anh tiếp lời hỏi mẹ.

“À con bé đó... con bé yêu chúa và con bé muốn cống hiến chút sức lực cho chúa... Con bé là một cô gái kì lạ, cứ như lo sợ không đủ thời gian luôn mong mỏi làm thật nhiều điều...” Vị sơ nhìn và cười nhẹ nói.

Lo sợ không đủ thời gian ư? Thanh Hoàng đắm chiêu nghĩ suy. Một cô gái kì lạ cứ là lướt trên các phím đàn lại là con người khác. Nhíu hàng lông mi của mình lại. Sao mình lại tò mò đến thế này? Thanh Hoàng hỏi ngược chính bản thân của mình và nở những nụ cười trên bờ môi.

Đức mẹ kính yêu! Nhỏ cúi thân người xuống cùng ánh nhìn tha thiết. Thời gian của con còn rất ít, con không biết mình có đủ thời gian để làm hết mọi chuyện vì mẹ hay không nhưng hãy cho con chút thời gian được làm cho mẹ nhé!!! Nhắm hai mắt lại nhỏ mơ màng. Con không cầu mong gì cho chính bản thân mình đâu, chỉ cần mẹ kính yêu hãy ban phước cho ba mẹ của con có cuộc sống mạnh khỏe. Ba mẹ đã vất vả vì con nhiều lắm.. Chợt nhỏ nghẹn ngào cuống họng, người có thể cho con xin thêm một chút lời cầu xin bé nhỏ... Bờ môi run run, con muốn cầu xin cho anh ấy... con mong anh ấy hạnh phúc mãi mãi. Nghĩ đến thế thôi, nhỏ nở nụ cười tươi tắn, nụ cười có thể xóa tan hết bao muộn phiền mà bất cứ ai nhìn vào cũng xao lòng.

“Xin chào!” Giọng nói từ đằng sau phát ra.

Nhỏ ngơ ngác ánh nhìn xoay sang.

“Chào anh Thanh Hoàng!”

“Hôm nay sao em đến sớm thế? Con chiến ngoan đạo quá!!!” Thanh Hoàng cười nhìn nhỏ.

“Không có gì, chỉ là khi đến nơi đây em cảm thấy rất bình yên... Chúng ta tiếp tục học đàn chứ anh, em muốn đàn quá!!!” Nhỏ chợt lóe lên điều kì diệu mà mình mới nhớ cùng dáng vẻ sốt sắng hiện rõ.

Lắc lắc cái đầu, người con trai lúc này hỏi ngược lại nhỏ một câu nói.

“Ngoài hai thứ đó ra, em không thích gì nữa sao?”

Nhỏ hé mở khuôn miệng của mình chậm rãi và bắt đầu miên man vài giây rồi nhoen nụ cười đáp lễ.

“Vâng.. đối với em thì chỉ có chúa và đàn dương cầm mà thôi vì thời...”

“Chà... hôm nay chắc thời tiết đẹp lắm, thích hợp cho những bài học nhẹ nhàng anh nhỉ?” Câu nói định thốt ra hết thì... nhỏ chợt ngưng lại cùng nụ cười.

“Ừ, thời tiết rất đẹp cho bản tình ca nhẹ nhàng.. Nào chúng ta cùng vào học nào!!!” Giọng nói thốt ra hít hơi dài.

“Vâng!” Nhỏ cười nhẹ.

Nếu thời gian chỉ còn lại ít ỏi nhưng con sẽ làm mọi thứ có ích nhất cho cuộc sống này...

- ---o---

Khách Sạn Moonlight

Bấm bấm chiếc điện thoại... có tiếng chuông đổ lên.

“Alô... ba đó à, con đã về rồi!”

Giọng nói từ bên đầu dây kia đáp lại.

“Xin lỗi chắc cô gọi nhầm số rồi...” Nó trả lời.

“Không có đâu, đây là số của ba tôi mà... Lý Vỹ đó, cô là ai thế? Nhân tình mới của ba tôi à?” Giọng nói cô gái lớn tiếng trong điện thoại.

Nó chớp chớp hai hàng mi liên hồi và khẽ hít hơi dài từ tốn trả lời câu nói kia.

“Em là Lý Gia Hân đúng không?!”

“Đúng tôi là Lý Gia Hân, cô là ai? Ba của tôi đâu?” Giọng nói lúc này bất ngờ và hỏi ngược lại.

“Chị là chị gái của em... ba có chuyện rồi. Em ở đâu thế? Để chị qua đón em rồi chúng ta nói chuyện!” Nó nói trong điện thoại.

“Cái gì? Chị gái ư? Tại sao tự nhiên lại có chị gái thế này???” Cô gái với hai bím tóc dày hất tung lên cùng toàn thân rung bần bần chính là Lý Gia Hân.

Cùng lúc đó tại bến cảng Mộng Mơ, nơi xuất khẩu hàng hóa vận chuyển.

“Hàng hóa này là của ai?” Tiếng nói của anh sĩ quan lên giọng và chỉ vào.

“Dạ là hàng hóa của bọn em... anh biết mà. Đây coi như chút trà nước cho mấy anh!!!” Gương mặt lúc này vui vui vẻ vẻ tiến lại nhanh chóng, tay trong tay móc ra gói đồ.

Bất thành linh, anh sĩ quan gạt ra ngay gói quà màu trắng và nhấn giọng nói to.

“Bây giờ đã khác rồi, mọi người đâu vào kiểm tra hàng hóa cho tôi!!!”

Về sừng sốt vô cùng, anh chàng bắt đầu lắp bắp câu nói.

“Kìa anh... anh đã biết chúng em mà. Từ lâu đã vậy rồi mà sao giờ...” Thái độ lo lắng thấy rõ.

“Ngày xưa là ngày xưa, giờ đã đổi khác rồi... Chúng tôi không thể nào nhắm một mắt mờ một mắt nữa... Các anh nên làm ăn cho đàng hoàng đi!” Hít hơi dài người sĩ quan nói vang.

“Nhưng... chúng tôi...” Câu nói chưa dứt thì...

Tiếng của anh chàng sĩ quan nói vang.

“Thưa trung sĩ trong đây toàn là hàng lậu trái phép!”

“Vậy mau đem về đồn đi... còn các anh mau bắt họ lại!” Anh chàng trung sĩ nhấn giọng ra lệnh.

“Trời ơi các anh... Các anh làm ơn tha cho chúng tôi...” Giọng nói van xin thảm thiết.

Không biểu hiện chút cảm giác gì, anh chàng trung sĩ dứt khoát làm đúng luật...

Cách đó ở ngoài bãi cảng Mộng Mơ

Hoi thờ lúc này hót hải vợi vàng chạy thẳng ra bãi xe.

“Đại ca ơi, hàng hóa của chúng ta bị tịch thu hết rồi...”

“Cái gì?” Người đàn ông ngồi yên vị trong chiếc xe gắn điện lên, chạy thẳng ra và dán ánh nhìn vào chỗ kia. Nơi ông biết mình đã thua sặc máu cho chuyến hàng hóa này.

“Khốn thật! Bọn chúng dám lật mặt à... Tụi bây mau gọi đàn em đến cho tao, mất chuyến hàng là chết, gọi Minh phi trao ngay đi!” Đại ca Bắc lên giọng ra lệnh.

“Dạ!” Tiếng đàn em phóng lên chiếc xe lao nhanh trong gió.

Lúc này trên chiếc xe hơi

Thật là bực mình mà, gọi điện thoại thì không nghe máy. Cái gì mà ai nghe chứ? Chị gái sao? Tự nhiên vô duyên vô cớ xuất hiện đâu một người chị gái? Nhieu hàng lông mày chau vào nhau. Lần này mà gặp mình sẽ cho biết tay... ba dám làm thế hen... Mãi suy nghĩ Gia Hân ngo ngác ánh nhìn của chiếc xe chạy và dừng đến một nơi...

“Đây là đâu vậy?” Gia Hân thắc mắc hỏi.

“Tới nơi rồi... cô xuống đi!” Hắc Động chép môi.

“Cái gì mà xuống chứ, hện tôi ở cái nơi khi ho cò gáy này à? Vắng tanh như chùa thế, tôi không xuống đây!” Hân quát to về khó chịu.

Ánh nhìn xoay xuống, gã cong cái mỏ của mình lên bước ra ngoài xe. Xấn tay áo lên, mở thật nhanh cánh cửa sau của chiếc xe hơi. Bất thành linh, gã xốc gọng cô gái lên mà không cần nói lấy một chữ...

“Kìa cái anh này... muốn chết à...” Cô gái quát càng dữ dội, cổ sức chống cự nhưng có chăng chỉ là chút sức yếu đuối.

Đến lúc sức lực mềm yếu đó chỉ còn có thể yên vị bước ra ngoài xe cùng câu nói chanh chua.

“Cái tên đáng ghét! Tôi mà gặp ba tôi là anh chết với tôi. Mà ba tôi đâu?” Ghi chặt lấy đôi môi của mình Gia Hân lườm bằng ánh mắt hời hợt.

Hé mở nụ cười tình anh, gã vội chỉ từ phía xa xa kia.

“Cô mau vào đó đi rồi biết...”

“Tại sao tôi phải đến đó chứ?” Gia Hân bực bội hỏi ngược lại.

“Nếu cô nhóc không đi được để tôi bế lên đi hén!” Gã cười cùng vẻ mặt ngả ngớn.

“Coi chừng đó! Láo lếu vừa thôi...” Chu cái mỏ lên và chìa bàn tay ra cú đâm.

Lời nói vừa dứt cũng là lúc Gia Hân tiến những bước chân chậm rãi về bãi đất kia. Nơi hoang vắng xa lạ chỉ toàn đồng cỏ xanh ngắt, lòng hời hợt bao nỗi suy tư. Ba hẹn mình đến đây sao? Chẳng lẽ gặp người chị gái vô danh kia?

Cùng lúc ấy...

“Ba à, con gái đã đến thăm ba đây! Cuộc sống mới thế nào hả ba? Có thú vị không? Quay đi một vòng lớn, cuối cùng ba với mẹ cũng đã được ở bên nhau. Nơi đây non nước hữu tình lắm, có hoa có suối chắc hẳn cũng không tệ lắm với cuộc sống ngày xưa của ba mẹ hồi đó chứ?” Giọng nói của nó lúc này nghèn nghẹn.

“Ba mẹ ơi, con gái cô đơn quá!!! Con cảm thấy vô cùng lạc lõng giữa cuộc sống này... Có quá nhiều người ganh ghét tị nạnh, ai ai đều cho con là con nhóc, không ai chịu thay đổi quy cách làm ăn. Tại sao họ không chịu hiểu, nếu họ không thay đổi thì sẽ có ngày đó... Con gái phải làm sao đây hả ba? Ba ơi...” Nó gục đầu xuống bìa mộ cách đau đớn.

Bước chân cương cứng Gia Hân không thể tin nổi những lời mình vừa nghe thấy lúc nãy lại là... bậm chặt đôi môi nén ra vẻ đau đớn.

“Đây là sao?”

Nó vội xoay sang và dán ánh nhìn chăm chăm vào cô em gái...

Hé mở đôi mắt to sòng sọc của mình ra và tiến chậm rãi lại bìa mộ ghi dấu Lý Vỹ.

“Là ba... tại sao lại là ba chứ? Nói cho tôi biết đi...” Cô gái quay sang dán cái nhìn ngơ ngác vào nó và nhấn giọng mạnh mẽ.

Khẽ hít làn hơi dài lên bầu trời, nó buông nhẹ câu nói chua chát.

“Ba mất rồi!!! Bọn người xấu đã rắp tâm muốn ba chết... Chị xin lỗi em vì đã không thể cứu sống ba được...” Nó tiến lại gần và nắm lấy bàn tay của cô em gái.

Nó nhìn và bất giác bao suy nghĩ hiện ra. Đây là đứa em gái của mình...

Về nước nở rung rung hai hàng lệ, Gia Hân nhìn thật kỹ và rồi không kiềm nổi xúc động gào to.

“Ba ơi, con đã trở về rồi đây... Tại sao ba không chờ con trở về chứ? Tại sao ba lại ra đi quá sớm thế này. Con gái sẽ sống ra sao đây khi không có ba bên cạnh... ba nói đi... ba ơi...”

Tiến lại lăng mộ của ba và nắm chặt từng ngón tay vào bìa đá... Tiếng gào thét như hét vang không gian tĩnh lặng nay chợt tan biến. Thay vào đó là âm thanh ghê rợn của tiếng khóc nấc lên nghèn nghẹn.

Có lẽ cú sốc về cái chết về người ba mà cô em gái rất ư ngưỡng mộ nay chợt ra đi, còn gì là cú sốc lớn hơn thế nữa?

Mọi điều ta ước mong, ta sẽ được cùng làm với người ta yêu thương nay bỗng chốc vụt tắt...

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Cuộc sống mới

“Giờ trên thế gian này chỉ còn mỗi hai chị em mình, em hãy cùng về nhà sống chung với chị nhé!” Nó chậm rãi nói.

Cúi gương mặt xuống, Gia Hân xót xa mặt đắng bờ môi.

“Về cuộc sống giang hồ sao?” Hời dòn nhìn nó.

Nhoén một nụ cười tươi tắn, nó ghi chặt bàn tay mình vào bả vai cô em gái bé nhỏ.

“Chị sẽ cải tổ cuộc sống làm ăn của ba, sẽ không còn làm ăn phi pháp nữa đâu... em về sống với chị chứ...”

Khẽ chớp chớp hàng mi cong cong, cô gái bé nhỏ non nớt dường như tin vào sự thật và tin vào cả định mệnh là còn có người chị gái có thể lo lắng cho mình... Một người chị gái mà từ lúc bé đã ao ước, giờ đây tuy mất ba nhưng ở trên thế gian này vẫn còn niềm tin nhỏ nhoi. Đôi mắt mở to long lanh, Gia Hân vội nắm lại cái bàn tay ấy cùng lúc nở nụ cười tươi rói.

“Vâng!!!”

“Chị tên là Phương Liên, em gọi chị Liên hén!” Nó cười.

“Dạ em là Gia Hân, rất vui được gặp chị!” Gia Hân cười khanh khách.

“Ừ! Nào, chúng ta mau về để chị còn làm việc nữa. Sẵn tiện giới thiệu em với mọi người. Ừm... mà tại sao khi chị hỏi mọi người về em đều chưa ai biết và thấy em hết vậy Gia Hân?” Nó ngập ngừng câu nói thắc mắc nhìn Gia Hân.

Đáp lại câu hỏi kia là nụ cười mỉm mỉm. Gia Hân chậm rãi từng bước chân và nhỏ nhẹ nói.

“Ba không muốn em dính líu tới công việc và cuộc sống của ba. Có lẽ vì lo lắng cho cái ngành nghề này nên ba đã biệt lập em ra hẳn... Mỗi lần nghỉ hè em về đây chơi với ba khoảng một tháng, sau đó em lại về nước B du học tiếp. Có lẽ vì điều đó nên mọi người không ai biết em hết...” Gia Hân hạ giọng nói.

Khẽ chớp chớp đôi dòng, nó cảm thấy cô em gái bé bỏng này là một món quà mà thượng đế đã ban xuống cho ba mình. Cô em gái rất xinh xắn về ngoại hình, cốt cách cao sang hết chỗ nói. Lại còn được bồi dưỡng ăn học đàng hoàng. Nó hít làn hơi dài cùng những bước chân chậm chậm ra khuôn viên nghĩa địa. Một viên ngọc quý thế này! Ba ơi con sẽ thay ba bảo bọc cô em gái này. Nắm lấy bàn tay, nó dắt cô em gái từ từ bước đi và hỏi thêm một câu ẩn ý.

“Vậy... em có muốn mọi người biết em hay là chỉ một mình chị thôi?”

Lưỡng lự vài giây, Gia Hân xết hai bím tóc của mình lên và tung lên bông bông theo ý thích. Và có điều gì đó làm cô gái bé con này nở nụ cười thích thú.

“Em muốn được sống với chị. Em muốn mọi người biết, em là con gái của đại ca Lý Vỹ!!!” Cười tít mắt.

“Và lại chị đã nói là sẽ cải tổ bộ máy của ba. Em tin, em tin chị sẽ làm được, chị Liên...” Gia Hân ồ lên vui sướng, ôm chặt lấy người chị của mình cách hôn hờ.

“Đừng rồi và chị cần có em, em gái à...” Nó đáp lại cái ôm ấy và về âu yếm vuốt thật êm lên bím tóc kia.

Lòng nhũ thắm, con nhóc tinh nghịch quá!!!

Giọng nói ồ ồ cất tiếng thát thanh cả quãng đường yên tĩnh.

“Hai chị em thăm thiết với nhau nhanh vậy!!!” Hắc Động cười tươi, dáng vẻ bảnh bao trong bộ vest thanh lịch, đứng chờ sẵn ở cửa xe hơi từ lúc nào.

“Vâng, tụi em đã thân nhau lắm anh à. Em gái đây là một người anh của chị, anh tên là Bang Hắc Động.” Nó cười đáp lễ giới thiệu cho cô em gái Gia Hân.

Nhận xị cái mặt xuống, Gia Hân lờm về khó chịu. Không nói không rằng, quay sang nói nhỏ vào nó.

“Chị à, em ghét cái tên này lắm, hồi nãy dám ăn hiếp em đó... Chị về trị tội anh ta đi nha!!!” Sau đó chỉ chỉ trỏ trỏ về hướng gã con trai hách dịch là Hắc Động.

Nó cười vui mắt, quay sang hỏi ngược Hắc Động.

“Anh làm gì chọc giận con bé thế?”

Hắc Động cười khanh khách, ngoái lại nhìn dáng vẻ cùng cừ chỉ con nít kia.

“Anh nào có làm gì nhóc đâu...” Kề sát gương mặt của gã vào gương mặt Gia Hân, gã nháy mắt đáng yêu.

“Ăn thêm nữa đi, nhóc ốm nhom à!!!” Gã cười lớn vẻ trêu ghẹo thấy rõ.

“Hả? Cái gì? Anh... chị ơi!!!” Gia Hân quát to chạy sang nhõng nhẽo với nó.

“Anh Động à, chọc con bé hoài... Mau chở em về nhà đi, có chuyện cần giải quyết rồi!” Nó nhìn vào chiếc điện thoại và nhấn giọng nghiêm nghị.

“Có chuyện gì hả em?” Hắc Động hỏi dồn, thay đổi hình tượng chín chắn trong vài giây ngắn ngủi.

Gia Hân nhìn chăm chú...

“Lão Bắc vừa xảy ra tranh chấp với công an tại kho hàng rồi, có vẻ như thói quen cũ chưa thể dứt ra được... Em phải tới giải quyết cho lão ta, nhanh anh ơi!” Nó thúc giục.

“Anh biết rồi!” Chiếc xe phóng nhanh, chạy về địa điểm cần giải quyết ngay.

Người con trai này... anh ta thật là... Gia Hân lẩm bẩm.

“Lát em ngồi yên trong xe nha, mọi chuyện chờ chị giải quyết đó!!! Xong vụ này, chị em ta đi ăn uống mua sắm nha!” Nó cười trấn an.

“Dạ!!!” Gia Hân cười cùng ánh mắt hiện lên bao điều thích thú.

Xem ra lát nữa, mình sẽ được mở rộng tầm nhìn rồi hehe... Nắm lấy bàn tay của người chị gái và tựa thật êm lên bờ vai ấy.

- ---0---

Nước C

“Đây là phòng của cháu, còn đây là chìa khóa!” Người hướng dẫn nói.

Mở rộng bàn tay ra đón lấy chiếc chìa khóa. Cô bé chậm rãi ngoái cái nhìn cảnh vật xung quanh căn nhà mà cô bé sẽ phải mòn chân ở đây rất rất là lâu. Khuôn miệng hé mở.

“Căn nhà thanh thoát quá!!!”

Nho nhỏ và ảm áp làm sao, mọi vật dụng đều rất xinh. Tiến gần sát bên khung cửa sổ, cô bé mở toan cánh cửa ra đón lấy bao nhiêu làn gió vi vu thổi vào. Khẽ hít làn hơi thật sâu vào trong khí quản, mở nhẹ ánh nhìn. Mùa hè ở đây đẹp quá! Khác xa không khí nằng nặt ở thành phố A. Nụ cười càng thích thú hơn khi cô bé ngoái ánh nhìn xa xa sang phía ô cửa sổ bên kia... Đôi mắt lúc này giật đổng cả người, giờ bàn tay ra và chỉ về hướng ô cửa sổ đang có bàn tay vẫy vẫy mình. Có phải mình đang nhìn lầm hay không? Câu hỏi chính bản thân của cô bé nghẹn ở cuống họng và chẳng thể nuốt nổi con nước bọt xuống cổ.

“Là... là... Nhật Khang sao...?”

Cái vẫy tay càng thích thú, há mở khuôn miệng của mình, Nhật Khang hét lớn nhìn cô bé.

“Chào em Thủy Tiên! Từ giờ chúng ta là hàng xóm của nhau nhé!!!”

“Sao... sao anh lại ở đây?” Cô bé ngơ ngác cùng ánh nhìn trân trân dành cho Nhật Khang.

“Là vì em... anh muốn ở bên em!!!” Nhật Khang nói vang.

“Cái gì? Vì em ư?” Cô bé bật thốt ra câu nói với vẻ ngạc nhiên.

Câu nói của Nhật Khang kia thốt lên làm cô bé rùng mình giật bắn người. Ngay sau đó, không nói không rằng vội đóng rầm lại cánh cửa sổ và hít làn hơi dài với cái nặng nề, bờ miệng thì lắp bắp. Có khủng không vậy? Đến đây vì mình ư?! Nhíu hàng mi về khó chịu. Tưởng mình còn là con nít à? Rõ là vớ vẩn mà... Vẻ hăm hực hiện rõ trên gương mặt cô bé.

Có thể việc làm của anh là rất ngu ngốc nhưng anh tin sẽ có một ngày với trái tim thành tâm và lòng yêu thương em vô hạn. Con tim em sẽ chấp nhận anh thêm một lần nữa... Chúng ta còn cả một thời gian dài, đủ nắng đủ gió và đủ mưa. Anh tin hoa sẽ nở, chỉ là sự kiên định có đủ đồng đầy tất cả hay không?

Nhoèn một nụ cười tươi tắn, Nhật Khang chạy thẳng vào nhà và bắt đầu kế hoạch chinh phục trái tim cô bé một lần nữa.

- ---0---

Lúc này tại cảng Mộng Mơ

Cú đấm như điên lao ra với vận tốc kinh hoàng vào đám sĩ quan. Mồm miệng ra rả câu nói.

“Có thả vũ khí xuống hay không?” Minh phi trào nói to.

Đáp lại câu nói đanh thép kia là giọng nói chua chát, chìa thẳng khẩu súng hạng nặng cùng âm thanh đùng đùng vào đám thuộc hạ tép riu.

“Giờ có buông ra hay muốn ăn kẹo đồng?”

“Anh Minh ơi, chúng ta chết rồi...” Đám đàn em cúi thấp người xuống, quăng xuống hàng loạt súng ngắn.

Cái nhìn lúc này bức tức, khóe môi bặm chặt vào và nén cú đấm của mình lại rồi nẩy lên nhanh chóng.

“Chúng mày đám...”

Bất thành linh, cú đấm khựng lại với câu nói to vang vọng.

“Chớ có đại, xem ai nè...” Viên sĩ quan tiến lại gần, chìa tay ra nhắm thẳng vào đại ca Bắc trong tay là khẩu súng chĩa tận não trái.

“Đại ca Bắc...” Minh phi trào thất thanh nhìn phía xa xa.

“Minh phi trào mau buông vũ khí xuống đi...” Đại ca Bắc nhấn giọng thờ dốc cùng khẩu súng chĩa sát mình từng milimet kia.

Viên sĩ quan lúc này hé nở nụ cười ở khóe môi, đồng loạt thất thanh câu nói.

“Các anh em sĩ quan, mau trói bọn chúng lại. Giải hết về đồn, nhà tù chính là nơi chung thân của tụi bây. Dám ngang nhiên chống lại nhà nước à?!”

Bàn tay rom rớm máu, chảy lòn tòn xuống nền đất. Hít làn hơi hậm hực, Minh phi trào cảm thấy sự bé tắt thật sự đã xuất hiện rồi. Lần này lại bị tóm tận mặt, có chăng là màn chịu trận bóc lột dài hạn quá! Ngược với ánh nhìn lên bầu trời, lăm lăm đôi môi khô rang của mình. Chả lẽ Minh phi trào ta đây lại vô nhà đá ư?

Bước chân chậm rãi từ tốn tiến vào cánh cửa kia. Khẽ nhìn và rồi giọng nói lúc này nói vang.

“Khoan đã!!!”

“Liên nắm đấm?” Minh phi trào lăm bắm.

Nụ cười tươi tắn từ từ tiến lại gần, mở choàng ra cặp kính mắt.

“Chào anh sĩ quan, anh có thể cho tôi một chút thời gian có được không ạ?”

Đáp lại cái nhìn vào người con gái diễm lệ, thì thầm lời vàng ý ngọc kia. Khẽ lắc lắc cái đầu vui mắt. Anh chàng sĩ quan nói ngọt.

“Được thôi mời...”

“Cám ơn!!!” Nó cười.

“Mọi việc còn lại là của anh đó... Anh vào nói chuyện với gã ta đi, em cần giải quyết đám đàn em...” Quay sang thì thầm vào tai của Hắc Động.

“Ừ, mọi việc giờ là của em...” Gã nói.

Khẽ mở hé cánh cửa xe hơi. Gia Hân dõi từng ánh nhìn vào hai con người kia. Là người chị gái vừa mới nhận và anh chàng kì lạ...

Nó quay sang nhìn đám đàn em đang bị bắt kia.

“Các anh tu tỉnh lại đi, nếu còn thể tôi không thể giúp các anh lần nữa đâu...” Hít làn hơi dài về người đàn ông đang ghi chặt chiếc còng trên tay.

“Vẫn là câu nói cũ, bác hãy suy nghĩ lại đi!” Nó hạ giọng.

“Anh có sao không? Xem ra vết thương cũng nặng lắm! Còn nhớ trận đấu của chúng ta ngày xưa chứ? Có muốn đánh vài cú không Minh phi trào?” Nó cười tít mắt.

Khuôn mặt lúc này chợt bật lên tiếng cười, Minh phi trào nhìn thẳng vào gương mặt đó cùng cái nhìn cảm tạ thấy rõ.

“Cám ơn cô về mọi chuyện!!!”

“...” Nó gật đầu và quay sang vào căn phòng.

Nơi cuộc trò chuyện giữa Hắc Động đang diễn ra, bặm chặt đôi môi, nó hít làn hơi dài nghĩ suy. Không biết mọi chuyện thế nào rồi...

Bước chân chậm chậm tiến ra từ căn phòng, vị sĩ quan nhún nhẹ bờ vai và cười khanh khách với Hắc Động.

“Chú em khá lắm!!! Mau thả bọn họ ra đi...” Giãn ra nụ cười quay sang đám đàn em ra lệnh.

“Dạ, cảm ơn ngài về tất cả mọi chuyện. Lần sau mời ngài đến tề xá dùng bữa com đậm bạc với chúng tôi!” Hắc Động cúi thấp người, cười tít mắt.

Chớp chớp hàng mi cong cong và dầy của mình. Vị sĩ quan gật gù, chột quay sang ánh nhìn vào nó.

“Không biết vinh hạnh này có thể dùng chung bữa với quý cô xinh đẹp này hay không?” Anh chàng sĩ quan nháy mắt.

Nhanh nhẩu đáp lại nụ cười kia là cái vế bên lên.

“Vâng, đón tiếp ngài là vinh dự của chúng tôi!!!” Nó đáp lời.

Chậm rãi tiến những bước chân lại gần nó, vị sĩ quan chìa ra bàn tay lịch sự và nó cũng đáp lại là bàn tay cung kính. Cả hai nhìn nhau bằng nhiều cung bậc cảm xúc.

Phải chăng mỗi tình ngoại truyện đã bắt đầu từ đây?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Khép lại “cánh bướm”

“Em có sao không?” Thanh Hoàng tiến lại gần, nắm lấy bàn tay của nhỏ.

Các ngón tay quờ quạng, cố tìm kiếm cái gì đó trong màn đêm buốt giá...

Nắm chặt bàn tay, Thanh Hoàng cố làm cho con hoảng sợ của nhỏ vơi đi.

“Em yên tâm đi... em không sao đâu. Có anh bên cạnh em đây!!!”

Nhỏ hít làn hơi dài cùng tiếng nấc nghẹn ngào tận cuống họng. Bàn tay ấy... bàn tay nắm chặt nhỏ vào lòng, có cảm giác ấm áp lạ lùng. Khi con hoảng sợ chột tan biến. Có lẽ nhỏ biết, mình không còn cô độc giữa không gian yên ắng tĩnh mịch này.

“Cám ơn anh Thanh Hoàng...” Nhỏ sụt sùi.

Có lẽ cảm thấy cần một vòng tay âu yếm. Thanh Hoàng choàng lấy cơ thể mình, ôm chầm lấy nhỏ... cái ôm siết nhẹ đủ để nhỏ bớt hoảng loạn. Lòng hỏi lòng bao câu hỏi lớn nhưng có lẽ gì khi ngay phút giây này, anh chỉ cần bảo vệ lấy người con gái bé nhỏ này là đủ rồi. Người con gái rất yếu đuối, lúc nào cũng tràn đầy tâm sự khi cất lên tiếng đàn dương cầm... Một cô gái mà hình như mình đã thích rồi thì phải? Câu hỏi chột xuất hiện và rồi lại chột nhòa nụ cười. Có phải là chúa đã ban cô ấy cho con hay không? Người con gái hiền lành và thánh thiện. Định mệnh an bài thật tuyệt vời, con sẽ cố nắm lấy cái định mệnh này. Thanh Hoàng nhủ thầm và về thính thích ở nét mặt hiện rõ.

Mình chỉ còn lại chút thời gian rất ngắn ngủi... Thời gian của mình chỉ còn đếm trên đầu ngón tay... Nhỏ sụt sịt làn hơi dài. Tội ơi, cố gắng lên nào... Đừng ủy mị hay chán nản vì đó đã là một định mệnh. Một định mệnh an bài không bao giờ xóa bỏ được... Chỉ còn cách bước thật nhanh qua ranh giới sợ hãi ấy. Phải! Chỉ còn cách bước thật nhanh qua nỗi sợ hãi ấy mà thôi!!! Nhỏ bắt giác hiện hữu nụ cười mãn nguyện của mình.

- - - - -

Lau vội đi vết mồ hôi đang âm ỉ chảy xuống tận cổ. Chiếc máy lạnh dường như không đủ mạnh làm cho nó mát ngay lúc này...

Khẽ chớp ánh nhìn kia, gã đã hiểu ra ngụ ý và cử chỉ của nó là gì...

“Em sợ gã sĩ quan đó à?” Gã chép môi.

Dán cái nhìn vào Hắc Động, nó hít làn hơi dài.

“Anh nghĩ em không sợ mới lạ...” Ngóai nhìn ra ngoài cửa kính xe hơi.

“Em giao cho anh toàn quyền với vụ này. Em không muốn dính dáng tới gã đó! Dẫu sao... lời hứa với mẹ, em muốn thực hiện!!!” Giọng nói lúc này ngập ngừng dần thể hiện sự quyết tâm.

Cong cái môi lên cùng xết hai bím tóc của mình, Gia Hân thở dài. Lắm bả bờ môi. Không biểu gì hết...?

Ngoái ánh nhìn về phía bờ môi cong cong kia, Hắc Động cười khoái chí.

“Nhóc con này lớn rồi, ai lại thất bím bao giờ? Đã vậy còn chu mỏ nữa...” Cười càng lớn tiếng, về ngả ngón nhìn Gia Hân.

“Hả? Nè, sao tự nhiên nói tôi hả??? Chị à... xem kia...” Gia Hân nhảy dựng lên và nắm lấy bàn tay của chị Liên.

“Anh Động chọc em thôi... bím tóc dễ thương lắm!!!” Nó cười.

Hừm! Gia Hân hậm hực ghi nhớ con người đang tùm tùm nụ cười ẩn ý kia... Lòng hồi lòng, nhất định phải cho cái gã này một trận nên thân mới được. Nhanh nhẩu mồm miệng, Gia Hân nói nhẹ.

“Chị ơi, em đói quá. Mình đi đâu đó ăn nhé!!!”

“Ừ, cũng được... Anh ghé quán nào đi anh...” Nó giục.

“Có một quán ăn rất đậm đà hương vị, chắc nhóc cũng thích lắm...” Gã hào hứng.

“Món gì thế?” Gia Hân tò mò.

Cười mỉm và xét ánh mắt lên nhìn chăm chăm vào cô nhóc đang cong cong cái mỏ. Xem ra cô nhóc thích lắm đây!

- - - - -

17:30 Tại nước C

Đập cái trứng vào tô, ngoái ánh nhìn vào cuốn sách và nhìn... Lắm bả rồi nhủ hàng lông mày lên. Xem nào đánh trứng vào rồi khuấy, tiếp đến là bỏ sữa, đường à... Cô bé chắc lười. Sao mà rắc rối quá, biết vậy ra cửa hàng mua cái bánh ăn cho rồi nhưng mà cái bánh ở đây bán đắt muốn chết...

“Trời ơi!” Cô bé quát to cả gian phòng.

Về hậm hực bỏ tạp đề xuống, chạy ra nằm một đống trên ghế sofa. Chẳng lẽ mình không thể làm nổi cái bánh hả ta?

Bỗng tiếng cóc cóc...

“Ai đấy?” Cô bé nói to.

“Là anh Nhật Khang đây, anh vào được chứ em?” Nhật Khang nói nhẹ hỏi.

Bậm chặt đôi môi, không thèm mở cánh cửa nhưng...

“Có món bánh su kem mà em thích nè Thủy Tiên à...” Nhật Khang cười mỉm.

Mở to đôi mắt ra, cô bé chạy vội ra cánh cửa và nhìn chăm chăm vào món bánh su kem thơm lừng.

“Chà ngon quá... đang thèm nè!!!”

“Em thích chứ, anh làm nhiều lắm... Em ăn nhá!” Nhật Khang cười nhẹ cùng mâm bánh chia lên tận chiếc mũi của cô bé.

Gật gật cái đầu về thích thú, cô bé nhoẽn nụ cười vui vui mừng mừng.

“Mau vào đây! Lâu quá không được ăn món này...”

Niềm vui và sự phấn khích hiện rõ trên từng nét mặt. Có vẻ như con đường vào lòng một ai đó, đi qua đường bao tử là nhanh nhất.

- - - - -

Mở to đôi mắt của mình ra, Gia Hân lắm bả. Ăn lâu à?

“Nhóc thích không? Nhìn cái mặt là thấy thèm nhỏ dãi rồi mà...” Hắc Động cười khanh khách.

“Xì, ai mà thích chứ?” Gia Hân chia cái mặt khó ưa về hậm hực.

Nó cười nắc nẻ với cái màn song tấu của hai người này...

Bàn ăn chẳng mấy chốc được đem ra thật hấp dẫn. Nhiều món ăn trên bàn từ bò viên, thịt bò, các loại hải sản... Cũng đậm thêm rau củ và các loại nấm đầy đủ hương và vị... Có thể nói bữa tiệc lẩu này, gọi là chào đón ngày bé út Gia Hân trở về.

Khẽ chớp chớp hai hàng mi cong cong của mình, nó nhìn trân trân và bất giác thoảng trong miền cảm xúc trối dậy. Giờ này anh đang làm gì hả Tuấn Minh? Cười nhạt. Tại sao mình lại nhắc đến cái tên đó chứ... Mình quả thật là ngu ngốc mà, cứ nhắc đến cái tên ấy trong nỗi niềm ngu ngốc. Thời gian, thời gian ơi... Tại sao mi không cuốn trôi đi thật nhanh... Hãy để ta được quên đi mọi thứ được không? Nó chọt rung rung đôi dòng lệ ở khoé mắt.

“Kìa chị, chị sao vậy?” Gia Hân buông chiếc đũa xuống.

“Em có sao không Liên?” Hắc Động ngơ ngác nhìn nó.

Nó cười nhẹ lấy ngay mảnh khăn giấy lau đi dòng lệ sắp tuôn ra.

“Có gì đâu nè, tại món lẩu cay quá nên em chảy nước mắt thôi mà...”

“Ai biểu anh gọi lẩu cay làm gì, thấy chị tôi cay quá không?” Gia Hân nhăn giọng quát.

“Nhóc con dám nói thế à? Chứ không phải ai thêm ăn cay, gọi ngay món cay trước à?” Nhe hàm răng ra, Hắc Động cố tình chọc quê cô nhóc con Gia Hân.

“Ú... chị ơi!!! Ghét quá à...” Nắm lấy bàn tay của nó, Gia Hân nhõng nhẽo.

Nó lắc lắc cái đầu vui vẻ và chào thua màn bó tay bất lực này. Ngẫm nghĩ vài giây, nó buông ra câu nói chán động.

“Sao nhìn hai người giống như là tình nhân thế?”

“Hả? Cô nhóc này à?!” Hắc Động lắc lắc cái đầu ngao ngán, ngâm ngay miếng thịt vào mồm nhai nhóp nhép.

“Xì, ai thêm anh chứ... Đùng có mà tưởng bỏ đó nha!” Gia Hân hoành hộc lại bằng miếng thịt to hơn bỏ vào họng.

Có vẻ như đang cạch ăn từng miếng từng miếng thịt với Hắc Động. Hít hơi dài cùng cái mũi sục sục. Cái gã đáng ghét... chờ đó đi...

Bàn tay của nó chạm vào Gia Hân cùng giọng nói e dè.

“Cái miệng của em sưng đỏ kìa...”

“Hả? Em sợ quá chị ơi!!!” Gia Hân hốt hoảng la to thất thanh.

Gã vội chạy lại, túm ngay chiếc khăn bên cạnh, chườm ngay vào cái miệng sưng đỏ tấy kia và cố trấn an.

“Em bình tĩnh, không sao đâu... có anh đây!” Giọng nói vừa dứt cũng là lúc gã một tay bế, một tay bồng, chạy thục mạng dẫn cô nhóc vào bệnh viện.

Bang Hắc Động... Gia Hân lẩm bẩm cái tên trong con miên man. Thoảng trong vài giây ngắn ngủi, dường như cô nhóc đã cảm nhận được con người của định mệnh mà mình hằng ao ước đã xuất hiện. Nhoăn nụ cười tươi tắn, cô nhóc đã tựa thật êm vào bờ vai ấy và thiếp đi lúc nào chẳng hay...

Bệnh Viện

“Bác sĩ, em gái tôi có sao không?” Nó sốt sắng hỏi.

Mở choàng ra chiếc khẩu trang, vị bác sĩ cười tươi tắn.

“Chỉ là cô ấy bị dị ứng bò viên mà thôi nên ăn bị nổi sưng. Người nhà chú ý một chút là được!”

“Cám ơn bác sĩ!” Nó thở phào nhẹ nhõm, hít làn hơi dài nó nhìn vào chiếc đồng hồ về băng quơ.

“Giờ này em cần phải gấp vài đôi tác rồi, anh lo cho con bé dùm em nhá!!!” Nó nhăn giọng và cười trừ.

“Ừ, em về đi để anh lo cho con nhóc!” Hắc Động cười.

Những dấu chân chậm rãi tiến thẳng vào phòng bệnh, gã mở to đôi mắt và bắt đầu nhiều suy tư. Cô nhóc có nhiều điểm giống em quá Thủy Tiên! Anh còn nhớ lần đầu, anh nhìn thấy em là hai bím tóc dày và dài buông lơi trên bờ vai, gã cười. Lúc đó em ăn mặc rất thanh tao, áo đầm xúng xính cùng chiếc nơ to trước eo. Hít làn hơi dài. Bộ áo đó đối với Thủy Tiên của anh rất xinh đẹp nhưng Thủy Tiên ơi... Anh bây giờ còn không thể có cơ hội nhìn thấy em thêm một lần nào nữa rồi... Gã cúi gương mặt xuống đau khổ. Anh, anh không thể quên được em.. Tiếng nấc nghẹn kéo dài. Anh không thể quên được em, dù là mơ anh vẫn ao ước được gặp em một lần. Ở nơi phương trời xa xôi ấy, em có biết nỗi lòng của anh hay không? Thủy Tiên của anh...

Bờ môi hé mở lắp bắp cùng câu nói khàn đục.

“Anh ấy khóc ư...?”

- - - - -

Lời kết phần một

Có những dấu chân đã vô tình bước qua, cho dù chỉ là làn gió thoang thoảng nhẹ nhàng cũng đủ để con tim ngân nga khúc ca... Vài điều trần trở, vụn điều thắc mắc, tình yêu tuổi trẻ chóng đến và rồi lại chóng đi nhanh chóng. Có bao hối tiếc, có bao nỗi niềm nhưng rồi cuộc chỉ có thể lặng im nín lặng mà thôi.

Ta cố quên, ta cố xóa nhòa vết tích tình yêu ấy bằng nhiều thứ... Vài mối tình chớp nhoáng hay chỉ là nỗi gặm nhấm cho cuộc tình đau buồn. Và rồi cái gì đến cũng sẽ đến, có muốn tránh né hay không những con người có duyên với nhau, dù đi một vòng tròn cũng sẽ có ngày hội ngộ.

Cuộc hội ngộ trong niềm vui sung sướng, cứ ngỡ giấc mơ đã chấm dứt vĩnh viễn nay lại gặp mặt nhau. Khúc ca tình yêu lại trôi dạt mãnh mẽ và có phần tốt đẹp hơn nhưng... Tình cảm liệu có thắng nổi lòng tự trọng, sự cao ngạo hay cái tôi quá lớn của mình hay không. Chỉ mong mỗi hồi đối phương một câu trả lời mà ngày xưa ấy mình vẫn vương..

Vâng! Chỉ một câu trả lời nhỏ bé đã khiến con tim mất bao tâm trí. Ấy vậy mà câu trả lời đó đã không còn là gì nữa. Chúng ta không hề muốn lặp lại câu hỏi ngớ ngẩn ấy... Bởi vì một điều là chúng ta đã lớn khôn. Sự khôn lớn trưởng thành đã dạy cho chúng ta biết thế nào là bản lĩnh tự tin của một con người trưởng thành cần có... Chúng ta đã vô tình đánh mất đi cái gọi là vị tha, để rồi bao hối tiếc ân hận cũng đã muộn màng...

Tất cả sẽ dành cho “*Những Tháng Năm Tuổi Đẹp*” vào phần hai của câu chuyện. Những con người trưởng thành, những màu sắc mới của cuộc sống.

Liệu tình yêu sẽ thấp lại thêm một lần nữa hay lại ra đi mãi mãi?

Bạn đang đọc truyện *Những Tháng Năm Tuổi Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.